

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DIABVOLO

t.a. fan

DEVIL'S PLAYGROUND BOOK ONE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

19ú¥b " *£3ï.£3

í a. ía n

OceanofPDF.com

Copyright © 2022 by T.A. Fan

Birinci Baskı 2022 by T.A. Fan

İkinci Baskı 2024 by T.A. Fan

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek dünyadaki işletmelere, kuruluşlara, olaylara, yerlere ve kişilere yapılan atıflar hayali olarak kullanılmıştır. Tüm içerik yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek işletmeler, kuruluşlar, olaylar, yerler ve kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı T.A. Fan tarafından Canva ile [yapılmıştır: https://www.canva.com/](https://www.canva.com/)

OceanofPDF.com

İçerik Uyarısı

DIAVOLO 18+ bir mafya romantizmidir. Her iki başrol de ahlaki açıdan gri durumlara atılan anti kahramanlardır. Karanlık temalar ve açık seks, şiddet, uyuşturucu, suç ve istismar onların dünyasında mevcuttur. Daha detaylı içerik uyarılarını web sitemde bulabilirsiniz: <https://linktr.ee/tafanwrites>.

Lütfen kendi takdirinize göre devam edin. Ruh sağlığınız benim için önemli ve bu kitabı okumayı seçen her bir okuyucumun keyifli bir deneyim yaşamasını umuyorum.

OceanofPDF.com

Bu melekler için.
kana bulanmış Armani giymiş bir
şeytanı kurtarmakta tereddüt
etmeyecek bir adam,
Dağları yerinden oynatacak, denizleri
kurutacak bir şeytan,
ve cehennemi cennete çevir-
sadece gülümsemeni görmek için.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Table of Contents

- [1. Bölüm 1](#)
- [2. Bölüm 2](#)
- [3. Bölüm 3](#)
- [4. Bölüm 4](#)
- [5. Bölüm 5](#)
- [6. Bölüm 6](#)
- [7. Bölüm 7](#)
- [8. Bölüm 8](#)
- [9. Bölüm 9](#)
- [10. Bölüm 10](#)
- [11. Bölüm 11](#)
- [12. Bölüm 12](#)
- [13. Bölüm 13](#)
- [14. Bölüm 14](#)
- [15. Bölüm 15](#)
- [16. Bölüm 16](#)
- [17. Bölüm 17](#)

[18. Bölüm 18](#)

[19. Bölüm 19](#)

[20. Bölüm 20](#)

[21. Bölüm 21](#)

[22. Bölüm 22](#)

[23. Bölüm 23](#)

[24. Bölüm 24](#)

[25. Bölüm 25](#)

[26. Bölüm 26](#)

[27. Bölüm 27](#)

[28. Bölüm 28](#)

[29. Bölüm 29](#)

[T.A. Fan'ın Kitapları](#)

[T.A. Fan ile Bağlantı](#)

[Kurun](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

WHAM!

Elyse yastığına doğru inledi ve aynı nefeste "*Vete a la chingada*" diye küfretti. *Siktir git.*

WHAM!

Ama davetsiz misafirin çekip gitmeye hiç niyeti yoktu. Vurduğu yumrukla ön kapıyı parçalamak üzereymiş gibi geliyordu.

WHAM!

WHAM!

WHAM!

Yorgunluktan ölmek üzere olan Elyse bu acımasız pisliği görmezden gelmekten başka bir şey istemiyordu. Ama bunu yapmak sadece daha büyük sorunlara yol açacaktı. Telefonunu almak için yuvarlandı, normal olanını değil, içinde bulunduğu berbat durumu dünyadan saklayan kullan-at telefonunu. Saati kontrol ederken ekranı karanlıkta parlıyordu. *Saat 02:07.* Elyse gözleri ışığa alışırken irkildi. Onu bir bildirim sağanağı karşıladı. On yedi okunmamış mesaj. Beş cevapsız arama. Hepsi de şu anda dairesine girmeye çalışan aynı pislikten geliyordu.

Bu sefer kapısına ne getirmişti?

Bağlantılarında *Pendejo* olarak kayıtlıydı ama gerçek adı Stefano Russo'ydu. Bazı insanlar *hayır* cevabını kabul edebilirdi. Stefano onlardan biri değildi. Onun dünyasının kendi etrafında dönmesini bekliyordu. Genellikle Elyse, telefonunda onun talepleri belirlediğinde mümkün olan en kısa sürede cevap verirdi. Bugün bir istisnaydı. Hastane her zamankinden daha kaotikti. İçinde

Planlanmış prosedürlere ek olarak acil servise çağrılmıştı. İki elinde yanıklar olan bir genci, travmatik beyin hasarı olan bir araba kazası kurbanını ve akciğerinin bir kısmının alınması gereken bir sigara tiryakisini tedavi ettikten sonra, zihni yıpranmış, sinirleri bozulmuş ve yorgunluk onu ele geçirmişti. Elyse eve vardığında, brülör ikinci plana düşmüş ve sessiz moddan çıkmadan yatağına yığılmıştı.

Böyle bir hata ona pahalıya patlamak üzereydi.

Elyse yarı uyanık bir halde bedenini zorla yataktan kaldırdı. Uyuşuk adımlar onu ön kapıya götürdü. Ayak parmaklarının üzerinde yükselerek gözetleme deliğinden baktı. Ağzı sıkı bir çizgi halinde düzleşti. Korktuğu gibi, Stefano ve şen şakrak çetesi bir iyilik daha istemeye gelmişti. Küçük, yuvarlak camdan kırk yaşlarında iki adam görüldü. Stefano ve Mikey'yi hemen tanıdı. Ama üçüncü bir adam da onlara eşlik ediyordu. Diğerlerinden daha gençti ve Elyse onu hiç tanıyamadı. Elyse son adama odaklandı. Bir şeyler ters gidiyordu.

"Sadece... bir dakika," diye seslendi tereddütle.

"Kapıyı aç," diye sert bir cevap geldi, "biz kırmadan önce."

Elyse zincir muhafazalarını çözerken gerginlik çenesini gerdi. Sonra salıncak muhafazalarının kilidini açtı. Sonunda sürgülere ulaştı. Toplam yedi kilit vardı. Elyse bu bariyerlerin, korudukları suçlulara karşı işe yaramadığından şüpheleniyordu ama kontrolün kendisinde olduğu sanrısı geceleri uyumasına yardımcı oluyordu.

Kapı tokmağının çevrilmesiyle kapı açılarak üç koyu saçlı adam ortaya çıktı. Gölgelemin içinde orakçı gibi duruyorlardı. Aslında teknik olarak sadece *ikisinin* ayakta olduğunu fark etti. Bir bez bebek gibi yığılmış olan üçüncü adamın kolları Stefano ve Mikey'nin omuzlarına dolanmıştı. Eğer onlar ağırlığını desteklemeselerdi muhtemelen yüzüstü yere kapaklanacaktı.

Merak korkuyu bastırıyordu. Elyse Stefano'yu ve onun uzun süredir ortağı olan Mikey'yi elbette tanımıştı ama üçüncü adamı hiç görmemişti ve hafızası neredeyse fotografikti. Stefano ve Mikey onun kapısına asla yeni yüzler getirmezlerdi. Gizlilik operasyonlarının anahtarıydı. Adamın önemsiz biri olmadığını hissetmişti. Stefano ve Mikey gibi adamlar hiç kimse için kuralları esnetmezlerdi. Bu yabancı kesinlikle önemli *biriydi*. Ölmesini ya da yaşamasını umursayacak kadar önemliydi. Ya da belki de onlara tonla para borcu vardı. *Açgözlü pislikler*.

Elyse bakışlarını kıstı. Her iki durumda da zavallı adamın bir doktora ihtiyacı vardı. Sadece borçlarını ödeyecek kadar uzun süre hayatta kalmak için. Hasarı değerlendirdi,

yabancıyı tepeden tırnağa taradı. Yarı baygın görünüyordu. Pahalı görünen takım elbisesi koyu kırmızıya boyanmıştı. Ölümcül miktarda. Kana bulanmış kumaş karnına yakın bir yerde yoğunlaşmış gibiydi.

Yeşil gözlerini Stefano'ya dikerek, "Karnında yara mı var?" diye sordu.

Stefano başını salladı ve homurdanarak ekledi: "Lanet olası bir kurşundan."

Elyse bugüne kadar dairesinde birkaç aşırı dozda uyuşturucu ve alkol, üç kırık uzuv ve birkaç başka künt travma yaralanması tedavi etmişti. Şaşırtıcı bir şekilde, yaptıkları işin şiddet içeren doğası göz önüne alındığında, bu Stefano'nun ona sunduğu ilk ateşli silah yaralanmasıydı.

Elyse nefesinin altından küfretti. "Bana bir GSW mi getirdin? Oturma odamda tomografi ya da röntgen çekemem. Onu acil servise götürün."

"Bize siktirip gitmemizi mi söylüyorsun?"

Gülümsemesini bastırarak başını salladı. "Çok hoş bir şekilde, evet." Mikey tükürdü, "Kaltak, bir anlaşmamız olduğunu sanıyordum?"

"Var."

"O zaman ben seni sikmeden önce ağırlığını koy."

Gözünü bile kırpmadan, "Benden gerçekleştiremeyeceğim bir mucize istiyorsun," diye sessizce karşılık verdi.

Stefano, "Bakın doktor, arkadaşımız önemli bir işi halletmek için uzun bir yol kat etti ve sessiz kalmak istiyor," diye homurdandı. "Çeneni kapalı tutman gerektiğini biliyorsun. Onu bu yüzden buraya getirdik."

"Önümüzdeki birkaç saati atlatmasını sağlasam bile, iyileşme sürecinde işler yine de kötüye gidebilir. Enfeksiyon. Kan pıhtılaşması. İç kanama. İnanın bana, lanet olası bir hastaneye ihtiyacı var."

Stefano öfkeyle, "Onu oraya götürecek vaktimiz var gibi mi görünüyor? Yarı ölü durumda. Artık onun tek umudu sensin."

Mikey, "Ölmesine izin vermeyin," diye uyardı.

Tehditler artık onu korkutmuyordu. Onları o kadar sık duymuştu ki. Elyse usulca alay etti, "Yoksa -ne? Beni öldürecek misin?"

Stefano bir kahkaha attı. Hırıltılı, nahoş bir sestti. "Eğer bu piç sağ çıkmazsa, seni gömmek için ilk sıraya giren biz olmayacağız. Sadece şunu bilin. *Cosa Nostra* için çok önemli biri."

Elyse bu tüyler ürpertici varlığı tanıdı. *Cosa Nostra* Sicilya Mafyası anlamına geliyordu. Stefano ve Mikey *Cosa Nostra*'ya ait değillerdi. Queens'teki Mancini ailesine bağlıydılar. Mancini ailesi gaddar ve acımasızdı ama işledikleri suçlar *Cosa Nostra*'nın yaptığı vahşetin yanında çocuk oyuncağıydı. Soğukkanlı ifadesi dalgalandı.

Stefano homurdandı, "Bu gece ona bir şey olursa? Adamları senin o güzel yeşil gözlerinin arasına bir kurşun sıkmaya hazır olacaklar. Gözünü bile kırpamadan yerde bir leke olacaksın."

Bir an sessiz kaldı ve Stefano'nun sözlerinin ağırlığını düşündü. Stefano onu hiç bu şekilde tehdit etmemişti. En azından Glock'una ait olmayan bir kurşunla ölebileceği anlamında değil. Uyarıyı ciddiye aldı.

"Onu içeri getirin," diye mırıldandı Elyse. "Onu hayatta tutmak için elimden geleni yapacağım."

Üç iri adam onun küçük dairesine girdi. Elyse hemen dolabına koştu ve bu tür durumlar için sakladığı ağır hizmet muşambasını çıkardı. Kan lekelerini temizlemek çok zordu. Mavi plastik kare yere serildi. Elyse daha sonra cerrahi malzemelerini yerleştirdi. Stefano'nun üzerine yıktığı yaralı suçlular için her zaman elinde bol miktarda malzeme bulundururdu. Karnında bir delik olan bu yabancı gibi.

Şöyle bir baktı. "Olay olduğunda onunla birlikte miydin?"

"Evet."

"Kaç el silah sesi duydunuz?"

"Sadece bir tane. Biz karşılık vermeye başlayınca, bok kafalı kaçtı."

Bu da endişelenecek *tek bir* mermi olacağı anlamına geliyordu. *Güzel*. Adamın hayatta kalma şansı artıyordu. Ama henüz rahatlayamazdı. Düşük, orta ve yüksek hızlı kurşun yaraları çok farklı seviyelerde bakım gerektiriyordu. Çoğu zaman kurşunu hastanın vücudunun içinde bırakmak daha güvenliyd. Elyse'in en iyi hareket tarzını belirlemek için mümkün olduğunca çok ayrıntıyı tespit etmesi gerekiyordu. Ateşli silahın markası ve modeli gibi. Ya da tetikçi ile kurban arasındaki yaklaşık mesafe. Ve bir çıkış yarası olup olmadığı. Kaybedecek zaman yoktu. Her saniye değerliydi.

Elyse, "Bana hatırladığın her şeyi anlat," diye sordu.

Stefano ve Mikey, kadının kendilerine yönelttiği soru yağmuruna cevap verdikten sonra, kanlar içindeki adamı camdan yapılmış gibi muşambanın üzerine indirdiler. Bu iki zalimin hiç bu kadar endişeli görüldüğünü görmemişti. Elyse onların sinirlerinin kendisini sarsmasına izin vermemeye çalıştı. Görünüşe göre yeni hastası yeraltı dünyasında bir nüfuza sahipti, bu da onun hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar iyi olacağı anlamına geliyordu. *La curiosidad mató al gato*, ve ayak bileklerine bağlı bir çuval tuğlayla Hudson'a itilmekten hoşlanmıyordu. *Merak kediye öldürdü*.

Elyse kendini toparlamak için derin ve titrek bir nefes aldı. Dışarıda, gerçek dünyada, bu yabancı muhtemelen boğazını kesmek için iki kez düşünmeyecek bir katildi. Ama dairesinin içinde? İhtiyacı olan bir hastaydı.

Bakım. Onun hayatta kalması dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Kendini *keşkelere* ve *Tanrı korusunlara* kaptıramazdı. Şimdi olmazdı. Hiçbir zaman.

Elyse bir saniye bile kaybetmeden ameliyat eldivenlerini taktı ve işe koyuldu. Bir lamba yakıldı. Elyse ışığın altında yeni hastasının giysilerini keserek kanlı yarayı yakından inceledi. Yara kenarları temizdi. Kemik tutulumu yoktu. Göğsündeki gerginlik hafifledi. Kurşun derisinin yüzeyine nispeten yakın duruyordu ve her nasılsa, Tanrı'nın lütfuyla, çarpma anında parçalanmamıştı. Küçük piç minimal invaziv bir ameliyatla tek parça halinde çıkarılabilirdi. Giriş yarasının konumuna ve sağlığına bakılırsa, iç organları sağlam görünüyordu. Umut verici bir işaret. Elbette tomografi ya da röntgen olmadan emin olamazdı.

Belki de her şeye rağmen bir mucize gerçekleştirebilirdi.

Elyse kararlı ve güven verici bir sesle solmakta olan adama hitap etti: "Benim adım Dr. Elyse Romero. Queens, New York'taki Sawyer Memorial Hastanesi'nde çalışan bir travma cerrahıyım. Size yardım etmek için buradayım ve bu gece hayatta kalmak istiyorsanız işbirliğinize ihtiyacım var."

Mikey'ye daha fazla ışık yakması talimatını verdi. Oturma odası daha da aydınlanırken, adamın gözleri kısa bir an için titreyerek açıldı. Bakışları kilitlendi. Kadının ağzı şaşkınlıkla aralandı. Adamın gözleri çok farklı renkteydi. Sağdaki şiddetle karanlıktı. Neredeyse siyahtı. Ölüm kadar acımasız. Soldaki ise mavimsi griydi. Bu ona fırtına sonrası sakin denizleri hatırlatıyordu. Böyle bir ikilik kafa karıştırıcıydı. Eğer gözler ruha açılan pencerelerse, Elyse bir günahkârı mı yoksa bir azizi mi kurtarmak üzere olduğunu anlayamıyordu.

"*Angelo...*" diye fısıldadı.

Ona melek mi diyordu? Adamın acınası haline kaşlarını çattı. Günahkâr ya da aziz, adamın zeytin rengi teni çok solgun görünüyordu, nefes alış veriş zorlaşıyordu ve kan kaybı onu sanrılara sürüklüyordu.

Elyse neşterini ve pensini alırken, "Ben melek değilim," diye mırıldandı, "ve muhtemelen işim bittiğinde bana lanet olası bir şeytan diyeceksin. Bir uyarı, dostum, anestezi yok. Bu şey çok acıtacak."

Adam boyun eğmiş gibi gözlerini kapattı. Ağır aksanlı bir İngilizceyle, "Elinden geleni ardına koyma, *Angelo*," dedi.

OceanofPDF.com

Elyse kurşunu vücudundan çıkarırken STEFANO VE MIKEY adamı tuttular. Bir makine hassasiyetiyle çalışıyordu. Anestezi olmadığı için zavallı piç kurusuna sunabileceği tek şey, cehennem deneyimini hafifletmek için dişlerinin arasına bir havlu koymaktı. Yabancı'nın hakkını vermek gerekirse, operasyon sırasında kıpırdamadan yatmak için her türlü çabayı gösterdi ve Elyse bölgeyi dezenfekte edip yarasının üzerine inerken, bölgeyi tekrar dezenfekte edip dikiş atarken sadece birkaç inilti çıkardı.

İşinin en yorucu kısmı bittiğinde, kısık sesle, "Yapabileceğimin en iyisi bu. Şimdilik. Gerisi ona kalmış."

Bu noktada Elyse sadece Stefano ve Mikey ile konuşuyordu. Hastası bayılmıştı. Büyük ihtimalle ağrı ya da yorgunluktan. Yine de hayati değerleri sabitti. *Gracias a Dios. Tanrı'ya şükürler olsun.* Yabancı yaşıyordu. O da yaşayabilirdi.

Meksikalı babası tarafından Katolik olarak yetiştirilen Elyse, kimsenin duyacağından şüphe etse de şükran duası etmeye başladı. Yıllardır bir kiliseye adım atmamıştı ama bu gece olduğu gibi zor anlarında, korkmuş bir çocuğun güvenlik battaniyesine sarıldığı gibi kendini dine sarılırken buluyordu.

"Ormandan çıktı mı?" Stefano endişeyle sordu.

"Büyük olasılıkla," diye yanıtladı. "Ama arkadaşınızın enfeksiyon kapma riski var. Ona antibiyotik ve ağrı kesici vereceğim. Tetanos aşısı da fena bir fikir olmaz."

"Ona ihtiyacı olan her şeyi getirin doktor."

Elyse kullan-at telefonunu çıkardı. "Reçeteler için Benny'ye mesaj atacağım." Mikey, "Tekrar ayağa kalkması ne kadar sürer?" diye sordu.

Elyse telefonu bir kenara bırakarak sessizce tavsiyede bulundu, "Birkaç gün yatak istirahatinde olmalı. Hareket kabiliyetini geri kazandıktan sonra, iki hafta boyunca yorucu aktivitelerde bulunmasına izin vermeyin."

Tam o sırada Stefano'nun telefonu çalmaya başladı. Cebinden çıkardı, ekrana bir göz attı ve yüksek sesle küfretti, "Kahretsin! Buna bakmalıyım."

Mutfağa girdi ve bir dakika sonra yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifadeyle geri döndü. "Kırmızı kod, Mikey! Patronun bize ihtiyacı var."

Mikey'nin gür kaşları havaya kalktı.

"Şimdi mi?" Stefano başını salladı. "Evet."

Mikey'nin boncuk gibi gözleri Elyse'in oturma odasında yerde yatan adama kaydı. Hâlâ bilinci yerinde değildi. "Peki ya Aless-"

Stefano uyarı tonuyla, "Kapa çeneni aptal," diye tersledi.

"Doğru, doğru," diye homurdandı Mikey. "Özür dilerim, unutmuşum. *İsim yok.*" Stefano Elyse'e döndü. "Bizim için bu adama göz kulak olur musun?" Elyse gerilerek itirazını geri aldı. "Ne kadar süre için?"

Bu, Stefano'nun onu yandaşlarından birini yanına almaya zorladığı ilk sefer değildi ve dairesini her gün suçlularla paylaşmaktan nefret ediyordu. Gerçi Elyse artık Stefano ve Mikey'nin yakın çevresine aşinaydı ve bakımına bırakılan hastaların çoğu komik bir şey yapamayacak kadar hırpalanmıştı ama eski mahkûmlar ve şiddet yanlısı sosyopatlarla birlikte uyumak kulağa geldiği kadar eğlenceliydi. Siyanür içmek gibi.

"Birkaç gün," diye yanıtladı Stefano. "Aşağı yukarı."

"Dediğin gibi," diye belirtti Mikey, "adamımızın dinlenmeye ihtiyacı var, değil mi?" "Doğru."

"Merak etmeyin," diye ekledi, "onu kontrol etmek için geri döneceğiz. *Yarın.* Ona iyi bakın, yoksa, bilirsiniz-"

"Ölür müyüm?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Dikkat et, seni geveze amcık. Kimse ukalaları sevmez."

Yaşadıkları krizin en önemli noktası atlatıldığına göre, artık dokunulmaz değildi. Bir anda Mikey'nin kolu ona doğru savruldu. Şişman, etli yumruğu yüzünün yan tarafına çarptı. Elyse'in sinirleri acıyla kasıldı ve darbe onu yere savurdu. Aynı saniye içinde şakağı girişin yanındaki soğuk, sert fayanslara çarptı.

Ona, "Sürtüklerin karşılık vermesinden ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun," diye hatırlattı.

Kendini toparlaması bir saniye sürdü. Elyse başının döndüğünü hissetti. Bugünkü kahrolası sorunu neydi? Genellikle Mikey ona giysilerle gizlenebilecek yerlerinden vururdu. İş arkadaşlarının gözleri olduğunu unutmuş olmalıydı. Yüzünü gördüklerinde hastanede sorular sorulacaktı. Mikey giderek cesaretleniyordu. Ve aptallaşıyordu.

Ayağa kalkar kalkmaz Elyse kendini toparladı. Ters ters baktı ama hiçbir şey söylemedi. Bu tepe ölmeye değmezdi. Gizlenecek ve zamanını bekleyecekti. Elyse karanlık bir şekilde neşterini Mikey'nin boğazına batırıp ses tellerini oymayı hayal etti. İntikam için değil. Sadece çenesini kapatsın diye.

Sürtüklerin karşılık vermesinden de hoşlanmazdı.

Mikey sırtarak alay etmeye devam etti, "Bu bokun siyah ve maviye dönüşeceğinden oldukça eminim. Biri bunu sorarsa ne diyeceksin?"

Elyse'in cevabı yumuşak ve itaatkârdı ama gözlerinde cinayet vardı, "Ayağım takıldı ve düştüm. Ya da başka bir şey."

Mikey ne zaman kötü bir ruh haline bürünse kaltaklar incinmeye meyilliydi. *Onun gibi kaltaklar.* Mikey hiçbir zaman acil servise gitmeyi gerektirecek kadar sert vurmamıştı ama ne zaman şiddete başvursa, kızgınlık ve utanç Elyse'in vücudunda bıraktığı yaralardan daha derinlere iniyordu. Elyse, misilleme yapamadığı için Mikey'den nefret ediyordu. *O da bunu biliyordu.* Onunla boy ölçüşemezdi. Fiziksel olarak da, başka türlü de. Pislik herif onun çaresizliğinden zevk alıyordu. Onun özgürlük şansını mahvedecek hiçbir şey yapmayacağı gerçeğine güveniyordu. Borcu neredeyse ödenmişti. Elyse çok yol kat etmişti, bitiş çizgisi çok yakındı ve onu geçmek için yanıp tutuşuyordu. Ancak o zaman Mancini'lerin ona taktığı prangalardan kurtulabilirdi. Stefano ve Mikey adındaki prangalardan. Şimdilik sırtması ve buna katlanması gerekiyordu.

Stefano kötü bir kıkırdama çıkardı. "Akıllı kız. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü artık biliyorsun."

"Görüşürüz doktor," diye cıvıldadı Mikey.

Elyse'in sol yanağı fena halde acıyordu. *Mikey'nin ona vurduğu yer.* Sağ şakağı da ağrıyordu. *Yere çarptığı yer.* İki yaşlı adam aceleyle dışarı çıktılar ve ön kapı kapandığında Elyse dairesinde yaralı bir yüz ve tamamen yabancı biriyle baş başa kaldı. Belki *tamamen* yabancı değildi. Mikey'nin daha önceki sürçmesi sayesinde Elyse hastasının adının ilk iki hecesini öğrenmişti -*Aless*.

Tam adı neydi? Büyük olasılıkla İtalyanca bir şey. Elyse bu düşünceleri çabucak bir kenara itti. Onun hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar iyi olacağını kendine hatırlattı.

Adam kıpırdanmaya başladı. Bakışları ona doğru kaydı. Artık hayatı tehlikede olmadığına göre, Elyse bu gece tesadüfen evine girdiğinden beri ilk kez onu bir hasta olarak değil, bir insan olarak görmekten kendini alamıyordu.

Yoksa sabah mıydı?

Artık bilmiyordu. Şakağı hâlâ rahatsızlıkla titriyordu ama yanağındaki acı azalmaya başlamıştı. Uykusuz ve adrenalin yüklü halinde gerçeklikle zihni arasındaki bağlantı kopmuştu. Elyse tüm sağduyusuna rağmen kendini yerde sürünen adama gizlice bakarken buldu. Ne genç ne de yaşlı görünüyordu, belki otuzlu yaşlarının başlarındaydı ve çok yakışıklıydı. Siyah saçlı. Uzun, zayıf, kaslı bir yapı. Birkaç dövmesi vardı. Büyük ihtimalle şimdiye kadar gördüğü en çekici adamdı.

Bir iniltiyle tekrar uykuya daldı. Elyse'in kasları hafifçe gevşedi. *Güzel.* Yine dışarıdaydı. Bu, kıyameti koparmayacağı anlamına geliyordu. Yedek bir yastık ve battaniye getirmeye gitti. Elyse yastığı başının altına sıkıştırdı ve kalın battaniyeyi üzerine örttü. O kadar kan kaybettikten sonra ısınmaya ihtiyacı vardı. Elyse hayati değerlerini kontrol etmek için telefonuna saat başı alarm kurdu.

Sonunda biraz dinlenmek için kanepesine yerleşti. Bu adam gibi kritik durumdaki hastaları olduğunda genellikle yatak odasına çekilmek yerine onların yakınında kalmayı tercih ederdi. Eğer onun gözetiminde ölürse, Stefano ve Mikey'i zahmetten kurtarıp gidip Hudson Nehri'nde boğulabilirdi. Geceki üzücü olaylar sinirlerini iyice germişti. Yine de Elyse kanepeye uzanır uzanmaz, sıkıntısının arka planda kalması uzun sürmedi. Saniyeler içinde yorgunluktan bayıldı.

Sabah 6'da saat başı alarmı çaldı. Pencereden loş bir ışık süzüldü ve Elyse uyuyan hastasını kontrol etmek için tekrar uyandı. Hastanedeki mesaisi yakında başlayacaktı, işe gitmek için hazırlanması gerekiyordu ama adamın bandajları kanamıştı. Hemen pansuman yapılması gerekiyordu. Elyse isteksizce hasta olduğunu söylemeye karar verdi. Son birkaç aydır Stefano ve Mikey'yle yaptığı berbat anlaşma izinlerinin çoğunu yemişti. *Ve birazını da.* Cerrahi şefi ondan hiç memnun değildi. İnce buz üzerinde kayıyordu. Ama ne yapabilirdi ki? *A lo hecho, pecho. Olan olmuştu.* Sadece gelecek yazılmamıştı. Harekete geçen bir kadın olmalıydı. Geçmişe takılıp kalan biri değil. Oturma odasındaki adam bütün gün yalnız bırakılabilecek kadar dengeli değildi. Şu anda, hayatta kalmak işini korumaktan daha önemliydi.

Elyse yarasını temizlemeye başladığında gözleri faltaşı gibi açıldı. Ona belli belirsiz gülümsedi. "*Angelo.*"

Adamın çift renkli gözleri kızın yüzüne dikildiğinde kalbi hızla çarptı. Kaşları çatıldı. Yavaşça parmak uçlarını yanağına ve şakağına götürdü, Mikey'nin onu yaraladığı noktaların izini sürdü.

"Burada ne oldu?"

İçine bir endişe çöktü. "Hiçbir şey."

Adamın eli çekildiğinde, Elyse'in teni hâlâ adamın dokunuşunun sıcaklığını hissediyordu. Birden fazla şekilde hazırlıksız yakalanan Elyse'in kaşları, farkına varmasıyla birlikte kalktı. Çürükler şimdiden görünüyor muydu? *Mierda. Kahretsin.*

"Hiçbir şeye benzemiyorlar. Taze görünüyorlar. Daha önce yoktu."

Göğsünde bir şey kıpırdadı. *Şok.* Ve başka bir şey. Tarif edilmesi imkânsız bir şeydi. Bu adam onu ilk gördüğünde yarı ölü gibiydi. Yüzündeki böylesine önemsiz bir ayrıntıyı fark etmiş olması -hem de canı için savaşıırken- Elyse'in sinirlerini germiştir. "Yanılıyor olmalısınız."

Adamın kahverengi ve mavi-gri karışımı sabit bakışları kadının yüzünde takılı kaldı. "Nasıl yaralandın? Anlat bana."

"Ayağım takıldı ve düştüm," diye yalan söyledi onu rahatlatmak için, "ve bazı kapılar yoluma çıktı."

Ya da öyle bir şey.

Kızın çürüklerine baktı. "İki kere mi?"

"Kazalar olur."

Adam bir süre durakladıktan sonra, "Sana böyle mi söylemeni söylediler?" diye sordu.

O biliyordu.

Elyse belli belirsiz gülümsedi. "Fark eder mi?"

Bakışları daraldı. "Onları çıkarttırabilirim. Eğer istersen."

"Çıkarttırmak mı?" diye yankılandığında içinden bir ürperti geçti.

"Bir baltayla parçalanabilirler. Ya da bir balyozla. Kolayca yandıklarını da tahmin ediyorum," dedi. "Olasılıklar sonsuz. Dediğin gibi, *kazalar olur.*"

Yüz ifadesi sertleşti. "Sen neden bahsediyorsun?" Ağzının bir köşesi sinsi bir gülümsemeyle kalktı. "Kapılar, tabii ki."

Elyse'in içinden inançsızlık geçti. Stefano ve Mikey arasında hangisinin onu sakatladığını bilemezdi. Adam o sırada baygındı.

zaman. Ama ona hakkını teslim etmeliydi. Ölümün kıyısından döndükten sonra bir başkasının sağlığını analiz edebilecek kadar soğukkanlılıkla uyanan pek az hasta vardı. Adamın sarsılmaz sükûneti onu sarsmıştı ve nedenleri kafa karıştırıcıydı.

Neden Stefano ve Mikey'i arkadan bıçaklamayı teklif ediyordu? En son ne zaman birinin onun yanında durduğunu hatırlamıyordu ve bu onu şaşkına çeviriyordu. Birbirlerini çok az tanıyorlardı. Sadece bir aptal onun niyetinin iyi olduğuna inanırdı. Belki de Mikey onu bu işe bulaştırmıştı. *Onun sadakatini sınamak için*. Stefano ve Mikey'den kurtulmayı planladığı duyulursa, bir hafta içinde onu zehirler ve intihar süsü verirlerdi.

"Bırak artık," diye mırıldandı Elyse. "Benim hatamdı. Daha dikkatli olmalıydım."

"Ama sana zarar veren her şey," diye karşı çıktı, "bana da zarar verir, *değil mi?*"

Dios, sesinin alçak, dumanlı tınısı dikkat dağıtıcıydı. Adam tekrar gülümsedi. "Hayatım senin ellerinde. Yaşamak istiyorsam seni korumalıyım."

Elyse yere baktı. Sözlerinin ardındaki duygu, kendine hizmet ediyor olsa bile takdir ediliyordu. Birden parmaklarının adamın karnındaki kaslı çıkıntılar boyunca çıplak tene dokunduğunun farkına vardı. Eldiven giyiyordu ama-

Elyse etkilenmemek için kendini zor tuttu. "Benim için endişelenme. Ben iyi olacağım. Tıbbi müdahaleye ihtiyacı olan sensin."

Alaycı bir t o n l a , "Haklısın. Dün gece neredeyse ölüyordum. Belki de bana odaklanmalıyız."

Sinirlerini profesyonellik maskesinin ardına saklayarak, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Yaşıyor," diye cevap verdi daha sessiz bir tonda. "Hayatımı size borçluyum, Dr. Romero. *Grazie*."

Grazie? Elyse İtalyanca bilmiyordu ama adamın kendisine teşekkür ettiğinden emindi. İspanyolca bir yankı taşıyordu. *Gracias*.

Kaşları çatıldı. "Rica ederim. Kendimi tanıttığımda içinde bulunduğun durumu düşününce adımları hatırlamana şaşırdım."

"Güzel bir kadın güzel bir kadındır," diye mırıldandı. "Ölümün kapısında bile onun adını unutmak günah olur."

Gözlerini devirmek için kendini zor tutan Elyse, iltifatının geçip gitmesine izin verdi. Aksanı her zamankinden daha kalındı ve İngiliz İngilizcesi konuşarak büyümüş bir İtalyan'ın izlerini taşıyordu. Ağzından dökülen kelimeler *Cosa Nostra*'dan bir serseriye ait değildi. Bir İtalyan gibi konuşuyordu.

yüksek eğitimli. Ya da boktan bir aşk romanındaki asırlık bir vampir.

Elyse onun flörtüyle mücadele etmek için tamamen iş tonlarında yanıt vermeyi seçti. "Bir ile on arasında bir ölçekte, şu anda ne kadar acı çekiyorsun?"

Adam yüzünü buruşturdu, acıdan mı yoksa onun ılık karşılamasından mı bilemiyordu. Cevabı belirsizdi, "Katlanılabilir bir miktar."

"Bana bir sayı söyle."

"Beş."

Sadece beş mi? Elyse birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Henüz ağrı kesici almamıştı. Adamın acıya karşı yüksek bir eşiği varmış gibi görünüyordu. Şiddet yanlısı suçlularla olan bağları düşünüldüğünde bunun şaşırtıcı olmadığını düşündü. Adamın vücudunu taradı. Her yerinde eski yaraların kalıntıları vardı. Cezalandırıcı, soluk çizgiler. Bazıları inceydi. Bazıları daha kalındı. Omzunda ve sırtının üst kısmında iki belirgin yara izi daha gördü. Yuvarlak, kabarık, pürüzlü et parçaları. Yaklaşık çeyreklik büyüklüğünde. O zaman fark etti. Bu onun ilk vuruluşu değildi.

Tanrım, lanet olsun.

Kaç kişi onun ölmesini istiyordu? Elleri adamın derisi üzerinde gezinmeye devam etti, yarasını ustalıkla, alıştırılmış bir bulanıklıkla düzeltti. Yine de, Elyse'in bu göreve aşına olmasına rağmen, adamın onun her hareketini izlemesi onu biraz gergin hissettirdi. "Bu bandajları sana taktıktan sonra Benny's'e gidip biraz antibiyotik ve ağrı kesici alacağım."

Bakışları keskinleşti. "Benny kim? Ona güvenebilir miyiz?"

Şüphe yakışıklı yüz hatlarını gölgeledi. Elyse onu daha yakından incelerken kaşlarını çatı. Gözlerinde kesin bir korku vardı. Haklı olarak. Yirmi dört saatten kısa bir süre önce biri onu öldürmeye çalışmıştı.

"Benny, Stefano'nun en eski ve en güvenilir ortaklarından biridir," diye açıkladı aceleyle, onu telaşlandırmak istemiyordu. "Evimden birkaç blok ötede bir eczane işletiyor. Özel hastalarımın reçetelerini orada dolduruyorum. Sizin gibi."

Yüzünde anlayış parlıyordu. "Anlıyorum."

Elyse sargı bezleriyle işini bitirdikten sonra yerden kalkıp ondan uzaklaşarak anahtarlarını, cep telefonunu ve çantasını aramaya başladı. "Yarım saat içinde ilaçlarınla birlikte döneceğim."

"Grazie," diye mırıldandı yine.

Elyse ön kapıya doğru ilerlerken, "Dinlenebilirsiniz," diye önerdi. "Döndüğümde kahvaltı hazırlayacağım."

"Ya işemem gerekirse?" diye seslendi arkasından.

Olduğu yerde durdu ve omzunun üzerinden baktı. Yakışıklı yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Adam onu bilerek yemliyor gibi görünüyordu. Elyse sakince, "Ben gitmeden önce tuvaleti kullanman gerekiyor mu?" diye sordu.

"Hayır."

Ona ters ters baktı. "Bu durumda, ben gidiyorum."

İki tonlu gözleri eğlenceyle dans ediyordu. "Bekle."

Elyse'in ağzı bir onaylamama çizgisi şeklinde düzleşti. Ona şüpheyle bakarak iki kolunu göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Evet?"

Gözleri kızın göğüsleri üzerinde gezindi. Hiç de masum olmayan bir tavırla, "Döndüğünde beni yıkayacak mısın?" diye usulca takıldı.

Sabırının son kırıntısını da toplayarak onu terslememeye çalıştı.

"Yapabilirim. Eğer gerekirse."

Bakışları ilgiyle karardı. "Senin gibi doktorların var olduğunu bilseydim
-"

Kızgınlık içinden geçiyordu. "Bu kadar yeter."

Aletiyle düşünebildiğine göre piç kurusu iyileşmiş olmalıydı. Elyse onun kendisini tahrik etmeye çalıştığını hissetti. Queens'in göbeğinde büyümüş otuz iki yaşında bir New Yorklu olarak, bu noktada fuckboy-ism'lerden rahatsız olmayacak kadar kalın deriliydi. Bu adam onu rahatsız eden ilk kişi değildi ve kesinlikle sonuncusu da olmayacaktı. Elyse, ona derisinin altına girme zevkini tattırmayı reddetti.

Duygusallıktan eser kalmadan, "Dört saatten kısa bir süre önce karnından bir kurşun çıkardım. Kendi başına özgürce hareket edemiyorsun, bu nedenle önümüzdeki birkaç gün içinde aramızda ne olursa olsun sadece ve sadece tıbbi amaçlar için olacak."

"Bir adama nasıl haddini bildireceğini kesinlikle biliyorsun."

Gönülsüzce omuz silkti. "Bir sürü erkekle çalışıyorum. Eğer bir çift büyümezsem, üzerime yürürler."

Adam yüzüzce onu süzmeye devam etti, ama daha dikkatli konuştu, "Niyetim sizi kırmak değildi. *Mi scusi*. Ben bir kedi yavrusu kadar zayıfım, *Angelo*. Bana karşı korunmana gerek yok. Sadece seni ne kadar takdir ettiğimi ifade etmek istedim."

Elyse oyuna katılmayı reddetti ve "*Tanrım*, işte başlıyoruz..." diye mırıldandı.

Ona kazanan bir gülümseme fırlattı. "*Tüm ihtiyaçlarımla ilgileneceğinizi bilmek rahatlatıcı.*"

Bu ima onun gözünden kaçmamıştı. Elyse uzaklaşmadan önce ona pis bir bakış fırlattı. "Gitmeliyim."

"Bir dakika. Bir şey daha var."

Tekrar durmak zorunda kaldı. "Ne oldu?"

Mavi muşambayı işaret etti ve kaşlarını çatı. "Siz dönene kadar soğuk, sert zeminde mi kalacağım?"

Ona duyduğu kızgınlığa rağmen, kararlılığını takdir etmek zorundaydı. Adam inatçı değilse hiçbir şeydi. Elyse'in ağzının kenarı seğirdi. "Evet."

Bakışları onun kanepesine kaydı. "Orada dinlenmeyi tercih ederim."

Başını sallayarak onu reddetti. "Sen buradayken ben kanepeyi kullanacağım. Yine de bir havalı yatağım var. Senin için sonra kurarım."

Kara kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Yatağında uyumayacak mısın?"

"Durumunuzu izleyebilmek için size yakın kalmam gerekiyor," diye açıkladı. Hayati değerlerini kontrol etmek için her saat başı alarm kuruyorum."

Dilini şaklattı. "İşinizi çok ciddiye alıyorsunuz."

"Hayır, ben hayatımı çok ciddiye alıyorum," diye karşılık verdi. "Ben yokken ölme, tamam mı?"

Bu onun hafif bir kıkırdamasına neden oldu. Elyse tam dışarı çıkmak üzereydi ki, adamın bir sonraki sorusu onu şaşırttı.

"Merak ediyorum, Dr. Romero," dedi, "sizin gibi bir kadın Stefano Russo ve Michael Bianchi gibi adamlarla nasıl tanıştı?"

Sorusu karşısında göğsü sıkışmıştı. Bir dizi mutsuz anı duyularına saldırdı ama soğukkanlılığını kaybetmemeyi başardı.

Bacaklarını kır, Mikey. Önce solu. Sonra sağını. Çılgılık atmasını sağla ki bizi bir daha sikmemeyi hatırlasın.

Elyse yüz ifadesinin değişmemesini diledi. Stefano her zaman operasyonun arkasındaki beyin olmuştu. Mikey onun kas gücüyü.

Ama elleri onda kalabilir. Piçin oynamak için onlara ihtiyacı olacak.

Okunamaz.

Turnuvadan sonra ödeme yapmazsan Romero, kızını öldürürüz.

Duygusuz.

Sonra sırayla onun küçük kirazını patlatacağız.

Neyse ki, Elyse'nin babası onların aletlerini uzakta tutacak kadar para vermeyi başardı. Liseyi dört yerine üç yılda bitirdikten sonra üniversiteye gitti ve babası uzak durması için ona yalvardı. Stefano ve Mikey ile tek başına uğraşarak onu korudu. Bir süre için, yirmili yaşlarında hayat iyiydi. Elyse başını önüne eğdi, çok çalıştı ve lisans derecesini de erkenden aldı. Tıp fakültesine kabul edildi.

Stefano ve Mikey yine de onu unutmadılar ve yaklaşık bir yıl önce tekrar onun yörüngesine girdiler.

Otuz iki yaşındaki Elyse, Mikey'nin yumruklarına karşı bağışık olmayabilirdi ama onun sikine karşı güvendeydi. Stefano ve Mikey'nin tercihlerini çoktan geride bırakmıştı. Bar cehennem gibiydi ama çürükler diğer seçenekten daha iyi görünüyordu. Kurbanlarını bakir ve genç seviyorlardı. *Çok genç*. Bir bakıma, onların pençesinden kurtulduğu için şanslıydı. Herkes o kadar şanslı değildi.

Stefano ve Mikey gibi pislikler cehennemde yanmayı hak ediyordu. Belki bir gün onları oraya gönderme şansına sahip olacaktı. Bir kaltak hayal kurabilirdi. O zamana kadar Elyse önce kendini kurtarmaya odaklanmak zorundaydı. Stefano ve Mikey'nin içinde kaynayan kötülük her an tetikten çekilebilirdi. Eğer anlaşmalarını bozarsa, Stefano'nun Mikey'ye onu öldürmesini emredeceğine hiç şüphe yoktu.

Adam beklentiyle ona baktı.

Ona hiçbir şey söylemedi ve mırıldandı: "Biraz dinlen. Yakında döneceğim." Sonra Elyse arkasına bile bakmadan aceleyle kapıdan çıktı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

"BEN KİRLİYİM."

Elyse adamı görmezden geldi ve işten gelen birkaç e-postayı daha yanıtlamaya devam etti.

"Ter ve kan kokuyorum."

Mükemmel poker suratını korudu. "Bir duş harika olurdu."

On dakika daha sızlanıp durdu. Bu adam bir azizin sabrını taşıyabilirdi. Sonunda Elyse onun bitmek bilmeyen şikâyetlerine boyun eğdi. Çenesinde bir tikle karşılık verdi, "*Git duş al o zaman*. Seni durduran yok. Banyonun nerede olduğunu biliyorsun."

Sanki mantıksız olan oymuş gibi homurdandı. "Ama yardıma ihtiyacım var."

Bugün hastasının iyileşme yolculuğunun ikinci günüydü. Çoğunlukla her şey yolundaydı. İlaçlar vücuduna girmişti. Elyse artık enfeksiyonlar konusunda endişelenmiyordu. Çok daha az ağrı ve rahatsızlık hissediyor gibi görünüyordu. Ölüme yakın bir deneyimden yeni kurtulmuş bir kişi için kesinlikle çok enerjikti.

Stefano sabah adama temiz giysiler bırakmak için uğramıştı. Amiri adamın iyileşmesinden memnundu. Elyse rahatlamış hissediyordu. İnşallah bir sonraki doğum gününü görece kadar yaşayacaktı. Bu ideal durumda sadece küçük bir aksaklık vardı. Hastasının talepleri onu *delirtmeye* başlamıştı. *Delirtmeye*. Elyse daha önce hiç böylesine *pinche fresa* ile suçlanmamıştı. *Lanet olası şımarık velet*.

Ona sert bir bakış fırlattı. "Sana defalarca söyledim. Yarını kırk sekiz saat boyunca kuru tut ki düzgün bir şekilde iyileşebilsin. O zamana kadar duş almak ya da banyo yapmak yok."

Elyse dizüstü bilgisayarda onu bekleyen görevlere konsantre olmaya çalıştı ama adamın bakışlarının ağırlığı kafatasının yan tarafını delmeye devam etti. Çok rahatsız edici hissediyordu. İç çekerek ona söz verdi: "*Yarın*. Yarın duş alabilirsin."

Sessizce ama inatla, geniş gözlü bakışları üzgün, muhtaç bir köpek yavrusu gibi ona yalvarmaya devam etti. Elyse dizüstü bilgisayarını kapattı. "*Pekâlâ*. Sen kazandın."

Cevap vermedi ama yakışıklı yüzünde çıldırtıcı bir gülümseme belirdi.

Elyse mutfak masasından kalktı ve birkaç dakikalığına banyoya gitti. Bir elinde büyük bir kâse ılık su, diğerinde bir havluyla döndü. Adam onun getirdiklerine asitle ıslanmışlar gibi baktı. "Bana ne getirdin?"

Tavırları son derece gerçekçiydi. "Sünger banyosu."

Her zamanki fırsatçı haliyle, hiç vakit kaybetmedi. "Ölümçül bir yaradan muzdaribim, *Angelo*. Kendimi yıkamam mümkün değil. Bunu senin yapman gerekecek."

Elyse onun isteğini geçiştirdi, "Yeterince iyileşmiş görünüyorsun. Sadece bandajlarını ıslatma."

Kaşlarını çattı. Hoşnutsuzluk bir fırtına bulutu gibi üzerine çökmüştü. "Güveniniz yersiz gibi. Kendimi hiç iyi hissetmiyorum."

"Tanrısal hayati değerlerin aksini gösteriyor." "Neredeyse ölüyordum," diye hatırlattı ona.

"Ama sen hayatta kaldın," diye hatırlattı ona. "Hâlâ ölebilirim."

"Benim gözetimimde değil." "Bu bir söz mü?"

"Kesinlikle. Şu anda önemli olan tek şey senin iyiliğin."

Gözleri çakmak çakmak oldu. "Neden, *Angelo*, belki de bana karşı bir şeyler hissediyorsundur?"

Sırıttı. "Hiç de değil. Sadece senin yüzünden ölmek istemiyorum."

Kaşlarını çattı.

Elyse bir sırıtişını daha bastırdı. Bir yetişkinin asi bir çocukla başa çıkması gibi, ona sataşmasını telafi etmek için bir zeytin dalı uzatmaya karar verdi. "Soyunmak için yardım ister misin?"

Kaşları yavaşça gülümsemeye dönüştü. Elyse hemen kendini azarladı. Sözlerinin böyle imalı bir şekilde çıkmasını istememişti. İçinde

alçak bir sesle, "*Per favore.*" diye mırıldandı.

Bu iki kelimeyle birlikte aralarında manyetik bir sükûnet oluştu. Adam hâlâ oturma odasında yerde yatıyordu. Elyse onun yanına diz çöktü. Göz göze geldikleri anda yanaklarının kızardığını hissetti. Elyse hızla gözlerini kaçırdı. Gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında bir zamanlar sabit olan elleri utanç verici bir şekilde kararsızlaştı.

Yumuşak bir sesle, "Seni geriyor muyum?" diye sordu. "Hayır," diye yalan söyledi.

Bakışları onun üzerinde sabit kaldı. "Merak etmeyin. Isırmayacağım."

Nefesi kesildi. Elyse ne yapacağını şaşırmişti. Böyle bir inceleme altında nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Neden onu bu kadar etkilemişti? Bir cerrah olarak Elyse her gün ameliyat masasında vücut parçalarıyla karşılaşılıyordu. İnsan anatomisine hem içten hem de dıştan son derece aşinaydı ama nedense bu adamın çıplak tenini görmek onu son derece rahatsız etmişti.

Elyse boş yere, asi hormonlarıyla mantık ve akıl yoluyla mücadele etmeye çalıştı. Ne de olsa bu adamı en zayıf ve en savunmasız halinde görmüştü. Ona tıbbi bir gözle değil de başka bir gözle bakmak yanlış geliyordu. Son yirmi dört saat boyunca, ne zaman yemeye, içmeye ya da tuvalete gitmeye ihtiyacı olsa onun bakıcısı olmuştu. Ona göre adam geçici bir sorumluluktı. Onun içinse geçici bir can simidiydi. Aralarında daha fazlası olmamalıydı.

Gömleğinin son düğmesi de çözüldüğünde Elyse gözlerini kaldırıp onun bakışlarıyla tekrar buluştu. Kahverengi ve mavi-gri. Renkler ayrı ayrı güzeldi. Birlikte çarpıcı hale geliyorlardı. Sınırları biraz daha çözülürken mantık ve akıl durakladı. "Kollarınızı kollardan çekmek için benimle çalışmanız gerekecek. Yarana çok fazla baskı yapmanı istemiyorum."

Gömleğini çıkarmak için birlikte çalıştılar. Elyse dikkatle onu sol yanına yatırdı. Kolunu çıkardı. Elyse onu sağ tarafına çevirdi. Gömleğinin geri kalanı sessiz, hışırtılı bir sesle kayıp gitti.

Gözleri adamın çıplak gövdesine dikildi. Şiddetli yara izlerine rağmen vücudu bir sanat eseri idi. Geniş omuzlar, kaslı göğüs, güçlü kollar, sivrilmiş bel. Bu adamın üzerinde bir gram bile yağ yoktu. Michelangelo'nun Davut'u gibi kusursuzca yontulmuş ve oyulmuştu. Pazularından birinin üzerine Latince bir yazı kazınmıştı. Göğsünün sol tarafında, kalbinin tam üzerinde sarmal bir yılan duruyordu. Başka dövmeler de vardı.

sırtının üst kısmına, boynuna ve ellerinin arkasına dağılmıştı. Kalın Roma rakamlarıyla birkaç tarih yazılmıştı. Daha fazla yılan sarılmış güller. Süslü bir haça saplanmış çatlak bir kafatası. Her şey siyahla kazınmıştı. Adamın renklere alerjisi varmış gibi görünüyordu.

Çekingen bir tavırla bileğini kavramak için uzandı. Elyse eldivenlerini giymeyi unuttuğunu çok geç fark etti. Adamın teninin onunkine değmesi yasaklanmış gibi hissettirdi. Adam onun hastasıydı. O da onun doktoruydu. Elyse'in elini pantolonunun kemerine doğru yönlendirdi ve bileğindeki tutuşunu bırakmadan önce parmaklarının kasıklarının üzerinde gezinmesine izin verdi. Kadın onu süzerken onu izledi. Doğrusu, sanki her zaman onu izliyormuş gibi hissediyordu. Elyse ona karşı duyduğu çekimden nefret ettiği kadar bu yüzden de ona kızıyordu.

Şeytani bir fısıltıyla bir kez daha, "*Per favore*," diye ısrar etti.

Neredeyse trans halindeyken Elyse'in elleri kendiliğinden hareket etmeye başladı. Pantolonunun bel bandındaki kanca ve çubuk çözüldü. Fermuar aşağı kaydı. Pantolonunu aşağı çekmek için kalçalarına uzandı. Adam şimdi önünde siyah bir boxer külottan başka bir şey giymeden yayılmıştı. Belirgin bir çadır onu karşıladı. Adamın cüssesi etkileyiciydi ve tamamen tahrik olmuş gibi bile görünmüyordu.

Beceriksizce öksürdü. Birdenbire dairesi aşırı sıcak ve ikisini birden barındıramayacak kadar dar gelmeye başladı. Gözleri adamın iç çamaşırına kaydı. "Bunu üzerinde bırakmak ister miydin?"

Adamın gözbebekleri büyüdü, kahverengi ve mavi-gri renkleri siyaha dönüşene kadar kenara itti. "Açık bırakmamı ister misiniz?"

Hayır. Boğazını temizledi. "Evet."

"Nasıl istersen, *Angelo*."

Elyse havluyu sıktı ve ona uzattı.

"Grazie."

"Rica ederim," diye mırıldandı.

Önce yüzünü sildi. Havluyu boynunda, omuzlarında ve göğsünde gezdirdi. Her hareketi özenli bir yavaşlıktaydı, neredeyse şehvet uyandıracak kadar ve bunu bilerek yaptığından şüpheleniyordu. Elyse aniden ayağa kalktı. Çıkış yapma zamanı gelmişti. Bırakalım da işini kendi bitirsin. Uzaklaşmaya çalıştı. Ama adam onu geri çağırdı. "Bacaklarıma ulaşamıyorum. Bana yardım etmelisin."

Elyse onun isteğine şüpheyi yaklaştı ama kabul etmek gerekir ki makul bir istektir. Adam hâlâ iyileşme sürecindeydi. Uyumlu bir iç çekişle tekrar onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. Elyse bir kolunu

Sırtına sarıldı ve tekrar uzaklaşmadan önce dik bir oturma pozisyonuna geçmesine yardımcı oldu. Havlusunu tekrar leğene daldırdı, fazla suyu çekti ve yıkamaya devam etti.

Sonunda sakinleşmiş görünüyordu. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu. "*Hayır.*"

Elyse, "O halde benim hâlâ yapacak işlerim var. Seni yalnız bırakabilir miyim?"

"*Hayır.*"

Kaşları çatıldı. "O zaman senin için ne yapabilirim?" "Hiçbir şey."

Ona kaşlarını çatı. "Şimdi de zorluk çıkarıyorsun."

Gülümsemesi tamamen masumdu. "*Hayır, Angelo, değilim. Sadece senin arkadaşlığını arzuluyorum.*"

Kalbi bir kez daha çarptı. Elyse bu hissi görmezden geldi ve "Seninle arkadaş olmak gibi bir niyetim yok," dedi.

Gözlerinde hınzır bir parıltı belirdi. Bakışları kadının vücudunda bir aşağı bir yukarı gezindi. "Benim de senin arkadaşın olmak gibi bir niyetim yok."

Adamın delici bakışları altında *sertçe* yutkundu. Onun yaklaşımlarını reddetmek giderek zorlaşıyordu. Elyse onun üzerinde kurduğu cazibeyi anlamıyordu. Normalde erkeklerin ilgisinden kaçmakta ustaydı. İş yerinde, onu düzenli olarak rahatsız eden bir avuç iş arkadaşı vardı.

Latinlerin eğlenceli olduğunu sanıyordum. Her zaman çok ciddisin.

Elyse onları susturmakta hiç zorlanmadı. Cerrahi bölümünün özür dilemeyen bir erkekler kulübü olduğu bilinen bir gerçektir. Elyse'in böylesine soğukkanlı, gülümsemeyen bir kaltak olmasının nedeni de bu bölümün efendisi olan hıyarlardı.

Daha çok gülümsemelisin, tatlım.

Elyse'in cerrah arkadaşlarıyla iyi geçinmek istediği bir zaman vardı.

Hadi, senyorita, zoru oynamayı bırak.

Elyse saygı kazanmaya ve dostluk kurmaya çalıştı. İşini yapmaya ve iyi yapmaya odaklandı. Soyunma odası şakalarına güldü. Egolara zarar vermeden ilerlemeleri engellemek için elinden geleni yaptı. Elyse, iş arkadaşlarından biri onu dinlenme odasında köşeye sıkıştırıp elini pantolonunun içine sokmaya çalışana kadar bir takım oyuncusu olarak kaldı.

Bu konuda şirretlik yapma, tamam mı?

İşte o an Elyse'in sonunda patladığı andı.

Bunu istediğini biliyorum, Romero.

Buna karşılık olarak, kendisine bir daha dokunursa onu cerrahi makasla bıçaklamakla tehdit etmişti. Elyse öfkesini kontrol altında tutmuş ve ona gülümsemişti. *Tatlı tatlı*. Tıpkı onun istediği gibi. O andan itibaren, etrafındaki hıyarlardan daha büyük bir hıyar olmuştu. Aksi takdirde tacizler hiç bitmeyecekti.

Ancak her nedense, hastasının önünde araya mesafe koyma ihtiyacı hissetmiyordu. Sinir bozucuydu. Ama kendinin farkındaydı. Bu onu katlanılabilir kılıyordu. Hatta belki de sevilebilir. Piç kurusu onun damarına nasıl basacağını ve tam olarak ne zaman geri çekileceğini biliyordu. Bu onun için bir oyun gibiydi. Kadın ona *chanclas*'larını fırlatmadan önce ne kadar *çirkinleşebilirdi*? Kafasından seken parmak arası terliklerin düşüncesi ağzının kenarının seğirmesine neden oldu. Gülümsemesini çabucak bastırdı. Elyse dürüst olmak gerekirse, onun maskaralıklarından hoşlanıyordu. Biraz fazla.

Ona karşı olan yumuşak noktasını gizlemek için iç çekiyormuş gibi yaptı. "Lütfen dur."

Yarım yamalak savunması onu caydırmaya yetmedi. "Ama neden? Erkek arkadaşın var mı?"

"Hayır."

Dürttü, "Kocan var mı?"

"Hayır."

"Kız arkadaş mı, eş mi?" "Hayır. Ve hayır."

Gülümsemesi genişledi. "O zaman buradaki sorunu göremiyorum, *Angelo*. Şefkatli bakımınız sayesinde her geçen dakika daha da güçleniyorum. İnanıyorum ki, birkaç gün içinde nezaketinizin karşılığını ödeyebileceğim. Nasıl istersen. Nereye istersen. Dilediğin kadar çok kez. Keşke izin verseniz."

Sözleri, yerine getirilmesi gereken bir söz gibi aralarında kaynıyordu. İkisi de rızası olan yetişkinlerdi. Uygun bir şekilde, adam neredeyse çıplaktı ve çoktan tahrik olmuştu. Onun aksine, Elyse tamamen giyinikti ama bu kolayca çözülebilecek bir sorundu. O anda Elyse, Stefano'nun bu adamı bir an önce alması için dua etti. Asi hormonları onu inanılmaz derecede aptalca bir şey yapmaya sürüklemeyen önce.

Onu becermesine izin vermek gibi.

Perşembe günü, kahverengi ve mavi-gri gözlü adam hâlâ Elyse'in dairesindeydi. Ona olan ilgisini ifade etmekten çekinmiyordu. Elyse saygıdeğer bir mesafeyi korumak için elinden geleni yapıyordu ama içten içe o da onu istiyordu. Karşılıklı arzuları Havva'yı baştan çıkaran meyve gibi onu çağırıyordu.

O sabah duşa girdiğinde kararlılığı daha da sarsıldı. Son birkaç günün stresi, içinde birikerek, titreşerek ve kıvrılıp bükülerek ona zarar veriyordu. Böyle bir fırtına kontrol altına alınamazdı. Bir şeyler vermek zorundaydı.

Sıcak su çıplak tenini ıslatırken Elyse gözlerini kapadı ve nefes nefese bir iç çekti. Yapmamalıydı. Gerçekten yapmamalıydı. Adam banyonun birkaç metre dışında uyuyordu. Bu uygunsuz olurdu. *Riskli olurdu.* Ama sonra içindeki şeytan devreye girdi ve son çekincelerini de kovdu. Ne de olsa kapı kilitliydi. Sessiz kaldığı sürece asla öğrenemeyecekti. Bir bakıma, onun yakınlığı Elyse'in şevkini daha da artırıyor. Seksi piçi ona dokunmadan sisteminden atması gerekiyordu. Ya da onun kendisine dokunmasına izin vermeden. Bunu istiyordu. *Buna ihtiyacı vardı.* Zihni gerçek hayatta çiğnenemeyecek kuralları birer birer esnetmeye başladı.

Çıplak ve tamamen tahrik olmuş bir halde, ona katılmak için duşa girdi.

Elyse yumuşak bir iniltiyle göğüslerine masaj yapmaya başladı.

Buhar ve spreya etraflarını sardı. Adamın karanlık başı kadının göğüslerine doğru eğildi. Eli kalçalarının arasına kayarken dudakları meme ucunun etrafında kapandı.

Bir eliyle meme uçlarını okşarken, diğer elinin karnından aşağıya, tümseğinin üzerinden alt dudaklarına doğru dolaşmasına izin verdi.

Yetenekli parmakları yarığının üzerinde gezinirken boynunu öptü, hassas kıvrımları ve kırıksıklıkları tam olarak batırmadan alay etti. Sonra klitorisinin etrafında yumuşak bir şekilde dönüp durdu. Bu onun omurgasından aşağı ürperti gönderdi.

Elyse'in parmakları fantezisini gerçekleştiriyor, kıvrımlarının arasına sıkışmış minik çıkıntıyı okşuyor, sürtünme vücudunda zevk dalgaları yaratana kadar ovuyordu.

Kadın kayganlaştı, arzulandı ve hazır hale geldi. İki parmağını onun içine kaydırıldı.

Çaresizce iki parmağını içine daldırdı.

Yavaşça, duyusal bir şekilde, içine ve dışına pompalamaya başladı. Derinlerde saklı tatlı, baş döndürücü bir tutkunun kilidini açtı. Duyguları yükselmeye başladı.

Elyse'in elinin hareketlerinin bacaklarının arasında bulanıklaşması uzun sürmedi. Bir süre sonra soluk soluğa, coşkulu bir inilti çıkardı. Elyse bu kadar yüksek sesle haykırmak istememişti ama doruğa ulaşması onu şaşırtmıştı. Eğildi

destek için ahırın fayanslı duvarına yaslandı. İki bacağı da güçsüz hissediyordu. Titriyordu. Sonrasında bile kalbi heyecanla çarpmaya devam etti. O kadar yoğunlu ki. Elyse banyodan dışarı adımını attığında, güçlü orgazmının izleri her yere sinmişti. Gözleri rahatlamış bir parlaklık taşıyordu. Kalçalarında fazladan bir salınımla hareket etti. Her iki yanağı da kızarmıştı. Pembe ve pembeydi. Aurası katıksız bir memnuniyetle parlıyordu.

Elyse oturma odasına döndüğünde hastasının artık uyumadığını gördü. Tamamen uyanık ve çok uyanık görünüyordu. Kahverengi ve mavi-gri gözleri ona doğru kayıyordu. İri, kaslı vücudu gergin ve kaskatı kesilmişti ama sesi erimiş bal gibi akıyordu.

"Bir süredir oradaydın," diye belirtti.

Ona hafif bir gülümseme verdi. "Uzun duşlar rahatlatıcıdır. Arada sırada."

"Daha fazla katılamazdım."

Boğuk sesi onu duraklattı. Elyse kaşlarını çatı. "Ne zamandır uyanıksın?"

"Yeterince uzun."

Hafifçe dondu kaldı. "Benim yüzümden mi uyandın?"

"Şey, duvarlar oldukça ince."

Onu duydu mu? *Tanrım*, umarım duymamıştır. Her iki yanağı da ısınmıştı. Elyse utancını küçümsemeye çalışarak, "O halde sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi.

Maskesiz bir ilgiyle ona bakarken bakışları karardı. "Buna hiç gerek yok. Özür dilemesi gereken kişi benim."

Elyse'in nefesi kesildi. "Ne için?"

"Neredeyse kapını kırıyordum."

Yeşil gözleri yuvarlaklaştı. Görünüşe göre duş sırasında ne yaptığını *tam olarak* biliyordu. Bacaklarının arasında ısı titreşti. Arzu her zamankinden daha güçlü ve istikrarlı bir şekilde zonkluyordu. Lanet olsun.

Kıbarca, "Teklifim hâlâ geçerli *Angelo*," dedi.

Hangi teklif? Stefano ve Mikey'yi hayatından çıkarmayı teklif ettiği zaman mı, yoksa iyiliğinin karşılığını onu anlamsızca becererek ödemeye gönüllü olduğu zaman mı? Elyse'in aşırı ısınmış zihni bir anda adamın ağzının amcığının üzerinde olduğunu, sikinin boğazının arkasına çarptığını, bacaklarının adamın beline dolandığını ve adamın onu unutulana kadar siktiğini hayal etti...

Öksürerek konuyu değiştirme zamanının geldiğine karar verdi. "Aç mısın?"
Çenesi sıkıştı. "Açlıktan
ölüyorum." "Kahvaltı
hazırlayabilirim." "Bunun
beni tatmin edeceğinden
şüpheliyim." "Tatmin etmez
mi?"

Bir kurt gibi gülümsedi. "Ben başka bir şey istiyorum."

Piç kurusu *onu* yemek istiyormuş gibi görünüyordu. Kendini kızarmış ve telaşlanmış hissedenden Elyse bilerek aptalı oynadı. "Gidip tavada biraz yumurta ve *chorizo* kızartacağım. Çok lezzetlidir. Bence seveceksin."

Adam onu başka türlü ikna edemeden mutfağa koştu. Kendine hakimiyeti en iyi ihtimalle sallantıdaydı. Ona bu kadar yakın durmak için kendine güvenmiyordu. Elyse adamın yanından geçerken yüzünün hayal kırıklığıyla parladığını gördü. Pişmanlık onun içinde de titreşti. Ama ikisi de kahvaltı sırasında konuyu daha fazla uzatmadılar.

Dördüncü gün, hastası daha az hasta gibi davranmaya başladı. Evin içinde şaşırtıcı bir rahatlıkla hareket edebiliyordu. İyileşmesi mucizevi bir şeydi. Kariyeri boyunca hiç böyle bir şey görmemişti. O gerçek bir hilkat garibesiydi. Ancak böylesine güçlü bir iyileşme iki ucu keskin bir kılıç olduğunu kanıtladı. İyileşen sağlığının yanı sıra, adam daha da cesaretlendi. Hem de utanmazca. Bu rahatsız edici davranış, durumunun artık yirmi dört saat gözetim altında tutulmasını gerektirmediği gerçeğiyle birleşince Elyse'in yatak odasına geri dönmesine neden oldu. Geceleri kapısını kilitli tutuyor ve onun kanepede uyumasına izin veriyordu. Elyse ona güvenmiyordu. Adam çok baştan çıkarıcıydı. Çok istekliydi. Tehlikeli bir kombinasyon.

Sünger banyosunda yaptığı pislikten sonra Elyse ona daha sonraki banyo faaliyetlerinde yardım etmeyi reddetti ve duştaki yaramaz fantezilerinden sonra artık onun yanında kendine de güvenmiyordu.

Stefano'nun Elyse'in dairesine teslim ettiği diğer suçlulardan daha çok, kahverengi ve mavi gri gözlü adam Elyse'in üzerinde kalıcı bir etki bırakıyordu. Bu artan bağlılık Elyse'i endişelendirdi ve Stefano'ya piçi alması için yeşil ışık yakmasına neden oldu. Ne kadar erken giderse o kadar iyiydi. Elyse, şüpheli niyetleri ve *Cosa Nostra* ile daha da şüpheli bağları olan bir adam yüzünden kafasını kaybetmeyi göze alamazdı. Stefano ve Mikey yüzünden hayatı zaten darmadağın olmuştu.

Elyse zaman zaman tüm bunların stresinden nasıl olup da çökmediğini merak ediyordu. Babası yıllarca kumar borçlarını ödemek için mücadele etmişti. Annesi ise

Yardım yok. Elyse daha bebekken kadın ortadan kaybolmuş. Elyse ergenlik çağına geldiğinde, yarı zamanlı işler ve burslar aracılığıyla mümkün olduğunca katkıda bulundu. Ne yazık ki, ilerlemek için ne kadar uğraşırlarsa uğraşınsınlar, baba ve kızı ödemelerde geri kalmaya başladı ve bileşik faiz kontrolden çıkmaya başladı.

Bir yıl önce dibe vurdular. *Papa* işten eve dönerken sarhoş bir sürücüyle çarpıştı. Çarpışma babasını öldürmedi ama felçli ve tepkisiz kalmasına neden oldu. Aynı ay içinde Stefano ve Mikey, Elyse'nin izini sürdüler ve onu babasının aylık ödemelerini üstlenmesi için zorladılar. Tıp fakültesinde yıllarca çalıştıktan sonra sonunda cerrah olarak yüksek maaşlı bir iş bulduğunu biliyorlardı. O andan itibaren Elyse bir gecede bir dizi felaketi miras aldı. Stefano ve Mikey, *Papà'nın* kazasıyla hiçbir ilgileri olmadığı konusunda ısrar etseler de, bu talihsiz olayların sırası şüphe uyandırmanın ötesindeydi.

Para o zamandan beri varoluşundaki tüm kötülüklerin kaynağı haline gelmişti. Para -ve *bunun eksikliği*- hastanedeki işini kaybetmeyi göze alamamasının nedeniydi. Elyse Sawyer Memorial'da yılda altı haneli rakamlar kazanıyordu ama her ay Stefano ve Mikey'e yaptığı ödemeler onu nakit sıkıntısına sokuyordu. Faturalarını ve öğrenci kredisi bakiyesini zar zor karşılayacak kadar para kalıyordu. Koyu kahverengi saçlarının birkaç teli beyazladı.

Artık hastasının gözetim olmadan ölme ihtimali olmadığına göre, Elyse'in Cerrahi Şefi Dr. Frank Schwartz üst üste bu kadar çok gün kaçırdığı için onu azarlamadan önce kışını kaldırıp acil servise geri dönmesi gerekiyordu. Sanki evren zihinleri okuyabiliyormuş gibi, Elyse'in telefonu çalmaya başladı. Arayanın kimliğini kontrol etti. *Şeytanın dili*.

Endişeyle telefonu açtı. "Merhaba, Dr. Schwartz. Bugün sizin için ne yapabilirim?"

Elyse telefonu kulağına dayayarak mutfakta volta atmaya başladı. Kahverengi-mavi-gri gözlü adam oturma odasında oturuyordu. Gözleri telefonuna odaklanmıştı, küçük dikdörtgen ekrana dikkatle bakıyor ve kaydırıyordu ama Elyse adamın dikkatinin kendisine yöneldiğini hissedebiliyordu. Muhtemelen kulak misafiri oluyordu. Elyse onun özel ya da profesyonel hayatı hakkında hiçbir şey bilmesine izin vermek istemiyordu. Güvende olmak için telefon konuşmasını bitirmek üzere yatak odasına çekildi.

Elyse yatak odasından tekrar çıktığında yüzü solgun ve endişeli görünüyordu. Şöyle bir baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda," diye yanıtladı küçük bir sesle.

Her şey boka sarmıştı.

İkna olmamış görünüyordu. "Telefonda kiminle konuşuyordun?"

"Amirimle."

Dr. Schwartz az önce istifasını istemişti. Ani hastalık günleri ve ailevi acil durumlar sonunda onu yakalamıştı ve görünüşe göre kaçırdığı son dört iş günü bardağı taşıran son damla olmuştu.

"Hastaneden mi?"

"Evet."

Elyse kendini o kadar bunalmış hissediyordu ki koltuktan kalkıp ona doğru yürüyen adamı fark etmedi bile. Endişesi artmaya devam ediyordu. Yapılması gereken o kadar çok şey vardı ki. Kendini toparlamazsa işler sarpa saracaktı. Elyse'in bu gece özgeçmişini güncellemesi ve yarın sabah ilk iş olarak başvuruları göndermeye başlaması gerekiyordu.

"Angelo..."

Onun sesi Elyse'i kaotik düşüncelerinden çekip çıkardı. Başını kaldırıp baktı. Elyse, adamın kendisinden sadece birkaç santim uzakta durduğunu, üstün boyu ve kütlesiyle küçük bedeninin üzerinde yükseldiğini görünce şok oldu.

Elyse içgüdüsel olarak ondan uzaklaştı. "Ne istiyorsun?"

Kadının tepkisi karşısında yüzünü buruşturdu ama sanki onun korkularını hafifletmek istercesine bir adım da geri çekildi. "Her şey yolunda mı?"

Siktir, hayır.

"Evet."

Şüpheli görünüyordu. "Emin misin? Gergin görünüyorsun."

Elyse sıkı bir gülümsemeyle ona baktı. "Ben iyiyim."

Arka cebinden bir zil sesi duyuldu. Elyse telefonunu çıkardı ve mesajı taradı. *Pendejo*'dan geliyordu.

PICK UP IN 10 MIN

Elyse tekrar adama baktı. Ona mesajı göstermek için telefonunu uzattı. "Görünüşe göre yakında gideceksiniz."

Adam onaylarcasına homurdandı ama yüzündeki ifade anlaşılmazdı. Adam mesajlar hakkında yorum yapmadı, onun yerine Stefano'ya taktığı lakaba odaklanmayı tercih etti: "*Pen... dejo?* Bu ne anlama geliyor?"

"Pislik. İspanyolca."

"Anladığım kadarıyla Stefano'nun hayranı değilsiniz?"

"Mikey'den daha çok nefret ediyorum."

Mikey telefonunda *Pendejito* olarak kayıtlıydı.

Bakışları kadının yüzündeki morluklara kaydı. "Seni suçlamıyorum. Ben de ondan nefret ediyorum."

Gözlerini kaçırdı, kendini kaybolmuş ve bunalmış hissediyordu. Elyse'in işini kaybetmekten duyduğu üzüntüye rağmen, aralarında geçen konuşma daha da yoğun bir duyguyu ortaya çıkarmıştı. Garip bir şekilde üzüntü gibi hissettiren bir duygu mu?

Elyse bunu kabul etmekten ne kadar nefret etse de adamın arkadaşlığını özleyecekti. Adam iç karartıcı hayatında çok ihtiyaç duyduğu bir dikkat dağınıklığı sağlamıştı. Acaba o da kendisini biraz özlemiş olabilir miydi? Elyse bir bağ kurmanın aptalca olduğunu biliyordu. Başından beri onun sadece birkaç günlüğüne buradan geçeceğini biliyordu. Gidişi kaçınılmazdı. Yine de Elyse farklı koşullar altında tanışmış olmayı dilemekten kendini alamıyordu. Onun mafya üyesi olmadığı daha nazik bir dünyada. Stefano ve Mikey'nin onun ruhuna sahip olmadığı başka bir gerçeklik.

"Eğer başın belaya girerse," dedi aniden, "bana gel. Sana yardım edeceğim."

Kaşlarını kaldırdı. "Seni nasıl bulabilirim ki? Adını bile bilmiyorum."

"Hiç sormadın."

"Biliyorum."

"Bana soracak mısın? Şimdi mi?" "Hayır."

Ne kadar az şey bilirse o kadar iyiydi. Gözleri onunkileri aradı. "Tanıdığım hiçbir kadına benzemiyorsunuz, Dr. Romero." derken dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi.

Adamın bakışlarındaki yoğunluk Elyse'in kendini ergenlik çağında bir kız çocuğuna aşık olmuş gibi hissetmesine neden oldu. Elyse, "Bunu sadece taşakların mavi olduğu için söylüyorsun," diye homurdandı.

Güldü. "Belki de."

"Bilgin olsun diye söylüyorum," diye ısrar etti Elyse, "bana hiçbir şey borçlu değilsin."

O da aynı fikirde olmayarak başını salladı. "Sen benim hayatımı kurtardın. Sana borçluyum."

Elyse'in üzerine asık suratlı bir ruh hali çöktü. "Ben sadece işimi yapıyordum."

Yollarına devam etmelerinin zamanının geldiğini biliyordu. Güzel kahverengi ve mavi gri gözlü arkadaşıyla geçirdiği günler sona ermek üzereydi. Süresiz olarak.

Daha fazlasına, kelimelerle ifade edemediği bir şeye duyduğu özlem, çaresizlikle çiçek açtı ama harekete geçmeye cesaret edemedi.

Adam da aynı düşünceye kapılmış gibi, "Birbirimizi tekrar görecek miyiz?" diye sordu.

"Hiç sanmıyorum."

O zaman bakışları keskinleşti. İlk başta bir cevap vermedi ama Elyse onun kızgın ifadesinden verdiği cevabın hoşuna gitmediğini anlayabildi.

Adam sessizliğini bozduğunda, "Umarım yanılıyorsundur, *Angelo*. Yollarımızın tekrar kesişmesini isterim."

Yüzünü buruşturdu. "Evrenin farklı planları olabilir." "O zaman en azından kurşunu bana ver."

Elyse'in göz kapakları şaşkınlıkla titreyerek "Kurşun mu?" diye tekrarladı.

Gözleri -o güzel, ürkütücü, büyüleyici gözleri- onunkileri hiç bırakmadan cevap verdi: "Bunu istiyorum. Seni hatırlamak için. *Her zaman*."

"Pekâlâ," diye yumuşak bir sesle kabul etti. "Alabilirsin. Eğer senin için bu kadar önemliyse. Burada bekle."

Elyse birkaç dakikalığına yatak odasına gitti ve mermiyle geri döndü. Hayatı neredeyse bu küçük metal parçasıyla çalınıyordu. Mermiyi Elyse'in eline koyduğunda, Elyse'in parmakları hafifçe bileğini sardı. Onu kendine doğru çekti ve o da buna izin verdi.

"Benim için yaptıklarını asla unutmayacağım," diye mırıldandı kulağına.

"*Grazie*."

"Bir şey değil," diye fısıldadı.

Sonra adamın bileğindeki tutuşu gevşedi. Elyse onun dokunuşunu anında özledi. Kendini onun için de endişelenirken buldu. "Orada güvende kal, tamam mı?"

"Demek beni önemsiyorsun."

Elyse hafifçe öfkелendi. "Seni kurtardıktan hemen sonra ölme yeter. Çabalarımın boşa gitmesi utanç verici olur."

Ağzının kenarıyla şaka yaptı. "Başka biri beni öldürmeye çalışırsa beni yine kurtarır mısın?"

"Belki."

"Beni sana geri getirecekse, bir kurşunu daha seve seve yerim," diye itiraf etti.

Cazibesi büyüleyici idi. Ama adamın *gerçekte* ne demek istediğini nadiren söylediği hissine kapıldı.

Elyse gülerek, "Senin saçmalıkların gerçekten sınır tanımıyor," diye karşılık verdi. "Ama duyarlılığını takdir ediyorum."

Kapı çaldı. Muhtemelen Stefano'ydu. Göğsü sıkıştı. On dakika olmuş muydu? Yüzünde çökmüş bir ifadeyle, "Bu... veda mı?" diye sordu.

Başını salladı. "Öyle görünüyor. *Arrivederci*, Dr. Romero."

Yine de Elyse bir parça merakla fark etti ki, adamın ona bakarken takındığı sabit ve düşünceli tavır hiç de veda ediyormuş gibi hissettirmiyordu. Bunun yerine ona, tahtayı kendi lehine çevirebilecek hamleleri dikkatle planlayan tecrübeli bir satranç oyuncusunu hatırlatıyordu.

Bu Elyse'in kalbinde garip bir çarpıntı yarattı.

OceanofPDF.com

O gittikten iki ay sonra, işler iyice sarpa sardı. Para, her zaman olduğu gibi Elyse'in başına bela olmuş, endişesini kâbus gibi bir döngüye hapsedmişti. Yorgunluk ruhunu emen bir parazit gibi üzerine yapışmış olsa da Elyse zar zor uyuyabiliyordu. Çok az yiyor ve günlük harcamaları için daha da az harcıyor, mümkün olduğunca tasarruf ediyordu.

Elyse, Sawyer Memorial'daki işini kaybetmeden önce, altı haneli maaşından eve ayda beş haneli rakamlar getiriyordu. Ancak vergiler büyük bir pay ayırdıktan sonra beş haneli rakamlar pek bir şey ifade etmiyordu. Queens'teki tek yatak odalı kalitesiz dairesinin aylık kirası yaklaşık 3.000 dolardı. Faturalar ve harcamaların ortalaması ayda 1,000 ila 2,000 dolar arasındaydı. Elyse'in öğrenci kredisi olarak neredeyse 150.000 dolar borcu vardı ve aylık ödemeler kazancının bir başka büyük kısmını tüketiyordu. Maaşından geriye kalan her şey Stefano ve Mikey'e gidiyordu. Elyse şimdiye kadar babasının borçlarının sadece yarısını ödeyebilmişti ve temize çıkması için dört beş yıl daha geçmesi gerekecekti. Mancini'ler sabırsızlanıyor, her şeyi bir yıl içinde talep ediyorlardı. Birkaç ay önce Elyse daha uzun bir ödemesiz dönem için pazarlık yapmayı başardı. Mancini'ler, 24 saat ücretsiz sağlık hizmeti karşılığında borcunu ödemesi için ona daha fazla zaman vermeyi kabul etti.

Babam komada kaldı.

Geçtiğimiz yıl boyunca makineler Robbie Romero'yu hayatta tuttu, ancak zihni dünya için ölüydü. Onu yaşam destek ünitesinde tutmanın maliyeti, sigorta olsa bile astronomikti. Tesis onun ölmesini engelledi, ancak mevcut durumu korumak en iyi senaryoydu. Bir cerrah olarak Elyse, Romero'nun

bu gerçekliğin acımasızlığı. *Babası uyanmayacaktı.* Ancak bir kız çocuğu olarak bu gerçekleri reddetti. Elyse fişi çekmemişti çünkü veda etmek istemiyordu. Kalbi hazır değildi. Kazadan hemen önce, baba ve kızı her şey cehenneme dönmeden önce iç burkan son bir konuşma yapmışlardı.

Cree en los milagros, mija. Mucizelere inan, kızım. Babam onunla hep İspanyolca konuşurdu.

Cambiaré, lo prometo. Değişeceğim, söz veriyorum.

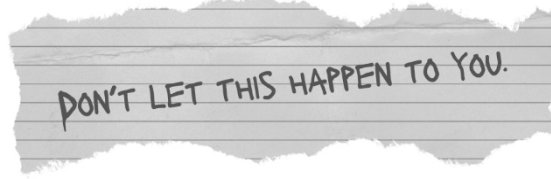
Robbie profesyonel bir poker oyuncusuydu. Başlangıçta kendisi için oynuyordu. Sonra mafya için oynamaya başladı. Babası ilişkilerle dolu bir adamdı. Dindar bir Katolik ve umutsuz bir kumarbaz. Pokeri her şeyden çok severdi. Yine de, ruhunun kutsallığından da korkuyordu.

Planeo expiar todos mis pecados. Tüm günahlarımın kefarecini ödemeyi planlıyorum.

Babam pek çok açıdan berbat bir ebeveydi. Kötü alışkanlıkları onu kontrol ediyordu. Tahliyeler ve ödenmemiş faturalar çocukluğu boyunca normaldi. Elyse'in yatağa aç girdiği pek çok gece oldu. Ergenlik çağına geldiğinde, babası ara sıra bir iki günlüğüne ortadan kayboluyordu. Ama onu asla terk etmedi. Her zaman geri döndü. Annesinin aksine. Elyse doğduğu andan itibaren, kadın onların mücadelesinde hiçbir rol almak istememişti. *Babası* ona bakan tek kişiydi ve Elyse ona yapıştı çünkü yıllarca, hiç bitmeyen bir gemi kazasında hayatta kalan tek kişiler gibi birbirlerine bağlı kaldılar. Elyse onu bırakmayı her düşündüğünde suçluluk duygusuna kapılıyordu. Kaçınılmaz olanı ertelemek için bahaneler üretmeye devam etti ve umut onu mucizelere inanmaya zorladı. Belki de *babasının* sadece bir güne daha ihtiyacı vardı. Ya da bir haftaya. Biraz daha beklerse, belki, sadece belki, Tanrı *babasının* gözlerini tekrar açabilir ve ona verdiği sözleri yerine getirmesine izin verebilirdi.

Elyse, babasının son nefesini vermeden önce, borçlarının her kuruşunu geri ödemeye yemin etti. Yaratıcısıyla buluşmadan önce günahlarından arınmasının tek yolu buymuş gibi hissediyordu. Zaten Stefano ve Mikey de ona bu konuda bir seçenek sunmuyorlardı. Geçmişte *babam* kumar bağımlılığını körüklemek için Mancini'lerden yüklü miktarda borç almış ve Elyse'nin haberi olmadan bir kısmını onun tıp fakültesi masraflarını karşılamak için kullanmıştı. Yalan söyledi ve paranın çeşitli turnuvalarda kazandığı paralardan geldiğini söyledi. Elyse bu korkunç şekilde, cerrahlık kariyeri için de Mancini'lere borçluydu. Bu gerçeği asla unutmamasına izin vermediler.

Elyse gençlik yıllarında polise gitmeye çalışmış. Körü körüne yardım istiyordu. Safça koruma için yalvardı. Güvenli bir çıkış yolu bulmak için çaresizce. Stefano, yetkililer işe karışırsa onu öldürmekle tehdit ederek bu yaşam çizgisini hemen yok etmişti. Mikey kurbanlarını şiddet kullanarak korkutuyordu ama Stefano akıl oyunlarını tercih ediyordu. Elyse'nin evcil kedisi de bu sıralarda kayboldu. Birkaç gün sonra, zavallı *Dulce* Elyse'nin kapısına geri geldi. Dokuz farklı parça halinde. Kedi cesedine iliştirilmiş bir

not vardı.

O andan itibaren Elyse bir daha asla evcil hayvan edinmedi ve arkadaşlarıyla bağlarını kopardı.

Acı verici bir şekilde kendine güvenen ve son derece içine kapanık biri haline geldi.

Dr. Schwartz onu kovduktan sonra, New York Mercy Tıp Merkezi'nde yeni bir pozisyon bulması iki stresli ay sürdü. Elyse, Mancini'lerin ödemelerinin gerisinde kaldı ve Stefano'nun toleransı gün geçtikçe azaldı. Başa çıkma mekanizması olarak Elyse, Stefano sabrını kaybettiğinde neler olabileceği üzerinde durmayı reddetti. Söylemesi yapmasından daha kolaydı. Uykusunun kaçtığı gecelerde korku her şeyin önüne geçiyordu. Stefano Mikey'ye onu ortadan kaldırmasını emredecek miydi? Ya da belki de kirli işleri kendisi yapmayı tercih ediyordu. *Mikey olmadan.*

İlginçtir ki Elyse, Stefano'nun son zamanlarda tek kişilik bir gösteri yaptığını fark etti. Mikey'yi, ona son kez elini sürdüğünden beri bir an bile görememişti. Elyse onu hiç özlememiş olsa da yokluğu rahatsız ediciydi. Salı günü, Stefano o ay altıncı kez, yalnız ve Mikey'siz olarak Elyse'in dairesine uğradığında, endişesi uğursuz bir paniğe dönüştü. Bir şeyler doğru gelmiyordu.

Huzursuzca, "Yine yalnız mı geldin?" diye sormaya cesaret etti. Stefano öksürdü. "Evet."

"Mikey iyi mi? Onu bir süredir görmedim."

Stefano yüzünde gergin bir ifadeyle, "Mikey biraz izin almak istedi," diye homurdandı. "Onun için endişelenme."

Elyse kaşlarını çatı ama sessiz kalmayı tercih etmedi. Bir an için kahverengi ve mavi gri gözlü adamın sözleri aklından geçti.

Senin için kaldırabilirim.

Mikey'nin kaybolmasıyla bir ilgisi var mıydı?

Eğer istersen.

Ama ondan bir şey yapmasını istememişti. O da son iki aydır ona ulaşmamıştı. Dairesinden ayrıldığı anda yeniden yabancı olmuşlardı. Muhtemelen onu çoktan unutmuştu. Kendini aptal gibi hisseden Elyse, Stefano'nun bu işe karışmış olma ihtimalini çabucak bir kenara itti. Stefano Mikey hakkında yalan söylüyor gibi görünse de, iki tonlu gözleri olan bir suçlunun sözleri ciddiye alınmamalıydı. Mikey'nin küçük tatilinin onunla hiçbir ilgisi olmadığına kendini ikna etti. Ayrıca, daha önemli sorunların ele alınması gerekiyordu ve *Pendejito*'nun ortadan kaybolması endişelenecek bir şey daha azaltmıştı. Bu, belki de, hayatı haline gelen bu berbat bulutun üzerindeki tek umut ışığıydı.

Stefano onu gün be gün sömürmeye devam etti. Elyse verecek hiçbir şeyi kalmadığını hissedene kadar aldı, aldı ve aldı. Bu hiç bitmeyen korku döngüsü içinde günlerine devam etti. Bir çöküşün eşiğinde sallanıyordu. Elyse şu anki durumunun sürdürülebilir olamayacak kadar berbat olduğunu kabul ediyordu ama Stefano'nun pençesinden nasıl kurtulacağını bilmiyordu. Geçmişte mafyadan kaçmaya çalışmış, üç farklı eyalete ve beş ayrı şehre taşınmıştı ama Mancini'ler ülke çapında çok iyi bağlantılara sahipti. Stefano ve Mikey sonunda onu hep bulmuşlardı.

Umutsuzluk Elyse'in ruhunu ele geçirdi. Cesareti yenilgi noktasına kadar sınanıyordu. Ne kadar sebat etmek istese de, Elyse'in içindeki alaycı gerçekçi ne hale geldiğini fark etmekten kendini alamıyordu. *Yürüyen ölü bir kadın.* Ancak Elyse tam umudunu yitirmek üzereyken kader beklenmedik bir şekilde araya girdi. Ağustos ayının sıcak ve nemli bir yaz sabahında, Elias Schmid adında bir yabancından bir dizi telefon, sesli mesaj ve e-posta almaya başladı. İngilizcesi belirgin bir Alman aksanı taşıyordu. Cenevre'de yaşayan bir avukat olduğunu iddia ediyordu. Bay Schmid ona özel bir doktora ihtiyacı olan çok zengin bir müşteriyi temsil ettiğini söyledi.

Müşterisi, sözüm ona, Glauser Development Group'un önde gelen hissedarlarından biriydi. Kısaca GDG. GDG, İsviçre'de kurulmuş milyonlarca dolarlık küresel bir holdingdi. Şirketleri ağırlıklı olarak emlak ve ilaç sektöründe faaliyet gösteriyordu ve son zamanlarda rüzgâr enerjisine de girmişlerdi.

Elyse başlangıçta İsviçreli avukatı ve onun şüpheli iş teklifini görmezden geldi. Onu bir baş belası olarak gördü. Ama Bay Schmid vazgeçmeyi reddetti. Sanki bu onun hayatının misyonuymuş gibi birkaç günde bir onunla irtibata geçmeye devam etti.

Ona güvenilemeyeceğine tamamen ikna olan Elyse, düzinelerce kırmızı bayrak bulmayı umarak geçmişini araştırmaya başladı. İnternette yaptığı hızlı bir araştırmada Bay Schmid'in kendi alanında tanınmış ve saygın bir avukat olduğunu görünce Elyse şok oldu. On yıl önce Zürih Üniversitesi'nden sınıf birincisi olarak mezun olmuştu. O zamandan beri Avrupa'daki çeşitli seçkin firmalarda finans hukuku alanında uzmanlaşmıştı.

Bu bilgi, Elyse'in çok yüksek olan savunmasını ılımlı bir meraka indirdi. Zamanla Elyse yumuşadı ve onun telefonlarından birini açtı. Telefonda konuşurlarken, Bay Schmid'in zeki ve anlayışlı bir adam olduğunu çabucak keşfetti. Elyse telefonu kapatmak için bir neden arıyordu ama Bay Schmid onu neredeyse bir saat boyunca hatta tutacak kadar ikna ediciydi. Onu şaşırtacak şekilde, bir saniyesini bile boşa harcamadı. Avukat, müvekkilinin talep üzerine ameliyat yapabilecek bir birinci basamak doktoru aradığını açıkladı. İş tanımı çoğunlukla Elyse'in bir travma cerrahı olarak uzmanlık ve eğitim seviyesinin çok altındaydı, ancak maaş kazançlıydı ve bu nedenle çok cazipti. Yalnızca bir soru Elyse'in içini kemiriyordu. Bay Schmid'in müşterisi neden özellikle *onu* istiyordu?

İlk fırsatta odadaki fili ele aldı: "Bay Schmid, bana olan güveninizi takdir ediyorum ama eminim Avrupa'da çok daha nitelikli adaylar vardır. Ben sadece ABD'de doktorluk yapma lisansına sahibim. Neden bana ulaşmaya çalışıyorsunuz?"

Bay Schmid cevap vermeden önce bir an durakladı, "Sizi çok tavsiye ettiler."

"Kim tarafından?"

"Müvekkilimin yakın bir arkadaşı."

"Sorabilir miyim," diye sordu Elyse, "beni kim tavsiye etti?"

"Bu tür bilgiler gizlidir," dedi Bay Schmid şifreli bir şekilde, "ta ki siz işi kabul edip gizlilik anlaşması imzalayana kadar."

"Anlıyorum."

Dr. Schwartz'ın kendisi hakkında söyleyecek güzel bir şeyi olduğundan şüpheliydi. Elyse sadece bu isimsiz, parlak referansın tıp fakültesindeki akıl hocalarından birinden geldiğini varsayabilirdi. Dr. Liu onu çok severdi. Ya da belki Dr. Notrica'ydı? Ondan da hoşlanmıştı.

Bay Schmid'in sesi Elyse'in şüphesi düşünce akışını böldü. "Lütfen bunu iyice düşünün, Dr. Romero. Size önerdiğim şey hayatınızı değiştirebilir. Her şey daha iyi olacak."

Kafasının içinde sessiz bir alarm zili çaldı. "Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyor."

"Bir daha asla para konusunda endişelenmenize gerek kalmayacak."

Bay Schmid'in mali sıkıntıları hakkında söylediğinden daha fazlasını bildiği hissinden kurtulamıyordu. Elyse, sesine sinen güvensizlikle, "En azından bana müşterinizin adını söyleyin. Hakkında hiçbir şey bilmediğim biri için nasıl çalışabilirim?"

"Yüz yüze görüşmenize kadar kimliğinin gizli kalmasında ısrar ediyor."

¿*Qué chingados? Ne oluyor lan?* "Müvekkiliniz hiç de şüpheli görünmüyor" diye mırıldandı.

"Umarım alay etmiyorsunuzdur."

"Tabii ki yapmıyorum."

Ses tonundaki ısrırganlık Bay Schmid'in kararlılığını etkilemedi. Dimdik durdu. "Benden hoşnut olmadığınızı hissediyorum. Endişeleriniz haklı olmakla birlikte, bu konu müzakere edilemez. Müvekkilim beklentilerini bana çok açık bir şekilde ifade etti. Eğer bu görevi kabul etmeyi seçerseniz, doğal olarak sizin de bir inanç sıçraması yapmanız gerekecek. Yine de baskı yok. Top tamamen sizin sahanızda."

"Anlıyorum," diye homurdandı Elyse yine. *Baskı yok, kışının kenarı.* Bay Schmid'in kalibresinde bir avukat, müvekkilinin teklifini kabul etmesi için onu zorlamaya çalışmasaydı, dünyanın öbür ucundan peşine düşmezdi.

Bir hafta sonra Elyse'e, işe alınmasının katı koşullarını özetleyen, meşru görünümlü bir iş teklifi gönderdi. Elyse sözleşmeyi dikkatle okudu. Hatta şu anda uluslararası bir şirket avukatı olarak çalışan eski bir üniversite arkadaşına bile ulaştı. Onun için belgeleri gözden geçirdi ve her şey kontrol edilmiş görünüyordu.

İş şartlarına göre Elyse'nin İsviçre'nin Zürih kentine taşınması gerekiyordu. Bay Schmid, Elyse'nin çalışma izni almasına yardımcı olacağına, seyahat masraflarını ve yurt dışına taşınma masraflarını karşılayacağına söz verdi.

Özel bir doktor olarak haftanın yedi günü, günde yirmi dört saat nöbetçi olacaktı. Elyse'in bağımsız yaşamasına izin verilmeyecekti. Yeni işvereniyle birlikte ikamet etmesi gerekecekti. Ama yer sabit olmayacaktı. Görünüşe göre, adamın dünya çapında birden fazla mülkü vardı ve iş için yoğun bir şekilde seyahat ediyordu. Onunla birlikte seyahat etmeye istekli olması gerekiyormuş.

Görevlerini yerine getirebilecek kadar sağlıklı olduğundan emin olmak için zorunlu bir tıbbi muayene planlanacaktır.

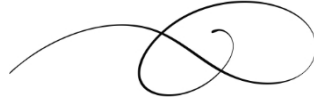
Elyse'in de sıkı bir Gizlilik Sözleşmesi imzalaması bekleniyordu. Bay Schmid Elyse'e müvekkilinin son derece özel bir adam olduğunu söyledi. Elyse'e

özel hayatının her yönünü halkın gözünden saklıyordu ve çalışanları ne olursa olsun onun mahremiyetini korumakla yasal olarak yükümlüydü.

Maaş, Mercy Tıp Merkezi'nin ona önerdiğinin üç katıydı; bu da aylık masraflarını karşılamaya ve babasının borçlarını ödemek için fazladan para kazanmaya yetecekti. Elyse'nin kalbi yıllardır ilk kez umutla parlıyordu. Bay Schmid ve esrarengiz müşterisi hakkında ihtiyatlı bir iyimserlik hissetmeye başlamıştı. Belki de Stefano'dan sonsuza dek kaçabilirdi. Mancini'lerin İsviçre'de de gözleri ve kulakları yok muydu?

Ele geçirilmiş bir kadın gibi, Elyse artıları ve eksileri her açıdan tarttı. Vicdanının sınırlarında kırmızı bayraklar dalgalanıyordu ama her birini görmezden geldi. Çaresizlik onu kör etmişti. Belki de, diye düşündü, Tanrı sonunda dualarını duymuştu. Bir şeytan aracılığıyla cevap veriyor olsa bile, Bay Schmid'den gelen teklif geri çevrilemeyecek kadar cazipti.

Tek yapması gereken noktalı yere imzasını atmaktı.

Elyse çocukken babası onu şöyle uyarırdı: *"Parlayan her şey altın değildir, kızım."* Parlayan her şey altın değildir, kızım.

Onun tavsiyesine karşı Elyse bir inanç sıçraması yapmaya karar verdi. Kaybedecek pek bir şey yoktu. Amerika'daki hayatı cehennem gibiydi. Babası bitkisel hayattaydı. Mafya onun kanının peşindeydi. İsviçre'de işler daha da boktan olamazdı, değil mi?

Elyse iş teklifini kabul etti. Elyse imzalı belgeleri Bay Schmid'e geri gönderdiğinde, avukat tek bir saniyesini bile boşa harcamadı. Birkaç hafta içinde pasaportunu, vizesini, çalışma iznini ve JFK'den ZRH'ye tek yön uçak biletini temin etti. İşini bırakıp New York'tan uzaklaşmak şaşırtıcı derecede kolay gelmişti.

Elyse, Eylül ayı başlarında büyük ve korkutucu bir şekilde göletin öbür tarafına taşınmaya hazırlandı. Yurtdışına taşınma konusunda ağzını kapalı tutmaya özen gösterdi. Mikey hâlâ kayıptı ama Stefano hayattaydı. *Pendejo* kesinlikle onu durdurmaya çalışacaktı. Elyse sadece gerekli eşyaları topladı ve diğer her şeyi geride bıraktı. Mobilyalar. Mutfak aletleri. Kıyafetlerinin ve ayakkabılarının çoğu. Her ihtimale karşı Stefano rastgele içeri girip

daire biraz fazla boş gelmeye başlamıştı. Maddi eşyalar değiştirilebilirdi ama yeni bir başlangıç paha biçilemezdi.

New York'tan Zürih'e uçuş dokuz saat s rm  t . Elyse Zürih Havaalanı'na güneşin   t    berrak bir    leden sonra indi.    açıcı hava olumlu bir alamet gibiydi. *  n nde maviliklerden başka bir şey yoktu.* Elyse buraya gelmekle doğru kararı verdiğinden tekrar tekrar emin oldu. Artık onu Mancini'lerden ayıran koca bir okyanus vardı. Elyse'in kalbi şimdiden daha hafif, *ruh* hali daha mutlu hissediyordu.

Bir  of r  ık siyah bir Benz'le onu almaya geldi. Elyse bagaj tesliminden bavullarını aldıktan kısa bir süre sonra havaalanından ayrıldılar. Bu sırada Bay Schmid onu aradı. Avukat Elyse'ye müvekkilinin evine gelmesini beklediğini söyledi, "Nils sizi ona götürecek."

"Yardımlarınız için teşekkür ederim Bay Schmid." "Rica ederim, Dr. Romero."

Elyse aramayı sonlandırırken, i vereniyle nihayet yüz yüze g r  ce i düşüncesi midesinde kelebeklerin u u masına neden oldu. Benz'in arka koltuğunda heyecanı artmıştı. Yoksa endişe miydi? Elyse emin olamıyordu. Münzevi i vereninin gerçek adını henüz   renmemişti. Ne olursa olsun, Elyse iyi bir ilk izlenim bırakmayı umuyordu.

Araç gideceği yere doğru ilerlerken Elyse umut dolu gözlerle renkli camlardan dışarı bakmaktan kendini alamadı. Zürih nefes kesici bir  ehirdi. Masal gibi. Eski dünyanın cazibesini ve günümüzün inceliklerini en iyi şekilde barındıran bir yerdi. Uzakta,  svi re Alpleri'nin karla kaplı görkemli zirveleri onu selamlıyordu. Yemye il  ayırklar ve ormanlar hızla giden arabanın yanından geçiyordu. Kısa süre sonra  ehir merkezinin yanından geçtiler. Sihl Nehri'nin kıyısında Art Nouveau ve neoklasik mimariden esinlenilmiş sıra sıra  irin binalar ve evler sıralanıyordu.

Yarım saat sonra h   A1 otoyolunda gidiyorlardı. Ama Zürih'e doğru değil. GPS aracılığıyla konumunu takip ediyordu. Telefonuna göre tamamen farklı bir yöne doğru gidiyordu. Elyse'in içinde bir kafa karı ıklı ı dalgası kabardı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim Nils," diye sarı ın, bıyıklı  of r ne seslendi, "ama g r n  e göre Zürih'ten *uzakla ıyoruz*.   verenimin beni Zürih'te beklediğini sanıyordum?"

"Dr. Romero, şehirden ayrılmamız gerekiyor," diye açıkladı Nils, "  nk  sizi da  evinde bekliyor. Crans-Montana'da, buradan yaklaşık üç saat uzaklıkta."

Yeşil gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

İş sözleşmesinde verilen adreste, ilk ay için Zürih dışında çalışması gerektiği açıkça belirtilmişti. Crans- Montana'da değil. O ana kadar işverenin evinin Zürih'te olduğunu varsaymıştı.

"Nils, "İsterseniz Bay Schmid'i arayıp açıklama yapmasını isteyebilirsiniz," diye teklif etti.

Elyse hemen telefonunu çıkardı ve tam olarak sürücünün önerdiği gibi yaptı. Derisinde bir endişe karıncalanması belirdi ama paniğe kapılmak için çok erken görünüyordu. Aşırı tepki göstermeye gerek yoktu. Şüphesiz, bu bir yanlış anlaşılımdı?

Bay Schmid üçüncü zil sesinde telefonu açtı. "Sizin için ne yapabilirim, Dr. Romero?"

Gergin bir sesle, "Şoförünüz beni neden Zürih yerine Crans- Montana'ya götürüyor?" diye sordu.

"Endişelenmeyin. Müşterimin hem Zürih'te hem de Crans-Montana'da mülkleri var. Bu hafta sonu kayağa gitmek istediği için sizi Zürih'teki villası yerine Crans-Montana'daki dağ evine göndermemi istedi. Bu durum herhangi bir karışıklığa yol açıyorsa özür dilerim."

"Bana söylemeliydin," diye homurdandı Elyse usulca. "Sürprizlerden hoşlanmam."

"Yanlış iletişim için bir kez daha özür dilerim. Sizi temin ederim ki Nils sizi tam olarak gitmeniz gereken yere götürüyor."

Elyse sinirli bir ifadeyle telefonu Bay Schmid'in yüzüne kapattı. Telefonunu çantasına geri soktu ama iki saniye sonra tekrar eline aldı. Avukata mesaj attı ve işverenin Crans-Montana'daki ikinci mülkünün adresini istedi. Bay Schmid aynı dakika içinde cevap verdi. Elyse, Crans-Montana adresini GPS'ine girdi ve hayatı buna bağlıymış gibi her kilometreyi takip etti.

On dakika sonra araba rotasında kalmaya devam etti. Elyse koltuğuna yaslanarak biraz rahatladı. Dolambaçlı dağ yollarından geçerek büyük bir gölün yanından hızla geçerken jet lag yavaş yavaş üzerine çöktü. Ama uykuya dalmaya cesaret edemedi. Elyse uyanık kalması ve Nils'in gerçekten de arabayı doğru adrese sürdüğünden ve onu İsviçre Alpleri'nin arka taraflarındaki gölgeli, gizli bir yere götürmediğinden emin olması gerektiğini biliyordu. Uyuyakalmamak için şoförüyle biraz havadan sudan konuşmaya karar verdi.

Elyse pencereden dışarı bakarken, "Çok güzel bir göl," dedi. "Adı ne?"

Nils alaycı bir kahkaha attı. Kızın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Elyse, "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

"Kime sorduğunuza bağlı," diye yanıtladı. "Buralarda tartışmalı bir konu. İngilizce konuşanlar buraya Cenevre Gölü demeyi seviyor. Ancak orijinal Fransızca adı olan *Lac Léman*'dan bahsederseniz daha az yerliyi rahatsız edebilirsiniz."

Elyse hafifçe irkildi. İsviçre ve insanları hakkında öğrenmesi gereken çok şey vardı. Bu yabancı ülkede bilmeden sağda solda gaf yapan cahil bir yabancı olmak istemiyordu.

"Bana anlattıklarını unutmayacağımdan emin olabilirsin," diye mırıldandı. "Teşekkür ederim, Nils."

Otuz dakika daha geçtikten sonra nihayet uzun, özel bir araba yoluna girdiler. İleride devasa bir ev görünüyordu. Yorgunluk sisi içindeyken bile evin ihtişamı Elyse'i sersemletmeyi başarmıştı. Üç kat yüksekliğindeki dağ evi, dış cephesi boyunca yatay olarak uzanan zengin renkli sedir kaplama panelleriyle geleneksel ve rustik bir tasarıma sahipti. Üstünde üçgen bir çatı ve geniş saçaklar vardı. Ahşap balkonlar ve büyük beyaz çerçeveli pencereler üç katın her birini sararken, süslü oymalar ve açıktaki kirişler oraya buraya ilgi çekici dokunuşlar ekledi.

Nils arabayı garaja park etti ve Elyse'in bavullarını taşımasına yardım etmek için dışarı çıktı. Birlikte evin içine girdiler. Elyse içeri girdiğinde kendini bir tür lüks av kulübesine adım atmış gibi hissetti. Yüksek tonozlu tavan boyunca açıkta duran kirişler uzanıyordu. Güzelce boyanmış ahşap paneller duvarları ve yerleri kaplamaya devam ediyordu. Duvardan tavana uzanan devasa bir taş şömine oturma odasının duvarlarından birini çevreliyordu. Mekân boyunca ağır, koyu tonlu mobilyalar ve çağdaş sanat eserleri aydınlık ve havadar iç mekânı süslüyordu.

Sarı saçları ağarmış yaşlı bir kadın koridordan çıktı. Birinin *büyükannesi* olacak kadar yaşlı görünüyordu. *Büyükanne*. Kendisini Malina olarak tanıttı, evin hizmetçisi. Yaşlı kadının İngilizcesi İngiliz, Alman ve İtalyan aksanlarının renkli bir karışımını taşıyordu. Zaman zaman telaffuzunu anlamak zor olsa da hizmetçinin konuşması Elyse'in kulaklarına oldukça dünyevi geliyordu. Malina'nın tavrı kibar ve sıcaktı ve kısa süre sonra Elyse'i ikinci kattaki misafir odalarından birine götürdü.

Oda, ebeveyn yatak odasıymış gibi en-suite bir banyo ile donatılmıştı. Süslü, kral boy, dört direkli, kanopili bir yatak

odanın ortasında. Tüm yatak takımları, yastıklar ve perdeler fildişi ve beyazın çeşitli tonlarında yumuşak, lüks nevresimlerden oluşuyordu. Krem rengi iki büyük koltuk ve köşelerden birine sıkıştırılmış bir şöminenin bulunduğu küçük bir oturma köşesi bile vardı. Elyse daha önce hiç bu kadar güzel ve dingin bir yerde kalmamıştı. Sıradan bir misafiri ağırlamak için fazla sevimli görünüyordu.

Malina nazıkçe, "Lütfen yerleşmek ve kendinize gelmek için birkaç dakikanızı ayırın, Dr. Romero," dedi, "sizi kontrol etmek için kısa süre sonra döneceğim."

Elyse başını yana eğdi. "Patronumla daha sonra mı tanışacağım?" Malina başını salladı. "Evet, *Sinyor Vitale* sizi görmek için sabırsızlanıyor."

İspanyolcası İtalyanca ve İngilizce arasındaki boşluğu dolduruyordu. Elyse noktaları çabucak birleştirdi. *Sinyor Vitale*, *Bay Vitale* anlamına gelen *Señor Vitale*'ye benziyordu. Sonunda Elyse işverenin adını öğrenmişti. Minnetle, "Teşekkür ederim Malina," dedi.

Malina gittikten sonra Elyse bavullarını boşaltmaya başladı. Tam sütyenlerini ve külotlarını ayırmaya başlamıştı ki kapısı hafifçe çalındı. Elyse'in kaşları hafifçe kalktı. Malina çoktan dönmüş müydü?

"İçeri gel," diye seslendi.

Kapı açıldı. Elyse'in başı kapı aralığına doğru döndü. Uzun boylu, siyah saçlı bir figür içeri adım attığında nefesi kesildi ve ağzı açık kaldı. Adam tamamen siyah giyinmişti. Üstüne tam oturan bir elbise gömleği ve özel dikim bir pantolon. Gömleğinin kolları kıvrılmıştı ve bronzlaşmış, kaslı ön kolları boyunca uzanan birkaç dövme ortaya çıkmıştı. Ellerinin arkasındaki Roma rakamlarını hemen tanıdı. Latince, yılan ve güller giysilerinin altında gizliydi ama Elyse kazığa oturtulmuş kafatasının bir kısmını açıkta kalan kolundan seçebiliyordu.

Sadece küçük bir değişiklik onu şaşırtmıştı. Bileğine kazınmış bir çift siyah tüylü kanat, ölümcül bir kılıcı kucaklıyordu. Daha önce kesinlikle orada değildi.

Derin ve eritici bir ses tonuyla, "Görünüşe göre yollarımız yine kesişti, *Angelo*," diye mırıldandı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

PARALİZAN BİR DAKİKA BOYUNCA Elyse donakaldı, ağzı açık bir şekilde ona baktı. Ellerinden bir çift eski püskü iç çamaşırı ve yırtık pırtık pamuklu bir sütyen garip bir şekilde sarkıyordu. Bu gerçeküstü bir şeydi. Gerçek dışı hissettiriyordu. Yine *de*, orada kanlı canlı duruyordu. Evren ona oyun oynuyor olmalıydı.

Ölümle burun buruna gelmesinin ardından tamamen iyileşmiş olan kahverengi ve mavi gri gözlü adam Elyse'in hatırladığından çok daha güzel görünüyordu. Geçen seferkinin aksine, bronz teni şimdi hayat ve canlılıkla parlıyordu. Adamın bu ücra *dağ evinde, hem de İsviçre'nin Crans-Montana kentinde* aniden ortaya çıkması Elyse'i umutsuzluk ve dehşetle sarsmıştı.

Umutsuzluk. Anlamsız bir sinek gibi kendini Atlantik'in dört bin mil ötesine, Stefano'dan bile daha tehlikeli bir örümceğin bulanık ağına bırakmak için uçurduğunun farkına varmıştı. Midesinin bulandığını hissetti.

Bir de korku vardı. Vücudunun bu adamın büyüleyici varlığına verdiği içgüdüsel tepkinin üzerinde. Isı tenine yayıldı. Adam onu, sarmalayan ve sürekli sıkılaştıran bir ipliğe sarılmış gibi kendine çekiyordu. Görünüşe göre aylar süren ayrılıkları hormonlarını soğutmak için hiçbir şey yapmamıştı. Hâlâ onun duyularına zarar verme konusunda çok yetenekliydi. Elyse'in çenesi utançla sıkıştı. *Babasının* öğüdü onunla alay ediyordu. *Parlayan her şey altın değildir, kızım.*

Elyse onu bu çıkmaza sürükleyen tüm yanlış adımları gözden geçirmeye başladı. Stefano'dan kaçmak için duyduğu çaresizlik onu pervasızlaştırmıştı. Zürih'te daha iyi bir yaşam vaadi kararlarını çarpıtmıştı. Adamı yakından inceledi. Yüz ifadesi **d e ğ i ş m e d i** . Neden bu kadar

Sakin mi lan? Onu gördüğüne hiç şaşırma benzemiyordu. Elyse'in içine şüphe düştü. *Bu piç kurusu, ele avuca sığmaz Bay Vitale olmasa iyi olurdu.* Elyse teorisinin yanlış olduğunu umuyordu ama içgüdüleri aksini söylüyordu.

Tüm bu durum kasıtlı bir tuzak gibi hissettirmeye başlamıştı. Sinir bozucuydu. Neden onun gibi önemsiz birini hedef alıyordu? Elyse bir sonraki hamlesini planlamadan önce bu piçin niyetini ortaya çıkarmak istiyordu. Manipüle edilmekten nefret ederdi. Elyse çok uzun zamandır kendini hiç oynamak istemediği bir oyunda piyon gibi hissediyordu. Damarlarında beyaz bir öfke dolaşıyordu ama buna boyun eğmedi. Ona baskı altında sakın kalabilen tek orospu çocuğunun kendisi olmadığını göstermesi gerekiyordu.

Elyse kayıtsızlık maskesiyle ona hızlıca bir göz attı. "Görüyorum ki mükemmel bir şekilde iyileşmişsin."

"Her şeyi sana borçluyum," diye gülümseyerek cevap verdi.

Soğukkanlılıkla, "Seninle karşılaşmayı beklemiyordum. *Burada.* Crans-Montana'da."

"Evren mucizevi bir şekilde işliyor."

"Yeniden bir araya gelişimiz mucizevi olmaktan çok insan yapımı gibi geliyor. Sence de öyle değil mi?"

Yollarının tekrar kesişmesine *neden* olan *adam* onun suçlaması hakkında yorum yapmamayı tercih etti. Onun yerine bakışları hâlâ kadının elinde duran iç çamaşırlarına kaydı. "Bu kalıntılar atılmalı. Sana yenilerini alacağım."

Yanakları öfkeyle kızardı. "Affedersiniz?"

Gözlerinde alaycı bir parıltı vardı. "Artık benim için çalışıyorsun. İmaj her şeydir."

Onun için mi çalışıyordu? Elyse'in bakışları bıçak gibi keskinleşti. Onun itirafı teorisini gerçeğe dönüştürmüştü ve bunun farkına varması yüzüne bir tokat gibi inmişti. Ona mı yoksa kendisine mi öfkeleneyeceğini bilemiyordu. Ya da kendine. Böyle bir *pinche tonta* olduğu için. *Lanet olası aptal.*

Sırıttı ve devam etti, "Benim adım paçavralar içinde giyinen biriyle birlikte anılamaz."

İsviçre'ye hiç gelmemeliydi. Yüz ifadesi daha da fırtınalı bir hal aldı. Ama duygularının aklını yönetmesine izin vermeyi reddetti. Elyse sütyenini ve külotunu hızla bavuluna geri soktu. Biraz çaba sarf ederek öfkesini ve utancını da bir kenara itti. Bu tür duygular ona sadece engel olacaktı. Bu tehlikeli durumda yönünü bulmaya odaklanması gerekiyordu. "Bana gerçeği söyle. Bay Schmid aracılığıyla bana teklifte mi bulundunuz?"

Verdiği yanıt kaçamak gibiydi: "Üzgün görünüyorsunuz, Dr. Romero."

"Çünkü beni kandırmak için avukatınızı kullandınız."

Adam hiçbir şeyi inkâr etmedi. Sadece konuyu saptırdı: "Maaş hoşunuza gitmedi mi? Rakamlar tartışılabilir."

Elyse ona ihtiyatla baktı. "Rakamlar üzerinde pazarlık yapmak istemiyorum. *Senin* hakkında konuşmak istiyorum. Az önce hizmetli bana işverenimin adının Bay Vitale olduğunu söyledi. *Sizin* Bay Vitale olduğunuzu varsaymam doğru olur mu?"

Onun sorusunu geçiştirdi. "Gergin görünüyorsun, *Angelo*. Bu beni üzüyor. Endişelerinizi gidermek için ne yapabilirim?"

"Senin *kim* olduğunu ve benimle *ne* yapmak istediğini bilmek istiyorum."

"Benim adım Alessandro Vitale," diye onayladı sonunda, "ve sen özel doktorum Dr. Romero."

Şakakları ağrımaya başladı. New York'ta Mancini'lerden kaçtıktan sonra Elyse bir şekilde mafyanın çukurlarına düştüğüne inanamıyordu. Gözlerini kapattı. "İstifa etmem gerekiyor."

"Sonradan pişman olacağınız bir karar vermeyin."

Elyse'in gözleri açıldı ve ağzı kararlı bir çizgi halinde düzleşti. "Sonradan pişman olsam bile senin için çalışmam."

Alessandro'nun yakışıklı yüz hatlarında acımasız bir ifade belirdi. Sessizce sordu: "Peki ya Stefano Russo? Ve babanın borçları?"

Babasının durumu hakkındaki bilgisi onu hazırlıksız yakalamıştı. Yeşil gözleri büyüdü. Adam onun geçmişini araştırmış olmalıydı. Ona ters ters baktı. "Görüyorum ki ev ödevinizi yapmışsınız. Babamı bana karşı kullanmayı mı planlıyorsun?"

Ne de olsa *Cosa Nostra*'nın bir parçasıydı. Zayıflara şantaj yapmak ve güçsüzleri silahlandırmak onların ekmek teknesiydi. Elyse kendine Alessandro'nun Stefano'dan farklı olmadığını hatırlattı. Daha güzel ambalajlı bir şeytan yine de lanet bir şeytandı.

Şaşırtıcı derecede nazik bir ses tonuyla karşılık verdi: "Ben sadece sana ve babana koruma sağlayabileceğimi hatırlatıyorum."

Elyse işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu. İyi niyetini kabul ettiği anda onu sömürmeye başlayacaktı. "Senin korumana gerek yok."

"Babanın borçlarını ödemene yardım edeyim."

Babası da borçlarını ödemek için mafyadan borç almıştı. Aynı hatayı yapmak istemiyordu. Elyse Alessandro'ya küçümseyerek baktı. "Paran sende kalsın. Ben istemiyorum."

"Özgürlüğünüzü geri almak istemiyor musunuz?"

Alessandro'nun sorusu onu derinden etkiledi. Acı verici bir soru. En çok arzuladığı şeyin özgürlük olduğunu nereden biliyordu? Aynı zamanda asla sahip olamayacağı tek şeydi. Stefano etraftayken olmazdı. Babasının ödenmesi gereken borçları varken olmazdı. Elyse'in omuzları sanki artık bu yükleri taşıyacak gücü bulamıyormuş gibi çöktü. Gözlerindeki özlem yenilgiyle karardı. "Senin gibi adamlardan özgürlük diye bir şey yoktur."

Yüzünü buruşturdu. "Güzel yüzündeki trajedi beni kederlendiriyor. Dağları yerinden oynatır, denizleri kuruturdum. Sırf seni bir kez daha gülümserken görebilmek için."

Alessandro'nun çiçekli sözleri elbette kulağa son derece saçma geliyordu ama sesindeki tutku Elyse'in kalbinin tellerini çekiştiriyordu. Elyse duygularını dizginlemeye çalıştı. "Kimsenin benim için parmağını kıpırdatmasını beklemiyorum. Ben büyük bir kızım. Kendimi nasıl kurtaracağımı bulabilirim."

"Tek dileğim sana yardım etmek. Bana güvenebilirsiniz."

Nedense, yumuşak sözleri onun kararlılığını artırdı. Savunması devreye girdi. Elyse sertçe güldü. "Sana güvenmek mi? Muhtemelen ceset torbasına gireceğim."

"Stefano Russo ve Mancini'lerle çalışmaya devam edersen kendini kesinlikle öldürteceksin," diye karşılık verdi Alessandro. Ben sana bir çıkış yolu göstermeye çalışıyorum."

Kaşlarını kaldırarak, "Yaşayıp yaşamamam seni neden ilgilendiriyor?" diye sordu.

Sıkıca gülümsedi. "Bir hayat için bir hayat, *Angelo*. Borçlarımı her zaman öderim."

Elyse'in kararlılığı biraz sarsıldı. Doğruyu mu söylüyordu? Pek olası görünmüyordu. En iyisi gardını yüksek tutmaktı.

"Gururun refahınızın önünde durmasına izin vermeyin."

"Sen benim iyiliğim hakkında ne biliyorsun?"

Alessandro aniden ona bir sevgiliye bakar gibi baktı. Elyse aptalca bir şekilde kalbinin göğsünün içinde hızlandığını hissetti. Görünüşte samimi bir tonda, "Düşündüğünden daha fazla," dedi.

Elyse, "Sanmam," diye mırıldandı.

Alessandro karşı çıktı, "Yetenekli ve zeki olduğunu biliyorum. Bu nitelikler seni hesaba katılması gereken bir güç haline getiriyor. Savaşmaktan asla vazgeçmiyorsun. Mancini'ler yıllardır seni kırmaya çalışsa da. Ayrıca çok çekici bir kadınsınız. Bir insanda bu kadar çok arzu edilen özellik bulmak olağanüstü bir şey. Böyle bir hazinenin *değerinin bilinmemesi* beni üzer. İster inanın ister inanmayın, sizin refahınız benimkiyle yakından bağlantılı. I

Yaşaman ya da ölmen çok umurumda. Benim yanımda kal, söz veriyorum kararından pişman olmayacaksın."

Elyse'in iradesi dışında, Alessandro'nun iltifatlarının her biri onu çok etkiledi. Piçin övgüsüne ya da onayına muhtaç olduğu için değil. Ama sözleri ona ilk kez *görüldüğünü* hissettirdiği için. Kendisinin en karanlık yanlarını her zaman dünyadan saklamıştı. Oysa tam da bu anda, adam onun özel cehennemine girmiş ve şeytanlarıyla el ele vermeyi teklif etmişti. Bu, alışılmadık duyguları harekete geçirdi. Elyse'in hissedebileceğini bilmediği duygular. Başka bir insanla gerçek bir bağ kurmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Elyse şimdiye kadar varlığının ne kadar yalnız olduğunu fark etmemişti.

Sadece birkaç adım ötede duran Alessandro kapüşonlu bakışlarıyla onu izliyor, sanki düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi sürekli onu gözlüyordu. Elyse kaşlarını çattı. "Bana hayran olduğunu iddia ediyorsun. Ama bana doğrudan yaklaşacak cesaretin yoktu. Neden Bay Schmid'in arkasına saklandın?"

Alessandro sırıttı. "İsviçre'ye gelir miydin? Patronun olacağımı bile bile?"

"Tabii ki hayır."

"Kesinlikle."

"Benimle oynadın," diye suçlarken küstahlığı azaldı.

"Ben sadece reddedemeyeceğiniz bir teklif sundum" diye karşılık verdi.

Piç kurusu kelimeleri onun cerrahi aletleri kullandığı gibi kullanıyordu. Ustaca ve stratejik olarak. Onu hazırlıksız yakalayıp duruyordu. Bu da konuşmayı onun yönlendirmesini sağlıyordu. Elyse ise sadece gezintiye çıkıyordu. Elyse'in beyni acımaya başlamıştı, gerçekleri gözden kaçırmadan saçmalıkları süzmeye çalışıyordu. "İş teklifin yemdi ve ben de ısıracak kadar çaresizdim. Bu kadar kalın kafalı olmak benim hatam. Daha iyi bilmeliydim. Sana güvenmek istiyorum ama-"

"O zaman," diye ısrar etti, "bana güven."

Keşke yapabilseydi. Doktoru olarak konumuyla ilgili hiçbir şey artık yasal ya da meşru gelmiyordu ve *Cosa Nostra*'nın bir üyesiyle ücra bir dağ evinde kalmak intiharın sınırında görünüyordu. "Senin için söylemesi kolay."

"Ama gerçekten New York'a geri dönmek istiyor musun?"

Yeşil gözler korkuyla titredi. Bu soru Elyse'i duruşunu yeniden değerlendirmeye zorladı. Bir yandan, Alessandro Vitale de Mancini'ler kadar güvenilir görünüyordu, bu da o piç kurusuna hiç güvenmediği anlamına geliyordu. Öte yandan, Alessandro kötünün iyisiydi. Onu öldürmekle tehdit etmemişti. *Henüz tehdit etmemişti.*

Buna karşılık, New York'a geri dönmek garantili bir ölüm cezası gibi geliyordu. Şansı tükenmek üzereydi ve Stefano eninde sonunda tehditlerini yerine getirecekti. Her halükarda ölecekse, kendi şartlarıyla ölmesi daha iyiydi. Aklına koymuştu. Burada kalarak kaybedecek bir şeyi yoktu. Sadece bir ya da iki aylığına. Elyse bu işe bir şans vermeye ve Mancini'lerden gelen bu ertelemeyi bu lanet olası pisliklerin her birinden kaçmayı planlamak için kullanmaya karar verdi.

Duraksayarak mırıldandı: "Sanırım istifa etmek zorunda değilim. Tam şu anda."

Onaylayarak gülümsedi. "Bu kalacağın anlamına mı geliyor?"

Benim yanımda kal, söz veriyorum kararından pişman olmayacaksın.

"Şimdilik evet."

Belki de ruhunu yeni bir şeytana kiralamanın zamanı gelmişti. Elyse onun sözünün yanlış çıkmaması için dua etti. Alessandro onun iyiliğini gerçekten önemsiyor muydu yoksa onu yakınında tutmak istemesinin başka bir nedeni mi vardı? Belirsizlikle alt dudağını ısırды. Elyse onun yanında nerede durduğunu bilmiyordu. Bunu öğrenmeye çalıştı, "Birkaç ay içinde istifa edersem, gitmeme engel olur musun?"

Alessandro'nun yanıtı hemen "Sİ" oldu.

Dürüstlüğü onu telaşlandırdı. "Bu beni senin çalışanın mı yapar? Yoksa rehinen mi?"

Başka bir cevap vermedi, "Benim için çalışıyorsun. Yani benim korumam altındasın."

"Soruma cevap vermediniz."

"Seni gitmemeye ikna etmek için elimden gelen her şeyi yaparım," diye itiraf etti Alessandro, "ama seni asla incitmem. Eğer aklından geçen buysa."

Elyse onun yüzünü okumaya çalıştı, aldatma ya da düzüşme işaretleri aradı ama adam anlaşılmaz bir ifade takınmıştı. Onu ters köşeye yatırmaya karar verdi. Sadece zırhını delmenin mümkün olup olmadığını görmek için. Adamın bileğine baktı. "Bu yeni görünüyor."

Başını salladı. "Bu yeni."

"Meleklerle karşı bir ilgin olduğunu bilmiyordum. Ya da kılıçlara."

Alessandro, "Aslında onları hiç umursamadım," dedi. "Yakın zamana kadar."

Elyse kanatlı kılıca tekrar bir göz attı. "Fikrini değiştirmene ne sebep oldu?"

"Bir tahminde bulun" dediğinde kahverengi ve mavi-gri gözleri ona dikilmişti.

Kalbi tuhaf bir şekilde tekledi. Görmezden geldi.

Elyse boğazını temizleyerek, "Komik," dedi, "çünkü bana söylediğin ilk *kelime-angelo*'ydu."

"Biliyorum."

"Bana neden öyle dedin?"

Orantısız bir gülümsemeyle, "Beni cehennemden geri getirebileceğinizi hissetmiştim," dedi.

Kurtaran ve kurtarılan arasındaki bağ kelimelerin yakalayamayacağı şekilde derinleşirken bakışları buluştu. Yumuşak bir sesle, "Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu.

"Sor."

"Yeni dövmen. Benim için mi yaptırdın?"

Elyse merak içinde bekledi. Alessandro ona değer verdiğini iddia ediyordu. Ona güvenmesini istiyordu. Ama duyguları kalıcı mıydı yoksa gelip geçici miydi? Kelimeler geçiciydi. Bir dövme daha kalıcıydı. Elyse bu garip, patavatsız soruyu ona bilerek yöneltmişti. Onu savunmaya geçirmek ve bir tepki vermeye zorlamak için. Vereceği yanıtın onun kendisi hakkında samimi olup olmadığına dair bir fikir vereceğini umuyordu.

Duraksarken gözleri titredi. "I..." "Evet?"

diye sordu Elyse.

Alessandro aniden sırtıttı. "Beni yanlış anlama, *Angelo*. Senden hoşlanıyorum ama bu mürekkep parçası sarhoş bir hevesten başka bir şey değildi."

Elyse onun cevabının neden biraz yıkıcı olduğunu anlamadı. O lanet kanatları onun için alıp almaması konunun dışındaydı. O kadar ucuz bir teklifte bulunmuştu ki. Alessandro gibi bir Kazanova, bu dövme aracılığıyla sonsuz bağlılığını ilan etme fırsatının üzerine atlamalıydı. Bariz bir yalan olsa bile. Ama bir nedenden dolayı reddetmişti. Elyse hayal kırıklığının ortaya çıkmasına izin vermedi. Artık çıtayı yükseltmenin zamanı gelmişti.

"Bir soru daha sorabilir miyim?"

Alessandro başını sallayarak selam verdi. "Elbette."

Elyse kirpiklerini nazikçe indirirken ona dikkatle baktı.

"Beni Atlantik'in ötesine sırf becermek için mi çektin?" diye mırıldandı.

Şaşırtıcı bir şekilde yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi. Ağırlığını sağ ayağından sol ayağına kaydırdı. Elyse gülümsedi. Onun üzerinde böyle bir güce sahip olduğunu bilmek güzeldi. Yumuşak ve alçak sesle kıkırdadı.

"Sanırım her kırmızı kanlı

bir erkek sizi yatağında ister. Ben kesinlikle bir istisna değilim, ama ne yazık ki sorunuzun cevabı *hayır*. Seni buraya sadece sevişmek için getirmedim. Başka sebeplerim var."

Başka nedenler mi?

"Sana inanmıyorum," diye alay etti.

Elyse bu diğer nedenleri ortaya çıkarmaya niyetliydi. Oyuncu bir kedi gibi hafif, akıcı adımlarla Alessandro'ya doğru yürüdü. Elyse, göğüsleri Alessandro'nun göğsünün kaslı duvarına sürtünerek alaycı bir şekilde yaklaşıp kadar durmadı. Yüzünü ona doğru eğdi. Tıpkı güneşe açılan bir çiçek gibi. Adam maskesiz bir arzuyla ona baktı. Dudakları arasında sadece birkaç santim vardı. Çenesi sıkıştı. Çözüldü. İstek ve ihtiyaç havada fısıldanıyordu. Elyse ateşle oynadığının farkındaydı ama en azından Alessandro'nun gerçek niyetini öğrenene kadar cephaneliğindeki tüm silahları kullanmaya hazırdı. Şu anda onun üzerinde çok fazla gücü vardı. Oyun alanının eşitlenmesi gerekiyordu ve aletin onun lehine kullanılabileceği oldukça açıktı.

Elyse bir elini onun omzuna koydu, parmak uçlarında yükseldi ve kulağına fısıldadı, "New York'tan ayrıldığından beri hep seni düşündüm. Kartlarınızı doğru oynayın Bay Vitale, belki sizi ne kadar özlediğimi gösteririm."

Gözleri karardı. "Ciddi misin?"

Sözlerinde kabul etmek istediğinden çok daha fazla gerçeklik payı vardı. "Seviyorum."

Alessandro başını eğip kızın boynuna sokuldu ve mutlu bir şekilde, "*Dio*, ben kutsanmış bir adamım," diye inledi.

Elyse, adamın dudaklarının sıcaklığının önce çenesine, sonra boynuna ve son olarak da köprücük kemiğine değdiğini hissedince nefesi kesildi. Elleri küçük belini kavradı. Adam Elyse'i kendine doğru çekerken içinde bir arzu uyandı. Başını kaldırdı ve aç bakışları sanki onu öpmeye niyetliymiş gibi dudaklarına kayd. En kötüsü, onun da kendisini öpmesini istiyordu.

Ondan hızla uzaklaştı. "Kendini aşma."

Yüz ifadesi hoşnutsuzlukla karardı ama onu bıraktı. "Akıllıca bir söz, *Angelo*. Kendini bir şeytana sunma. Tabii bütün olarak yutulmaya hazır değilsen."

Elyse onun uyarısını ciddiye aldı. Onu seksle etkileme planlarından vazgeçmeye karar verdi. Ona duyduğu çekim, etkili bir *femme fatale* olamayacak kadar güçlüydü. Piç kurusu, Elyse'in onun üzerinde olduğu kadar onun üzerinde de güç sahibiydi. Kendini kederli hissedenden Elyse en başa döndü. Farklı bir strateji gerekecekti.

"Özür dilerim, bana ne oldu bilmiyorum" diye homurdandı.

"Özür dilemene gerek yok. Tek dileğim bir dahaki sefere başladığın *işi bitirmen*. Eğer bu boku bir daha yaparsan, beynini sikmeye hazır olacağım."

Çenesi düştü. Midesinde bir sıcaklık birikti. Alessandro'nun sözleri kendini biraz utangaç ve sık gibi hissetmesine neden oldu. Aynı zamanda onu çok ateşli ve rahatsız da etmişti. Adam ona olan arzusunu hiç saklamamıştı ve Elyse sonunda baştan çıkmanın nasıl bir his olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu. Gariplik beklentiyle karışmıştı.

Elyse yarı tutarlı bir yanıt oluşturmaya çalışırken, Alessandro'nun telefonu çalmaya başladı. Ağzı bir anda kapandı. Telefonu açtı ve çok hızlı bir şekilde İtalyanca konuşmaya başladı. Telefonu kapattıktan sonra bütün tavrı değişti. Son yirmi dakikadır ona eşlik eden o alaycı, çekici çapkın gitmişti. Duruşu savaşa hazırlanan bir asker gibi gerilmişti. Güzel gözleri kasvetli ve ruhsuz bir hal aldı. Bu değişim korkutucuydu. Alessandro hızla kızın odasından çıktı. Elyse hiçbir şey söylemedi ama o an aklından çıkmadı. Günün sonunda, Alessandro Vitale tehlikeli, soğukkanlı bir suçluydu ve bunu unutması aptallık olurdu.

Alessandro ortadan kaybolunca Elyse sonraki birkaç saat boyunca Malina'nın gözetimi altında kaldı. Yeni patronu gecenin geri kalanında bir daha yüzünü göstermedi. Malina ona çalışma odasında önemli telefon görüşmeleriyle meşgul olduğunu söyledi. Elyse burnunu sokmadı. Umursamayacak kadar bitkin ve bunalmış durumdaydı. Şu anda Elyse sadece yemek yemek, yıkanmak ve uyumak istiyordu. Diğer her şey için yarın endişelenecekti.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, dağ evinin özel şefi Elyse'ye çok doyurucu bir İsviçre yemeği sundu. Elyse, beyaz soslu sosis köfteleriyle dolu bir vol-au-vent olan *Luzerner Chügelipastete* ve domuz eti ve lahana güveci olan *Häfelichabis*'i ilk kez tattı. Tatlar onun için yabancı ve yeni olsa da, yemek karnında sıcak ve rahatlatıcı bir his uyandırdı. Karnı tok ve doygun olan Elyse gözlerini zorlukla açık tutabiliyordu. Saat yedi civarında odasına çekildi ve tedbiri elden bırakmamak için kapıyı kilitledi. Ardından, Elyse hızlı bir durulama için duşa atladı ve jet lag'e yenik düşerek büyük boy bir tişört ve bir çift iç çamaşırı dışında hiçbir şey giymeden kral yatağında sızdı.

Elyse ertesi *sabah* tazelenmiş olarak uyandı. Zayıf güneş ışınları tenini öptü. Yeşil gözler kendiliğinden açıldı. Yıllar sonra ilk kez,

Elyse gece boyunca Stefano telefonunu patlatmadan ya da kapısını çalmadan uyumuştı. Onu rahatsız edecek bir alarm çalmamıştı. Hastanedeki vardiyası için yataktan aceleyle kalkmasına gerek yoktu. Gülümsedi ve bir kedi gibi gerindi. Uzandığı sırada Elyse birden odanın öbür ucundan bir tıkırtı ve tıkırtı duydu. Birisi kapının kilidini açıyordu. Kapı açıldı. Ağır ayak sesleri kapı aralığından içeri girerken kasları dondu. Malina mıydı? Hayır, hizmetçinin daha önce kapıyı çalma nezaketini göstermesi gerekirdi-

"Günaydın, *Angelo*."

Elyse'in göz kapakları bir solukla açıldı. Yatakta doğruldu ve bakışlarını kısarak uzun boylu, erkeksi davetsiz misafirine odaklandı. Siyah saçlar. Kahverengi ve mavi-gri gözler. Karmaşık dövmeler.

Alessandro.

Sanki onu buraya o davet etmiş gibi, tamamen rahat bir şekilde önünde duruyordu. Elyse'in uykulu sersemliği bir anda daha da uyanık hale geldi. Piç kurusu beyaz gömleği ve lacivert pantolonuyla mükemmel görünüyordu. Onun huzurunda kendini yetersiz giyinmiş hissediyordu. Kendisi ona bu kadar kızgınken Alessandro'nun bu kadar iyi görünmeye hakkı yoktu.

Sertçe, "Odamda ne yapıyorsun?" diye sordu.

Dudakları masum bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Unuttuysan diye söylüyorum, ben de burada yaşıyorum."

Alessandro'nun Elyse'e attığı şeytani bakış, kalbine hınzırca, küçük bir takla attırdı. Ona karşı duyduğu çekim en uygunsuz zamanlarda alevlenmeye devam ediyordu. Kaçak hormonlarına öfkelenen Elyse, "Ama Malina bana bu odanın *benim olacağını söylemişti*-" diye itiraz etti.

"Seni odamıza getirdi." diye araya girdi.

Elyse'in alnı daha fazla kızgınlıkla kıışıttı. Özellikle de Malina'ya. Hizmetçinin tatlı, büyükannemsi görünüşü ona ihanet etmişti. Bu iki yüzlü *büyükanneye* bir daha asla güvenmeyecekti. Elyse sertçe, "Sizin için çalışmaya devam edersem, Bay Vitale, ayrı odalarda ve ayrı yataklarda uyumak zorundayız. Bu pazarlığa açık değil."

Alessandro hiç istifini bozmadan, "Evimde çok sayıda yatak bulunan birden fazla oda var. Gönlünüz nerede isterse orada uyuyabilirsiniz. Benimle ya da bensiz. Ama-"

Kahverengi ve mavi-gri gözleri kızın yeşil gözlerine kilitlenince bir an durakladı. Eğlencesi kayboldu. Yerini tamamen farklı bir gerginlik aldı. Alessandro'nun bakışları yavaşça Elyse'in yüzünden tişörtünün ince kumaşına kaydı. Gözleri sütyensiz göğüslerinin dış hatlarını sıyırdı.

tekrar yukarı fırlamadan önce. Nefesi boğazında düğümlendi. Elyse bir büyüünün etkisi altında kaldığını hissetti.

Alçak ve samimi bir sesle devam etti, "Bu benim seni istememe engel olmayacak. Ya da senin beni istemeni. Yollarımız her kesiştiğinde, aramızda yadsınamaz bir çekim var. Bunu neden inkâr edelim?"

OceanofPDF.com

G

ELYSE'nin Alessandro'nun yüzüzlüğüne karşı duyduğu öfkeye rağmen, vücudunda bir sıcaklık patlaması oldu. Sorduğu soru aralarında canlı bir tel gibi kıvılcım saçıyordu. Ama Elyse bunun yakalanmasına izin vermeyi reddetti. Tepki vermekte tereddüt etti, yataktan ona bakarken kılını bile kıpırdatmaya cesaret edemedi. Alessandro yatağın yanında durana kadar ona doğru yürüdü. Yüzü Elyse'in uzun, koyu kirpiklerindeki her bir sivri ucu seçebileceği kadar yakındı. Elyse onun daha yakına gelmesini isteyip istemediğine karar veremedi. Bir gün önceki karşılaşmaları zihninde yeniden canlandı.

Bu boku bir daha yaparsan, beynini sikmeye hazır olacağım.

Adam Elyse'e sanki onu tüketecekmiş gibi bakıyordu. Dikkatli olması ani hareketler yapmamasını söylüyordu. Adam onun Havva'sına karşı bir yıldı. Baştan çıkarma duygusu damarlarında dolaşıyordu. Elyse sertçe, şehvete teslim olmanın iyi bir şey getirmeyeceğini kendine hatırlattı. Sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı.

Pek yardımcı olmadı.

Bir an sonra Elyse kendini seksi piçle alay ederken buldu. Korkunç ve tehlikeli bir fikir olmasına rağmen. "Emin olun Bay Vitale, eğer bir şeyi yeterince çok isteseydim, kendimi asla inkâr etmezdim. Size ihtiyacım yok."

Kaşlarını çattı. "Senin... bana ihtiyacın yok mu?" "Ellerim var, değil mi?"

Elyse ne demek istediğini kanıtlamak için ona ne kadar kendine yeterli olabileceğini göstermeye karar verdi. Yüzünde bilmiş bir ifade vardı. Elyse'in elleri

Her iki avucunu da göğüslerinin kıvrımlarını ve sertleşen uçlarını çizmek için kullanarak gömleğinden aşağı doğru hayalet gibi süzüldü. Karanlık, delici bakışlarıyla onun hareketlerini takip etti. Gözbebeklerinin siyahlığı kısa sürede gözlerindeki tüm rengi yuttu. Kadının uyku tişörtünün seksi hiçbir yanı yoktu ama Alessandro sanki dünyanın en sikilebilir kadınıymış gibi sabitlenmişti. Parmakları güneşe doğru kaydı. Elyse göğüs kafesini pamuklu kumaşın üzerinde izledi ve durmaya niyeti yokmuş gibi karnından aşağı kaydı. Gittikçe daha aşağılara indi. Burayı okşadı. Oraya dokunuyordu. Tüm bu süre boyunca onun bakışlarını üzerinde tuttu. Ancak tam parmakları klitorisine değmek üzereyken Elyse sırttı ve iki elini de hanımefendi bir tavırla kucağında birleştirdi. "Gerisini sizin hayal gücünüze bırakıyorum."

"Çok acımasızsın," diye söylenirken yüzüne inançsızlık çöktü.

Elyse karanlık bir şekilde güldü. Sıkı bir gülümsemeyle itiraf etti, "Şimdi aklım iffetsiz düşüncelerle dolu. Senin yüzünden cehenneme gidebilirim."

Rahat bir ses tonuyla, "Ruhun için dua etmemi ister misin?" diye sordu.

Alessandro alaycı bir ifadeyle mırıldandı, "Bırakın yanayım. *Dio*. Hayatında *gerekli* olmak için her şeyimi verirdim. Aşkını kazanmak için ne yapmalıyım?"

"Nefesini tutma."

Sırttı. "Kalbimi kırıyorsun, *Angelo*." "İmkansız," diye karşılık verdi. "Senin kalbin yok ki." "Artık yok. Binlerce parça halinde."

Adamın utanmazlığı kontrolden çıkmaya başlamıştı ve kadın da daha iyi davranmıyordu. Az önceki davranışının, bilgi almak için onu baştan çıkarma ihtiyacıyla hiçbir ilgisi yoktu. Sadece onu tahrik etmek istemişti.

Çünkü ondan etkilenmişti. Çünkü ondan hoşlanıyordu.

Çünkü o lanet olası bir *aptaldı*.

Bu bir dizi istenmeyen ifşaat Elyse'in aklını başına getirdi. Lanet olsun. Bu anlaşmanın yürümesi için ikisinin de katı, sabit sınırlara ihtiyacı olacaktı. Elyse öksürdü. "O zaman çabalarını benim üzerimde harcamayı bırak. Bunu yapmaya devam edemeyiz."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Adam aptalı oynama konusunda uzman gibi görünüyordu. Elyse bıkkın bir ses tonuyla ona durumu açıkladı: "Flört etmek. Sataşmalar. Ve evcil hayvan isimleri. Buna bir son vermelisin. Ben senin doktorun olacağım. Daha fazlası değil."

"Nasıl isterseniz... *Dr. Romero*."

Elyse ona dikkatle baktı. Alessandro ona *Angelo* değil, *Dr. Romero* diye hitap etmişti. Doğru yönde atılmış bir adımdı. Ama aynı zamanda çok çabuk kabul etmişti. Evcilmiş gibi davranan bir canavar gibi. Gardını indiremezdi. Elyse yavaş ve sinsi adımlarla yataktan çıkmaya çalıştı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye mırıldandı alaycı bir ses tonuyla.

"Uzağa," diye cevap verdi, "senden uzağa."

"Sözlerin beni yaraladı."

"Bir kurşundan kurtuldun. Kelimelerin sana zarar verebileceğinden şüpheliyim."

"Unuttuysan söyleyeyim, senin zalimliğin yüzünden göğsümdeki oldukça hayati bir organ sonsuz parçaya bölündü."

Sinirli bir şekilde, "Böyle konuşmak zorunda mısın-" diye karşılık verdi.

"Ne?" Alessandro masum bir ifadeyle araya girdi. "Sanki her zaman kötü şiirler okuyormuşsun gibi mi?"

Kurnaz bir ses tonuyla kendini savundu: "Ne diyebilirim ki? Ben *İtalyan'ım*. Biz romantik olmak için doğmuşuz."

Kadın gözlerini devirdi. Alessandro caka satmaya ve böbürlenmeye devam etti, "Ben de Londra'da yatılı okullara gittim. Bir süre için. Orada İngilizceyi İngilizlerden daha iyi konuşmayı öğrendim. Sözlerimin aşağılık olduğunu düşünmüyorum. Siz sadece İngilizceyi tam potansiyeliyle kullanıldığında takdir edemeyecek kadar Amerikalısınız."

Fazla Amerikalıydı, değil mi? Elyse kaşlarını çatı. "Sizin için çalışan tüm Amerikalıları rahatsız etmek hoşunuza mı gidiyor?"

Sırıttı. "Sadece güzel ve parlak olanlar."

Bu piçi utandırmak imkânsızdı. Onun aptal, yakışıklı yüzündeki eğlenceyi silip atmak istiyordu. Ama Elyse'in bir yanı da bacaklarını onun beline dolamak ve onu aya kadar becermek istiyordu. Sadece bu düşünce bile içinin zonklamasına neden oluyordu. "Aramızdaki ilişkiyi profesyonel tutma konusunda anlaştığımızı sanıyordum?"

Alessandro omuz silkti. "İşleri profesyonel tutmayı kabul etmiştin. *Ben* de aynı fikirde *değildim*. Kendini kontrol etmeni baştan çıkarıcı bulsam da, itiraf etmeliyim ki, içgüdülerini açığa çıkarabileceğimiz tüm yolları keşfetmekle çok daha fazla ilgileniyorum."

"*Dur*" diye emretti.

Alessandro güldü. Gergin bir sestti. "Pekâlâ, Dr. Romero, nasıl isterseniz öyle olsun. *Ben uslu duracağım*."

Elyse ona şüpheyle baktı. Alessandro gibi bir adamın böyle davranması mümkün müydü? Bakışları onu tepeden tırnağa süzerken gözlerinin kasıklarına doğru kaydığını fark etti. *Mierda*. Belki de o

kimin davranması gerekiyordu? Elyse bakışlarını hızla başka yöne çevirdi. *Yakındaki bir duvara.* Duvarda birkaç resim asılıydı. Elyse her bir sanat eserine sanki odadaki en ilginç şeylermiş gibi baktı.

Suratı asık bir şekilde, "Sakıncası yoksa giyinmek istiyorum," diye homurdandı.

Gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle kollarını göğsünde kavuşturdu. "Misafirim olun. Ama yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Elyse kaşlarını çatı. "Sanırım idare edebilirim. Şimdi bir centilmen ol ve başka tarafa bak." "Bakmak zorunda mıyım?"

Onun aksanındaki İngiliz tonlarını taklit etti, "Yapmalısın."

Alessandro kurt gibi sırtarak banyonun yanındaki büyük gömme dolaba girip gözden kayboldu. O gözden kaybolurken Elyse yataktan zıplayarak bir sutyen, gri bir kazak ve bir çift siyah kot pantolon giydi. Sonra eşyalarını bavullarının içine geri atmaya başladı. Elyse tam şu anda onun odasından çıkmaya niyetlenmişti.

"Artık çıkabilir miyim?" diye seslendi.

"Evet."

Alessandro dolaptan tekrar çıktı ve Elyse'in şimdi elinde tuttuğu bavulları değerlendirdi. "Bavullarınız hazır." diye gözlemledi.

Başıyla onayladı. "Lütfen Malina'ya benim için başka bir oda hazırlamasını söyler misiniz?"

Elyse endişeyle Alessandro'nun onu reddedip reddetmeyeceğini merak etti. Gözleri kısıldı. "Her gece kapın kilitli olarak uyumaya niyetli misin? Belinde bekâret kemeri varken mi?"

"Bunlar kötü öneriler değil."

İç çekti. "Bunlar korkunç öneriler."

Alessandro iyi davranacağına söz vermiş olsa da, yeni işvereni sağlıklı bir iş ilişkisi sürdürmeleri için her türlü olasılığı yok etmeye kararlı görünüyordu. Çok fazla sınır aşılmaya devam ediyordu.

"Uslu duracağımı sanıyordum?" "Evet, ama..."

"Ne?"

"Sensiz yatağım soğuk olacak."

Gülse mi yoksa ona biraz daha çıkışsa mı bilemiyordu. Piç kurusu ümitsiz vakaydı ama Elyse kolay pes edecek biri değildi. Onun gerçek niyetini ortaya çıkarma görevini unutmamıştı. Elyse yeni bir

taktik ve tuzağını kurmaya başladı. "Sen çekici bir adamsın. Elbette yatağını ısıtacak başka birini bulabilirsin."

"Demek beni çekici buluyorsun," dedi Alessandro.

Konuyu kaçırmıştı. Hem de *bilerek*. Elyse yılmadan devam etti: "Seni becerilebilir bulup bulmamam konumuzun dışında. Beni doktorun olmam için işe aldın. Seks arkadaşın olmam için değil."

Ağzının kenarları şakalaştı. "Yapmaya çalıştığım şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sen değil misin?"

"Hayır."

Beklediği açılış buydu. *Seni buraya sadece becermek için getirmedim*. Adamın sözleri zihninde tekrarlanıp duruyordu. *Başka sebeplerim var*. Bu nedenleri ortaya çıkarma zamanı. Elyse biraz daha araştırdı, "O zaman beni buraya getirmek için neden bu kadar zahmete girdin?"

Yakışıklı yüz hatlarının üzerinden okunamayan bir ifade geçti. Gözleri sertleşti. Buz gibi. "Sizi buraya getirmeyi seçtim çünkü ilgimi çekiyorsunuz, Dr. Romero. Şu anda herkesten daha çok. Size olan ilgimi inkâr edemem. Sizi sismeyi çok isterdim ama emin olun, size bir seks arkadaşından daha fazla değer veriyorum."

"Yine konuyu saptırıyorsun. Lütfen soruma cevap verin."

Ona eğlenen bir bakış fırlattı. *İşleri oluruna bırakma* konusundaki isteksizliğin beni kızdırıyor mu yoksa tahrik mi ediyor karar veremiyorum. Yoksa beni tahrik mi ediyor?"

Bu adamdan doğru dürüst bir cevap almak mümkün müydü? Elyse daha da inatçı bir şekilde, *"Beni buraya getirmek için neden bu kadar zahmete girdin?"* diye tekrarladi.

Soğukkanlılıkla gülümsedi. "Sana daha önce de söyledim. *Borçlarımı ödemekte asla başarısız olmam*." "Yani ben geri ödemen gereken bir borç muyum?"

"Buraya bir borçtan ziyade bir *iyilik* olarak çağrıldığınız söylenebilir."

"Bir iyilik mi?"

"Eski bir dosta."

Elyse sessizce onun itirafına sevindi. Sonunda Alessandro kayda değer bir şey söylemiş gibi görünüyordu. Abartılı bir şaşkınlık gösterisiyle kaşlarını çatı. "Anlamıyorum."

Elyse bu küçük performansının Alessandro'yu daha fazla ayrıntıya girmeye teşvik edeceğini umuyordu. Erkek egemen bir alanda bir kadın olarak yılların deneyimiyle, erkek cerrah arkadaşları, meslektaşları, amirleri ve hastaları-

Aslında siki ve taşakları olan herkes, kafası karışık görünen bir kadına bir şeyler açıklama fırsatını kaçırmazdı. Stefano'nun egosu da hemen hemen aynı şekilde işliyordu. Alessandro da muhtemelen farklı olmayacaktı.

Ağzı yukarı doğru kıvrıldı ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Şimdilik, bu dört basit gerçeğin ötesinde bir şey anlamınıza gerek yok. *Uno*. Benim korumam altındasın. *Son*. Mancini'ler ve adamları sana bir daha asla dokunamayacak. *Tre*. Artık benim için çalışıyorsun. *Quattro*. Endişelerini unut ve hayat güzel olacak."

Elyse'i şaşırtacak şekilde, Alessandro'nun sesi mansplaining gibi gelmiyordu. İfadeleri daha çok ince tehditlere benziyordu. Sözlerinin altında yatan bir mesaj var gibiydi. *Daha fazla soru sorma ve sana verdiklerimle yetin*. Gelecekte daha nazik davranması gerekecekti.

Göz açıp kapayıncaya kadar, Alessandro'nun korkutucu yüzü her zamanki alaycı, sırttan haline geri döndü. Bavullarını almak için ona doğru yürüdü. Kız ona sorgulayan gözlerle baktı.

"*Gelin*," diye buyurdu, "size yeni odanıza kadar eşlik etmeme izin verin. İsteklerinizi açıkça belirttiniz. Artık seni rahatsız etmeyeceğim. Şu andan itibaren, ortaklığımız kalbinizin istediği kadar klinik ve steril olacak."

İki ay bir durgunluk içinde geçip gitti. Aralık ayının ilk karı yağmaya başladı ve Crans-Montana'yı çevreleyen dağları ve vadiyi beyaz bir örtüyle kapladı.

Alessandro Vitale sözünün eri bir adam olduğunu kanıtladı. Bu süre zarfında Elyse'i geceleri bir daha ziyaret etmedi. Aslında, hiç görünmedi. Onu doktoru olarak aramak için bile. Alessandro çevresel bir gölgeye dönüştü. Somut olmayan, ulaşılmaz ve gizem dolu. Alessandro onu tamamen unutmuş gibi hissediyordu.

Patronu evde olduğu nadir zamanlarda kendini çalışma odasına kilitlerdi. Elyse ne zaman tesadüfen odaya uğrasa, onu kapıdan duyabiliyordu. Genellikle telefonda konuşuyor, hızlı hızlı İtalyanca konuşarak birilerine homurdanıyordu. Ancak çoğu zaman gitmişti. Elyse'e göre

Malina, Alessandro'nun "iş arkadaşlarıyla ayak işlerine gittiğini" söyledi, Elyse bunu karanlık suç faaliyetleri için bir kod olarak yorumladı.

Elyse anlaşmalarının ideal olduğuna kendini ikna etti. Dikkat çekmemek en iyisiydi. Birbirlerinin yolundan uzak durmak. Sular durgunken tekneyi sallamaya gerek yoktu. Görünürde, yeni rutininin sessizliğini takdir etmek zor değildi. Malina ve işinin ehli personeli Elyse'in tüm ihtiyaçlarını karşılıyordu. İyi yemek yedi. İyi uyuyordu. Dağ evi çok güzeldi. Crans- Montana doğal bir dağ cennetiydi. Lanet olası bir kış harikalar diyarında yaşıyordu. Sadece birkaç küçük sorun vardı. Bir zamanlar haftada yetmiş saat çalışılan yüksek stresli bir kariyerde başarılı olmuş bir cerrah olan Elyse, kısa süre sonra hastasız bir doktor olmanın zihin uyuşturan tembelliğiyle başa çıkmak için iyi bir donanıma sahip olmadığını fark etti.

Stefano'ya karşı duyduğu mantıksız korku da geri gelmeye başladı. Geçtiğimiz iki ay boyunca Stefano Elyse'e sadece birkaç kez mesaj atmış ve ona yaptığı ödemeleri teyit etmişti ama başka hiçbir konuda onu arayıp taciz etmemişti. Stefano şimdiye kadar onun New York'tan ayrıldığını anlamış olmalıydı. Eski öcüsünün alışılmadık nezaketi tedirgin ediciydi. Mikey *hâlâ* kayıptı. Her şey çok tuhaf geliyordu. Elyse'in Stefano ve Mikey'le ilgili endişesi her arttığında, akli Alessandro'nun ona söylediği *dört basit gerçeğe* geri dönüyordu.

Mancini'ler ve adamları sana bir daha asla dokunmayacak.

Alessandro kızın artık kendi gözetimi altında olduğunu iddia etti. Stefano bu yüzden mi onu İsviçre'de bulmaya çalışmamıştı? Elyse şu anda bu soruya nasıl cevap vereceğini bilmiyordu, bu yüzden meşgul olmaya ve nimetlerine odaklanmaya çalıştı. Maaş çeklerini toplamaya ve *babasının* borcunu ödemeye devam etti. New York'taki ev sahibiyle olan kira kontratını iptal ettirmeyi başardı. Babasının yaşam destek ünitesine bağlı olarak tutulduğu özel bakım merkezindeki hemşireleri kontrol etti. İyi ya da kötü, babasıyla ilgili hiçbir şey değişmemişti. Babasının durumu stabildi.

Daha sonra yatak odasında bir iş istasyonu kurmaya devam etti ve bazı temel tıbbi ekipman ve malzemeler sipariş etti. Elyse, Alessandro'nun tıbbi kayıtlarının ve geçmişinin kopyalarını temin etmek için Bay Schmid'e ulaştı. Ancak bu işleri halletmesi uzun sürmedi ve kısa süre sonra kendini yine yapacak hiçbir şey bulamazken buldu.

Elyse günlerinin bu boş saatlerinde yeni bir geleceğin hayalini kurmaya ve planlarını yapmaya başladı. Stefano ya da Alessandro gibi erkeklerin olmadığı cennet gibi bir gelecek.

Her düşüncesi ve her hareketi üzerinde belirliyordu. Özgürlük, gerçek özgürlük, bir olasılık haline geldi.

Elyse dikkatle bu özgürlüğün tam maliyetini hesapladı. Yaklaşık iki yıl daha Alessandro'nun yanında çalışırsa, babasının borçlarının her kuruşunu ödeyecek kadar para biriktirebilecek ve belki de Amerika'da yeni bir şehirde yeni bir başlangıç yapmak için küçük bir birikim yapabilecekti. Elbette bu, önümüzdeki iki yıl boyunca Alessandro için çalışmaya devam edebileceği varsayımına dayanıyordu. O piçin ileride onun için ne planladığını kim bilebilirdi ki?

İçinde bulunduğu durumun belirsizliği Elyse'i bir kaçış planı yapmaya itti. Hasta bakmayan bir doktor olarak rahat yeni hayatı bir anda elinden alınabilirdi. Bütün güç Alessandro'daydı ve onun elinde hiçbir şey yoktu. Bu dengesizlikten nefret ediyordu. Kendisini çaresiz ve tamamen Alessandro'nun lütfuna bağımlı hissetmesine neden oluyordu.

Alessandro ona asla zarar vermeyeceğine söz verdi. Elyse yine de onu bu konuda test etmek istemiyordu. Geçmişte Mikey vücudunda birkaç çürükten fazlasını bırakmıştı ve Stefano'nun tehditleri hâlâ rüyalarına giriyordu. Alessandro'nun yanında gardını indirmeyi reddediyordu. Mafya erkekleri verdikleri sözleri tutmalarıyla pek bilinmezlerdi ve kadınlara karşı berbat muameleleriyle de kesinlikle tanınırlardı.

Paranoya içinde kaynayıp gitmeye devam etti. Bunu görmezden gelmeye ve bunun yerine en kötüsünü planlarken en iyisini ummaya çalıştı. Bu onun yeni mantrası olmalıydı. Elyse aklındaki tedbirle dağ evinin her santimini keşfetmek için saatler harcadı. Tüm ana çıkışların nerede olduğunu öğrendi. Nils'in Benz'in anahtarlarını nerede sakladığını keşfetti. Ev personelinin adlarını, yüzlerini, görevlerini ve programlarını ezberledi. Elyse herkesin işe ne zaman geldiğini ve eve ne zaman gittiğini biliyordu.

Ayrıca, kendisini Crans-Montana'dan çıkarıp Zürih Havaalanı'na geri götürebilecek toplu taşıma güzergâhlarını da inceledi. Elyse çek hesabından bir miktar nakit çekti ve yatak odasının etrafına küçük zulalar sakladı. Her ihtimale karşı bir an önce yola çıkması gerekiyordu.

Bu süre zarfında Malina, Nils ve diğer birkaç personelle yakınlaşmaya çalıştı ve Alessandro'nun *eski bir arkadaşına yaptığı iyiliğin yanı sıra diğer nedenleri* hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalıştı. Herkes yanıtlarını her zaman kibar ve uzlaşmacı tuttu ama ağızlarını bıçak açmıyordu. Elyse, Malina ve Nils'in kendisi gibi önemsiz biri için patronlarına ihanet etmeyeceklerini çok iyi bildiklerini hissetti.

Elyse'in günleri ve geceleri bu yavaş ve uyuşuk şekilde geçip gidiyordu. Kötü bir hayat değildi. İki yıl daha böyle yavaş bir tempoya kolayca uyum sağlayabilirdi. Alessandro ona hiçbir şey yapmaması karşılığında müstehcen miktarlarda para ödemeye hazırsa, çekip gitmesi aptallık olurdu.

Yine de huzuru yakında bozulacaktı.

Aralık ayının ortalarında bir akşam Elyse'in yatak odasının kapısı alındı.  zerinde sutyensiz, eski bir Columbia tişörtü ve i amaşııyla zar zor giyinmişti ama Elyse gelenin Malina olduğunu tahmin etti. Bugünlerde her zaman Malina'ydı.

"İçeri gel," dedi hoş bir şekilde.

Elyse yatağında bağdaş kurup oturarak Malina'nın içeri girmesini bekledi. Ama yatak odasına giren elma yanaklı hizmetçi değildi.

"İyi akşamlar, Dr. Romero."

Elyse'in kaşları Alessandro'yu görünce kalktı. Her zamanki gibi yakışıklı ve güzel olan Alessandro'nun hükmedici varlığı nefesini kesmişti. Ondan bu kadar etkilenmekten nefret ediyordu.

"İyi akşamlar Bay Vitale," diyerek düşünceleri karmakarışık olsa da onu sakince selamlamayı başardı. "Sizin için ne yapabilirim?"

Ağzının sol köşesi yukarı doğru eğildi. "Son konuşmamızdan bu yana epey zaman geçti. İyi misin?"

"Harika gidiyorum," diye cevap verdi. "Sorduğunuz için teşekkür ederim."

Alessandro'nun kahverengi ve mavi-gri gözleri bir parça kızgınlıkla parladı ama bu duygu o kadar çabuk kayboldu ki Elyse bunu hayal edip etmediğini merak etti. Yüz ifadesi bir kez daha donuklaştı. "Size birkaç gün içinde bir yolculuğa çıkacağımızı söylemek için buradayım."

Elyse'in gözleri şaşkınlıkla parladı. "Haber verdiğin için teşekkürler. Buna göre hazırlanacağım."

İş sözleşmesinde işvereniyle birlikte seyahat etmenin görevlerinin bir parçası olduğu belirtilmişti. Elyse, Alessandro onun için çalışmaya başladığından beri kendisinden hiçbir şey istemediği için buna uymak zorunda olduğunu hissetti.

"Nereye gideceğimizi sorabilir miyim?" diye sordu. Ve ne kadar süre için? Ne hazırlayacağımı bileyim diye."

"Paris'te yedi gün geçireceğiz," diye cevap verdi.

Bakışları kızın yırtık tişörtünü ve dağınık görünümünü eleştirel bir gözle süzdü. "Bir kez daha düşündüm de, bavuluna hiçbir şey koyma.  nce Malina'ya seni alışverişe götürmesini söyleyeceğim. Gardırobunu yenilememiz gerekiyor."

Elyse bir kaşını kaldırdı. "Kıyafetlerimin nesi var?"

"Eğer benimle toplum içinde görünmek istiyorsan," diye açıkladı, "rolüne uygun görünmelisin."

Kaşlarını çattı. "Halkın karşısına çıkmanın iş tanımımın bir parçası olduğunu bilmiyordum."

Çenesi birkaç kez titredi. "Benimle birlikte birkaç siyah kravatlı davete katılacaksın."

Bu bir emir gibi geldi. Bir ricaya değil. Elyse sessizce alay etti, "Bu tür şeyler için -sanırım kapının önünde sıraya girmiş- göz alıcı kadınlardan oluşan bir ordunuz yok mu? Paris'e kadar size eşlik edeceğim Bay Vitale, doktorunuz olarak. Ama lütfen yeni kıyafetleri ve siyah kravatlı davetleri kız arkadaşlarınıza saklayın."

Alessandro fırtınalı gözlerle yatağına doğru ilerledi ve yatağın en ucunda durdu. "Benim bir kız arkadaşım yok. Bir tane de aramıyorum."

Ona küçümseyerek baktı. Yoksa başka bir duygu muydu? Elyse emin olamıyordu ama Alessandro'nun bakışlarıyla onu delip geçmesi kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. "Özür dilerim, sizi kırmak istememiştim, sadece-"

"Bu gece kapını çalmasaydım," diye hırladı, "kendini benden daha ne kadar uzak tutacaktın?"

Yeşil gözleri büyüdü. "İlk günden beri hizmetlerimi sunmaya hazırdım Bay Vitale. Yine de bana hiç yaklaşmadınız ve ben de yolunuza çıkmak istemedim. Meşgul bir adama benziyorsunuz."

Alessandro, "Şu andan itibaren her gün muayene olmanı istiyorum," diye bağırdı. "Bütün gün o güzel kıçının üzerinde oturman için sana bu kadar para ödemeyeceğim!"

Günlük fiziksel testler sağlıklı bir adam için aşırı görünüyordu ama Elyse bu konuda Alessandro'yla kavga etmemeye karar verdi. Gücünü daha önemli bir savaş için saklayacaktı. Gerçek duygularını gizlemek için gülümseyen Elyse, "Hemen bizim için bir program ayarlayacağım," dedi.

Çenesi hafifçe gevşedi. "Tam zamanında."

ERTESİ SABAH, MALINA saat tam beşte Elyse'in kapısını çaldı. "Dr. Romero? Uyanık mısınız?"

Elyse yüzünü yastığına gömdü. Alessandro'yla fiziksel randevusu öğleden sonra üçe kadar planlanmamıştı. Malina bu saatte ne istiyordu?

"Dr. Romero," diye tekrar seslendi kahya, "rahatsız ettiğim için özür dilerim ama kalkma vakti geldi."

Elyse tek kelime duymamış gibi yaparak uyuklamaya devam etti ama Malina pes etmeyi reddetti. "Nils seni Zürih'e götürmek için hazır. Sabah 9'daki randevumuza yetişmek için on dakika içinde yola çıkmamız gerekiyor."

Yeşil gözleri fal taşı gibi açıldı. Randevuları mı vardı? Hoşnutsuz bir iç çekişle, kapısının kilidini açmak için yataktan yuvarlandı. Kapı açıldığında Elyse Malina'ya şüpheyile baktı. "Zürih'teki bu randevudan neden haberdar edilmedim?"

Malina ıslıl ıslıl gülümsedi. "Oh! Ama sen öyleydin. *Sinyor Vitale* dün gece size bugün alışverişe çıkacağımızı söylemedi mi? Crans- Montana'daki butiklerin seçenekleri oldukça sınırlı. Zürih çok daha iyi mal ve hizmetler sunuyor."

Bir daha düşündüm de, bavuluna hiçbir şey koyma. Alessandro'nun küçümseyici sözleri kafasında yankılanırken, kafasındaki karışıklığı fark etti. *Önce Malina'ya seni alışverişe götürmesini söyleyeceğim.* Yüzünü buruşturdu. "Anlıyorum."

"Kısa sürede haber verdiğim için özür dilerim."

"Sorun değil. Lütfen hazırlanmam için bana on dakika verin. Sonra yolumuza devam edebiliriz."

Ancak Elyse'i Şaşırtan Şey, ona Zürih'e kadar eşlik eden kişinin Malina *olmamasıydı*. Benz'e yaklaştığında, bir çift kahverengi ve mavi-gri göz ona kilitlendi. atık kaşlı Alessandro araçtan inerek Elyse'e kapıyı açtı ve içeri girmesine yardım etti. Elyse onun elini tutmadan önce tereddüt etti. *Hay sikeyim*. Alessandro'nun iri ve güçlü bedeni yanında otururken arka koltuk hiç bu kadar küçük gelmemişti. Daha da kötüsü, önceki geceden kalma boktan ruh hali hiç dzelmemişti. Hava boğucu geliyordu. Elyse havadan sudan konuşmaya çalıştı: "Bugün nasılsınız Bay Vitale?"

"Alaycı bir ses tonuyla, "*Harika* yapıyorum," *diye* homurdandı.

Elyse'in Alessandro'nun bir önceki akşam verdiği yanıtı taklit ettiğini anlaması bir iki dakika sürdü. Temkinli bir şekilde, "Dün gece iyi uyuyamadın mı?" diye sordu.

"*Hayır*" dedi, "bazı insanların aksine ben son iki aydır iyi uyuyamıyorum."

Elyse merakla ona baktı. Garip bir şekilde, en sevdiği oyuncağı elinden alınmış bir ocuk gibi davranıyordu. Belki de Alessandro ona karşı sandığı kadar kayıtsız değildi? Elbette bu sadece bir varsayımdı. Akıl okuyucu değildi. Yine de Elyse suçluların eğilimlerine karşı dikkatli olacak kadar onları tanıyordu. Ruh halleri değişmeye meyilliydi. Elyse'in dikkatli olması gerekiyordu. Alessandro en küçük bir ihlalde onu kovabilirdi.

Birdenbire, onu en azından iki yıl daha mutlu etmek için daha çok çalışmak zorunlu göründü. Alessandro gibi zengin ve çekici bir playboy yakında ondan bıkalabilirdi. Onun kendisinden *hoşlanmasına* ihtiyaı vardı. Onu yanında tutmak *istemesine*. *Babasının* borcunun ödenmesi gerekiyordu. zgrlk hayalleri tehlikedeydi. Elyse'in adama karşı duvarları azalmaya başladı. Artık işvereni onu becermeye çalışmadığına göre, Elyse onunla daha dostane bir ilişki kurmaktan zarar gelmeyeceğini düşündü.

"Benimle gelmen çok hoş," dedi Elyse tatlı bir sesle. "Teşekkür ederim."

Alessandro ona yan gözle baktı. "Doğru teşvik sağlandığında, Dr.

Romero, *ok* uyumlu olabilirim. Özellikle de söz konusu sen olduğunda."

Bakişları kilitlendi. Aralarında bir parlama oldu. "Efendim?"

Belli belirsiz gülümsedi. "Bana böyle seslenmen hoşuma gidiyor." "Ne?" diye sordu.

Alessandro neredeyse şakacı bir şekilde, "*Efendim*," diye cevap verdi.

Kızardı. "Fiziksel muayenenizi Zürih'te yapacağımızı varsayıyorum...
efendim?"

Alessandro ona tekrar baktı. Gülümsemesi onaylarcasına genişledi. "S ."

"Dört gözle bekliyorum."

Yüzündeki buz biraz daha ısındı. "İhtiyacınız olan her şey var mı?"

Başını salladı. "Bir günlük yolculuk için gereğinden fazla eşya topladım." Dudaklarını büzdü.

"Bir sorun mu var?"

"Zürih'ten Paris'e doğru yola çıkacağız."

Elyse'in ağzı dehşetle aralandı. "Yani Crans- Montana'ya dönmeyecek miyiz?"

"Hayır."

Kaşlarının arasında sıkıntılı bir kırışıklık belirdi. Elyse bu yolculuk için yanında biraz para getirmişti ama çoğunu Crans- Montana'daki yatak odasında bırakmıştı. Elyse sessizce lanet okudu. Gelecekte bu konuda daha akıllı davranması gerekiyordu. Alessandro'nun dünyasında öngörülebilir rutinler yoktu. En iyi şekilde hazırlanmış planlardaki ani değişiklikler onun normal haline gelecekti.

Zürih'e yolculuk    saatten fazla sürdü. Saat dokuzdan kısa bir süre sonra Alessandro'nun villasına vardılar. Mülk, Zürih Gölü'nün doğal manzarasına sahipti. Yüzölçümü dağ evinden çok daha küçüktü, ama ev daha az etkileyici değildi. Alessandro Elyse'i içeri getirdi. Dağ evinin rustik cazibesinin aksine, villasının içi şık ve moderndi. Siyah deri koltuklardan birine rahatça yerleşti ve kollarını sandalyenin arkasına dayadı. Alessandro hiçbir yere gitmeyi planlıyormuş gibi görünmüyordu. Elyse gözlerinde bir soruyla ona baktı. "Bugün alışverişe gideceğimizi sanıyordum?"

"Hiçbir yere gitmemize gerek yok," diye açıkladı, "  nk  *onlar* bize gelecekler."

Tam bu sırada kapı  alındı. Stilistler ve kişisel alışveriş ilerden oluşan bir ekip, raflar dolusu couture elbiseler ve tasarım ayakkabılarla oturma odasına girdi.

Camille adında keskin yüzlü bir kadın kendini baş stilist olarak tanıttı. Elyse ile çoğunlukla Fransızca iletişim kuruyordu. İngilizcesi çok sınırlı görünüyordu. Camille ve ekibi bir kasırğa gibi üzerine  ullanırken Elyse pek bir şey anlayamadı. Kısa süre sonra Elyse'nin kıyafetleri

vücudundan uçup gidiyordu. Camille, Elyse'in sütyenini ve külotunu giymesine izin verdi ama tüm bu deneyim kaotik ve bunaltıcı hissettirdi.

Kendini savunmasız hisseden Elyse gizlice Alessandro'ya baktı. Hâlâ deri koltuğa sıkıca yerleşmişti. Kahverengi ve mavi-gri gözleri sanki bu bedava gösterinin tadını çıkarmaya hakkı varmış gibi kızın vücudunda geziniyordu.

Elyse dişlerini sıktı ve onu aklından çıkarmaya zorladı. Bir sürü bedava tasarım kıyafet almak *üzereydi* ve örtülmesi gereken her şey örtülmüştü. Sanki çırılçıplakmış gibi değildi. Bırakın adam doyasıya baksın ve kıvrımlarının peşinden koşsun. Alessandro sadece baktığı ve dokunmadığı sürece Elyse ondan etkilenmemeyi diledi.

Yine de bu imkansızdı.

Sıcak ve ağır bakışları neredeyse kızın tenini yakıyordu. Sonraki bir saat boyunca Elyse düzinelerce Dior ve Valentino elbise, Manolo Blahnik topuklu ayakkabılar, Louboutin botlar, Gucci gömlekler ve ceketler, Chanel etekler ve pantolonlar denedi. Sonra aksesuarlar geldi. Takılar. Şapkalar. Eşarplar. Kemerler. Daha fazla çanta. Ve daha fazla çanta. Tüm bunlar olurken Elyse bazı parçaları veto edip bazılarını kabul ederken Alessandro sessizce oturup izledi. Camille yeni gardırobunun tamamlandığına karar verdiğinde, Alessandro stilistleri ve alışverişçileri gönderdi. Tekrar yalnız kaldıklarında Elyse giyinmeye başladı.

Gömleğine ve pantolonuna uzanırken Alessandro alaycı bir tavırla dudak büktü. "Daha işimiz bitmedi, Dr. Romero."

Elyse ağzı açık kaldı. "Daha fazlasına ihtiyacım olamaz. On ömre yetecek kadar giysi denedim."

Odanın köşesindeki bir yığın lüks siyah kutuyu işaret etti. Camille nedense onları açmadan bırakmıştı. "Bunlar da senin için."

Elyse kaşlarını hafifçe çatarak kutu yığınının doğru ilerledi. Yavaşça bir tanesini aldı, kapağını kaldırdı ve içine baktı. Narin, karmaşık iç çamaşırı parçaları ona bakıyordu. Sütyen ve külotların çoğu güzel dantel ve ipek parçaları ve minik, küçük iplerle zar zor bir arada tutuluyordu. Elyse kapağı kapattığında yüzü kızardı. Kekeleyerek, "Bunlara ihtiyacım olduğunu sanmıyorum," dedi.

Alessandro koltuktan kalktı ve ona doğru yürüdü. Tam arkasında durdu. Onun katı sıcaklığının omuzlarına ve sırtına değdiğini hissedebiliyordu. "Kutsal emanetlerinizin değiştirilmesi gerekiyor."

"Sorun değil. Kimse onları görmeyecek."

"Ama güzel bir kadının güzel şeylere ihtiyacı vardır," diye fısıldadı omzunun üzerinden. "Onları kimin gördüğü önemli değil. *Sen* bileceksin."

Alessandro ona daha da yaklaştı. Göğsü şimdi sıkıca sırtına bastırıyordu. Elyse'nin içi eridi. Adam güneş gibi ısı yayıyor gibiydi. Göğsünün içinde bir sevinç dalgası yayıldı. Elyse o zaman son iki aydır onu ne kadar özlediğini fark etti. Adamın eli kalkarak kızın çıplak kürek kemiğini izledi. Elyse onun dokunuşuyla titredi. Parmak uçları, sütyeninin kopçasına ulaşana kadar sırtından aşağıya doğru kışkırtıcı bir çizgi çizdi.

Kapağıyla oynadı. "İzin verir misiniz, Dr. Romero?"

Elyse'in içinde arzu kabardı. Şu anda Alessandro'da karşı konulmaz bir şey vardı. Her zamankinden daha fazla. Adam son bir saattir onu gözleriyle beceriyordu. Kalıcı etkiler Elyse'i güçsüz hissettiriyordu. Muhakeme yeteneğini gölgeliyordu. Alessandro'yla yüzleşmek için arkasını döndü. Kalçası adamın kasıklarındaki sert çıkıntıya zar zor değdi ama yankıları anında ve güçlü oldu. Burun delikleri keskin bir nefes alışla alevlendi. Bütün kasları gerildi. Vücudu ona, bir gelgitin aya verdiği tepki gibi tepki verdi. Bu çekime daha ne kadar direnebilirdi? Yavaşça arkasına uzandı.

Elyse sessizce, "İzninizle," dedi, "*efendim*."

Parmakları teker teker küçük metal kancaların mandallarını açtı. Sütyeni yere düştü. Serin hava göğüslerini diken diken etti. Elyse, Alessandro'nun önünde duruşu sabit, başı dik ve göğüsleri tamamen açık bir şekilde duruyordu. Adam yuvarlak gözyaşı damlası kıvrımları ve esmer gül uçlu meme uçlarıyla büyülenmiş gibiydi. Takdir dolu bir inilti çıkararak ona uzanmaya çalıştı. Ama Elyse nazikçe gülümsedi ve bir adım geri çekildi.

"Bak," diye talimat verdi, "dokunma."

Gözleri kırık bir adam gibi Elyse'in yüzü ile göğüsleri arasında gidip geliyordu. *Çaresizce* ona yalvardı: "*Angelo*, lütfen, nazik ol."

Görünüşe bakılırsa, şu anda onun gözünde artık Dr. Romero değildi. Elyse de artık kendisi gibi hissetmiyordu. Aynı geçirdikleri iki ay Elyse'in, Alessandro'nun çekiciliğine rağmen kendi ayakları üzerinde durabileceğini kanıtlamasına olanak vermişti. Damarlarında derin bir kadınsı enerji dolaşıyordu. Bu onu tamamen başka birine dönüştürmüştü. Değişim özgürleştirici hissettiriyordu. "Nazik olacağım. Ama sadece uslu durursan."

Çenesi sıkıştı. "Alay etme."

Elyse alaycı bir ses tonuyla, "Asla yapmam," diye karşılık verdi.

Alessandro ona şüpheyle baktı. "Sana iki ay süre verdim. *Gelmediniz.*"

"Uzak kalmak istememiştim."

"Yine de," diye homurdandı, "ben gece gündüz hasret çekerken sen benim lanet varlığımı unuttun."

Pinedi? Bu piç kurusu ve tiyatroculuğu. Elyse iç çekerek Alessandro'nun zedelenmiş egosunu yatıştırmaya çalıştı, "Sadece korktuğum için içime kapandım."

"Benden mi?"

Dürüstçe cevap vermeden önce durakladı, "Bana hissettirdiklerinden."

"Hâlâ korkuyor musun?"

"Hayır."

"O zaman, *per favore*, şimdi bana gel."

Ses tonundaki yalvarış Elyse'in güvenini daha da artırdı. Bu inkâr edilemezdi. Onu arzulamıştı, *onu* özlemişti de ama sonunda kapısını çalan o olmuştu. Çünkü piç kurusu onu daha çok arzuluyordu. Elyse elini hafifçe Alessandro'nun göğsüne koydu. Gömleğinin kumaşı altındaki sert kasları hissedebiliyordu. Ayrıca kalbinin etine çarpıp durduğunu da hissedebiliyordu. Çok az bir güç uygulayarak onu geriye, *geriye*, deri koltuğa doğru itti.

"Otur," diye emretti, bacaklarının arkası minder kenarına değdiğinde, "ve izle."

Şaşkın bir ifade takınan Alessandro kanepeye çöktü. Çok çabuk teslim oluyordu. Bu şok ediciydi. Onun isteğine boyun eğdiğinde Elyse aralarındaki güç değişimini hissetti. Böyle bir farkındalık onu şaşırttı ve içini derin bir berraklıkla doldurdu. Birdenbire Elyse önümüzdeki iki yıl boyunca işini nasıl elinde tutacağını çok iyi biliyordu. Paranın satın alabileceği en iyi tıbbi bakımı sağlamanın yanı sıra, Alessandro'ya *onunla birlikte olmasının onsuz olmasından* daha iyi olduğunu göstermesi gerekiyordu. Kendini onun fantezilerine göre şekillendirecekti. İstekli olacak ama çok da hevesli olmayacaktı. Kabul edilebilir ama bağlanmamış. *Onu saplantı haline getirecekti.* Bu onu gerçekten sikmekten daha önemliydi.

Niyeti her türlü yanlış olabilirdi ama *babasının* borçlarından kurtulmak adil bir neden gibi görünüyordu. Ayrıca, onu önce Alessandro kandırmıştı. Onun bu hilesi sadece bir çeşit sigortaydı. Onu bir hevesle işten atmaktan vazgeçirmek için bir araç.

İçinde kararlılık yükseldi. Onun kendisine olan ilgisini ne kadar uzatabilirse, etkisi de o kadar artacaktı. Arzu gücü körükledi. Son kez,

Elyse, aslında yapması gereken tutkuyu körüklemek, onu kızdırmak, ihtiyaçlarını deliliğin en uç noktasına kadar kışkırtmakken, duygularına karşı savaştığı, yarı yolda korkup vazgeçtiği için girişiminin başarısız olduğunu fark etti. Onun önünde dizlerinin üzerine çökene kadar yanmasına izin vermektir. Elyse onu daha az arzuladığı ve o da Elyse'i daha çok arzuladığı sürece güvende olacaktı. Onu kovma, incitme ya da özgürlük şansını elinden alma olasılığı daha düşük olacaktı.

Elyse yeni bulduğu bu kararlılığa tutunarak siyah kutulardan birini açtı. İçinde dantelli beyaz bir sütyen ve ona uygun bir külot vardı. Elyse dantel parçalarını çıkardı. Sonra Alessandro'dan uzaklaştı, bilerek sırtını ona döndü ve başparmaklarını iç çamaşırının iki yanına geçirerek aşağı itti. Pamuk parçası ayak bileklerine kadar düştü. Elyse zarif ve akıcı bir hareketle ondan uzaklaştı. Göğüsleri hâlâ görünmüyordu ama poposu sergileniyordu. Arkasından adamın onaylarcasına homurdandığını duydu. Elyse telaşsız, şehvetli hareketlerle dantelli beyaz sütyeni göğüslerinin etrafında sabitledi ve dantelli beyaz külotunu giydi. Alessandro'ya döndüğünde, adam elini ağzına götürüyordu. Kadını seyrederken gözlerinde ateşli bir parıltı vardı.

Elyse ona doğru yürüdü ve sadece birkaç adım ötede durdu. Hemen doğruldu ve bir mıknatıs gibi kanepeden ona doğru eğildi. Kadın gülümsedi. "Gördüklerini beğendin mi?"

Alessandro kıkırdarak inledi, bakışları onun yanından hiç ayrılmıyordu. Adam düzgün bir karşılık verecek kelimeleri bulamıyor gibiydi ama gözlerindeki ateş her şeyi anlatıyordu. Elyse ona doğru bir adım daha attı, sonra bir adım daha ve bir adım daha, ta ki adamın üzerine tırmanıp onu kucaklayacak kadar yaklaşıp kadar. Yine de ona dokunmadı. Henüz dokunmadı. Ona bir süre daha işkence etmek, sikini bir silah gibi kavrayana kadar susuzluğunu ve açlığını çekmek niyetindeydi.

"Elyse kısık kirpiklerinin arasından, "Duşta her zamankinden daha uzun kaldığım günü hatırlıyor musun?" diye mırıldandı.

Alessandro'nun yüzü ve boynu kızardı. Acı çekiyormuş gibi nefes nefese kaldı, "Nasıl unutabilirim?"

Kirpikleri kalktı. Bakışları birbirine takıldı. Usulca itiraf etti, "Seni düşünüyordum."

Alessandro nefesinin altından küfretti. "*Mi fai impazzire.*"

Elleri dışarı fırladı, kalçalarını kavrayarak onu kucağına çekti. Elyse ona karşı koymadı. Hem de hiç. Tam tersini yaptı. Yumuşak, uysal kıvrımlarını adamın kaslı vücudunun inatçı sertliğiyle birleştirerek onu cesaretlendirdi.

dizlerini vücudunun her iki yanına sabitleyerek, kasıklarındaki belirgin çadıra sürtünmek için aşağıya doğru battı. Adam mutluluk içinde inledi. Kız onun üzerine yerleşirken, kolları beline dolandı, onu kendine çekti ve göğüslerini göğsüne bastırdı.

"Bu benim ödülüm mü?" diye fısıldadı.

Alessandro şehvet içinde boğulan bir adam gibi görünüyordu. Başını eğerek adamın çene çizgisi boyunca yumuşak, çırpınan öpücükler yağırdı. "Henüz değil."

Göğsünden uzun, sert bir iç çekiş döküldü. Çelişkili nefes, memnuniyet ve hayal kırıklığı taşıyordu. Elleri vücudunda gezinmeye, avuç içleri ve parmak uçlarıyla etinin her kıvrımını ve kabarıklığını öğrenmeye çalışıyormuş gibi okşamaya ve keşfetmeye devam etti. Aralarında zevk titreşimleri vardı. Sonra eli kızın yanağını okşamak için kalktı. Onu öpmek için eğildi. Elyse geri çekildi. Alessandro kaşlarını çatı. Başını salladı ve tekrar, "Henüz değil," dedi.

Parmakları sabırsızca kadının sırtında gezindi. Dantelli beyaz sütyenini açmaya çalıştı. Elyse onu üçüncü kez reddetti, "*Henüz değil.*"

"Zalim olma."

Ama tehdidi bir yalvarış gibiydi.

"Uslu dur," diye emretti, "yoksa burada işimiz biter." "*Peki.*"

Alessandro'nun yakışıklı yüzü sıkıntıyla gerilmiş olsa da, kadının taleplerine boyun eğerken gözleri hâlâ arzuyla kararıyordu. Elyse onun kucağından kaydı. Yerde onun bacaklarının arasına diz çöktü. Adam onun hareketlerini saplantılı bir şekilde izledi. Ağzının kenarları yukarı kalktı. Koyu renk kaşları ilgiyle kalktı. Alessandro bilmiş bir sırıtışla boğuk bir sesle, "Bu da ne?" diye sordu.

Elyse alaycı bir ifadeyle adamın kızgınlığının yerini beklentiye bıraktığını fark etti. Erkekler ve sikleri çok tahmin edilebilir olma eğilimindedir.

Elyse adamın pantolonunun fermuarını yavaşça açarken, "*Bu,*" dedi, "senin ödülün."

Alessandro onu düzeltirken şeytan gibi sırıttı, "*Efendim.* Bu sizin ödülünüz, *efendim.*"

Gırtlaktan kıkırdadı ve "*Bu sizin ödülünüz efendim*" diye tekrarladı.

Alessandro onun pantolonunu indirmesine yardım etti. Aleti dışarı fırladı. Kocaman ve sertti. Damarları kalın ve dolgun boyu boyunca nabız gibi atıyordu. Kalbi heyecandan güm güm atıyordu. İhtiyaç onun içinde zonkluyordu. Eğilerek adamın istekli aletinin iki yanına hafif, alaycı öpücükler bıraktı. Alessandro onun dudaklarına dokunduğunda boğuk, kesik kesik bir nefes verdi. Alessandro dudaklarını

onun katı sıcaklığını. Yukarı ve aşağı. Aşağı ve yukarı. Hafifçe nefes nefese kaldı. Ellerini başının üzerinde gezdirdi ve uzun, siyah saçlarını parmaklarına dolayarak bir centilmen gibi yüzünden uzak tuttu.

Aferin oğlum.

Elyse adamın tabanını öptü ve gergin, ağır taşaklarını hafifçe ısırdı. Adamın kalçalarındaki kasların kasıldığını hissetti. Geniş yeşil gözleriyle ona baktı ve sonra dilini kızgın görünümlü kafaya kadar sürükledi. Tüm bu süre boyunca bakışları teması hiç kesmedi. Alessandro'nun kahverengi ve mavi-gri gözleri donuklaştı. Nefes alışları hızlanırken çenesi gevşedi. Sikinin ucundan umutsuzluk akıyordu.

"Voglio sentirti sulla mia pelle, angelo..." diye mırıldandı.

Elyse gözlerini kapadı ve onu ağzına aldı, dilini başının etrafında döndürdü ve yanaklarının arasındaki uzunluğunu emdi. Homurdanarak içine pompalamaya başladı. Hızlı, sık itişler. Boğazının arkasına gelene kadar onu daha derine çekti. Alessandro'nun saçlarını tutuşu sıkılaştı, sert, ritmik vuruşları güç ve hız kazandı. Kadın onun hareketlerine ayak uydurarak emiyor ve dönüyordu. Nefes alış verişleri daha da düzensizleşti. Birkaç dakika sonra çaresizce inledi, *"Angelo, angelo, angelo, ben... Yapmak üzereyim..."*

Alessandro yuvarlak, panik dolu gözlerle geri çekilmeye çalıştı ama Elyse onu bırakmadı. Dudakları onun etrafında cezalandırıcı ama zevkli bir emişle sıkılaştı. Elleri kalçalarına yapışmış, onu yerinde tutuyordu. Saniyeler sonra, alçak sesle, soluk soluğa bir inilti çıkardı. Alessandro'nun tüm vücudu titredi. Aleti kadının ağzında kasıldı ve serbest kaldı. Kadın yutkundu. Tadı tuzluydu ve biraz da tatlıydı.

Gözleri uyuklu bir şekilde kapandı. Onu tekrar kucağına çekerken yüzüne memnun, tembel bir gülümseme yayıldı. Boynuna sokulurken kolları onun etrafında sıkılaştı. Alessandro dudaklarını onun şakağına bastırdı ve fısıldadı, *"Sen bir lütufsun. Bir armağansın. Grazie. Bana dinlenmem için bir dakika ver, ben de iyiliğinin karşılığını vereyim."*

Sesinin dumanlı tonu içini kaygan ve sıcak bir hale getirmişti. Elyse her ne kadar onun teklifini kabul etmek istese de, her şeyden bir anda vazgeçemeyeceğini çok iyi biliyordu. Sonunda sevişseler bile, adam asla onun tamamına sahip olamazdı. İki yıl boyunca onun nefes nefese kalmasını, peşinden koşmasını ve daha fazlasını istemesini sağlamalıydı. Elyse kararlı bir ifadeyle ondan uzaklaştı ve kanepenin diğer tarafına geçti. Gözleri açıldı. Hâlâ bir şeyin içinde yüzüyordu.

Alessandro gerçekten şaşkın görünüyordu. "Nereye gidiyorsun? Geri gel."

Bir elini karnından aşağı kaydırarak iç çamaşırının dantelli eteğiyle oynadı. "Şimdilik gözlerini benden ayırma. *Sadece gözlerin*. Başka bir şey yok."

Kanepenin üzerinden ona doğru kaymaya başladı. Bakışlarında yırtıcı bir pırıltı parlıyordu. "Sikerim böyle işi. Her tarafımı dağıtmanı istiyorum. Çıglık atana kadar suratıma binmeni istiyorum. Parmaklarım yetmediğinde yalvarmanı istiyorum. Ama sana daha fazlasını vermeyeceğim. Sikim için ne kadar güzel yalvarırsan yalvar. Gözlerinden yaşlar akana kadar seni uçuracağım. Ancak o zaman o güzel, küçük amcığının her santimini yutmasına izin vereceğim. Ancak o zaman kendimi sana gömeceğim, böylece geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar sevişeceğiz."

Ciğerlerindeki hava azaldı. Adamın hararetli sözleri zihninde günahkâr görüntüler oluşturdu. Adamın dilini klitorisinin üzerinde *hissedebiliyordu*. Parmakları içine pompalıyordu. Aleti onu geriyordu.

Nefes nefese kaldığını hisseden Elyse sağ ayağını kaldırdı ve onu durdurmak için göğsüne koydu. Adam onun ayağını kavradı ve bileğine bir öpücük kondurdu. Elyse bacağından ondan geri çekti. "O kadar hızlı değil."

"*Angelo-*"

"Bana dokunma hakkını kazan."

"Nasıl?"

Elyse parlayan gözlerle, "Bir oyun," diye önerdi.

Alessandro oyunlarla ilgileniyor gibi görünmüyordu. Gözleri sanki iki paha biçilmez hazine arasında seçim yapmaya çalışıyormuş gibi kızın göğüsleri ve amı arasında gidip geliyordu. Dalgın bir ses tonuyla, "Ödül ne?" diye mırıldandı.

"Beni becermek, tabii ki."

Alessandro sırtıttı. "Ben zaten senin beynini sikmeyi planlıyorum. Beni oyunlarla baştan çıkarmana gerek yok."

Bir kez daha ona doğru sürünmeye başladı. Aleti seğirdi ve yenilenmiş bir güçle yükseldi. Alessandro onun ayak bileklerinden tuttu ve başı bacaklarının arasına girene kadar onu kendine doğru çekti. Kalçalarını öpmeye başladı. Parmakları külotunun dantelinin altına kayd. Dış dudaklarına masaj yaptı ve iç kıvrımlarını okşadı. Parmak uçları tüy gibi hafif hareketlerle klitorisinin etrafında dolaştı. Kendini şişmiş ve muhtaç hissediyordu. Elyse, amcığından zevk fişkirirken kıvrandı ve homurdandı. *Tanrım*, çok iyi hissettiriyordu. Ama hedefini gözden kaçıramazdı.

Elyse, Alessandro'yu bir zamanlar onun üzerinde kullandığı sözlerle tekrar baştan çıkardı, "Ama oyunlar daha *ödüllendirici*. Eğer kazanırsan, bana sahip olabilirsin. Her şeyime. *Nasıl istersen. Nereye istersen. İstedğin kadar.*"

Kara bir kaş yükseldi. "Eğer kazanırsam, ne istersem yapacak mısın?" "Evet."

Bu onu duraksatmış gibiydi. Alessandro başını kaldırdı. Parmakları hareketsiz kaldı. "Ne olursa olsun mu?"

"*Ne olursa olsun*" diye onayladı.

"Kazanırsan ne olacak?" "O zaman *benim fuckdoll*'um olursun."

Alessandro, kadının tehdidi onu korkutmamış gibi güldü. Aslında, onun küçük orospusu olma fikri onu büyülemiş gibiydi. En azından yatakta. "Bu kadar pis bir ağzınız olduğunu hiç bilmiyordum, Dr. Romero."

Elyse utanmazca sırıttı. O yine kıkırdadı. "Bu oyununu nasıl kazanabilirim?"

Gözleri kısıldı. "Baştan çıkarmaya izin vermeyerek. İstedğiniz kadar alay edebilir ve dokunabilirsiniz Bay Vitale, ama beni becermek için yalvardığınız an ben *kazanırım*."

Nefesi kesildi. "Görünüşe göre bu oyunun kaybedeni yok." "Kesinlikle."

"Ne zaman başlıyoruz?"

Elyse'in dudaklarını küçük, memnun bir gülümseme süsledi. "Ne zaman istersen."

Gülümsemesi bir sirenin, Afrodite'nin, Havva'nın sırlarını taşıyordu. Çok az şey biliyordu, kadın onunla uzun bir süre bu oyunu oynamayı planlıyordu.

Tam olarak iki yıl.

O da gülümsedi. İstek ve ihtiyaç gözlerini karartmıştı. Ona sanki dünyadaki tek kadınmış gibi bakıyordu. Onu büyülemişti. Onun tarafından büyülendiğini hissediyordu. Böyle bir tutku sonsuza dek sürmeyebilirdi ama Elyse şimdilik Alessandro'nun da onu en az onun kadar arzuladığını kuşku duymadan biliyordu.

Oyun başlasın.

Aramızdaki şeytan kazansın.

Alessandro, "Ne zaman istersem o zaman başlayabilir miyiz?" diye sordu.

Elyse başını salladı. "Evet."

Bir saniye daha kaybetmedi. Ona doğru atladı ve bu sefer kadın onu durdurmadı. Tutku, üstünlük için bir savaşa dönüştü. Alessandro'nun avuç içleri kızın teninde geziniyordu. Kazanmak istiyordu. Elyse'nin parmakları onun etine saplandı. Ona izin vermeyi reddetti. Adam onun boynunu öptü. Kız onun kulağını ısırıldı. Kararlılık çaresizliğe dönüştü. Adam onu yalvartmaya çalıştı. Kadın onu dizlerinin üzerine çöktürmek için çabaladı. Adamın kalın ve sert siki kalçalarının arasına sıkışmışken, kadın bacaklarını adamın beline dolayarak onu kendine çekti ve yumuşaklığını adamın sertliğine sürttü. Birbirlerinin canına okumaya devam ederken, onun cezası kadının zevki haline geldi.

Kötü zamanlanmış bir telefon görüşmesi olmasaydı, aralarındaki küçük savaş daha da ahlaksız boyutlara ulaşabilirdi.

"Belki de cevap vermelisin," diye inledi adam parmaklarını külotunun içine daldırırken.

Çınlama daha da aralıksız hale geldi.

Onun kaygan kıvrımlarını okşadı. "Sonra görüşürüz. *Meşgulüm.*"

Alessandro kadının karnına uzun ve kalıcı bir öpücük daha kondururken, diğer eliyle de iç çamaşırının eteklerini çekti.

Ama telefonu *çalmaya* devam etti.

"Bay Vitale?" diye inledi.

Onu susturdu.

Elyse'in k lodu kaydı. Alessandro dişleriyle onun tümseğini ısırđı. Tenini emdi. Koyu, kırmızımsı bir iz bırakacak kadar sert. Sonra da uyluklarının iç kısmına bir dizi kelebek öpücüğü bırakmaya başladı. Alaycılığı Elyse'i çılgına çeviriyordu. Ağzının ve dilinin yakında amının en muhtaç kısımlarıyla temas edeceğini umarak onun altında kıpırdandı.

Onun hayal kırıklığı karşısında kıkırdadı. "Bu acımasız oyunu öneren sendin. şimdi pişman mısın?"

"Hiç de değil," diye meydan okurcasına cevap verdi.

Adam klitorisine en nazık öpücüğü kondurduğunda Elyse'in nefesi kesildi. Dudakları onu zar zor sıyırdı ama etkisi elektrikli ve ayak parmaklarını kıvrıcıydı. Neredeyse zonkluyordu. Sonunda Alessandro dilini kullanarak Elyse'in kıvrımlarını ıslattı ve Elyse'in başka hiçbir sevgiliyle deneyimlemediği lezzetli, hınzır bir eminlikle çekirdeğini kucakladı. Nefes nefese coşkulu bir mutluluk haline doğru ilerlemeye başladı-

Ta ki lanet olası  an sesleri yeniden başlayıp, sıcak bir banyodaki buzlu su gibi coşku bulutunu yarıp geçene kadar.

Elyse dişlerini sıktı. "Bunun önemli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Alessandro kısa bir süre için başını kaldırdı. "Siktirip gidebilirler. Sen daha önemlisin."

 ınlamalar ancak bir saniye sonra geri dönmek üzere kesildi. Elyse, Alessandro'yu kenara itti ve kanepenin üzerinden eğilerek telefonunu atılmış pantolonundan aldı. Kemerli bir kaşla cihazı ona uzattı. "Cevap ver. Başka zaman devam edebiliriz."

Otoriter bir şekilde ona baktı. "Eğer şimdi durursak, bensiz bitiremezsin. Seni sadece *ben boşaltabilirim*. Yeterince açık konuştum mu?"

Başını salladı ve teslim olmuş gibi yaptı, "Kristal gibi... *efendim*."

Alessandro çalan telefonunu kadının elinden kaptı. Kısık sesle cevap verdi, "*Pronto*."

Elyse kendini azgın ve tatminsiz hissediyordu ama Alessandro'nun telefona cevap vermeyi seçmesine minnettardı. Ona daha fazla direnmenin mümkün olup olmayacağını bilmiyordu.  nerdiği oyun biraz fazla iyi işliyordu. Elyse'in kendi tuzağına düşmemek için dikkatli olması gerekiyordu.

Alessandro  ıplak kalçasını sıkıca, amansızca kavramaya devam ederken bile koltuktan kalkmaya çalıştı. Sanki o anı yerinde tutmak ister gibiydi, böylece telefonu kapattığı anda ikisi kaldıkları yerden devam edebileceklerdi. Ne yazık ki, diğer   taki hoparlör

gitmesine izin verdi. Konuşmaları uzadı ve çalkantılı bir şekilde yükseldi. Çok geçmeden Alessandro'nun yakışıklı yüzünde öfke parladı. Sesinin tonu hoşnutsuzlukla gerginleşti.

Telefondaki kriz Alessandro'nun dikkatini tamamen dağıttığında Elyse kaçmayı başardı. *Zar zor da olsa*. Adam onun peşinden saldıracakmış gibi görünüyordu. Elyse yatak odalarından birine çekilirken adamın bakışlarının ağırlığını çıplak poposunun üzerinde hissedebiliyordu.

Alessandro telefon görüşmesini bitirdikten kısa bir süre sonra, öğleden sonrasının geri kalanında villadan kayboldu. Ve akşamın çoğunda. Onunla yapacağı ilk fiziksel görüşmeyi kaçırmıştı. Elyse onun nerede olduğunu düşünmemek için beynini zorladı. Onun karışmış olabileceği karanlık suç faaliyetlerini kafasına takmamaya çalıştı. Bu tür düşünceler onu sadece dipsiz bir tavşan deliğine götürürdü.

Ancak Elyse o gece yatmaya hazırlanırken düşünceleri yine ona döndü. Özellikle de duşta bir tutam dalgalı sarı saç rastladığında. Ve yatağın yanında ipeksi kırmızı bir sutyen. Ne saç ne de sutyen Elyse'e aitti. Bu sarışın kadının son zamanlarda Alessandro'nun hayatında ne kadar yer aldığını merak etti. Sarışın eski sevgilisi miydi? Yoksa şimdiki seks arkadaşı mıydı?

Elyse yatağa sürünerek girerken zihninden tedirginlik geçiyordu. Alessandro villaya dönmemişti. Uyku ondan kaçıyordu. Sonraki birkaç saat boyunca Elyse, Alessandro'nun kollarına sarılmış başka bir kadının görüntüleriyle zihni çıldırırken bir o yana bir bu yana dönüp durdu.

Gece yarısına doğru, birinin yatağına tırmandığını hissetti. Nazik, sıcak dudaklar şakağına değdi. "*Angelo...*"

Kalbi sıkıca sıkıştı.

"Seni özledim," diye fısıldadı boynunun kıvrımına.

Bütün gün neredeydi? Sarışını görmeye mi gitmişti? Ona dokunduğu gibi başka kadınlara da dokunuyor muydu? Sıkıntı daha fazla soru sormasına neden oluyordu ama Elyse onu geri çevirmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. *İki yıl*. Sadece iki yıl boyunca onun saçmalıklarına katlanması gerekiyordu. O zaman özgür olacaktı. Elyse karanlıkta ona dönmek için kendini zorladı. "Tekrar hoş geldin."

"Geri dönmek güzel."

Onun arkasına geçmesine ve kendisini kucaklamasına izin verdi. Adamdan sessiz bir gerginlik yayılıyordu. Elyse çekingen bir tavırla, "Her şey... yolunda mı?" diye sordu.

"*Hayır*," diye cevap verdi sessizce.

Yine dürüstlüğü onu şaşırtmıştı. Aynı zamanda onu endişelendirmişti. Belki de başka bir kadınla birlikte olmamıştı. Düşünceleri adamın karnındaki yara izine yöneldi.

"Yine mi tehlikedesin?" diye sordu. "Merak etmeyin. Her şey kontrol altında." Elyse daha fazlasını öğrenmek istiyordu. "Ne-"

"Şimdi olmaz," diye susturdu onu. "Uzun bir gün geçirdim."

Sesinde kesin bir keskinlik vardı. Elyse onu daha fazla zorlamamaya karar verdi. Adamın ellerinden biri uyku tişörtünün altından sızarak göğüslerini okşadı, zevkten yumuşak bir inilti çıkarana kadar akılsızca meme uçlarını çekiştirip alay etti. Diğer eli uyluklarının arasına kayarak yavaş, erotik daireler çizdi. Parmaklarını amına daldırmak için durdu, parlayan heyecanını sıcak, titreşen klitorisinin her tarafına sürükledi. Bu kaygan, ritmik ileri geri okşama, kendine dokunduğu zamanlardan bile daha iyi hissettiriyordu. Basınç tam olarak doğruydı. Çok sert değildi. Ne de çok yumuşak. Mükemmeldi. Bunu dakikalarca yaptı. Saatlerce. *Günlerce*. Ele geçirilmiş bir kadın gibi, Elyse'in kalçaları onun hareketlerine uygun olarak kıvranmaya başladı. İçindeki heyecan arttıkça başı dönüyor, sersemliyor, inliyor ve soluk soluğa kalıyordu.

"Biliyordum," diye hırladı kısık sesle, "böyle olacağını biliyordum. Birlikte olağanüstü olacağımızı biliyordum."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye nefes nefese kaldı şaşkın bir ifadeyle. "Benim için yanman gerekiyordu, *Angelo*."

Elyse zayıfça kıkırdadı. "Çok dolusun." Adam onun yanağına bir öpücük kondurdu. "*Hayır*, ben doğruyu söylüyorum."

Parmakları parmak boğumlarına kadar içindeyken bile Elyse onun sesindeki tutkuya karşı kendini çelikleştirdi. Şehvet içindeki bir adama inanılmayacağını çok iyi biliyordu. Adamın başka orospulara da böyle şeyler söyleyip söylemediğini merak ediyordu. Düşuna giren sarışın kadın gibi.

Alessandro onun muhtaç, ballı sığağına girip çıkmaya başladığında, Elyse'in sıkıntılı düşünceleri kısa sürede k a y b o l d u . Parmakları, üst duvarlarında yuvalanmış *noktay*ı buldu, her itme ile tetik noktasına karşı okşamak ve kaydırmak için özen gösterdi. Doruk noktası yükselen bir dalga gibi yükselmeye başladı. Ancak Elyse tam kendinden geçmek üzereyken Alessandro elini çekti.

"Eğer beni boşaltmazsan, yemin ederim-" diye itiraz etti.

Adam klitorisini çimdiklerken Elyse irkildi. *Sertçe*. Yine de acı şaşırtıcı derecede iyi hissettiriyordu. Lanet olsun. Dokunuşuyla ilgili her şey akıl almaz derecede *iyi* hissettiriyordu.

"Ne?" diye alay etti. "Dizlerinin üzerine çöküp yalvarmak mı?" Kadın hırladı, "Cehennem donduğunda."

"*Yalvar*," diye ısrar etti Alessandro, "ve ben de senin en iğrenç hayallerini gerçekleştireyim."

Arkadan, siki kalçalarının arasından kayarak dudaklarına süründü. Girişini dürttüğü sırada klitorisini kızdırmak için uzunluğunu kullandı. İçine gömüldü, sadece ucuyla onu iyice gerdi. Daha fazlası için inleyen ve kıvranan Elyse zar zor, "*Dios*, istiyorum-" diye yanıt verebildi.

Alessandro hınzırca, "Tanrı'yı görene kadar sikişelim mi?" diye sordu.

Sözleri onun hislerini ateşledi. Boşalmaya her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. *Hem de çok*. Ama Elyse ona üstünlük vermeyi reddetti. Nefes nefese karşılık verdi, "Bunu isterdin, değil mi? Amımın sikini sıkı, küçük bir yumruk gibi kavradığını hissetmek?"

Alessandro'nun nefesi kesildi. "*Angelo...*"

Elyse davetkâr bir tavırla bacaklarını daha geniş açtı. "Beni istemiyor musun?" Gözleri parlıyordu. "Her şeyden çok."

"O zaman dizlerinin üzerine çök," diye hırladı, "ve *yalvar*."

Aralarındaki gerilim dayanılmaz bir hal almaya başlamıştı. Elyse'in eli bacaklarının arasına girdi. Klitorisine ulaşmaya çalıştı ama adam onun bileklerini yakaladı ve iki kolunu da arkadan kavradı. Onu bir mahkûm gibi yerinde tuttu. Sonra, yine arkadan, sikini kalçalarının arasına sokmaya başladı, onu gerçekten sikmeden sikerken amına doğru alaycı bir şekilde kayıyordu. Bu istikrarlı, kasıtlı baştan çıkarma devam etti. Elyse'in serbest bırakılma ihtiyacı duyularını ele geçirdi. Kendini kaybolmuş ve biraz da aldatılmış hissediyordu. O ana kadar gerçek çaresizliği hiç tatmamıştı.

Aniden, Alessandro son bir güçlü itiş yaptı, inledi ve kalçalarının arasından döküldü.

"Siktir git," diye mırıldandı.

"Seni becermekten başka bir şey istemiyorum," diye nefesini tuttu.

Piç kurusu hâlâ doruğa ulaştığı için nefes nefese kalmıştı. Onun için ne kadar da güzeldi. "*Şu a n d a n* itibaren," diye tersledi Elyse kızgın bir ses tonuyla, "gelemezsin bensiz de." "Ama ben-"

Onun kitabından bir sayfa alarak, "Kendimi yeterince açık ifade edebildim mi?" diye araya girdi.

Alessandro sırtarak onun daha önceki cevabını yineledi: "*Crystal*."

Adam güldü ve onu tekrar kollarına çekmeye çalıştı. Kadın ona direndi.

"Bana kızma," diye tatlı tatlı yalvardı, "söz veriyorum bundan sonra senin kuralların."

Alessandro elini çenesinin altına yerleştirdi ve yüzünü kendisine doğru eğdi. Onu dudaklarından öpmeye çalıştı ama Elyse başını çevirdi. Tekrar yalvardı, "Sana ne kadar pişman olduğumu göstermeme izin ver."

Adamın başı kadının kalçalarının arasındaki tepe noktasına doğru hareket etti ama kadın ondan uzaklaştı. "Buna gerek yok."

"Oyun sadece bir oyundur. Eğer bu senin için artık eğlenceli değilse, zaman geçirmek için başka yollar bulabiliriz."

Birden Elyse ona reddettiği orgazm için mi yoksa meçhul sarışın kadınlarla olan şüpheli bağları için mi daha kızgın olduğunu bilemedi.

"Uzun bir gün geçirdin," dedi soğukkanlılıkla. "I-"

"Biraz dinlen."

Alessandro yine itiraz etmedi. Akıllı adam. İ ekti. "*Buona notte, angelo*."

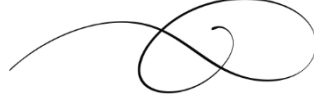
"İyi geceler... *efendim*."

Elyse bu kez Alessandro'ya *efendim* diye hitap ederken ses tonunda bir burukluk vardı. Artık bu kelimeyi ikili bir amaç için kullanmaya niyetliydi. İşvereni üzerinde bal ve çeker gibi kullanılacaktı. Onun beğenisini kazanmak için. Ne de olsa boyun eğmesi onu tahrik ediyor gibiydi.

Ama aynı zamanda bir hatırlatma görevi de görmesi gerekiyordu. Mesafesini koruması için sürekli bir uyarı. Çünkü oyunlarının hiçbiri gerçek değildi. Alessandro'nun ona olan hayranlığı uzun sürmeyecekti. Bu adama ya da onun tehlikeli dünyasına bağlanmanın hiçbir yararı olmayacaktı. şu andan itibaren, -*sir*- hecesi dilini her okşadığında, Elyse duygularını sertleştirmeye karar verdi. Alessandro hakkında ne hissettiği önemli değildi. Onun başka kadınlarla ne yaptığı da önemli değildi. Ancak, onu kancada tutmak -en azından onu yanında tutacak kadar cezbetmek- davası için çok önemliydi. *nemli olan tek şey buydu*. İki yıl daha, diye hatırlattı Elyse kendine, sadece iki yıl daha bu riskli pozisyonda kalması gerekiyordu. Küçüklük ya da kıskançlığın kurbanı olmasına izin veremezdi. zgrlk için

Fedakarlık. Bu berbat tünelin sonunda onu bekleyen ışık buna fazlasıyla değecekti.

Elyse, uyku sonunda onu büyüsu altına alana kadar bu inanca tüm gücüyle sarıldı.

Elyse ertesi sabah çok daha iyi bir ruh haliyle uyandı. Bir gecede yeni bir strateji ortaya çıkmıştı. İki yıllık hedefini tehlikeye *atmadan* akıl sağlığına daha iyi hizmet edebilecek bir şey. Açıkçası, artık seksi kırmızılar içindeki yüzü olmayan sarışın kadınlar için stres yaparak bir saniye daha harcamak istemiyordu.

Elyse yanında çarşafların hışırdadığını duydu. Bunu bir memnuniyet iç çekişi izledi. Alessandro yatağın onun tarafına doğru yuvarlanmıştı. İri gövdesi şimdi küçük gövdesiyle kaşıklıyordu. Kolu rahatça onun kalçasına dolanmıştı. Yine de nefes alış verişleri hâlâ derin uykudaki bir adamın yavaş ve sabit ritmini taşıyordu.

Elyse kahvaltı hazırlamak için sessizce uzaklaştı. Kahvesini yudumlarken bir sonraki hamlesini düşündü. Alessandro'nun onu becermek konusunda hiçbir çekincesi olmadığı açıktı ama güven olmadan seksin hiçbir anlamı yoktu. Hâlâ ondan çok fazla şey saklıyordu. Stefano ve Mikey'nin aksine, Alessandro'yu okumak kolay değildi. Elyse onun neden bu kadar cömert olmaya istekli olduğunu anlamıyordu. Piç kurusu, boş ve lüks bir hayat karşılığında onu kelimenin tam anlamıyla cehennemden koparmıştı. Hayatının baharında sağlıklı bir adamın Avrupa'da peşine takılacak özel bir doktora ihtiyacı yoktu. Elyse ona paranın satın alabileceği en iyi tıbbi bakımı verse bile, vicdanı ona ödediği müstehcen miktardaki parayı haklı çıkaramazdı.

Düzenleri saçma geliyordu. Sürdürülemez. Suçlular hayırseverliğe inanmazdı. Onlar karşılıksız iş yapan acımasız iş adamlarıydı. Diğer ayakkabının düşmesi kaçınılmazdı. Elyse, Alessandro'nun güzel maskesinin ardındaki canavarla tanışmaya hazır olup olmadığını bilmiyordu.

Kahvesinden bir yudum daha aldı. İtalyanca öğrenmek gerekli görünüyordu. *Elbette gizlice*. Alessandro telefonda sık sık ana dilinde konuşuyordu. Zamanla onun konuşmalarından birkaç parça yakalayabilirdi. Alessandro'nun onu İsviçre'ye getirmek için *neden* bu kadar zahmete girdiğini bilmeden, kör bir asker gibi savaşa atılacaktı.

Alessandro ona bir kraliçe gibi davranıyordu. Elyse minnettardı ama bu piçin yürüyen bir kırmızı bayrak olduğu da bir gerçektir. Ona güvenmesini söylemişti. Yine de Alessandro onun sorularına nadiren cevap veriyordu çünkü her soruyu tecrübeli bir avukat gibi geçiştiren büyüleyici bir ikiyüzlüydü. Sözde onun iyiliğini düşünüyordu. Aynı zamanda Bay Schmid ve Malina'yı kullanarak onu defalarca kandırdı. Çelişkiler kralı. Alessandro bir seks arkadaşı aramadığını iddia ediyordu. Utanmaz tavırları aksini gösteriyordu. Onun vücudunu kendi özel oyun alanı olarak kullanmasına karşı değildi. Aralarındaki kimya yadsınamazdı ama onunla yatmak onun dünyasında hayatta kalmasına yardımcı olmayacaktı. Elyse'in onun kendisine daha derin bir seviyede değer vermesine ihtiyacı vardı. Belki de kendini başka şekillerde işe yarar hale getirmenin zamanı gelmişti?

Yarım saat sonra yatak odasından gelen sürtünme seslerini duydu. Alessandro kısa süre sonra üzerinde sadece gri bir eşofmanla, gömleksiz bir halde mutfığa girdi. Elyse onu hoş bir gülümsemeyle karşıladı. "Günaydın Bay Vitale."

Alessandro yüzünün her tarafına yayılmış bir ihtiyatla ona baktı. "Buongiorno... Dr. Romero."

"Bugün hala sabah 9'da mıyız?"

Başını salladı. "Dünkü randevumuzu kaçırdığım için özür dilerim."

"Endişelenme. Oturma odasında fiziksel düzeneği kurmamı ister misiniz?"

Onun sorusunu duymamış gibiydi. Bunun yerine Alessandro ona doğru ilerledi ve bir elini kalçasına koyarak onu kendine yaklaştırdı. Umutlu bir ifadeyle ona baktı. "Artık bana kızgın değil misin?"

"Ben hiç üzülmedim."

Alessandro homurdandı,

"Saçmalık."

İçini çekti, "Tamam. Beni yakaladın. Belki sana biraz kızgındım. Ama ben daha çok kendimden mutsuzum."

Onun için kendini kaybettiği

için. "Perché?" diye sordu.

Kulağa por qué gibi geliyordu. Neden?

"Söylememeyi tercih ederim." "Ama bilmek istiyorum."

Başını sallayarak, "Bazen ne kadar az bilersen o kadar iyidir," diye ısrar etti.

"Çok özel bir kadınsınız," diye gözlemledi.

Elyse aynı tempoda, "Ve sen de pek çok sırrı olan bir adamsın," diye karşılık verdi.

Kıkırdadı. "Ne güzel bir çift olduk. Aramızdaki iskeletler bir mezarlığı doldurabilir."

Elyse bir eliyle onun yüzünün yan tarafını okşadı. Alessandro'nun ifadesi yumuşadı. Ayak parmaklarının üzerinde durdu ve onun yanağına yumuşak, kalıcı bir öpücük kondurdu. Adam takdirle mırıldandı.

"Belki ben de birkaç iskeletimi paylaşırım," diye mırıldandı Elyse uzaklaşırken, "sen de birkaçını paylaşırsan."

Alessandro'nun parmakları sahiplenici bir şekilde kadının kalçalarına saplandı. "Bugün değil. Ama bir gün. Şimdilik, hakkımda her şeyi bilmemen en iyisi."

"O zaman bana ne söylemek istiyorsun?"

"Seni hayatımda istediğimi bil. Ve yatağında."

Elyse uzanıp onu spor ayakkabılarının üzerinden okşadı. "Ben de seni istiyorum ama..."

Alessandro keskin bir nefes aldı. *Anında* sertleşti. Gözleri ihtiyaçtan kararmıştı. "Ama?"

Elyse sırtıttı ve elini çekti. "Son iki seferde beynimi sikmeyi başaramadın, o yüzden bunu yapabilecek birini başka yerde aramaya başlarsam şaşırma."

"Eğer seni başka bir adamla yakalarsam, *Angelo*, o zaman emin ol, o *kaba figlio di puttana bastardo* ölmüş sayılır."

İçinden bir ürperti geçti. Elyse'nin, onun ciddi olduğunu anlamak için İtalyancasını anlamasına gerek yoktu. Alessandro ses tonunu hafif ve şakacı tutmuştu, sanki şaka yapıyormuş gibi, ama Elyse onun gözlerindeki sert, mizahsız parıltıyı fark etmekten kendini alamadı. Onun *gerçekte* kim olduğunu unutup duruyordu: suçlu, katil, gri ahlaklı bir piç.

Temkinli bir şekilde, ceset sayısını merak etti. Bu sayı tek haneli rakamlara mı düşüyordu? Çift haneli mi? Yüzler mi? Alessandro kariyeri boyunca kurtardığından daha fazla can mı almıştı? Elyse çenesini tuttu. İçinden bir ses onu Alessandro'nun tehdidine meydan okumaya itti. "Oyuncaklarını paylaşmak istemiyor musun?"

Alessandro onu düzeltirken ters ters baktı: "*Kadınımı paylaşmak istemiyorsun.*" "Senin doktorun olduğumu sanıyordum?"

"Sen benim her şeyim olacaksın." Alay etti.

"Hâlâ üzgün müsün?"

"Ne düşünüyorsun?"

Sırıttı. "Ezikliğe gerek yok, Dr. Romero. Oyunumuz daha yeni başladı. Teslim olduğunuzda, sizi anlamsızca becereceğim. Günde on kez. Ve geceleri on kez daha. Eğer istersen."

Kendini onun elinden kurtardı. "Kaybetmeyi planlamıyorum."

Sırıttı bir sırtıya döndü. "Sende çekici bulduğum şey bu. Yenilgiyi kabul etmemen. Sen değerini bilen bir kadınsın."

Yüz ifadesi sertleşti. "Beni tanıyormuş gibi davranma."

Alessandro ona doğru bir adım attı. Elyse geri adım attı. Bir kurdun şişman, köşeye sıkışmış bir koyuna baktığı gibi onu takip ediyordu. Yılmadan devam etti: "Bir pırlanta gördüğümde tanırım. Sana daha önce de söylediğim gibi, bir eşte aradığım tüm niteliklere sahipsin."

Onun partneri olmasını mı istiyordu? Elyse ona, "Seks arkadaşı aramadığını söylemiştin," diye hatırlattı.

"Haklısın. Bir seks arkadaşı istemiyorum-" Sinirleri

hafifçe yatıştı. "Güzel."

Gülümsedi. "Çünkü bir eş arıyorum." Bekle.

Karın mı?

Elyse'in bakışları Alessandro'nun yüzünü aramak için yukarı fırladı. Adam onunla taşak geçiyor olmalıydı. Yeşil gözleri adamın kahverengi ve mavi-gri bakışlarına kilitlendi, yaramazlık ipuçları arıyordu ama herif son derece ciddi görünüyordu. Bunun üzerine kızın yüz ifadesi güvensizlikle gerildi. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Sizi temin ederim ki öyle değilim," dedi sakince.

Nabızı hızlandı. "Evlenmek istediğin birini buldun mu? Bakışları onun üzerinde kaldı. "Elbette."

"Kim?"

Kahverengi ve mavi-gri gözleri hiç ayrılmadı, değişmez bir niyetle onu delip geçti. "Kim olduğunu düşünüyorsun?"

Yüzü ısındı. *Telaşlandı*. Sinirlerini yatıştırmak için alaycı bir üslup kullandı ve mırıldandı: "Bilmiyorum amına koyayım. Her kimse, ikiniz için de en iyisini diliyorum."

"Angelo..." "Ne!"

"İstediğim kişi sensin."

Tereddüt etti. "Evlenme teklifinden anladığın bu mu? Çünkü oldukça berbat hissettiriyor."

"Bu pek uygun bir teklif değil," diye cevap verdi, "Size evlenme teklif ettiğimde, Dr. Romero, bana güvenin, *anlayacaksınız.*"

Kan basıncı yükseldi. Alessandro *eğer* değil de *ne zaman* diyecek kadar cesurdu. Kendine olan güveni Elyse'in kafasını karıştırırken bile onu tekmelemek istemesine neden oluyordu. Birkaç dakika önce Elyse önümüzdeki iki yıl için en iyi yolu bulduğunu düşünmüştü. Sonra, piç kurusu bu istenmeyen olay örgüsüyle onu enayi yerine koymaya karar verdi. Alessandro'nun başından beri ima ettiği diğer neden *evlilik* miydi?

Elyse bu çılgınca gelişmeyi anlamaya çalıştı. "Diz kmene gerek yok. Seninle evlenmeyeceğim."

"S, yapacaksın."

"Burada isteğim dışında tutulmayacağıma söz vermiştin."

Alessandro zr dilemeden omuz silkti. "Yalan söyledim."

"Yani... benimle evlenmeye niyetli misin? Bu konuda ne hissettiğimin bir önemi yok mu?" "*Evet.*"

"Neden?"

"Ben-" diye başladı.

Gözleri parlayan Elyse, "Bir kadın olarak değerim hakkında bana daha fazla saçmalık anlatma," diye uyardı.

"Pekâlâ. Gerçeği mi istiyorsunuz?"

"Evet."

"Seni istiyorum," dedi, "nk sen annenin kızıydın." Elyse ona karşı ıktı.

"Ne?"

Annesinin kızı olduğu için mi? Bu kulağa daha da boktan geliyordu. Elyse'e hiç mantıklı gelmiyordu. Neden annesini nemseyordu ki? Kadın hakkında hiçbir şey bilmiyordu. *Babası* onu bebekliğinden beri tek başına büyütmüştü.

Alessandro onun şaşkın ifadesini fark etmiş gibiydi. "Annenizin benim dünyamda çok nüfuzlu bir adamın kızı olduğunu ve *torunuyla* -sizinle- evlilik yoluyla bir ittifak kurmanın bana büyük yarar sağlayacağını öğrendim."

Elyse'in gözleri keskin bir şekilde kısıldı. İşte oradaydı. Diğer ayakkabı. Sonunda düştü.

ELYSE GÖZLERİNİ KAPATTI. Baş ı ağırmaya başlamıştı. "Ciddi olamazsın."

Alessandro parmaklarını simsiyah saçlarında gezdirdi. "Evlilik gibi ciddi bir konuda neden yalan söyleyeyim ki?" diye iç geçirdi.

Yeşil gözler fıldır fıldır açıldı. İki kaş birbirine çarptı. "Bilmiyorum."

Garip bir şekilde, söyledikleri doğruydu. Alessandro ona istediğı kişiyle yatma özgürlüğünden vazgeçip kendini tek bir kadına adayacak bir erkek gibi görünmüyordu. İlişkileri çoktan karşılıksız sekse doğru sürükleniyordu. Bu ona gayet uygun olmalıydı. Alessandro'nun onunla evlenmeye niyeti yoksa evlilik konusunu açması için hiçbir neden yoktu.

Alessandro ısrar etti, "Size karşı dürüst davranıyorum."

"İlk günden beri dürüst olmalıydın." diye karşılık verdi.

Bir kaşını kaldırdı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Zaten işvereniniz olduğum gerçeğı yüzünden istifa etmekle tehdit ediyordunuz. Kendimi müstakbel kocan olarak aday göstermek için uygun bir zaman gibi görünmüyordu."

Elyse ters ters baktı. "Ve *şimdi* bu bombayı patlatmak için doğru zaman gibi mi geliyor?"

Şaşırtıcı bir şekilde, Alessandro onun duygularını paylaşıyor gibiydi. Başını iki yana salladı. "Tabii ki hayır. Durumumuzla ilgili hiçbir şeyin ideal olmadığının farkındayım. Zamanlamam son derece hatalı. Zürih'e ilk geldiğinde seni evlilik fikrine alıştırmayı ummuştum, böylece beni kocan olarak kabul edebilirdin. *İsteyerek*."

Alessandro samimi görünüyordu. Sesi samimi geliyordu. Elyse bunun bir rol olduğundan şüphelendi. Mırıldandı, "Ne kadar asilsin. Bir kadını evliliğe ikna etmek, onu evliliğe zorlamaktan çok daha önemli bir adım."

Boğazını temizledi. "Sanırım üzülmede haklısın." Yüz ifadesi sessiz bir öfkeyle yanıyordu. "Hadi canım."

Alessandro ona ihtiyatla baktı. "Bilgin olsun, anneni öğrenmeden önce de seni istiyordum. New York'ta birlikte geçirdiğimiz zaman *unutulmazdı*. Hiçbir kadın senin kadar ilgimi çekmedi, *Angelo*."

"İnanılmazsın" diye alay ederken bile kalbi tekledi. "Dinle-"

Stefano ve Mikey onu bu yüzden mi dairesine getirmişti? Sözünü bitirmesine izin vermeden, "En başından beri kim olduğumu biliyor muydun?" diye sordu.

"*Hayır*, Avrupa'ya dönene kadar kimliğinizi teyit etmedim."

Ona inandı mı? Pek inanmadı. Ona şiirler söylemeye devam etti: "Annenin kızı olmasaydın bile sana yardım etmenin bir yolunu bulurdum. Stefano ve Mikey'nin yerlerini bilmeleri gerekiyordu."

Ona yeni bir şüpheyle baktı. "Onları tehdit etmişsin gibi görünüyor."

"Ben yaptım."

"O zaman Stefano notunu kaçırdı. Sen gittikten sonra da ödemeler için peşimi bırakmadı."

"O şimdi miydi?" "Evet."

"Güzel," diye övdü Alessandro. "Sonuna kadar gittiğine sevindim." Kızın kaşları havaya kalktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"I emredildi onu içintutmak baskı yapmak Sen. I gerekli sen Çaresiz.

Aksi takdirde iş teklifimi değerlendirmezdiniz." "Bana ihtiyacın vardı... çaresiz miydin?"

"*Sİ*."

Öfke Elyse'in içini titretti. Bu piç hayal edebileceğinden çok daha sinsiydi. "Senden nefret etmeme neden olmaya başlıyorsun."

"Benden nefret etsen bile, kabul etmelisin *ki onlar olmadan daha iyi durumdasın*." "Sen Biliyorum, Stefano var olmuştur çok sessiz hiç beri I geldi içinde

İsviçre," Elyse birden fark etti. "Onun fikrini değiştirmesiyle bir ilgin var mı?" Alessandro'nun gözleri şeytan gibi parlıyordu. "Doğal olarak."

Sakin kalmak için mücadele etti. "Oh, *Dios...*"

"Stefano'ya senin yanında uslu durmasını söyledim. Yoksa sonu arkadaşları gibi olabilir."

Mikey'nin ortadan kaybolmasının Alessandro'yla bir ilgisi v a r mıydı? Elyse'i bir tedirginlik sardı. "Mikey'ye ne yaptın sen?"

Sanki kız sadece hava durumunu sormuş gibi cevap verdi: "Hiçbir şey, gerçekten."

Elyse'in nabızı çılgın bir davul gibi hızlandı. "O zaman neden kayıp?"

"Kim bilir." "Onu sen mi öldürdün?"

"Hayır, ama-"

Alessandro'nun kaçamak cevapları onu kızdırmaya başlamıştı. Gerçeği öğrenmek istiyordu. "Bana her şeyi anlat. Yoksa bana bir daha asla dokunamazsın."

Kadının tehdidi kaşlarını çatmasına neden oldu.

"O seni incitti," diye yanıtladı Alessandro sonunda, "ben de onu incittim." "Mikey'ye ne yaptın?"

Korkunç derecede sakın bir sesle, "O kadar şaşırmış görünme, *Angelo*. Queens'te o pislige ne olacağını sana zaten söylemiştim."

Queens'teki konuşmalarından bir kesiti hatırlayınca tüyleri diken diken oldu. Adam uyandıktan ve yüzündeki morlukları fark ettikten hemen sonra.

Kolayca yandıklarını da tahmin ediyorum.

Elyse'in ağzı açık kaldı. "Lütfen bana onu ateşe verdiğini söyleme." "Sadece ellerini. Sonra sağ elini çıkardım. Bir balta ile. Ve parçaladım.

Sol tarafa. Çekiçle. O pislik sana bir daha asla yumruk atamayacak. *Onu uyarmıştım*. Eğer bir daha sana doğru nefes alırsa, ona bir kurşun sıkacağım ve *gülümseyeceğim*."

"Sen... gülümser miydin?"

"Kafasındaki deliği görünce."

İçi buz kesmişti. Sonunda Elyse, Alessandro'nun büyüleyici, şiirsel yüzünün altında gizlenen karanlığı bir an için görebildi. Elyse nefesinin altında, "Lanet olsun!" diye küfretti.

"Michael Bianchi'ye yaptığım şeyden memnun olacağını sanıyordum."

Mikey'nin ölümünü duyduğuna memnun olmuştu. Elyse yüzünü buruşturdu. Sık sık Stefano ve Mikey'den intikam almayı hayal etmişti. Ama Elyse sapkın fantezilerinin gerçeğe dönüşebileceğine asla inanmamıştı. Artık Mikey *hayatından* çıkmıştı -büyük ihtimalle ölüme terk *edilmişti*- ve bu onu

şok halindeydi. Mesleği doktorluktu. Amacı hayat kurtarmaktı. Biri sakatlandığında ve muhtemelen öldürüldüğünde sevinmek değil. İçinde bir çatışma vardı. İçinde yükselen bir kötülük vardı. Ruhu yolunu kaybetmeden önce ne kadar karanlık sızabilirdi?

Elyse çaresiz bir ifadeyle Alessandro'ya baktı. Ne olmuştu ona? O düşmüş bir melek miydi? Yoksa baştan aşağı bir şeytan mı? Mantık ona Stefano ve Mikey gibi kötü adamların ancak daha büyük bir kötü adam tarafından alt edilebileceğini söylüyordu. "Şu anda ne hissedeceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim beni biraz korkuttuğun. Ama sanırım Mikey'ye göz kulak olduğun için teşekkür ederim. Artık beni rahatsız etmeyeceği için rahatladım."

"Lütfen benden korkmayın. Size asla zarar vermem," dedi yumuşak bir sesle. "Birçok yönden bir canavar olabilirim ama senin gözünde iyi bir adam olmak için çabaıyorum. Senin *diavolo*'n olmama izin ver, ben de sana *angelo*'m gibi davranayım."

Adamın kelimelerle arası çok iyiydi. Melek kılığına girmiş bir şeytana kanmaması gerektiğini bildiği halde kalbine zarar veriyorlardı. Duygular kararsızdı. Bir kaltak duygular yüzünden kendini öldürtebilirdi. Zihni çalkalanmaya devam etti. "Keşke sana inanabilseydim."

Şu anda Alessandro onun tarafındaydı. Onunla evlenmek istiyordu. Graviano soy ağacındaki dalı onun işine yarayacak gibi görünüyordu. Ayrıca onun hayatını da kurtarmıştı. Ancak geriye dönüp bakıldığında, Mikey de Alessandro'yu evine taşıyarak onun hayatını kurtarmıştı. Yine de Alessandro, Mikey'den yararlanma süresi dolduğunda onu ortadan kaldırmakta tereddüt etmemişti. Onun sonu da Mikey gibi mi olacaktı? Elyse hızlanan nabzını görmezden geldi. Eğer Alessandro'nun son oyununa engel olursa, piç kurusu ona da saldırabilirdi.

"Bana inanabilirsiniz," diye ısrar etti.

"Bunu zaman gösterecek," diye omuz silkerek cevap verdi. "Şimdilik ele almamız gereken daha önemli konular var."

"Ne gibi?"

Derin ve sakın bir nefes alan Elyse, düşüncelerinin ve duygularının karmaşasını bastırdı. Gerçeklere odaklanması gerekiyordu. Sadece gerçekleri öğrenmek istiyordu. "Benim hakkımda nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Ya Graviano'larla bir akrabalığım bile yoksa?"

"Adamlarıma sen ve annen üzerinde bir doğum testi yaptırдым." "Sen ciddi misin?"

"Sonuçlar pozitif çıktı. DNA'nız Gianna Graviano ile kesin olarak eşleşti. Size gösterebilirim. Eğer isterseniz."

İlk kez birinin annesinin adını söylediğini duyuyordu. Elyse'in kalbi acıyla çarpmaya başladı. "Adı... Gianna Graviano mıydı?"

Ona acıyan bir bakış attı. "Annenin adını hiç bilmiyor musun?"

Elyse başını salladı. "Ben doğduktan sonra gitmiş. Babam onunla ilgili sorulara hiç cevap vermezdi. Annem hakkında konuşmayı sevmezdi. Ama ben hep merak etmişimdir. Bu biraz üzücü. Ona benzeyip benzemediğimi bilmemek. Ya da onun bana benzeyip benzemediğini."

"Onun gözlerini almışsın," dedi Alessandro, "ama sen çok daha güzelsin."

Elyse onun iltifatlarının kendisini etkilememesini diledi ama yine de yüzü kızardı. "Teşekkür ederim."

"Gerçek bu."

Hâlâ yanaklarının kızardığını hisseden Elyse odaklanmaya çalıştı. "Hiç... Gianna ile tanıştın mı?"

Annesiyle tanışmak istedi.

"Şahsen görmedim. Sadece fotoğraflarını gördüm." "Hâlâ hayatta mı?"

"Korkarım ki hayır."

Umut solup gitti. *Boş ver.* Elyse belli belirsiz, "Oturmam gerek," dedi.

Ayaklarını sürüyerek kanepeye doğru gitti. Alessandro sadık bir köpek gibi peşinden gitti ve yanına oturdu. Elyse son birkaç yıldır her gece babasının komadan çıkması için dua etmişti. Şimdi Elyse annesi hakkında her şeyi öğrenmeyi her zamankinden daha çok istiyordu. Zihnini pek çok soru dolduruyordu. Yalnızca *babasının* yanıtlayabileceği sorular. Elyse neşesiz bir kahkaha attı. Gerçeklik onunla alay ederken içinde bir ıstırap kıvranıyordu. Keşke böyle bir dilek bu kadar gülünç olmasaydı. *Babam* ölmüş de olabilirdi. Onun için lanet bir ceset kadar faydalıydı. Her zaman olduğu gibi, dünyası bir kez daha ekseninden kayarken, *tek başına, tek başına, her zaman tek başına* devam etmek zorundaydı.

Elyse Alessandro'ya dönerek, "Test için DNA'mı nasıl aldınız?" diye sordu.

"İş teklifiyle birlikte gelen tıbbi muayeneyi hatırlıyor musunuz?"

Elyse'in aklı muayenesinin yapıldığı güne gitti. Hemşire ondan bir yanak çubuğu almıştı. Elyse kafasında bir ampul yandığında kaşlarını çatı. "*Ah.* Ne kadar da beceriklisiniz."

Yüzünü buruşturdu. "Seni kandırdığım için özür dilerim."

"Bu noktada, artık saçmalıklarını takip edemiyorum. Her konuda yalan mı söylüyorsun? Ayrılmaya çalışırsam şiddet kullanmayacağını söylemiştin. Bu da başka bir yalan mı?"

"Gitmene izin yok," diye mırıldandı, "ama seni kesinlikle incitmem."

Bu üstü kapalı bir tehdit gibiydi. "Bu da ne demek şimdi?"

"Eğer doğru hatırlıyorsam, *seni kalmaya ikna etmek için elimden gelen her şeyi yapacağımı* söylemiştim. Arada bir fark var."

Elyse'in içinden alarm sesi yükseldi. "Kaçmaya çalışırsam ne olur?"

"Seni gerektiği kadar geri getirirdim," dedi, "dersini alana kadar."

Yüreği ağzına geldi. Bu tam da korktuğu gibiydi. Alessandro onu isteği dışında yanında tutacaktı. Elyse kaçmayı başarsa bile peşini bırakmayacaktı. Kasvetli bir ses tonuyla, "Görünüşe göre Stefano ve Mikey'den çok da farklı değilsin," dedi.

"Yanılıyorsun," diye düzeltti Alessandro onu, "ben daha kötüyüm. *Çok daha kötüyüm.*"

"Sana inanıyorum." İsyan damarlarında kaynıyordu. Elyse mafyadaki başka bir adam tarafından kontrol edilmeyi reddediyordu. İçinde bulunduğu koşullar karşısında bu kadar güçsüz hissetmekten nefret ediyordu. "Ben küçük bir kızken babam bana şeytanın gardını düşürenleri kandırdığını söylerdi. Çünkü o güzel ve baştan çıkarıcıydı. Hiç de itici değildi. Yalanları gerçekmiş gibi gelirdi. Kurbanları onu cehenneme kadar takip eder, alevler onları bütünüyle yutana kadar kötülüğüne kör olurlardı."

"Angelo-"

Sözünü kesti, "Sen şeytansın."

"Sana haksızlık etmiş olabilirim, ama beni bu kadar sert yargılama. *Per favore.* Beni dinleyin."

Elyse meydan okumaya devam etti. "Neden dinleyeyim ki? Zürih'e geldiğimden beri benden bir şeyler saklamaktan başka bir şey yapmadın."

"Ya size başka bir çıkış yolu önerebileceğimi söylersem? *Temelli olarak.*" "Bu da numaralarından biri mi?"

"Şeffaf davranıyorum, yemin ederim."

Onu dinlemekten *başka* pek bir seçeneği yoktu. Adam onun üzerinde çok fazla güce sahipti. Elyse isteksizce, "Devam et," dedi.

"Bir ya da iki yıl içinde, büyükbabanla iş meselelerini hallettikten sonra, seni sözleşmemizden azat edeceğime ve sana çok cömert bir ödeme yapacağıma söz veriyorum."

boşanma anlaşması. Evliliğimiz boyunca işbirliği yaptığınız sürece."

Elyse itiraz edercesine, "Zaten evliymişiz gibi konuşuyorsun," diye mırıldandı.

"İki insanın evlenmesi için daha kötü nedenler de var," diye karşı çıktı Alessandro. "En azından senden etkilendiğimi biliyorsun. Ben de senin benden etkilendiğini biliyorum. Yatakta çok iyi anlaşıyoruz. Ayrıca sana sunabileceğim hayatın küçük bir tadına baktın. Rahat bir hayat olacak. Karım olarak mutlu olacaksın."

Bu adamın *taşaklarının* büyüklüğü onu hayrete düşürmeye devam ediyordu. *Taşaklar*. Kararlılığı etkileyiciydi ama aynı zamanda üzücüydü. Kadının iradesi ona boyun eğdiremezdi. Elyse, "Seninle evlenmeyeceğim!" diye inledi.

Alessandro kaşlarını çatı. "Sadece bir aptal teklifimi reddeder."

Kadın ona deliymiş gibi baktı. "Hayır. *Sadece bir aptal bunu kabul eder*. Sen *Cosa Nostra*'nın bir üyesisin. Babamı mahveden ve hayatımı mahveden her şeyi temsil ediyorsun! Yıllardır Mancini'lerden kaçmaya çalışırken neden mafyayla evleneyim ki?"

"Ama kaçmak mümkün değil. Kan kandır ve seninki de benimki kadar lekeli," diye mırıldandı Alessandro. "İkimiz de bizi asla bırakmayacak bir mirasın içine doğduk."

Gianna'nın damarlarında Graviano kanı akıyor olabilirdi. Ama bu kadın gerçekten onun annesi miydi? Elyse DNA sonuçlarını gözden geçirmek için umutsuzluğa kapıldı. Alessandro yine yalan söylüyor olabilirdi. Zihni karmakarışık oldu. İçindeki kargaşayı yansıtmayan kararlı bir sesle, "Bay Vitale?" diye hitap etti.

Alessandro başını ona doğru eğdi. "Şimdi sizi rahatsız eden nedir, Dr. Romero?"

"Gravianos'tan ne kazanmayı umuyorsun bilmiyorum ama benimle evlenmekten daha iyi bir çözüm olmalı."

Bir an tereddüt etti. "Haklı bir noktaya değindiniz sanırım. Her zaman kendimiz için bulduğumuz çözümlerden daha iyi çözümler vardır. Ne yazık ki zaman her zaman bizim yanımızda olmuyor. Şu anda başka seçeneğim yok. Dün bir işim çıktı. Acil ve kaçınılmaz. Beni stratejimi yeniden ayarlamaya zorladı. Ben batmakta olan bir gemideki adamım ve ne yazık ki siz en yakın cankurtaran halatısınız."

Adamın sesindeki ciddiyet Elyse'in ona karşı duyduğu öfkeyi yumuşattı. Elyse, Alessandro'nun bir gün önceki harareti konuşmasını hatırladı. Onun saatlerce villadan kaybolmasına neden olan konuşmayı. "Dün bu yüzden mi bu kadar üzgündün? Telefonda?"

Sessizce, "Sì" diye itiraf etti.

"Ne oldu?"

Yüz ifadesi karardı. "Size bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

"Hayır," diye homurdandı, "ama yine de bana söyleyeceğine dair bir his var içimde."

"Sana diğer tarafa bakmayı öğrenmeni öneririm. Özellikle *de isimler, numaralar ve müzakereler* gibi birlikte yaşamımızın en ince ayrıntıları söz konusu olduğunda. Eğer ileride evlilikten kurtulmak istiyorsan, cehalet bir lütuf olacaktır. Ne kadar az şey bilersen, seni bırakmam o kadar kolay olur."

Elyse kaşlarını çatarak gizlice İtalyanca öğrenmeye daha da kararlı olduğunu hissetti. "Yani benden kötülük görmememi, kötülük duymamamı ve kötülük konuşmamamı mı istiyorsun? Anladım. *Harika*. Sabırsızlanıyorum."

"Dünyamız bu şekilde işliyor. Buna alışacaksın. Zamanla."

Bizim dünyamız mı? Siktir et onu. *Onun* dünyasıyla hiçbir ilgisi olsun istemiyordu. Bütün bu senaryo bir kâbus gibiydi. Elyse tek kelime etmeden ona ters ters baktı. Bakışları çarpıştığında Alessandro bir iki saniye sessiz kaldı.

Yüz ifadesi sertleşti. Okunamaz. Sonra gözlerine kararlı bir parıltı geri döndü. "Paris'teki işim biter bitmez evleneceğiz."

"Şimdiden bir mekan buldun mu?"

"Sì."

"Ve bir tarih belirleyelim mi?"

"Sì."

Ne kadar romantik.

Alessandro devam etti, "Büyükbabana da seni ona götüreceğime dair söz verdim."

Elyse öksürdü. "Büyükbabam mı?"

Onun rızası olmadan sağda solda kararlar alınıyordu. Yine de bu özel karar onu diğerlerinden farklı etkiledi. Elyse gafil avlanmış hissediyordu. Büyükbabasının hayatta olduğunu bile bilmiyordu.

Alessandro başıyla onayladı. "Evet, sizinle tanışmayı dört gözle bekliyor. Annen onun en sevdiği çocuğuydu."

"Gerçekten mi?"

Tedirginliğine rağmen Elyse'in küçük, meraklı bir parçası büyükbabasıyla tanışmak istiyordu. Gianna ölmüş olabilirdi ama Benedetto hâlâ hayattaydı. Belki de büyükbabası hiç tanımadığı annesi hakkında ona biraz ışık tutabilirdi?

"Sİ."

"Bu teyzelerim ve amcalarım olduğu anlamına mı geliyor?"

"Teyzem yok. Ama iki amcan var. Onlar annenin ağabeyleriydi. Biri öldü, diğeri de hapiste."

Soy ağacındaki bu yeni dalların keşfi şok ediciydi. Elyse her şeyi sindirmeye çalışırken aklını daha fazla soru kurcalıyordu. Annesi nasıl ölmüştü? Amcası nasıl ölmüştü? Diğer amcası neden hapisteydi? Kargaşa histeriye doğru kayıyordu. Eğer Gianna kayırılan bir çocuksa, büyükbabası neden daha önce ona ulaşmamıştı? Güçlü bir mafya babasının kayıp torununu bulacak kaynakları olduğu kesindi, değil mi?

"Büyükbabamın benden haberi var mıydı?" diye sordu dalgın bir ses tonuyla.

"Hayır," diye yanıtladı Alessandro, "kayıp bir çocuk olduğuna dair söylentiler hep vardı elbette, ama ben seni bulup DNA testi yapana kadar hiçbirimiz emin değildik."

Elyse'in üzerine ağır, asık suratlı bir ruh hali çökmüştü. Düşünceleri ve duyguları şu anda işlenemeyecek kadar ağır geliyordu. "Anlıyorum."

Alessandro ona, "İki hafta içinde Sicilya'ya gideceğiz," diye bilgi verdi, "düğünümüz için."

Elyse homurdandı, "Karınız olmayı kabul etmedim, Bay Vitale."

"Ama koridorda benimle birlikte yürüyeceksin," diye güvence verdi ona. "Seni yolun her adımında tekmeleyerek *ve* çığlık *atarak* omzumda taşımak zorunda kalsam bile."

"Bu hiç komik değil." "Şaka yapmıyordum."

Elyse endişeyle onu inceledi. Alessandro tehdidinde çok ciddi görünüyordu ve onu serbest bırakmasını beklemenin daha akıllıca olup olmayacağını bilmiyordu. O piç Gravianos'tan ihtiyacı olan şeyi aldıktan sonra mı? Ya da düğün kaderini sonsuza dek mühürlemeden önce kaçmak. Endişe kalp atışlarını hızlandırdı. Aklını kaos yönetiyordu. Yine de hepsini kafesledi, kanepede çok hareketsiz ve çok dik oturdu. Elyse, onu evliliğe mat etmek için bütün bir satranç tahtasında strateji kurmuş olan şeytanın yanında dağılmayı reddetti.

Küçük bir ses tonuyla, "Test sonuçlarını görmek istiyorum," diye rica etti.

Alessandro hemen, "Bay Schmid'den onları size göndermesini isteyeceğim," dedi.

Sıkıca, "Teşekkür ederim," diye karşılık verdi.

Onun eline uzanmaya çalıştı. "*Angelo...*"

Elyse onu kenara itti ve aniden koltuktan kalktı. "Gitmem gerekiyor." "Özür dilerim."

Elyse ığlık atmak istedi. Neden özür diliyordu ki? Onu bu berbat duruma sokan oydu! Özrünü kabul etmeden oradan uzaklaştı.

Arkasından seslendi, "Nereye gidiyorsun?"

"Fiziksel muayenene hazırlanmak için," diye cevap verdi omzunun üzerinden.

"Fiziksel muayeneyi yeniden planlayalım. O gün izin almanı istiyorum. *Per favore.*"

"Buraya geldiğimden beri dinleniyorum. Lanet olası bir izin gününe ihtiyacım yok," diye gürlledi Elyse. "Bırak da işimi yapayım!"

Alessandro'ya karşı ilk kez sesini yükseltmişti. Alessandro bunu fark etti. Alessandro, "Nasıl isterseniz, Dr. Romero," diye cevap verirken sesini sessiz ve teslimiyetçi bir tona düşürdü.

Aceleyle oturma odasından uzaklaştı. Adam onu tekrar durdurmaya çalışmadı. Elyse yatak odasına ulaştığında kapıyı kapattı. Bu gerekli bir yalnızlık anıydı. Derin bir nefes aldı. Dışarı. Elyse gerçeklere odaklanabilmek için duygularından arınmak istiyordu. Dizüstü bilgisayarını almaya gitti. Elyse bir arama motoru açtı ve Graviano suç ailesi hakkında toplayabileceği her türlü bilgiyi internette taramaya başladı. Graviano'ların İtalya'nın Catania kentinden geldiklerini öğrendi. Çoğunlukla tefecilik, terörizm ve kumarla uğraşıyor gibi görünüyordlardı. Elyse annesi ya da büyükbabası hakkında fazla bilgi bulamadı ama rastladığı birkaç makalede adlarından kısaca bahsediliyordu.

Elyse, bilgi toplama görevi sırasında annesinin öldüğü haberini sindirmek için bir an durdu. Annesinin nerede olduğunu hep merak etmişti. Artık kesin olarak biliyordu. *Kadın yerin iki metre altındaydı.* Bir kayıp acısı Elyse'i sıyırdı. Ama sadece biraz acıtmıştı. Başiboş bir mermi gibi. Ne de olsa kadını tanı mıyordu. Özünde birbirlerine yabancıydılar. Kederi gerçek gibi gelmiyordu. Kalbine sıkılmış bir kurşun gibi değil, daha ziyade bir arkadaşının ebeveyninin vefatına duyduğu sempati gibi. Kendini kalpsiz bir sürtük gibi hissediyordu. Kendini tamamen şaşırmış hissedenden Elyse annesinin yasını nasıl tutacağını bilmiyordu.

Bir süre sonra telefonu çaldı. Bay Schmid'den gelen bir e-posta bildirimiydi. Mesajına doğum testi sonuçları da eklenmişti. Adını gördü.

Elyse Romero.

Annesinin adını gördü.

Gianna Graviano.

İsimlerini yan yana görmek tedirgin ediciydi. Elyse nefesini tutarak belgeleri açtı. Gözleri sonuçların üzerinde gezindi. *Lanet olsun.* Önündeki veriler inkâr edilemezdi, bilim yalan söylemezdi ama yine de gerçeklik çarpıtılmış gibi geliyordu.

Gianna Graviano'nun biyolojik kızıydı.

Elyse yere çöktü, çocuksu bir top gibi büzüldü. Kasvetli bir şekilde kollarını dizlerine doladı. Yıllar önce, dokuzuncu yaş gününde, bir erkeğin aynı anda hem çok iyi bir poker oyuncusu hem de kendini mahveden bir pislik olabileceğini ilk elden görmüştü. *Babası* bir sonraki turnuvada başarılı olursa ona Disneyland'e özel bir doğum günü gezisi sözü vermişti. Gezi için yeterli parayı kazandı ama sonra açgözlülük onu kazancını kumarda kaybetmeye sürükledi. Elyse Disneyland'e hiç gidemedi. *Babasının* turnuvasının sonunda, bir pasta alacak kadar bile paraları kalmamıştı. Ama Elyse babasını affetti. Onu her zaman affetti. Çünkü kalbinde bir dahaki sefere daha iyisini yapacağına dair bir umut vardı. Değişeceğine dair. *Onun kalbini bir daha kırmayacağını biliyordu.*

Elyse bir an için kendini yeniden dokuz yaşındaymış gibi hissetti, masumiyetinin parlaklığını yitirdiği doğum gününü yeniden yaşıyordu. Bugün, *babasının* her şeyi kumarda kaybetmeden önce onun hayallerini gerçekleştirdiği günü yansıtıyordu. Elyse bugüne kadar aşkının *babasının* günahlarını yenebileceğine inanıyordu. Fedakârlık ve kararlılık sayesinde babasının Mancini'lere olan borcunu ödeyebileceğine inanıyordu. Elyse tekrar dizüstü bilgisayarının ekranına baktı. Sonuçlar gözlerini kamaştırdı. Özgürlük hayalleri az önce daha da yürek parçalayıcı bir şekilde yıkılmıştı.

Kan kandır.

Ne hastalıklı, korkunç bir şaka. Gerçeklik onun mutsuzluğuyla alay ediyordu. Sakin, dingin bir hayat hiç bu kadar ulaşılmaz olmamıştı. Elyse titreyen bir nefes çekti. Akıllı bir enkaz gibiydi. Ancak umutsuzluğun içinden vahşi bir şey kaçamadığı bu kafese isyan etti. Kızgınlık öfkeye dönüştü. Sessizleşti ve hareketsizleşti. Tehlikeli bir şekilde. Yenilginin eli kulağındaydı ama Elyse teslim olamayacak kadar kızgındı.

Hayatındaki erkeklere hiçbir zaman güvenememişti. Ama Elyse hâlâ kendine güvenebiliyordu. Çenesi düştü. Hayat onu daha önce de yıkmıştı. Her zaman kendini toparlamanın ve ilerlemenin yollarını bulmuştu. Bu sefer de farklı olmayacaktı. Eğer kanından kaçamıyorsa, o zaman belki de

kaçmayı bıraktı. Belki de doğuştan gelen hakkını kabul etmenin, ona sahip olmanın, onda ustalaşmanın ve damarlarında akan kandan artık korkmayana kadar onu kullanmanın zamanı gelmişti. Bunun üzerine Elyse'in düşünceleri hayatındaki yeni canavara doğru döndü.

Alessandro Vitale.

Bugün gerçek yüzünün bir parıltısını göstermişti. Bu yönü onu Stefano'nun tehditlerinden ya da Mikey'nin yumruklarından daha çok korkutuyordu. Alessandro onu ölümle tehdit etmemiş ya da ona vurmamıştı ama çok daha az tahmin edilebilir ve dolayısıyla çok daha korkunçtu. Stefano ve Mikey'nin anlattıklarından, *mafyaların* eşlerinin, kız arkadaşlarının ve metreslerinin genellikle lüks ve şımartılmış hayatlar yaşadıklarını biliyordu. Ama aynı zamanda kötü muamele görüyor, istismar ediliyor ve en küçük bir ihlalde öldürülüyorlardı. Mafyada sadece erkeklerin kral olmasına izin verilirdi. Kadınları kraliçe değildi. Onlar piyondtu. Tek kullanımlık ve kolayca değiştirilebilen.

Tüm bu zaman boyunca Alessandro onu kullanırken, ona yalan söylerken ve güvenine ihanet ederken onu baştan çıkarmayı başarmıştı. *Hepsi kendi çıkarı içindi.* Adama çok öfkeliydi. Ondandır nefret etmek istiyordu. Ancak Elyse böylesine yıpratıcı, sefil bir duyguya kapılmayı kendine yediremiyordu. Bu ona yakışmazdı. Bırakın nefretini, güvenini bile hak etmiyordu. Bununla birlikte, onun isteksiz saygısını kazanmıştı. Alessandro'nun değerli bir düşman olduğunu anlamıştı. Adam kusursuz bir tuzak kurmuştu ve o da tuzığa balıklama atlamıştı.

Elyse, Alessandro'nun onu kendi iradesine boyun eğdirmek için ne kadar ileri gideceğini bilmiyordu ama onun sınırlarını test etmeye hazırdı. Evlilik söz konusu bile değildi. Adam sözünü *tutsa* bile -ki bu büyük bir ihtimaldi- ve birkaç yıl içinde onu boşasa bile, bunun bedeli çok ağır olacaktı. Mafyayla evlenmek, bir daha asla kendi olamayacağı anlamına geliyordu. Ona tamamen sahip olacaktı.

Hayatında ilk kez Elyse'in bir planı yoktu. Ya da stratejisi. Artık buna ihtiyaç yok gibiydi. Şimdiye kadarki tüm planları tuzla buz olmuştu. Alessandro'nun oyununun kuralları sürekli değişiyordu. Şu andan itibaren her şeyi kulaktan kulağı oynaması gerekecekti. Görünüşe göre sessiz, sakın bir hayat onun kartlarında hiç olmamıştı. Özgürlük hayalleri ölmüştü. Özellikle de şimdi bir şeytan yüzüğünü parmağına takmayı planlıyorken. Sıkıntı topuklarını kemiriyordu ama sebat etme arzusu onu teşvik etti. Elyse gözlerinde bir acıyla tıbbi malzemelerini aldı ve sabah 9'daki randevusuna gitmek üzere dışarı çıktı.

Alessandro onun oturma odasına döndüğünü görünce yüzü aydınlandı. "Bay Schmid'den sonuçları aldınız mı?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdi, "teşekkür ederim."

Alessandro'nun bakışları kızın gözlerindeki sulu parıltıya odaklandı. Yüz ifadesi yumuşadı. "Sen... iyi misin?"

Elyse'in gözleri sertleşti. "Olacağım."

İkisi de odadaki fili ele almadı. Yine de çözülmemiş evlilik meseleleri ve Alessandro'nun aldatmacası şimdi aralarında duman dalları gibi uzanıyordu. Havayı kalınlaştırıyordu. Yakınlığı boğucuydu. Elyse'in öfkesi öylesine büyümüştü ki, boğulacaktı gibi hissediyordu. Yine de öfkesini bastırmak için kendini zorladı. Alessandro'nun bu odadaki tek sağı solu belli olmayan herifin kendisi olmadığını bilmesi gerekiyordu.

Elyse ona sıkı bir gülümseme fırlattı. Belirsiz bir şekilde tıbbi malzemelerle dolu çantasına baktı. "Siz ne zaman isterseniz ben hazırım, Dr. Romero."

Sakin ve soğukkanlı bir yüz ifadesiyle, içinde kaynayan şiddeti küçük haplar gibi yuttu. "Hadi başlayalım."

Alessandro kanepeye oturdu. Elyse onun yanına yerleşti. Adam zaten gömleksizdi. Gözleri adamın kaslı gövdesini taradı. Karnının alt kısmında kurşun yarasından kalan soluk, kabarık yara dokusunu hemen fark etti. Elyse bir çift lateks eldiven taktıktan sonra yarayı yakından inceledi. "Bu güzelce iyileşmiş."

"Beni dikerek mükemmel bir iş çıkardınız, Dr. Romero."

"Biliyorum."

Usta ve tecrübeli hareketlerle çantasından bir stetoskop çıkararak Alessandro'nun kalbini, ciğerlerini, kulaklarını ve tansiyonunu kontrol etmeye başladı. Eldivenli elleri Alessandro'nun tenine her dokunduğunda Alessandro'nun nefesi hafifçe kesiliyordu. Çok belirgin bir şekilde kalp atışları hızlanmaya devam etti. Sessizce, "Bugün sizi öğle yemeğine götürmeme izin verir misiniz?" diye sordu.

"Hayır."

Ona yalvardı, "*Angelo...*"

Onun ses tonundaki yalvarışı taklit etti.

"*Efendim...*" "Aramızdaki şeyleri düzeltmek istiyorum."

Elyse bir kaşını kaldırarak, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü sana değer veriyorum."

Daha fazla yalan. "Yine de geleceğimi gasp etmekte ya da işine geldiğinde isteklerimi görmezden gelmekte bir sakınca görmüyorsun."

Bu kadar etkilenmeden kalabildiğini bilmek insanı çileden çıkarıyordu. Sanki Tanrı'nın kendisi Alessandro'nun tabağının kenarına bir başparmağını bastırmış gibi terazî onun lehine eğilmeye devam etti. Elyse onu cezalandırmanın tek yolunu bulmaya karar verdi.

nasıl olduğunu biliyordu. Eldivenlerini çıkardı. Sonra Elyse bir elini joggers'ının içine kaydırarak sikini kavradı. Alessandro'nun kahverengi ve mavi-gri gözleri büyüdü. "Hayır... eldiven mi?"

Ona birkaç yavaş ve hoş çekiştirme yaptı. "Onları tekrar giymemi ister misin?"

Beklendiği gibi, Alessandro onun parmaklarının arasında sertleşti. Hızlı bir nefes aldı. "Onları uzak tut. Böylesi daha iyi."

Elyse onu daha sıkı kavradı. Aralarında sıcaklık titreşiyordu. Nefes nefese kaldı ve "Beni affettin mi?" diye inledi.

Elyse hiçbir şey söylemedi. Eliyle onu nazikçe, sevgiyle okşamaya devam etti, taşaklarıyla oynadı, avucunu kalın, katı uzunluğu boyunca zar zor hareketlerle hafifçe kaydırды ve döndürdü. Alessandro gözlerini kapattı. Nefes alış verişlerinin hızlanması, hızlı ve sık bir şekilde fışkırması uzun sürmedi.

Teslimiyet içinde *fısıldadı*, "*Per favore, angelo*, daha fazlasına ihtiyacım var. Senden. Beni valvartmayın."

Joggers'ını aşağı çekmeye başladı. Hevesle ona yardım etti. Aleti vücudundan çelik bir direk gibi dışarı fırlamıştı. Heyecanı arttıkça, Elyse avucunu şimdi ucundan sızan sıvıyla ıslattı, berrak sıvıyı dokunulduğunda kayganlaşana kadar kadifemsi uzunluğunu kaplamak için kullandı. Etrafındaki tutuşunu sıkılaştırdı ve hareketlerinin hızını arttırdı. Alessandro coşku içinde inledi. Kısa süre sonra, siki parmaklarının arasında zonkluyor ve spazm geçiriyordu. Ancak Alessandro tam salıverilmek üzereyken Elyse elini mengeneyle benzer bir tutuşla hızla uzunluğunun tabanına kaydırды ve orgazmını doruk noktasının ortasında etkili bir şekilde sonlandırdı.

Alessandro'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. Burun delikleri acı ve şehvetle alevlendi. Nefes nefese kalmış ve panik içinde hırlayarak haykırdı: "*Angelo, hayır, hayır, hayır! Per favore!*"

Elyse elini adamın nabız gibi atan, kırmızımsı morumsu aletinden, umurunda bile olmayan bir kadının soğukkanlı, klinik kayıtsızlığıyla çekti. Sakince stetoskopunu, tansiyon aletini ve otoskopunu paketlemeye başladı. Alessandro onun hareketlerini ve ortadan kaybolan aletlerini çılgın bir ifadeyle izledi. Nefes nefese, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Gidiyorum."

Alessandro sıkılmış çenesinin arasından, "Burada işimiz bitmedi," diye homurdandı.

Elyse kibar ve etkilenmemiş bir ses tonuyla hemen cevap verdi: "Hayır, yanılıyorsunuz. İsimiz bitti *çünkü* -bu- kullanılmak, umutsuzca istediğin şeyin reddedilmesi ve bir nesne gibi muamele görmek böyle bir şey. Elinize alabileceğiniz bir nesne. Ve oynanabilen. Sonra da hiç düşünülmeden atılacak bir nesne."

Adamın yakışıklı yüzündeki şok tatmin edici bir görüntüydü. Elyse başka bir şey söylemeden, onu acı ve rahatsızlık içinde arkasından bakakalmış bir halde bırakarak malzemeleriyle birlikte uzaklaştı.

Elyse isyanının küçük ve önemsiz bir zafer olduğunun farkındaydı, ama yine de içinden haklı çıkmak geçiyordu. En azından, oyun alanı Alessandro'nun lehine biraz daha az çarpık hissediyordu. Bu Elyse'in içini bir parça daha güvenle doldurdu -artık maskenin ardındaki canavarla nihayet tanışmıştı- şeytanı kendi oyununda alt edebilirdi.

OceanofPDF.com

Kaslı bir kol belini sardığında ELYSE yatak odasına bir ayağını zar zor atabilmişti. Ayakları yerden kesilince nefesi kesildi. Alessandro onu sanki bir torba tüyden biraz daha ağırmış gibi kaldırdı, bir kolunu bacaklarının altına, diğerini de arkasına bağladı. Onu hemen yatağın üzerine bıraktı. Yatak onun ağırlığı altında zıpladı. Yüzünde öfkeli bir ifadeyle onun üzerinde yükseliyor ve "Söyleyeceklerimi dinle" diyordu.

Bakışları onu bir bıçak gibi kesti. "Daha fazla yalanla ilgilenmiyorum. Her zaman bir şey söylerken başka bir şey planlıyorsun. O boktan kafanın içinde *gerçekte* neler döndüğünü kim bilebilir?"

Alessandro karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Keşke bilseydin." "Neyi bilseydim?"

"*Pislik*. Onu kendime saklıyorum. Sizinle ilgili rüyalarım, Dr. Romero, şeytanı bile utandırır."

Elyse alay etti. "İğrençsin." Omuz silkti. "Ben bir erkeğim."

Ona ters ters baktı. "Hayır, değilsin. Gerçek bir erkek asla aynı anda hem evlenme teklif edip hem de boşanma sözü vermez."

Alessandro ona ters ters baktı. "Ne demek istediğinizi açık ve net bir şekilde ifade ettiniz ama bir konuda yanılıyorsunuz."

"Bu ne olabilir?"

Gözleri duygusallıkla karardı. "Senden boşanmak gibi bir niyetim yok."

"Şimdiden sözünden dönüyor musun?"

"Hayır," diye düzeltti, "evliliğimiz sona erdiğinde gitmene izin vereceğim. Eğer istediğin buysa. Ama o gün geldiğinde. Umarım fikrini değiştirir ve kalırsın."

Elyse'in gözlerindeki kötülük biraz azaldı. Alessandro onun gardının düştüğünü hissetmişçesine telafi etmek için acele etti: "Neden mutsuz olduğunu anlıyorum. Evliliği bu kadar ani bir şekilde sunmak benim hatamdı. Beni tam anlamıyla kabullenmenin zaman alacağını umuyorum ama sana yemin ederim ki iyi bir koca olacağım."

Çok ciddi görünüyordu. Bu kafa karıştırıcıydı. Elyse onun savunmasını kırmasına izin vermeyi reddetti. Kendini korumak çok önemliydi. Elyse kararlılığını güçlendirmek için, kısa bir süre önce rastladığı sarı saçlı ve kırmızı sütyenli kadını gözünde canlandırdı. Strateji işe yaradı. Öfke içinde alevlendi ve Elyse kendini korumayı başardı. "Ama ben kimsenin karısı olmak istemiyorum. Evlenecek başka birini bulamaz mısın?"

Tereddüt etti. "Elbette imkânsız değil ama o zaman senin aklına, bedenine ya da kalbine sahip olamaz. Eğer sana sahip olamayacaksam, ölmeyi tercih ederim."

Tanrım, bu adamın replikleri için replikleri vardı. "Beni sadece Graviano olduğum için istiyorsun." diye mırıldandı.

"O da var," diye itiraf etti, "ama Graviano olduğunu öğrenmeden önce bile seni kendime ait kılmak istiyordum. Tanıştığımız andan itibaren bir kadında aradığım her şeyi sende buldum."

"Gururum okşandı," diye söylendi Elyse. "Ama ne yazık ki bir erkekte aradığım tek bir özelliğe bile sahip değilsin."

"İlk tercihiniz olmayabilirim," diye itiraz etti Alessandro, "ama *kötü* bir tercih de değilim. Seni kazanmam için bana bir şans ver. Kraliçem olmanın nasıl bir şey olduğunu göstermek için."

"Kraliçeniz olmama gerek yok," diye zarifçe burnunu çekti Elyse. "Ben zaten lanet olası bir cerrahım."

Ağzının kenarı yukarı doğru kalktı. "Özgeçmişiniz gerçekten de etkileyici ama..."

Kaşlarını çattı ve "Ne?" diye sordu.

Alessandro'nun gözlerinde kurnaz bir pırıltı parladı. "Önemli bir ayrıntıyı gözden kaçırdınız. *Cosa Nostra*. Seni asla bırakmayacaklar. Ancak benimle evlenerek kaçma şansın olabilir."

Elyse'in kaşları kalktı. Alessandro daha önce onu gerçekten dinlemiş miydi? Tereddütle, "Eğer kendimi Alessandro'dan uzaklaştırmak isteseydim

Cosa Nostra, neden babamı komaya sokan bir örgütle evleneyim ki?"

"Çünkü *ben* Cosa Nostra'yım. Sizi kötü adamlardan kurtarmak için başka bir kötü adamdan daha iyi kim olabilir?"

Giderek daha fazla omzundaki bir şeytan gibi konuşmaya başlamıştı.

Elyse itiraz etti, "Bay Vitale..."

"Onların yollarını biliyorum çünkü onlar *benim* yollarım. Onların üzerinde güç sahibiyim. *Etki*. Bir daha asla yalnız savaşmayacaksın. Kılıcın ve kalkanın olmama izin ver."

"Yani," diye mırıldandı karanlık bir sesle, "baltam ve çekicim mi?" Zavallı, elsiz Mikey gözünün önünden geçti.

"İhtiyacın olan her şeyi sana vereceğim," diye söz verdi. "Sana zarar veren herkes *ölür*."

Bir başka heyecan verici açıklama. Ne yazık ki tam olarak aynı fikirde değildi. "Eğer bir erkeğe aşık olursam, Bay Vitale, birbirimize güvenmemizi isterim. *Eşit olarak*. Benim için cehenneme gidip gelmeyi göze alan biri, karşılığında aynı sevgiyi hak eder."

"İnandığın şey bu mu?"

"Evet."

Alessandro onun yanına, yatağın kenarına oturdu. Elyse'in yüzünden bir tutam saç almak için uzandı. Dokunuşu nazikti ve bir bakıma, aralarında geçen her şeyden daha samimi hissettiriyordu. Elyse kalbinin küt küt attığını hissetti. Boğuk bir sesle, "Hayatın nimetleriyle birlikte yüklerini de seninle paylaşmayı çok isterim, *Angelo*," diye fısıldadı.

"O zaman beni seninle evlenmeye zorlama," diye yalvardı. "Bana bir seçenek sun ve karar vermeme izin ver."

Gözlerinde pişmanlık parlıyordu. "Keşke sana daha fazla zaman tanıyabilseydim ama evlenmeliyiz. Ne kadar erken, o kadar iyi."

Elyse kaşlarını çatı. "Neden?"

"Cevaplayamayacağım sorular sormayın."

"Beni tekrar kızdırmaya başlıyorsun."

İç çekti. "Seni üzmem istemiyorum. Seni korumaya çalışıyorum."

"Hayatın yüklerini ve nimetlerini birbirimizle paylaşacağımızı sanıyordum. *Eşit olarak*."

Gülümsedi ve kızın iğnesinin üzerinden kaymasına izin verdi. "Karım olma fikrine ısınıyor musun?"

Ona karşı burnunu kırıştırdı. "Fazla umutlanma."

"Sanırım size Sinyora *Vitale* demeye başlayacağım. **K u l a ğ a** hoş geliyor, *değil mi?*"

Sinirlenen Elyse, "Söylemek istediklerini yeterince duydum," diyerek onu başından savmaya çalıştı.

Aralarında yavaş, ayıltıcı bir sükûnet geçti. Bakışları Elyse'i derinden sarsan bir yoğunlukla karardı. Kesinlik ve sezgiyle dolup taşıyordu. Alessandro nihayet tekrar konuştuğunda sesi tüm dikkatini ona vermesini emrediyordu: "Benden kaçmaya çalışabilirsin *Angelo* ama kendinden kaçamazsın. Sen bir Graviano'sun. Annen Gianna Graviano. Büyükbaban Benedetto Graviano. Gerçek olmasını istesen de istemesen de sen bizim dünyamıza aitsin. Benedetto artık seni biliyor ve ben de büyükbabanı çok iyi tanıyorum. Ailenin onuru için evlenmeye zorlanacaksın.

- "*Ne olursa olsun*, benimle evlenebilirsin."

Yeşil gözler yenilgi duygusuyla karardı. Zorla evlilikler ve aile onuru kulağa tam anlamıyla ortaçağdan kalma şeyler gibi geliyordu. Ama Elyse, Alessandro'nun iddialarındaki gerçeğı fark etmişti. Mafya katı gelenekler ve arkaik uygulamalar üzerine kurulmuştu. Erkeklerin anlaşmazlıkları çözmek ve pazarlık yapmak için hâlâ kadınlarını pazarlık kozu olarak kullanmaları şaşırtıcı olmazdı.

Alessandro devam etti: "Eğer beni seçmezsen, başka bir piç seni zorla evlendirecek. Sen büyükbabanın satranç tahtasındaki bir taşsın. Daha büyük bir iyilik için seni feda etmekten çekinmeyecektir."

Elyse'in göğsünde tedirginlik çalkalandı. Alessandro'nun büyükbabası hakkındaki tasviri kulağa hiç de büyükbabaca gelmiyordu. Sanki Graviano kanı onun kaderini mühürlemiş gibiydi. Çaresizlik şimdi Elyse'i boğmakla tehdit ediyordu. Göğsü acıyla ağrıyordu. *Uzun zamandır kayıp olan bir aile üyesiyle tanışmayı dört gözle beklemek buraya kadarmış.* Bu derin hayal kırıklığı Elyse'in kendisini bu tavşan deliğine iten adama saldırmasına neden oldu. Yüz hatları suçlamayla keskinleşti. "Sen olmasaydın büyükbabamın benden haberi bile olmazdı!"

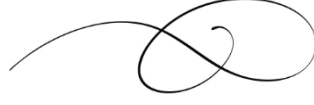
"Benedetto seni eninde sonunda bulacaktı," diye cevap verdi Alessandro yumuşak bir sesle. "Eğer seni bulmasaydı, Stefano ve Mikey hâlâ seninle uğraşıyor olacaktı. Her iki durumda da ben müdahale ederdim."

"Cehenneme git."

"Sadece benimle gelersen."

"Siktir git."

Hiç şaşırmadan yataktan kalktı, kadından uzaklaştı ve yatak odasına doğru yürüdü. Kapıda Alessandro son bir noktaya değinmek için bir an durakladı: "Sen akıllı bir kadınsın. Sana söylediğim her şeyi *dikkatlice* düşünürsen, mantığın sağlam olduğunu bilirsin. *Ben senin en iyi seçeneğimin*. Yarın sabah Paris'e gidiyoruz."

Ertesi sabah Elyse Paris'e giden özel bir jete bindi. Elyse daha önce hiç ekonomi sınıfının üzerinde uçmamıştı ve içinde bulunduğu duruma ne kadar içerlese de, kabul etmek gerekir ki, şık bir şekilde seyahat etmek güzeldi. Uçağın içi zarif ve gösterişliydi. Geniş bacak, baş ve omuz mesafesine sahip krem rengi deri koltuklar, iki kare maun masanın etrafında ikiz kulüp düzeninde yapılandırılmıştı.

Elyse ilk masanın yanında Malina ve Nils'in karşısında otururken, Alessandro ikinci masanın etrafında dövmeli ve takım elbiseli, iri yarı, ürkütücü görünümlü üç adamla toplanmıştı. Bütün zaman boyunca İtalyanca konuşular. Elyse onları dinlemek istiyordu ama dil derslerine daha yeni başlamıştı. Acemi İtalyancasıyla Elyse adamların konuşma hızına ve kelime dağarcıklarının genişliğine ayak uydurmakta zorlanıyordu.

Merak Elyse'i Malina'ya diğer üç yolcuyu sormaya itti. Yaşlı kadın her zamanki gibi kibarca gülümsedi ve Elyse'e Luca, Marcello ve Monte'nin Alessandro'nun iş ortakları olduğunu söyledi. Her zamanki gibi Malina'ya inanmadı. Elyse'e göre bu korkutucu üçlü daha çok Alessandro'nun korumaları gibi görünüyor ve davranıyordu. Ya da onun uşakları.

Gökyüzüne çıktıklarında Elyse, Alessandro'yu görmezden gelmeye odaklandı. Bu kolay değildi. Kahverengi ve mavi-gri gözleri ondan hiç ayrılmıyordu. Elyse uçuş boyunca onun bakışlarının kendisini delip geçtiğini hissedebiliyordu. Bir gün önce yaptıkları konuşma iz bırakmıştı. Elyse isteksizce, yavaş yavaş kendini Alessandro'nun argümanına katılırken buldu. Eğer Benedetto Graviano hakkında ona anlattığı her şey doğruysa, evlilik kaçınılmaz olacaktı, bu da Alessandro'nun *büyük olasılıkla* onun için en iyi koca seçeneği olduğu anlamına geliyordu. Tanıdığı şeytandan iyidir, değil mi?

Yine de, böylesine tuhaf bir yeni gerçekliği algılamak çok garip geliyordu. Sanki Alacakaranlık Kuşağı'na adım atmış gibi hissediyordu. Bunun yirmi birinci yüzyıl olması gerekiyordu. Kadınların evlendirildiği Orta Çağ'da değil.

sığırlar için. Bağımsız, eğitimli bir kadındı. Profesyonel eğitim almış bir cerrahtı. Bu ona nasıl olabilirdi? Akıl almaz bir şeydi. *Akıl almaz* bir şeydi. Elyse New York'taki Mancini'lere geri dönmek istemiyordu. Büyükbabasıyla tek başına yüzleşmek de istemiyordu. Her nasılsa, kaderin bu berbat cilvesinde, Alessandro onun tek müttefiki olmuştu. Ama gurur ve korku kalbini yönetmeye devam ediyordu. Ona teslim olamayacak kadar inatçı ve paranoyaktı.

Elyse uçuşun geri kalanını tedirginlik içinde geçirdi. Bir saat sonra Charles de Gaulle Havaalanı'na yaklaşmışlardı. Uçak alçalmak üzere daireler çizerken Elyse kabin penceresinden dışarı baktı. Havaalanı şehir merkezinden epey uzaktaydı, bu yüzden manzara çoğunlukla küçük Fransız kasabalarından ve kare şeklinde yeşil tarlalarla çevrili köylerden oluşuyordu. Başka bir hayatta, daha mutlu koşullar altında Elyse Fransa'yı ziyaret etmekten heyecan duyardı.

Jet yere değip durduktan sonra mürettebat küçük bir merdivenle piste indi. Birbirinin aynısı iki siyah Rolls-Royce onları dışarıda bekliyordu. Elyse, Alessandro'nun maiyetiyle birlikte uçaktan indi.

Malina, Marcello ve Luca ilk araçla uzaklaştılar. Geri kalanlar Nils'in direksiyonda, Monte'nin de ön yolcu koltuğunda oturduğu ikinci arabaya bindiler. Alessandro Elyse'nin elini tutmadan önce kapıyı açtı. Onun arka koltuğa geçmesine yardım etti. Sonra Alessandro onun yanına kaydı. Onun yakınlığı Elyse'nin sinirlerini gerdi. Havaya gerginlik yayılıyordu. Elyse artık onu görmezden gelemezdi. Uçakta olduğu gibi değil. Aralarında boş bir koltuk olmasına rağmen uzun boylu, heybetli gövdesi ortak alanlarının çoğunu kaplıyordu.

Elyse fiziksel olarak onun dengi olmaktan çok uzak olduğunun farkındaydı. Adam hiç terlemeden onu alt edebilirdi. Kaçmak nafile görünüyordu. Aslında, Alessandro'yu ve bekleyen düğünlerini terk etmek artık yapılacaklar listesinin en başında yer almıyordu. Graviano kanının keşfedilmesi bu ihtimali tamamen ortadan kaldırmıştı.

Yine de Elyse kaçış olasılığını tamamen terk etmek istemiyordu. Zürih ve Crans-Montana'nın aksine Paris daha büyük, daha kalabalık bir metropoldü. Toplu taşıma araçları her yerde hazır ve nazır görünüyordu ve bu nedenle bir yabancı için yol bulmak daha kolaydı. Alessandro onu ne kadar serbest bırakacaktı? Yalnız bir kadın kalabalık bir caddede kolayca dolaşabilirdi.

ve turist ve yerli kalabalığın içinde kayboldu. Elyse'in zihni olasılıklarla genişledi.

Pervasızca parametreleri test etmeye karar verdi. Elyse boğazını temizledi. "Efendim?"

Elyse, Alessandro'ya yağ çekmek ve özellikle kendini ondan uzak tutması gerektiğini hatırlatmak için kasıtlı olarak böyle hitap etmişti. *Duyguların canı cehenneme*. Duygular bir tuzaktı. Keskin kalması gerekiyordu.

Kahverengi ve mavi-gri gözler ona doğru dans etti. "Sizin için ne yapabilirim?" "Şu anda nereye gittiğimizi sorabilir miyim?"

"16. bölgedeki dairemiz."

Bizim mi? Elyse bunun peşine düşmemeyi tercih etti. "Anlıyorum."

Ağzı buruştu. "Aklınızda çok şey var gibi görünüyor, Dr. Romero. Lütfen beni merakta bırakmayın. Düşüncelerinizi duymak isterim." "Bugünkü fizik tedavi dışında," diye durakladı, "bana herhangi bir şey için ihtiyacınız olacak mı?"

başka?"

Alessandro gülümsedi. "Bunu sorman komik. Daireye vardığımızda sana söyleyecektim ama..."

Elyse ona ihtiyatla baktı. "Ama?"

"Malina şu anda kıyafet randevunuzla ilgili düzenlemeleri tamamlıyor."

Elyse'in ifadesi bozuldu. Piç kurusu, gelinliği için bir randevudan bahsediyor olmalıydı.

"Saat 15:00 ile 17:00 arasında bir ekiple birlikte size birkaç seçenek sunacak." Alessandro bu bilgiyi sanki düzgün bir evlenme teklifi yapmış, kız da memnuniyetle kabul etmiş ve birbirlerine aşık normal bir çiftmişler gibi gayet rahat bir şekilde aktardı.

"Anlıyorum," diye cevap verdi kırpılmış tonlarda.

"Memnun görünüyorsun," diye gözlemledi. "Görünüşe göre dünkü konuşmamız kararlılığınızı yumuşatmamış."

"Hayır," diye yalan söyledi Elyse,

"öyle değil..." Şüpheli görünüyordu.

"Hayır mı?"

Ona yarı doğruyu söylemekle yetindi: "Sadece *Paris'e ilk kez geliyorum*. Sicilya'ya gitmeden önce biraz gezmek isterim."

Alessandro'nun kaşları kalktı. "Programım netleştğinde seni şehirde gezdirebilirim."

"Sizi rahatsız etmek istemem," diye mırıldandı.

Gülümsemesi genişledi. "Hiç sorun değil. Size eşlik etmek bana büyük bir zevk verir."

Elyse paniğini gizlemeye çalıştı. Şimdiden planları mahvetmeye başlamıştı. Çabucak bakış açısını değiştirdi ve kasıtlı bir iç çekişle, "Programını benim için yeniden düzenlemene gerek yok. Kendi başıma keşfetmeyi umursamıyorum. Aslında bunu tercih ederim."

"Hiçbir şey senin mutluluğundan daha önemli değil," diye karşılık verdi hemen. "Seni ihmal ettiğim için özür dilerim. Daha iyisini yapacağım ve bize daha fazla zaman ayıracağım."

Elyse içten içe ürperdi. Konuşmaları yanlış yöne sapıp duruyordu. Elyse onu tekrar rotasına sokmaya çalıştı. "Buna gerek kalmayacak."

Verdiği yanıtın memnun görünmüyordu. "Emin misin?"

Elyse açıkladı, "Anlamalısın. Ben hastanede kışımı yırtarak çalışmaya alışkınım. Can sıkıntısı bana göre değil. Crans- Montana'daki iki aylık tatil beni neredeyse bitiriyordu. Bütün gün evde oturup hiçbir şey yapmadan *Hiçbir şey yapmadan*. Paris'te bir tatil daha beni çıldırtacak. Arada bir dışarı çıkmama izin verirseniz, iki taraf da kazanır. Zamanımı değerlendirecek faydalı ve üretken bir şeyler bulabilirim. Sen de benim için daha az para harcarsın."

Bu Alessandro'nun gülmesine neden oldu. "Pekâlâ. Seni can sıkıntısına hapsedmeyeceğim. Dışarı çıkıp şehri görebilirsin."

Yeşil gözleri şokla yuvarlaklaştı. Elyse onun bu kadar makul olmasını beklemiyordu. "Gerçekten mi?"

"Elbette Monte ve Luca size eşlik edecek," diye ekledi sessizce. "Onları senin korumaların olarak görevlendirdim. Hiçbir gezintiniz sırasında onların yanından ayrılmayacaksınız, *kapış?*"

Elyse'in gözleri hafifçe kısıldı. *İşte sorun buradaydı*. Monte ve Luca onun gardiyanları olacaktı. Bu, ileride başvurmak üzere açıklığa kavuşturmayı umduğu türden bir engeldi. Elyse artık biliyordu ki, eğer kaçması gerekirse, önce Monte ve Luca'yı atlatması gerekecekti.

Elyse gülümseyerek, "Anlıyorum," diye karşılık verdi. "Güvenliğim konusunda bu kadar düşünceli olduğunuz için teşekkür ederim."

Gözlerinde şüpheli bir parıltı belirdi. "*Angelo?*"

"Evet?"

Yakışıklı yüzü ciddi ve vakur bir hal aldı. Sakin bir sesle, "Benim kim olduğumu ve senin benim için kim olduğunu asla unutma. Ben birçok düşmanı olan bir adamım. Benimle karşılaşmaktan başka bir şey istemeyen düşmanlar."

ve onu benden alma. Kimseye en değer verdiğim kadına zarar verme fırsatı verme. Seni sadece güvende tutabilirim - eğer *bana izin verirsen*."

Alessandro daha sonra Elyse'in eline uzandı ve onu dudaklarına götürdü. Avucunun tam ortasına bir öpücük daha kondurmak için elini çevirmeden önce parmak eklemlerine hafif bir öpücük kondurdu. Dudaklarının öptüğü yerdeki sıcaklık Elyse'in tenini yaktı. Yine de damarlarında bir ürperti dolaştı. Elini geri çekti. "Düşmanların... acımasız görünüyor. Ama bazen sen beni daha çok korkutuyorsun."

"O halde," diye mırıldandı, "benden daha az korkmanı bekleyeceğim."

"Senin için söylemesi kolay," diye karşılık verdi. "Bütün kartlar senin elinde, benimse hiç yok."

"Karım olduğunda," diye vurguladı Alessandro, "benim olan senin olacak. Gerçek bir kral kraliçesine hükmetmez. Onunla birlikte yönetir."

Güzel bir şeytandan güzel yalanlar. Elyse iç geçirerek, yolculuklarının geri kalanında sessizce oturdu. Yaklaşık yirmi dakika sonra Paris'in 16. bölgesine vardılar. Klasik Paris mimari zarafetiyle birleşen Art Nouveau ihtişamı her sokakta ve her kavşakta kendini gösteriyordu. Alessandro'nun dairesi, sıra sıra balkonlu pencerelerle kaplı, grimsi mansard tarzı hoş bir çatıyla örtülü, çok katlı, hafif taş bir binada yer alıyordu.

Elyse arabadan indikten sonra Monte onu takip etti ama Alessandro arka koltukta kaldı. "Bizimle gelmiyor musun?" diye sordu.

Alessandro, Elyse'nin sorusunu yanıtlamadan önce Monte'ye İtalyanca hızlı ve çabuk bir şeyler mırıldandı, "Korkarım hayır, ama Monte sana iyi bakacaktır."

Elyse tedirgin bir bakışla Monte'ye yan gözle baktı. Kıvrırcık saçlı adam tank gibi yapıydı. Alessandro'dan daha fazla dövmesi vardı. Monte aynı zamanda tamamen yabancıydı. Sol kaşından gözüne, oradan da yanağına doğru uzanan çirkin bir yara izi vardı. İlk yara muhtemelen travmatik bir bıçak yarısından kaynaklanmıştı. Monte'yle ilgili her şeyin Elyse'i tedirgin ettiğini söylemeye gerek yok. Elyse Monte'yle yalnız kalmak istemiyordu. "Malina ve Luca yakında dönecekler mi?"

"Sanırım öyle."

"Peki ya sen? Ne kadar süre uzak kalacaksın?"

Alessandro gözlerini kaçırды. Ağzı sert bir çizgi halinde düzleşti. Elyse bir an için ona cevap vermeyeceğini düşündü. Sinirleri gerildi. "Efendim?" diye sordu.

Tekrar söyledi. Ona değer verdiğini göstermek için. Ve kendini çok fazla önemsemekten alıkoymak için. Arkasını döndü ve ona uzun uzun baktı. Birkaç saniye sonra belli belirsiz gülümseyerek, "Her şey yolunda giderse, bu gece geç saatlerde dönmeyi umuyorum," dedi.

Elyse'in nabızı, adamın söylemeden bıraktığı şeyi anladığında dalgalandı. "İşler yolunda gitmezse ne olacak?"

"Beni özler misin?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Neden birbirlerini bir daha asla göremeyeceklermiş gibi davranıyordu? Sesindeki kesinlik hissi son derece endişe vericiydi. Endişelenmekten kendini alamadı. Endişesi aşırı hızlandı. Alessandro ne yapmayı planlıyordu? Hayatı hakkında hiçbir şey bilmemek çıldırtıcıydı ve Elyse'in piçin güvenliği için giderek artan korkusu kısa süre sonra kazara ağzından kaçtı. Cevabı niyet ettiğinden daha keskin çıkmıştı: "Sadece ölürsen."

Zoraki bir kıkırdamayla, "Seni kesinlikle özlerdim," diye itiraf etti.

Cazzo. Mi manchi già."

Elyse'in kalbi durdu, duygularla sıkıştı. "Sadece canlı dön, tamam mı?"

Kadının sesindeki yakarış Alessandro'nun içinde bir şeyleri tetiklemiş gibiydi. Alessandro bir an sessiz kaldı, kahverengi ve mavi-gri gözleri şiddetle yanıyordu, "Gitmeden önce bilmen gereken bir şey var," demeden önce.

"Ne oldu?"

Alessandro yavaş ve sabit bir hareketle bileğini ortaya çıkarmak için elini çevirdi. "Bu da... bir yalandı," diye itiraf ettiğinde Elyse ölümcül bir kılıcı kucaklayan siyah tüylü kanatlara bir an için göz attı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Onu aldığımda çok ayıktım."

Dövmesi sarhoş bir heves değil miydi? "O zaman neden yaptırdın?" diye sormaya cesaret etti.

Bakışları onunkileri tutarken bir gülümseme gölgesi belirdi. "Benim... New York'ta ölmem gerekiyordu. Avrupa'ya döndükten sonra düşmanlar başladıkları işi birkaç kez daha bitirmeye çalıştılar ve ben onları hayal kırıklığına uğratmaya devam ettim. Öldürülmesi imkansız bir orospu çocuğu olarak. Ama kolay olmadı. Her gün ölümle yüz yüze gelmek insanın aklını başından alabiliyor. Seni bir şekilde yanımda tutma ihtiyacı hissettim. *Sen yanımda olduğun sürece* bana hiçbir zarar gelmeyeceği fikrine saplandım. Beni hayatta tuttun.

Ne de olsa ölüm için yaratılmıştım. Bu yüzden kendimi damgalamayı seçtim. Seninle birlikte. *L'angelo che salvò il diavolo.*"

İtalyancası İspanyolcayı yansıtıyordu.

El ángel que salvó al diablo.

Şeytanı kurtaran melek.

İşte o zaman Elyse kanatlı bıçağın özel konumunu fark etti. Şeytan siyahı mürekkep Alessandro'nun bileğinde ortalanmamıştı. Onun yerine dövme nabız noktasının üzerine kazınmıştı. Sanki kalbini yansıtan her atışı korumak için oraya yerleştirilmişti. Bunu fark edince nefesi kesildi.

Alessandro dövmesine baktı. Sonra tekrar ona baktı. "Belki de bu hatıra beni bu gece geri getirmeye yeter. *Canlı ve iyi bir şekilde.* Böylece karım olarak benden nefret etmeye devam edebilirsin. Dul eşim olarak değil."

Elyse cevap veremedi Alessandro arkasını döndü. Nils'e uzaklaşması için bir işaret verdi ve onu Monte ile yalnız bıraktı. Arabanın köşede kayboluşunu izlerken göğsünü rahatsız edici bir gerginlik kapladı. Elyse o piçten hiç nefret etmiyordu, lanet olsun.

Kalbinin kabul etmek istediğinden çok daha fazla.

OceanofPDF.com

Alessandro gittikten sonra ELYSE'nin içindeki öfke uzun süre geçmedi. Düşüncelerini Alessandro'nun muhtemelen içinde yer aldığı ölümcül faaliyetlerden uzaklaştırmak için kontrolü dışında olan şeylere kafayı takmayı bırakması gerekiyordu. Elyse ulaşabileceği çözümlere odaklandı ve iri yarı yeni arkadaşına döndü. Monte'yle arkadaş olmak ona fayda sağlayacaktı. Zamanla Monte'nin güvenini kazanarak müstakbel kocasının sürekli çıktığı intihar görevlerinde kendini öldürmesini nasıl engelleyebileceğine dair fikir bile edinebilirdi. Kibar bir gülümsemeye korkutucu görünümlü adamı selamladı. "Bana göz kulak olduğun için teşekkür ederim Monte. Minnettarım."

Nedense vahşi adam onunla göz teması kurmayı reddetti. Bakışlarını ileriye odaklayan Monte homurdanarak tek kelimelik bir yanıt verdi: "*Prego*."

"İngilizce biliyor musunuz?"

Etli başını salladı. "*Mi dispiace, signorina, non parlo inglese*. İngilizce... iyi değil."

"En azından," diye teklif etti, "İngilizcen benim İtalyancamdan daha iyi." Monte yine homurdandı.

Elyse onunla kırık dökük İtalyanca konuşmayı denemek istedi ama elindeki kozu ortaya çıkarmak için henüz çok erken görünüyordu. Bu yüzden İngilizce devam etti: "Paris'e ilk gelişiniz mi?"

Omuz silkti.

Arkadaşça davranmak için elinden geleni yapmasına rağmen Monte henüz gülümsememişti. Hayal kırıklığı arttı. Elyse iyi bir başlangıç yapamadığını biliyordu.

gardiyanı üzerinde bir izlenim bıraktı. Adamın onunla konuşmaya hiç niyeti yoktu. Belki de aralarındaki dil engeli aşılamayacak kadar büyüktü. Ya da belki de ondan hoşlanmamıştı.

Monte sert ve etkili hareketlerle çantaları topladı ve Elyse'e kendisini binaya kadar takip etmesini işaret etti. Beşinci kata çıktılar. Daireye girdiklerinde ağzı açık kaldı. Dudak uçuklatacak kadar güzeldi. Duvarlarda hayali kıvrımlar ve dikdörtgen paneller içeren dekoratif pervazlar vardı. Karmaşık rozetler ve bronz kristal avizeler tavanı süslüyordu. Beyaz mermer şöminenin üzerinde süslü bir altın ayna asılıydı. Sıcak tonlardaki parke zeminler ve bembeyaz duvarlar zenginliğin arka planını oluşturuyordu. Doğal ahşaptan yapılmış antika mobilyalar, yemyeşil tekstiller ve altın dokunuşlar daireyi lüks bir Paris rüyasında görülebilecek bir yere yükseltiyordu.

Bu hoş bir mola anında, her şeyin güzelliği Elyse'in dikkatini dağıttı. Sanki başka bir dünyaya adım atmışlar gibi hissetti. Geniş gözlerle koridordan aşağı baktı ve odaların içine göz attı. Her biri bir diğerinden daha gösterişliydi. Sonra yeniliğin etkisi geçmeye başladı, gerçeklik devreye girdi ve Elyse burada, kaçmasını ve patronunun düşmanları tarafından öldürülmesini engellemekle görevlendirilmiş Sicilyalı bir gangsterle sıkışıp kaldığını hatırladı.

Babam haklıydı. Parıldayan her şey altın değildi. Etrafındaki her şey yaldızlı bir kafes gibi gelmeye başlamıştı.

Monte'yle geçirdikleri zaman salyangoz gibi akıp gidiyordu. Mecazi anlamda konuşmak gerekirse, Elyse'in tek taraflı konuşmalarını tek başına taşımaktan neredeyse beli kırılıyordu. Yaralı adam çoğunlukla homurdanarak, başını sallayarak ve sarsak baş sallamalarıyla iletişim kuruyordu. Malina ve Luca daireye varana kadar bir saat geçti. Çift ön kapıdan içeri adım attığında Elyse onları görünce rahatladı. Malina Elyse'i sıcak bir şekilde selamladı ve elbise randevusu hakkında bilgi vermek için bir dakikasını ayırdı.

Luca da Elyse'i selamladı. Genç adam koyu renk yüz hatlarına, geriye doğru taranmış siyah-kahverengi saçlara sahipti ve Monte'den çok daha konuşkan ve rahat görünüyordu ama bakışlarını kaçırmaya da özen gösteriyordu. Neden ona bakmıyorlardı ki? Elyse onları gücendirecek bir şey yapıp yapmadığını merak etti.

Daha sonra Malina'ya onların garip davranışlarını sorduğunda, hizmetçi sadece gülümsedi ve "Monte ve Luca için endişelenmeyin, Dr. Romero. Bu bir saygı göstergesidir."

"Gerçekten mi?"

"Ne de olsa patronun kadınısın."

"Bildığım iyi oldu," diye mırıldandı Elyse. O da ciddiye. Yeni hayatını belirleyen söylenmemiş kurallar ve normlarla ilgili her şeyi not alıyordu. "Bana bunları açıklamak için zaman ayırdığın için teşekkür ederim Malina. Sensiz kaybolurdum."

Malina, "Bunu hiç düşünmeyin, Dr. Romero," dedi. "Yeni *koşullara* uyum sağlama konusundaki istekliliğinizi takdire şayan buluyorum."

Gözleri buluştu, yeşil maviyi buldu ve iki kadın arasında bir güven titreşimi oluştu.

Saat tam üçte, stilistlerden oluşan bir ekip beyaz tül, fildişi ipek ve krem rengi dantel gelinliklerden oluşan bir denizi oturma odasına taşıdı. Elyse'e birbiri ardına göz alıcı couture elbiseler giydirdiler. Her gelinlik doğrudan Marchesa, Vera Wang, Monique Lhuillier ve Carolina Herrera'nın son podyumlarından koparılmıştı. Elyse kendini birbiri ardına gelinlikler içinde gördükçe, Alessandro'yla evlenme fikri artık yirmi dört saat önceki kadar uzak görünmüyordu.

Malina, "Bir melek gibi görünüyorsun," dedi, "*Sinyor Vitale* seni koridorda yürürken gördüğünde kendinden geçecek."

Elyse gülümseyerek, "Çok nazıksınız," diye karşılık verdi. Ama gözlerinde bir kızgınlık gölgesi vardı. Gelin olmak istemiyordu. Elyse aynaya tekrar baktı. Yaşlı kadın yine de haklıydı. Elbiseler nefes kesiciydi. Hepsinin içinde kendini çok güzel hissediyordu. Birdenbire Alessandro'yla evlenme fikri biraz daha katlanılabilir hale geldi. Elyse yansımasına bakarken, içinde korku ve heyecan karışımı bir his vardı.

Müstakbel kocasını düşününce Elyse'in kalbi bir kez daha endişeyle çarptı. Şu anda ne yapıyordu? Yüzünü buruşturarak ağzını sıktı. Piç kurusu kendini tekrar vurdurmasa iyi ederdi. Tam bu karanlık düşünce aklından geçerken Luca oturma odasında yeniden belirdi. Zamanlama uğursuzdu. Yüzünde gergin bir ifade vardı. "Gitmeliyiz, Dr. Romero. Bir kaza oldu."

Malina'nın alnı endişeyle kırıştı. "Ama henüz bir elbise seçmedi."

Luca'nın Malina'yı stilistleri ve elbiselerini göndermeye ikna etmek için söylemesi gereken tek şey, "Patronun ona ihtiyacı var," oldu.

Elyse'in kalbi göğsüne çarpmaya başladı. Gerçek sıkıntı nabzını hızlandırdı. Elbisenin içinden sıyrılmaya başladı. Luca gözlerini kapadı ve

normal kıyafetlerini giyene kadar yüzünü karşı duvara döndü.

"Bay Vitale'e bir şey mi oldu?" diye sordu. "Yaralandı mı?"

"Açıklayacak zaman yok," diye mırıldandı Luca. "Ama biri vuruldu. Onu hayatta tutmak için ne gerekiyorsa getirin."

Elyse başını sallayarak harekete geçmekte tereddüt etmedi. "Bana bir dakika verin."

Tıbbi malzemelerini ve cerrahi aletlerini almak için koştu. Daireden aceleyle çıktılar. Monte bir deli gibi Luca ve Elyse'i 16. bölgenin lüks sokaklarından geçirerek şehrin çok daha sefil bir bölgesine götürdü. Sonunda 19. bölgede küçük, yıkık dökük bir binanın önünde durdular. Tepelerinde bir tabela vardı: Klinik *Charles Aveline*. Kliniğe girdiklerinde Elyse, jetteki üçüncü adam olan Marcello'nun omzundan kan fişkıran bir muayene masasına uzanmış olduğunu görünce gözleri büyüdü. Yanında sarışın bir kadın ve Elyse'in tanımadığı üç sert görünümlü adam daha vardı.

Alessandro görünürde yoktu.

Bu yürek burkan gözlemi bir kenara itti ve hastası üzerinde çalışmaya başladı. Marcello omzuna bir kurşun yemişti. Neyse ki küçük klinik iyi donanımlıydı, özellikle de Stefano'nun adamlarına dikiş atılması gerektiğinde daireesindeki boktan koşullarla karşılaştırıldığında. Bir röntgen cihazı ve anestezi mevcuttu. Elyse iki saat içinde Marcello'nun omzundaki şarapneli çıkardı, yarayı dezenfekte etti ve sonra da dikti. Büyük ihtimalle yaşayacaktı.

Elyse gece boyunca Marcello'nun hayati değerlerini izlemek için klinikte uyudu. Luca ve Monte onunla kaldı. Ertesi gün Marcello'nun durumu daha stabil görünüyordu. Üçü birlikte onu daireye geri götürdüler. Malina, Elyse'nin biraz dinlenebilmesi için Marcello'ya göz kulak olmasına yardım etti. Hizmetçi çabuk öğrenen biriydi. Elyse'in talimatlarını dikkatle dinledi ve kusursuz bir şekilde uyguladı. Kadın mükemmel bir hemşire olabilirdi.

Elyse, Alessandro'nun *hâlâ* daireye dönmemiş olmasını takıntı haline getirmemeye çalıştı. Elyse'nin sayısız aramasına ya da mesajına henüz yanıt vermemişti ve kimse ona bilgi vermek istemiyordu. Endişe onu yiyip bitiriyordu. Neden iki gün boyunca ortadan kaybolmuştu? Yaralanmış mıydı? Elyse'in paranoyası, kendini korumaya başlamadan önce bu tür düşüncelerin dolaşmasına izin verdiği kadardı. En kötü senaryoyu düşünmeye bile cesaret edemiyordu.

O gece saat üç sularında Elyse parke zeminde ilerleyen ayak seslerini duydu. Yataktan doğruldu ve ışığı açtı. Kahverengi ve mavi-gri gözler onunkileri buldu ve bir an için nefes almayı unuttu.

Alessandro geri dönmüştü.

Darmadağınık görünüyordu. Ayrıca kan içindeydi. Ama piç kurusu hayattaydı. İçindeki rahatlama korkularını kovdu. Elyse sesini sabit tutmak için mücadele etti, "Neredeydin?"

"*Mi scusi, angelo*, seni uyandırmak istememiştim," diye mırıldandı. Kadının yüzündeki ifadeyi fark etti ve ekledi: "Kan benim değil. Endişelenme."

Rahatlaması biraz daha arttı. Elyse tüm kalbiyle "Tanrı'ya *şükürler* olsun" diye fısıldadı.

Gözleri odanın diğer ucunda birbirini buldu. Aralarında narin, yeni bir duygu oluştu. Elyse'in herhangi bir erkekle yaşadığı her şeyden çok daha hassas ve kırılgan hissettiriyordu. Buna karşı savaştı, bu çelişkili duygulara teslim olmamaya kendini zorladı. Alessandro önce başını çevirdi. "Ben gidip duş alacağım. Daha sonra konuşalım."

Sonra, sanki iki günlük suç operasyonundan *değil de* marketten dönmüş gibi, Alessandro rahat ve telaşsız adımlarla bitişikteki banyoya doğru yürüdü. Duşun açıldığını duydu. Alessandro kapıyı aralık bırakmıştı. Elyse'nin en kötü korkuları, adam tekrar onun yanında olduğu için azalmıştı ama endişesi devam ediyordu. Adam üzerine bulaşan kanın kendisine ait olmadığını iddia ediyordu ama Elyse'in tıbbi içgüdüleri tetikte bekliyordu.

Elyse onun gerçekten zarar görmediğini kendi gözleriyle görmek istiyordu. Yataktan kalktı ve sütyeniyle iç çamaşırına kadar soyundu. Elyse uyku tişörtünü ıslatmak istemiyordu. Kararlı adımlarla banyoya doğru ilerledi. Bir an sonra, kendi yüzüzlüğü karşısında şoke olan Elyse kendini duşa girip Alessandro'ya katılırken buldu.

Onu gördüğüne o da şaşırmış görünüyordu. "*Angelo*, ne-"

Sprey her açıdan kaslı vücuduna vuruyordu. Bronzlaşmış bir su tanrısı gibi görünüyordu. Koyu, ıslak saçları yüzüne yapışmıştı. Siyah kirpiklerinden su damlacıkları parlıyordu. Güzelliği neredeyse nefesini kesecekti. Elyse kendini açıklamaya çalışırken utançtan kızardı: "Doktorunuz olarak, bir yeriniz... incinmiş mi diye kontrol etmek istedim."

Yakışıklı yüzüne yavaş, bilmiş bir gülümseme yayıldı. Alessandro ilk başta hiçbir şey söylemedi. Sadece onu kollarının arasına aldı, ta ki ılık sprej

ikisini de sardı. Alnına nazik bir öpücük kondurdu.

"Bak ve dolguna dokun," diye fısıldadı ona, "erkeğinin hayatta ve iyi olduğunu göreceksin."

Alessandro'nun ses tonundaki samimiyet kalbinin sert ve ağır bir şekilde çarpmasına neden oldu. Kabinde etraflarını su ve buhar sarmıştı. Elyse'in sütyeni ve iç çamaşırı tamamen ıslanmıştı. Gülünç görünüyordu ama umurunda değildi. Utanç duygusu o andan itibaren tamamen başka bir duyguya, yanındaki adama duyduğu derin ve kuşatıcı bir saygıya dönüşmüştü ve vücudundan aşağı süzülen suyla birlikte tüm sahiplenme duygusu da hızla silinip gitmişti. Elyse gözlerinde kararlı bir parıltıyla çenesini kaldırarak Alessandro'ya baktı.

Dolgunuza bakın ve dokunun.

Yeşil gözleri bir o yana bir bu yana kaydı. *Bakmak için.* Parmaklarını onun elmacık kemikleri üzerinde gezdirmek için uzandı. *Dokunmak için.* Parmak uçları sıcak, katı etin üzerinde gezinirken yavaş, kararsız bir nefes verdi. Elyse şu ana kadar içinde bu kadar çok stres tuttuğunu fark etmemişti. Hava, göğsünden kalkan bir ağırlık gibi ciğerlerinden çıktı. Karşısındaki adam bir hayalet değildi. O gerçektir. Düşmanları onu ondan çalmamıştı. *Ve erkeğinin hayatta ve iyi olduğunu göreceksin.*

Tanrı'ya şükür
hayattaydı. Tanrı'ya
şükür iyiydi. Tanrı'ya
şükür ölmedi.

Alessandro'nun ateşli bakışları onu hararetle takip etti. Elyse endişeyle adamın boynunu, omuzlarını, kollarını ve ellerini inceledi. Gözlerini adamın yontulmuş gövdesinde gezdirdi ve-

Aleti kalktı.

Eğitilmiş bir tıp uzmanının disipliniyle Elyse onun kıpırdanan uyarılmasını görmezden geldi ve bunun yerine onu döndürmek için ellerini kalçalarının iki yanına koydu. Artık birbirlerine bakmayacak hale gelene kadar onu yönlendirmesine izin verdi. Elyse sırtını, belini, kalçalarını ve bacaklarını incelemeye başladı. Bir düzine kadar sıyrık ve çürük dışında Alessandro iyi görünüyordu.

Bulduklarından tatmin olan Elyse bir kalıp sabun aldı ve adamın sırtını nazik, dairesel hareketlerle yıkamaya başladı. Bu görevi tamamladığında, Alessandro bir kez daha ona döndü, göğsünü ve karnını temizlemeye devam ederken avuçlarını onun dar beline dayadı. Sonraki birkaç dakika boyunca Elyse onun her santimini sabun ve suyla inceledi. Yani, onun dokunmasını istediği yerler *hariç* her santimini.

Yine de şikayet etmedi. Alessandro yeterince mutlu görünüyordu. Kendini eğlendirecek yollar buluyordu. İri elleri kızın vücudunda geziniyor, kıvrımlarını doyasıya okşuyor ve dokunuyordu. Göğüslerini avuçlamak ve meme uçlarını çimdikleyip okşamak için sütyenini çıkardı. Daha sonra Elyse'i külotundan çıkarmaya ikna etti. Sırılsıklam kumaş duş kabininin zeminine düştü.

Elyse diz çökerek sabun kalıbını Alessandro'nun uzun, kaslı bacaklarında aşağı yukarı kaydırırken ikisi de tek kelime etmedi. Alessandro onun itaatkâr yeni pozisyonuna büyük bir ilgiyle baktı. Aleti hevesle dikkat kesildi. Elyse onun çelik gibi sert olduğu gerçeğini fark etmemiş gibi yaptı. Bilerek üzerinde gezinmeye devam etti. Bu an seksle ilgili değildi. Bir fırtınadan sonra teselli bulmakla ilgiliydi. Ölüm ve tehlike Alessandro'yu nereye giderse gitsin takip ediyor gibiydi. Elyse bu aptal adamın son kırk sekiz saat içinde son nefesini vermeye *ne kadar yaklaştığını* öğrenmeyi hem arzuluyor hem de bundan dehşete düşüyordu. Mantıklı konuşmak gerekirse, Elyse tehlikeli bir suçlunun iyiliğini bu kadar önemsememesi gerektiğini biliyordu. Ama önemsiyordu.

Derinden.

Aptalca.

Umutsuzca.

Duyguları onu ele geçirmekle tehdit ediyordu. Elyse dizlerinden kalktı ve duştan çıkmaya çalıştı. Alessandro bileğini yakaladı ve onu geri çekti. Elyse bir an için azgın piçin onu sikine doğru götüreceğini düşündü ama adam elini bıraktı ve onun yerine parmaklarını sert, zonklayan uzunluğun etrafına sararak kendini yumruklamayı seçti. Elindeki dövmelelerin şeytan siyahı hiç bu kadar günahkâr görünmemişti. Kavrayışı sıkılaştı. Yeşil gözleri, elinin arkası boyunca uzanan kalın damarlar tarafından büyülenmişti. Sert, utanmaz bir çekiş yaptı. Kadının nefesi kesildi. Adamın cesareti onu sersemletmişti. Yine de Elyse gözlerini ayıramadı.

Alessandro durgun vuruşlarla yumruğunu sikinde aşağı yukarı kaydırmaya başladı. Elyse'in içinden bembeyaz bir arzu fişkırdı. Kadının bariz ilgisi onu daha da teşvik ediyor gibiydi. Tutkusu kısa sürede onunkinden daha çaresiz hale geldi. Daha hızlı, daha sert pompaladı. Utanmazca, gözleri ilham almak için Elyse'e döndü, açgözlülükle çıplak göğüslerini ve amının yumuşak, güzel kıvrımlarını içti.

Aralarında ihtiyaç ve istek artmıştı. Şehvet Elyse'i ele geçirdi ve kendine hâkim olmasını engelledi. Göğüslerinin kabarıklıklarına masaj yapmaya başladı. Meme uçlarını kopardı, parmaklarının arasında tatlı tatlı yuvarladı. Elyse alçak, şehvetli bir inilti ile diğer elini karnından aşağıya doğru

Onun yanında kendini tatmin ediyordu. Gözleri, parmaklarının alt dudaklarının arasında kayboluşunu onu ateşleyen bir yoğunlukla izledi.

Oradan sonra, Alessandro uzun süre dayanamadı. Nefes alış veriş i ağırlaşt ı ve düzensizleşti. Birkaç dakika sonra, kendini patlayıcı bir doruk noktasına getirdi, bir dizi gergin homurtu ve nefes nefese onun önüne döküldü. Kendine gelmek için bir süre bekledikten sonra Alessandro duş spreyini kapattı. Kabinden birlikte çıktılar. Kendisi için bir tane daha almadan önce onun etrafına pelüş beyaz bir havlu sardı. Kuruduktan sonra Alessandro Elyse'i kollarına aldı ve yatağa taşıdı. Onu yatağın en ucuna indirdi ve sonra bacaklarını ayırmak için bir elini kalçalarının iki yanına koydu. Alessandro onun seksinin önünde diz çöktü ve tümseğine hafif bir öpücük bıraktı. Neredeyse duyulmayacak bir ses tonuyla, "Alabilir miyim?" diye sordu.

Elyse başını salladı ve mutluluk dolu bir iç çekti, "Lütfen..."

Bu sefer onunla alay etmedi. Azıcık bile. Ağzının kıvrımlarına kilitlenmesi sadece bir saniye sürdü, açlıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi en kadınsı etini öptü, emdi ve açlıkla yaladı. Harikulade, kör edici bir zevk dalgası dalga dalga çekirdeğinden fişkırdı ve vücudunun geri kalanına yayıldı. Elyse'in başı döndü ve nefesi kesildi. Adamın dili orada burada oyalanıyor, kadının yarıklarını, kıvrımlarının içindeki gizli kıvrımları keşfediyor, inleyen, kıvranan bir kadın haline gelene kadar onu deliliğ in eş iğine doğru itiyordu.

Hınzır dudakları klitorisinin etrafına kapanıp tatlı tatlı emdi ve Elyse bambaş ka bir coş ku âlemine yükseldi. Yetenekli dili, Elyse gözleri sımsıkı kapalıyken bile yıldızları görene kadar dönüp durdu ve okşadı. Zaten heyecandan kayganlaşmış tı ve duştaki ön seviş melerinden dolayı iyice çalışmış tı. İki parmağını kolayca onun dar ve davetkâr sıcaklığına soktu. Alessandro, ağzı klitorisine tapmaya devam ederken parmaklarını amına sokup çıkarmaya başladı.

Dünyası dönerken bile zaman durmuş tu. Elyse'in doruk noktası sanki fırtınalı bir gelgitmiş ve o da *denizde kaybolmuş bir gemiymiş* gibi onu bütünüyle, şiddetle yuttu. Nefessiz kalan ciğerlerinden ilkel kadınsı çığlıklar kaçtı. Hayatında daha önce hiç bu kadar sert boşalmamış tı. Alessandro orgazmının güçlü yükseliş i, düşüş ü ve kalıcı dalgaları boyunca ona sarıldı. Sonunda gerçekliğ e geri döndüğünde, vücudu gevş ek ve kemiksiz hissediyordu. Bacakları hâlâ titriyordu.

Alessandro Elyse'i yorganın altına soktuktan sonra yanına kayd ı. Eğildi ve onun dudaklarına hızlı, iffetli bir öpücük kondurmaya çalış tı. Onun içinde bile

Ancak Elyse çaresizlik içinde başını ondan yana çevirmeyi unutmadı. Az önce duşta ve yatakta birlikte yaptıkları şey hakkında hiçbir endişesi yoktu ama bir şekilde öpüşmek hâlâ fazla samimi geliyordu. Gerekçesi pek mantıklı değildi ama ilk öpüşmelerinin kısıtlamalarını çözecek bir katalizör görevi görebileceğinden korkuyordu ve Elyse bu hain, karmaşık adama karşı hissettiği Pandora'nın Kutusu'nu incelemeye hazır değildi.

Alessandro'nun yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi belirdi ama itiraz etmedi. İç çekerek, sanki aralarında hiçbir sorun yokmuş gibi Elyse'i kollarına almaya devam etti. Alessandro, orgazm sonrası yorgunluğun bulutu içinde uyuklarken onu bir süre bu şekilde tuttu. Sabaha kadar birbirlerinin kollarında sızdılar.

Güneş ışığı pencerelerden içeri süzölmeye başladığında, onun yanında ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü hissetti. Alessandro uyanıktı. Elyse uyuklu gözlerini iradesiyle açarak ona doğru döndü.

Gülümsedi. "Günaydın, *Angelo*."

Alessandro neden ona aşık bir adam gibi bakıyordu? Elyse kızardı. "Günaydın."

"İyi uyudun mu?"

"Ölümler gibi."

Sersemlik kaybolmaya başladı. Tutarlı düşünceler üretme yeteneği geri döndüğünde Elyse bakışlarını daralttı. *Bu kadar havadan sudan konuşma yeterdi.* Kurnaz piç dün gece yine sorularından kaçmıştı. Elyse onu sorumlu tutmaya kararlıydı. *Cevap alma zamanı gelmişti.* Öksürdü, "Ölümlerden bahsetmişken. Biri *neredeyse* ölüyordu-"

Alessandro ona temkinli bir şekilde baktı ve araya girdi, "Şu anda ne kadar güzel görüldüğünden bahsetmeyi tercih ederim. Ve senin yanında uyandığım için ne kadar mutlu olduğumu."

Elyse kaşlarını çatı. Belli ki yine kaçmaya ve saptırmaya çalışıyordu. Sallanmayı reddederek devam etti: "Marcello'nun önümüzdeki bir hafta kadar yatak istirahatinde olması gerekecek. Kurşun kalıcı sinir hasarına yol açmadığı için şanslı. Adam kolunun tamamında hareket kabiliyetini kaybedebilirdi."

Alessandro minnettar bir ses tonuyla, "Marcello yanında sen olduğun için çok şanslı," dedi. "O benim ailemden biri gibi. Ben yapamazken ona göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

"Luca silah ateşlendiğinde Marcello'nun yanında olmadığını söyledi, bu yüzden ondan istediğim cevapları alamadım. Silah ateşlendiğinde

Marcello ateş altında
mıydı?" "Belki."

Savunmasını düşürmesi için onu suçlamaya çalıştı. "Soruyorum çünkü o benim hastam. Ona sağlayabileceğim en iyi bakımı sağlamak istiyorsanız daha fazla ayrıntıya ihtiyacım var."

Alessandro'nun yüzü çekingenleşti. "Anlıyorum."

"Lütfen bana bildiğin her şeyi anlat." Elyse, Alessandro'ya, onu Queens'teki dairesine getirdiklerinde Stefano ve Mikey'ye yönelttiği soruların aynısını sormaya devam etti. Ama Alessandro hiçbir yerde Stefano ve Mikey kadar işbirlikçi değildi. Aksine, çenesini daha da sıkıyordu. Adam hiçbir şeyi açıklamaya istekli görünmüyordu. Elyse suçluluk duygusunu daha da arttırdı: "Marcello'yu başka bir kliniğe götürmem gerekebilir. Röntgen ya da tomografi çekebilecek bir kliniğe. İyileşme sürecinde hâlâ ters gidebilecek pek çok şey var."

Bu bir yalandı. Küçük 19. Bölge kliniğinde bir röntgen cihazı vardı ve Elyse geçen gün Marcello'nun göğüs ve kol görüntülerini alabilmişti ama Alessandro'nun şu anda bu bilgiyi bilmesine gerek yoktu. İsteksiz bir ses tonuyla, "Marcello arkadan vurulmuş. Yaklaşık üç metre öteden."

"Yani onunla
birlikteydin." "Belki de."

"Neden vuruldu?"

Alessandro hemen cevap vermedi. Aralarında gerginlik vardı. Ona ters ters baktı. "Bir doktor olarak nedenini bilmenize gerek yok."

"Hayır," diye kabul etti, "ama hayatı size ve adamlarınıza bağlı olan biri olarak bunun nedenini bilmek isterim. Güvenliğim için. Ve akıl sağlığım için."

Alessandro'nun gözleri keskin bir şekilde kısıldı. "Seni güvende tutacağımı daha önce de söylemiştim-"

Elyse amansız bakışlarıyla onu süzdü ve araya girerek, "Bayan Vitale olma fikrine ısınmaya başlıyorum. Ancak, beni oyalamaya devam edersen, seninle bağlarımı koparmakta tereddüt etmem. Marcello saldırıya uğradığında onunla birlikte olduğunuzu zaten tespit ettik, bu yüzden lütfen bildiklerinizi saklamayı bırakın ve şu lanet soruya cevap verin."

Açıklamasının ilk kısmında yüzü aydınlandı. Ancak konuşmasını bitirdiğinde kızgınlıkla karardı. Kaşlarını derin derin çattı. "Seni korumaya çalışıyorum. Neden bu kadar inatçı olmak zorundasın?"

"Çünkü ben bir varlık olmaya çalışıyorum. Yük olmaya değil. Ne kadar az bilirsem, o kadar çok hata yaparım."

"Ama seni bir varlık olarak görmüyorum. Ya da bir sorumluluk olarak. Ben sadece evlenmek istediğim kadını görüyorum ve senin güvenliğinin her şeyden daha önemli."

"Yine mi bu..."

"Ben doğruyu söylüyorum. Benim gözümde sen paha biçilemezsin," diye ısrar etti Alessandro. "Zaten sikime sahipsin. Sanırım yakında kalbimin de sahibi olacaksın."

Elyse eğilip yanağından öptü, alaycı bir tavırla. "Bana hakaret etme. Benim yaşımda bir erkeğin sikiyle kalbinin birbiriyle hiçbir ilgisi olmadığını bilirim. Bana gerçeği söyle. Ne kadar çirkin, o kadar iyi."

"Angelo-"

Onu susturdu, "Konuşmaya başla. Yoksa bir dahaki sefere vurulduğunda, vücudundaki kurşunları çıkarmak için parmağımı bile kıpırdatmam. *Ciddiyim*. Benim için ölmüş olacaksın."

Alessandro hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyle kararlılığını yumuşattı. "Pekâlâ. İstedğin gibi olsun. *Vahşi kadın*."

Kendini gerçekten de vahşi hissederek bakışlarını keskinleştirdi ve "*Konuş*," dedi. "Marcello birini kurşundan koruyordu."

"Kim?" Adamdan bir duraklama daha. Tekrar bastırdı, "*Kim?*"

Sonunda "Ben" diye cevap verdiğinde yakışıklı yüzüne kasvetli bir ifade yerleşti.

İTİRAFI, SÜRPRİZ BİR ŞEKİLDE, Elyse'de ne korku ne de şok etkisi yarattı. Bu tür duygular üzerinde durmak anlamsız geliyordu. Ne de olsa bu, birinin Alessandro'nun hayatına son vermeye çalıştığı ilk sefer değildi. Sonuncusu da olmayacaktı. Bu kötücül lağım çukurunun dibine inerek bir adım önde olması gerekiyordu. Cevaplar gerekliydi çünkü Alessandro'nun düşmanları yakında *onun* da düşmanları olabilirdi.

"Kim ölmeni istiyor? Ve neden?"

Alessandro yüzünü buruşturdu. "Sana yeterince anlatmadım mı? *Angelo, per favore*, bırak dirlensin."

Ters ters baktı. "*Yapamam*. İki gün önce bir adam sana sıkılan bir kurşunla vuruldu."

"Bu bir daha olmayacak," diye söz verdi.

"Kendinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Elyse mırıldandı. "Sen yenilmez değilsin.

Son baktığımda, bir adamı öldürmek oldukça kolaydı."

"Ölmek gibi bir niyetim yok," diye onayladı, "ve borçlarımı ödüyorum.

Her zaman. Size söz veriyorum. Tehdit ortadan kalktı. Rahat olabilirsiniz."

Sesindeki ruhsuz tını Elyse'in sinirlerini bozmuştu. Alessandro bir keresinde Crans Montana'daki dağ evine ilk geldiğinde ona benzer bir şey söylemişti ama o zaman sözlerinin ardındaki anlam çok daha onurlu görünmüştü. *Bir hayat için bir hayat, Angelo*. Elyse, hayatını kurtardığı için ona borcunu ödemeye çalıştığını düşünmüştü. *Borçlarımı her zaman öderim*. Akıllı daha karanlık, daha uğursuz yerlere doğru kaydı. Görünüşe göre Alessandro'nun borçları da

Ona haksızlık edenleri cezalandırmak da buna dahildi. Elyse aceleyle, "Onu sen mi öldürdün?" diye sordu.

Alessandro'nun kara kaşları kalktı. "Kimin?"

"Marcello'yu vuran adam," diye fısıldadı sıkıntılı bir ses tonuyla. "Bu yüzden mi iki gün ortadan kayboldun?"

Alessandro belli belirsiz bir homurtuyla gözlerini kaçırdı ve ona cevap vermeyi reddetti. Elyse bir elini Alessandro'nun yanağına koydu ve yüzünü tekrar kendisine çevirerek onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. Gözlerinden duygu fışkırıyordu. "Lütfen beni beyaz elbiseden önce siyah elbise giymeye zorlama."

Yanağını okşamak için yaklaştığında çarşaflar hışırdadı. Bakışları yumuşak ve sevecen bir hal aldı. "Ölmeden önce sana bir ömür boyu mutluluk vereceğim."

İç çekti. "Keşke senin güvenine sahip olsaydım."

Ona gülümsedi. "Sizi beyaz elbiseniz içinde görmek için sabırsızlanıyorum *Sinyora Vitale*."

Elyse, Alessandro'ya bir kaşını kaldırdı. Alessandro'nun sevimli gülümsemesini ve tatlı sözlerini anlamıştı. Piç kurusu yine onun dikkatini başka yöne çekmeye çalışıyordu.

"Seninle evlenmeyi kabul etmedim," diye tersledi. "Sadece seni reddetmiyorum. *Henüz*."

Alessandro kısıp bir kıkırdamayla onun üzerine yuvarlandı ve başını boynunun kıvrımına yerleştirdi. Onu kulağının arkasından, çene çizgisi boyunca öptü ve köprücük kemiğini ısırdı. Elyse'nin içinde zevk titreşimleri uçuştı. İçgüdüsel olarak Elyse'nin bacakları açıldı ve adamın kalçalarının arasına daha rahat yerleşmesine izin verdi.

"Sizi ikna edeceğim kraliçem," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Sen ve ben birlikte olmak için yaratılmışız. Bir Vitale ve bir Graviano. *Ailelerimiz* birleştiğinde, dünya eğip bükme ve kırmak için bizim olacak."

Alessandro'nun parmakları kadının kalçalarına gömülerek amcığını sikine yaklaştırırken, "Tek önemsedğin şey güç mü?" diye sordu.

"*Hayır*," diye yanıtladı, "ama güç *elde etmek* ve *biriktirmek* benim gibi insanlar için bir seçim değildir. Hayatta kalmak için gereklidir, tıpkı hava, su ya da
-"

Nefesi kesildi.

"Yoksa ne olur?"

"*Lanet olsun*," diye inledi. Alessandro yeniden sertleşmişti. Kadının amına sürünmeye başladı. "Eğer şimdi yalvarırsam, *Angelo*, bu sefil oyuna bir son verecek misin? *Tanrı aşkına beni içeri al*."

Güldü. "Sizinle evlenmem için beni ikna ettikten *sonra* beni istediğiniz kadar becerin Bay Vitale."

Elyse onun bacaklarının arasında seğirdiğini ve şiştiğini hissetti. Amcığı tepki olarak zonkladı ama *-Tanrı'ya şükür-* harekete geçemeyecek kadar yorgundu.

"Yani," dedi, "düğün gecemizde benim mi olacaksın?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Elyse bitkin bir halde. "Ben kararımı verene kadar sakın ölme."

Şeytan gibi sırttı. "Yaşayacağım. Sırf sana inat olsun diye. Ve senin koridorda beyaz bir elbiseyle yürümeni izlemek için. *Bana doğru.*"

Gülümsemesini bastırdı. "Çok iyimser davranıyorsun."

"Ben-yaşamakla ilgili *mi*? Ya da biz-sikişirken?" Alessandro homurdandı. "Ben çok gerçekçiyimdir."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyoruz." Elyse usulca esnedi. Yorgunluk düşüncelerini bulandırıyor. Aralarındaki mesele hâlâ çözülmemişti ama Elyse şimdilik bu konuyu kapatmaya ve aradığı cevapların peşine başka bir gün düşmeye karar verdi. Uyku ihtiyacı görmezden gelinemeyecek kadar güçlendi. Tekrar esnedi.

Alessandro dudaklarını kızın şakağına değdirdikten sonra yatağın kendi tarafına doğru yuvarlandı. "O güzel yeşil gözlerini zar zor açık tutabiliyorsun. Sanırım bu gece yeterince konuştuk. Biraz dinlen. Yarın için planlarımız var."

Sersemlemiş bir şekilde "Yarın ne olacak?" diye sordu.

"Bir hayır balosu. Siyah kravatlı. Sen de benimle geleceksin."

Elyse yanıt olarak sadece uykulu bir homurtu çıkarabildi. Küçük, şefkatli bir gülümsemeyle elini sıkmak için uzandı. "*Sogni d'oro, cuore mio.*"

Elyse İtalyanca çalışmalarına ayırdığı saatler sayesinde *cuore mio'nun kalbim* anlamına geldiğinden emindi. Ama bu sevgi sözcüğü nereden çıkmıştı? Geçmişte ona hiç böyle hitap etmemişti. Elyse bunu soracak enerjiyi toplayamadan uyku onu ele geçirdi.

Elyse uyurken, Alessandro onu izledi. Gözlerini kaçırarak gibi görünmüyordu. Şu anda, dolup taşan güveni belirsizlikle kararmış gibiydi. Kendi kendine sessizce güldü. Karanlıkta itiraf ettiğinde Elyse onu hiç duymamıştı.

"Bir boşluk vardı. *Burada*. Senden önce." Avucunu göğsüne götürdü ve güçlü, sabit atışlara doğru bastırdı. "Siktir et beni ama neler hissedebileceğimi bilmiyordum. *Ta ki sana kadar.*"

Gece siyah bir hiçliğe doğru uzayıp gidiyordu. Elyse rüyalarında kaybolmaya devam etti. Gözleri kapalı, nefesleri yavaş ve derin, küçük elinin Alessandro'nun büyük elinin içinde sıkışıp kaldığını, şafağın ilk damlaları pencerelerden içeri süzülene kadar görmedi. Alessandro'nun bedenini, sanki eti ve kemiği onu kendi dünyasındaki tehlikelerden koruyacakmış gibi sardığını da hissetmedi. Elyse ertesi gün uyandığında çoktan öğlen olmuştu. Son birkaç günün yorucu olayları vücuduna çok zarar vermişti. Elyse kendini iyi dinlenmiş gibi hissediyordu ama zihni tam olarak şarj olmuş ya da tazelenmiş hissetmiyordu. Gözleri fıldır fıldır açıldı. Yatağın diğer tarafına baktı. Boştu.

Alessandro çoktan gitmişti.

Elyse iç çekerek güne hazırlanmak için yataktan kalktı. Birkaç dakika sonra Marcello'yu kontrol etmek için oturma odasına gitti. Malina usulca onun yanında oturuyordu.

Elyse hizmetçiye gülümsedi. "Dün gece Marcello'ya göz kulak olduğun için teşekkür ederim, Malina."

Her zamanki nazik ve kayıtsız tavrıyla, "Bir şey düşünme," diye cevap verdi.

Marcello kanepede uyukluyordu. Elyse hayati değerlerini ölçmeye başladığında bir sıçrayışla uyandı. Kahverengi gözleri hızla açıldı. Marcello'nun nefesi kesildi. "Dr. Romero!"

"Merhaba Marcello," diye selamladı Elyse onu. "Umarım dün gece iyi uyumuşsundur?" Adam bakışlarını hızla kaçırdı. "Uyudum."

Marcello, Alessandro'nun üç yandaşı arasında en genci gibi görünüyordu. Elyse onu yirmili yaşlarının ortalarında bir yere yerleştirdi. Hafif bir pelteklikle konuşuyor ve oldukça utangaç görünüyordu, Monte ya da Luca'dan çok daha az palavra sıkıyordu.

Malina'nın mavi gözlerinde kurnaz bir pırıltı parladı. "Dr. Romero, görünüşe göre siz ve Bay Vitale iyi anlaşıyorsunuz... değil mi?" diye alay etti.

Mierda. Elyse'in yanakları hafifçe pembeleşti. Malina ve Marcello dün gece onları duymuş muydu? Utanç içinde kısa bir süre gözlerini kapadı. Bu tamamen mümkündü. Elyse, Alessandro'nun dönüşünden o kadar etkilenmişti ki, hormonlu, duygusal bir aptal gibi, dairede yalnız olmadıklarını unutmuştu. *Bu bir daha asla gerçekleşemezdi.* Böylesine garip koşullar altında, ağırbaşlı bir yanıt vermekte zorlandı. Konuşmaktan kaçındı. Elyse telaşla elindeki işle meşgul oldu ve

Marcello'nun ateşı, tansiyonu ve nabızı ölçülürken bir yandan da Malina'nın rahat bırakılması için dua ediliyordu.

Elyse Marcello'yla işini bitirdiğinde gözlerini kapadı ve tekrar uyuyormuş gibi yaptı. Kibar çocuk. Bu küçük iyiliği unutmayacaktı. Elyse aceleyle oturma odasından çıktı. Kendine kahvaltı hazırlamak için mutfığa gitti. Elyse'in üzüntüsüne rağmen Malina da onu takip etti. Hizmetçi sıcak bir şekilde gülümsedi.

Konuyu kapatmaya niyetli görünmüyordu. "İkiniz adına da mutluyum, Dr. Romero. Kutsanmış bir birliktelik yaşayacaksınız."

Elyse tost yapmak için ekmeğe uzanırken öksürdü. "Teşekkürler."

Yaşlı kadın sanki söyleyecek başka bir şeyi varmış gibi durakladı. Öksürdü. "Dr. Romero?"

Elyse ekmeğine yağ sürmeye başladı. "Evet, Malina?" "İzin verirsen..."

Ekmeği kızartma makinesine koydu.

"Devam et." "Haddimi aşmak istemem..."

Elyse sinirleri gerilmiş olmasına rağmen, "Söyleyeceğin hiçbir şey beni gücendirmeyecek," diye güvence verdi.

Malina sessizce itiraf etti, "Sizden hoşlanıyorum, Dr. Romero. Son birkaç aydır sizi yakından gözlemledim. Güçlü bir kadınsınız. Zeki. Aynı zamanda nazik. *Sinyor Vitale* için uygun bir eş."

Malina'nın övgüsüne nasıl karşılık vereceğini tam olarak bilemiyordu. "Teşekkür ederim?"

Hizmetçi sözlerine şöyle devam etti: "Vitale ailesi için onlarca yıldır çalışıyorum ve *Sinyor Vitale*'nin bir çocuktan bir erkeğe dönüşmesini izleme ayrıcalığına sahip oldum. O her zaman özgür bir ruh, koşullarının izin verdiği kadar iyi bir adam olmuştur, ancak son birkaç yılda çok şey değişti. *Sinyor Vitale*'nin ışıltısını kaybettiğini görmek beni üzüyor."

Elyse, yaşlı kadın, "Biliyor muydun?" diye sorduğunda Malina'nın bu konuşmayı nereye çekmeye çalıştığını bilmiyordu. *Sinyor Vitale*'nin üç ağabeyi vardı."

Vardı mı?

"Ne... oldu onlara?"

"Dario en büyükleriydi. Aile işini devralma sırası ondaydı. Küçük ikisi, Giacomo ve Nero, bu durumdan hoşnut değillerdi. Dario'yu ortadan *kaldırmak* için planlar yaptılar. Sonra da *capo* olmak için birbirlerini öldürdüler."

"Yani... Bay Vitale ayakta kalan son kişi mi?"

Yüzünü buruşturan Malina başını sallayarak sorusunu onayladı. "*Sinyor Vitale* genç yaşından itibaren kendisini tehdit oluşturmayan biri olarak gösterecek kadar zekiydi. Görevlerinden kaçarak. Tabiri caizse aptalı oynayarak. Ve bu süreçte bilerek babalarının gözünden düştü. Katliamdan kaçabilmesinin tek yolu buydu. Eğer babalarının imparatorluğu için onlara meydan okumaya ilgi gösterseydi, kardeşleri de ona sırt çevirirdi."

Elyse'in yüreği ağzına geldi. "Oh, *Dios...*"

Alessandro'nun duygularını maskelemede bu kadar usta olmasına şaşmamalı. Başkalarının yanında hangi havucu sallayacağını ve hangi kelimeleri kullanacağını her zaman biliyor gibiydi. Bu katil içgüdüşü sayesinde satranç tahtasındaki her taşı kendi piyonu haline getirebiliyordu. Elyse, yeteneklerini onu tuzağa düşürmek için kullandığı için Alessandro'ya hâlâ kızgındı ama görünüşe göre usta bir manipölatör olmak hayatta kalması için çok önemli olduğu için ona biraz daha az içerliyordu.

Hizmetçiye bir bakış attı. "Görünüşe bakılırsa Mr. Vitale."

"Eğer ona karşı korumacı görünüyorsam, bunun nedeni Alessandro'nun bana her zaman nezaket ve saygıyla davranan tek Vitale olmasıdır."

Birden Elyse'in aklına geldi. Bu sohbet bir gelin adayı ile müstakbel kayıvalidesi arasında geçebilecek bir tartışmaya çok benziyordu. *Mierda*. Biraz rahatsız ediciydi. Ama yüzüne bir gülümseme yapıştırmayı başardı. Elyse, "Merak etme Malina, Bay Vitale'e *hak ettiği* nezaket ve saygının her zerresiyle davranacağım," diye söz verdi.

Malina tavsiyelerine devam etti, "Ona bu kadar sert davranmayın, Dr. Romero. *Sinyor Vitale*'nin taşımak zorunda bırakıldığı görevler, daha küçük bir adamı kırabilirdi."

"Ne demek istiyorsun?"

Hizmetçi cevap vermeden önce duraksadı: "Yıllar önce, Alessandro'nun babasının *Cosca*'nın etkisini Avrupa toplumunun üst basamaklarına yaymak için mücadele ettiği bir dönem vardı. Milyonlarca avro tehlikedeydi ama elitler Vincenzo Vitale'ye güvenmedikleri için onunla iş yapmayı reddettiler. Tam da bu sıralarda Vincenzo ani bir kararla Alessandro'yu gönderdi. İngiltere'ye."

"Ama neden?"

"St. Francis Okulu yüzünden. Ardından Oxford geldi. Babası onu sayısız dünya lideri ve şirket milyarderi yetiştiren kurumlara itti."

Elyse o zaman Vincenzo'nun kendi kanından ve canından biriyle oynamasının ne kadar soğuk ve hesaplı bir hareket olduğunu fark etti. Belli ki oğlunun, kendisine sırt çeviren adamların oğullarıyla dirsek temasında olmasını istiyordu. Muhtemelen Alessandro'yu kullanarak yeni nesille kendi gündemi arasında bir köprü kuracaktı.

"Vincenzo, Alessandro'yu onların yöntemlerini öğrenmeden, iç çevreleriyle bütünleşmeden ve değerli bağlantılar kurmadan *eve dönmemesi* konusunda uyardı. Hatta babası, *eğer* bunu başaramazsa onu evlatlıktan reddetmekle - *parasını kesmek ve denizaşırı ülkelerde çürümesine izin vermekle*- tehdit etti."

Malina, Vincenzo'nun çarpık güdülerindeki şüphelerini doğruladıkça Elyse'nin kalbi daha da ağırlaştı.

"Düşünün. On bir yaşında bir çocuk. Annesinin kollarından, evinden, arkadaşlarından ve bir satranç tahtasında piyon olarak kullanılmak üzere bildiği her şeyden koparılmış. Alessandro on yıldan fazla bir süre evinden uzakta yaşadı. Hakkını vermek gerekirse, başkalarını kendine çekme ve onları kendi iradesi doğrultusunda cezbetme becerisine sahipti. Alessandro babasının isteklerini yerine getirmeye çok yaklaşılmıştı ama yirmili yaşlarında çekip gitmeyi seçti. Oxford'u bıraktı. Babası bu isyanı için onu asla affetmedi. Vincenzo'nun Alessandro'yu yanında tutmasının tek nedeni kardeşlerinin ölmüş olması ve Vitale soyunun yaşayan tek varisinin o olmasıdır."

"Babası lanet olası bir canavar," diye fısıldadı Elyse öfkeyle. Bu üzücü hikaye, Alessandro hakkında şimdiye kadar ortaya çıkan en açıklayıcı gerçekleri içeriyordu. Vincenzo *babasını* lanet bir aziz gibi gösteriyordu. Elyse Vincenzo'yla hiç tanışmamıştı ama erkeğine cehennemi yaşattığı için yaşlı *orospu* çocuğundan şimdiden nefret ediyordu. *Orospu çocuğu*.

"Değerlendirmenize katılmıyorum, Dr. Romero. Alessandro bugüne kadar gardını hiç düşürmedi. Kardeşleri yüzünden. Ve Vincenzo'nun onu zorladığı şey. Her zaman bir maske takıyor."

"Elyse sessizce, "Böyle bir şekilde yaşamının bedeli ağır olmalı," diye gözlemledi.

Yaşlı kadın yalvardı: "Şimdi ne demek istediğimi anlıyor musun? *Sinyor Vitale* kusurlu olabilir ama babasına hiç benzemiyor. Yemin ederim, sizi önemsiyor, Dr. Romero. Bunu söyleyebilirim. Lütfen ona zarar vermeyin."

Elyse'in gözleri şaşkınlıkla dalgalandı. Malina'nın Alessandro'ya ne kadar derinden değer verdiğini görmek oldukça dokunaklıydı. Ayrıca yaşlı kadın ona karşı ilk kez bu kadar açık ve dürüst davranıyordu. Bu iyiliğe karşılık vermeye karar verdi: "İsteyeceğim son şey birini incitmektir. Bu benim kişisel inançlarıma ve bir tıp profesyoneli olarak ilkelerime aykırı ama..."

Malina "Ama?" diye sordu.

"Bay Vitale'ye böylesine zor bir yetiştirilme sürecinden geçtiği için sempati duysam da, en azından *bir erkek* olarak köpekbalıkları arasında yüzebildi. Kabul etmelisiniz ki, onun dünyası kadınlara daha az sempati ile yaklaşıyor. Bazen bir kadın kendini ilk sıraya koymalıdır. Yoksa bu sulara boğulabilir."

Malina'nın mavi gözlerinde anlayış parlıyordu. "Okul çocuğu değilsiniz Dr. Romero, bu konuda size hak veriyorum ve nasıl bir dünyada yaşadığımızı şimdiden fark ettiğinizi duymak beni rahatlattı. Bu geçiş sürecinizi daha katlanılabilir kılacaktır. Yıllarca hizmet ettikten sonra Vitales'teki görevimden istifa edemememin bir nedeni var ve *Sinyor Vitale* ile evlenmenizin de aynı nedeni var. *Ayrılmamıza izin yok*. Onunla geleceğin rahat bir hayat olacak ama kolay bir hayat olmayacak. Onun dünyası bizim cinsiyetimize hizmet etmek için yaratılmadı. Kendinizi onun gölgesinde kaybetmek istemiyorsanız dik durmaya hazır olmalısınız."

"İçiniz rahat olsun, ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Anladığım kadarıyla Bay Vitale'in yanında bir ejderhaya ihtiyacı var. Bir genç kıza değil." "Bunu söylediğini duymak beni daha da rahatlatıyor."

"Ama bir müttefik işime yarayabilir," diye mırıldandı Elyse. "Bana rehberlik edecek içeriden biri. Böylece savaşa *körlemesine* dalmamış olurum."

Malina zekice gülümsedi. "Böylesine faydalı bir insanı nereden bulabileceğinizi merak ediyorum, Dr. Romero?"

Elyse Malina'ya soru dolu gözlerle baktı. "Merak ediyorum..."

Mavi yeşile kilitlendi ve Elyse'in derisi boyunca tüyleri diken diken oldu. Sanki iki sinsi diş arasında dile getirilmemiş bir ateşkes sağlanmış gibi hissediyordu.

Malina bir an için bakışlarını indirdi. "*Sinyor Vitale* size bu akşamki yardım balosundan bahsetti mi?"

Elyse, Alessandro'nun dün gece bir balodan söz ettiğini hayal meyal hatırlıyordu. Ama konuşmalarına devam edemeden bayılmıştı. "Sanırım bana bahsetti. Kısaca. Sen bu konuda ne biliyorsun?"

Hizmetçinin gözleri tekrar Elyse'e kaydı. "Bu gece önemli konuklar katılacak. Politikacılar. Tanınmış işadamları. *Sinyor Vitale*'nin çeşitli amaçlar için işe alması gereken adamlar. Ona nasıl yardım edeceğinizi bilmiyorsanız, yolundan uzak durmaya özen gösterin. İzleyin, öğrenin ve not alın. Ta ki bu gözlemleri kendi yararınıza nasıl kullanabileceğinizi bulana kadar."

Minnetle başını salladı. "Teşekkür ederim, Malina. Bana ne anlatmaya çalıştığını anlıyorum."

"Bir şey daha var Dr. Romero," diye ekledi Malina, "*Sinyor Vitale'nin* üvey kız kardeşi de burada olacak. Onunla arkadaş olmak işinize yarayabilir."

Ne oluyor lan? Alessandro'nun üç erkek kardeşi de bir metrenin altındaydı ama üvey kız kardeşi hâlâ hayatta mıydı? *İlginç*. Elyse'in kaşları kalktı. "Adı neydi?"

"Valentina Rizzo."

Valentina üç büyük Vitale kardeş arasındaki kan banyosundan sağ çıkmayı başardıysa, hafife alınacak biri değildi. "Neye benziyor?"

"*Sinyorina Rizzo* sarışın ve mavi gözlü. Boyu sizden biraz daha uzun."

Valentina... sarışın mıydı? Valentina, Alessandro'nun Zürih'teki villasında duş alan sarışın olabilir miydi? Karanlık bir şekilde, Alessandro'nun *sarışın* üvey kız kardeşinin de dolabında *kırmızı* bir sütyen eksik olup olmadığını merak etti. Elyse hemen sonuca varmaması gerektiğini bilse de paranoyası tavan yapmıştı. "Bu gece Valentina'yı arayacağım dan emin olabilirsiniz."

Malina boğazını temizledi. "Sadece otur ve sabırlı ol. Onu tanıyorsam, önce seni avlayacaktır."

Yeşil gözleri titredi. "Anlıyorum."

"Machiavelli'yi bilir misiniz, Dr. Romero?"

Hizmetçi neden eski İtalyan yazarlardan söz ediyordu? Elyse kararsız bir ifadeyle başını salladı. "Sanırım öyle."

Malina gülümsedi. "Dostlarınızı yakın tutmak hakkında yazan oydu. Ama düşmanlarınızı daha yakın. Bu gece *Sinyorina Rizzo* ile karşılaştığınız da bu sözleri aklınızda tutun, Dr. Romero."

Bir anda her şey anlam kazandı. Malina onu Valentina Rizzo hakkında uyarıyordu. Elyse yüzünü buruşturdu. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Elyse'in yardım balosuna hazırlanması iki saatten fazla sürdü. Daha önce hiç böyle lüks bir etkinliğe katılmamıştı. Elyse ne yapacağını bilemiyordu. Diğer misafirlerden ne bekleyeceğini bilmiyordu. Ne olacağını bilmiyordu.

Alessandro da ona yol gösterecek hiçbir yerde yoktu. İşe yaramaz herif saatler önce daireyi terk etmişti.

Malina için Tanrı'ya şükürler olsun.

Elyse'in saç ve makyajına yardım etti. Gece için payetli bir Dior elbise seçtiler. Kristaller ışığın altında elmas gibi parlıyordu ve soluk şampanya ipeği Elyse'in kum saati kıvrımlarına sıvı altın gibi dökülüyor, cilt tonunun zeytin rengi sıcaklığını güzel bir şekilde tamamlıyordu. Düşük V yakası göğüs dekoltesinin kabarıklıklarını şehvetli ama zevkli bir şekilde sergiliyordu.

Sonra Malina, tipik gürültülü, doğrusal olmayan tarzıyla, Elyse'in deşifre etmesi için Alessandro'nun gündemini ortaya koymaya devam etti.

"*Sinyor Vitale* sizi arkadaşları ve iş ortaklarıyla tanıştırmak için sabırsızlanıyor."

Tercüme mi? *Adam herkesin bir Vitale'nin bir Graviano ile evleneceğini bilmesini istiyordu.*

"Evliliğinizin yeni fırsatlara ve ortaklıklara kapı açacağını umuyor."

Ayrıca insanların, etki alanının yakında genişleyeceğini bilmelerini istiyordu.

Elyse, Malina'nın ince imaları sayesinde Alessandro'nun diğer konuklara ne anlatmak istediğini anlamayı başardı. Düşmanlarının eski kinlerini bırakmalarını istiyordu. *Ve yolundan çekilmelerini.* Müttefiklerinin onu desteklemeye devam etmesini bekliyordu. *Ya da sonuçlarına katlanmalarını.*

Gerçekten de bu gece Elyse için Graviano kanının görülmesi ve tanınması gereken bir gece gibi görünüyordu. Alessandro'nun çevresindeki önemli oyuncularla tanıştırılmak üzereydi. Zengin, güçlü ve milyonlarını yasaların doğru tarafında kazanan adamların yanı sıra imparatorluklarını toplumun karanlık sınırlarında kuranlardan oluşan oyuncular.

Malina altın elbisenin amaçlarına iyi hizmet edeceğine inanıyordu. Elyse aynadaki çarpıcı yansımasını incelerken, yaşlı kadının değerlendirmesine katılmamak mümkün değildi. Dior elbisenin içinde kendini tam bir tanrıça gibi hissediyordu. Kendisine bakan uhrevi, tanınmaz *femme fatale* kesinlikle çarpıcı görünüyordu ve gece boyunca Alessandro'nun yanında kasıla kasıla yürüyecek kadar pahalıydı.

Ve yine de Elyse'i panik kapladı. Çünkü aynadaki kadın o değildi. Bu kadın bir yabancıydı. Günler önce, modaya uygun gelinlikleri denemek Elyse'in evliliğe olan itirazını yumuşatmıştı. Hayaller onu

uzakta. Bu Dior elbisesi tam tersini yaptı. Düğünden *sonra* ortaya çıkacak gerçeklik konusunda uyarıyordu. Bu sessiz aydınlanma Elyse'in üzerine yavaş yavaş, tıpkı bir insanın et yiyen örümceklerle dolu kapalı bir hücrede mahsur kaldığını fark ettikten sonra hissedebileceği yavaş, sürünen dehşet gibi çöktü.

Graviano soyu onun varlığını çoktan yeniden tanımlamıştı. Normal bir hayat onun için ölümden farksızdı. Elyse, bu gece Alessandro'nun nişanlısı olarak yüzünü gösterdiğinde geri dönüşü olmayacağını dehşetle fark etti.

Eğer bu adamla *evlenirse*, Dr. Elyse Romero kimliği *Sinyora Vitale* olarak yeni rolünün gölgesinde kalacaktı. Tıp fakültesi eğitimi ve cerrah olarak başarıları hiçbir şey ifade etmeyecekti. Düğünden sonra onun değerini belirleyecek olanlar Alessandro ve adamları olacaktı. Kendine verdiği değerden geriye kalan çok az şey Elyse için değerliydi ve Alessandro'nun korumasını reddetmek ne kadar tehlikeli ve aptalca olursa olsun, aniden *kaçma*, düğünden *kaçma*, bu klostrofobik kaderden mümkün olduğunca uzağa *kaçma* dürtüsü hissetti. Alessandro ona baloya kadar eşlik etmek üzere daireye döndüğünde, çılgınca ve akıldan çıkmayacak bir şekilde, korku nabzının her atışıyla birleşti -*kaç, kaç, kaç*-.

Elyse'i altın rengi elbisesi içinde gördüğünde tüm çehresi duruldu. Huşu içinde nefes aldı, "Sen bir hayal gibisin."

Elyse neredeyse utangaç bir tavırla, "Teşekkür ederim," diye cevap verdi.

Alessandro klasik siyah beyaz bir smokin giymişti. O piçin hiç bu kadar yakışıklı göründüğünü görmemişti. Hain kalbi sanki ona aitmiş gibi çarpıyordu.

Koş.

Şimdi meraklı bir ifadeyle kızın elbisesinin arkasını, özellikle de kıçını inceliyordu. "Görünürde tek bir çizgi bile yok. Ne kadar skandal, *Sinyora Vitale*. Hiç giymemiş olmanız mümkün mü-"

Yanakları pembeleşti. Elbise iç çamaşırı giyilemeyecek kadar dardı. "Bakmayı kes" diye emretti.

Alessandro kısık bir kıkırdamayla Elyse'in elini tutup dudaklarına götürdü ama elinin arkasına centilmence bir öpücük kondurmak yerine avucunun ortasına uzun, yakıcı bir öpücük kondurdu. Bu, onun dokunuşunu daha fazla arzulamasına neden oldu.

Mırıldandı, "Bil diye söylüyorum. Hayal gücüm çılgına döndü. Gecenin geri kalanında senin o kötü, küçük sırrına kafayı takacağım."

Kendini biraz sersemlemiş hisseden Elyse elini ondan hızla geri çekti. Nazikçe azarladı, "Geç kalacağız."

Kadının kışına son bir kez uzun uzun baktı ve içini çekti, "O zaman gidelim mi *Sinyora Vitale*?"

Yine *Sinyora Vitale* ile.

Elyse nefesinin altında, "Ne kadar iyimser," diye mırıldandı.

Alessandro tekrar güldü ve elini Elyse'in sırtına koyarak onu daireden dışarı çıkardı. Birlikte aşağı indiler. İkiz Rolls-Royce'lar caddenin kenarına park etmiş, onları bekliyorlardı. Nils, Alessandro ve Elyse ile birlikte ilk arabaya bindi. Monte ve Luca da ikinci araçla onları takip etti. Malina, Marcello'ya göz kulak olmak için geride kalmıştı.

Arabayı sürmeye başladıklarında Alessandro bir düğmeye basarak yolcu bölmesinin ses geçirmez gizlilik bariyerini indirdi ve onları Nils'ten etkili bir şekilde ayırdı. Elyse'e doğru ilerledi ve onu kollarına çekti. Tıraş losyonu odunsu, taze ve sarhoş edici kokuyordu. Elyse'de ona olabildiğince yaklaşma isteği uyandırdı.

Koş.

Alessandro kara başını eğerek Elyse'in çıplak boynuna ve omuzlarına tatlı, şehvetli öpücükler yağdırdı. İnledi. "Seni çok özledim..."

Elyse, Alessandro'nun bütün gün nereye gittiğini merak etti. Ona sormak istiyordu ama cevap vermeyeceğini biliyordu. Kısa süre sonra, nerede olduğu hakkındaki düşünceleri unutuldu. Alessandro'nun elleri elbisenin kumaşı üzerinden göğüslerini avuçlamaya ve okşamaya başladığında Elyse'in içinde bir zevk fırtınası koptu.

"Dikkat et," diye soludu, "makyajımı mahvedeceksin."

Başını ondan kaldırdı ve sırttı. "Ama o zaman erkeğinin sana ne kadar taptığını tüm dünya görecek."

Elyse yüz ifadesini sert tutmaya çalıştı. "Rujumu bulaştırırsan ölürsün."

Alessandro elini hafifçe onun kalçasında gezdirerek şakacı bir şekilde sıktı. "O zaman bırak da şurada oynayayım."

"*Terbiyeli* olun Bay Vitale," diye çıkıştı Elyse ellerini onunkilerden uzaklaştırırken. "İş ortaklarınız üzerinde iyi bir izlenim bırakmamızı istediğinizi sanıyordum?"

Alessandro kaşlarını kaldırarak ona baktı. "İş ortaklarım hakkında ne biliyorsun?"

"Malina bana onlardan bahsetti."

Kaşları endişeyle çatıldı. "Malina ile mi konuşuyordun?"

Sesinde bir miktar suçlama da vardı. Elyse cevap vermeden önce bir an tereddüt etti, "Evet."

"Siz ikiniz ne hakkında konuştunuz?" "Yardım balosu."

"Ah, Malina'yla iyi geçiniyor olmanıza sevindim." Alessandro ses tonunu hafif ve dengeli tutmuştu ama yüzünde duygu yoktu. Elyse onun hizmetçisiyle kurduğu yeni ittifaktan memnun olup olmadığını anlayamadı. Malina'nın başını belaya sokmak istemiyordu. Hele yaşlı kadının ona yardım etmek için yaptığı onca şeyden sonra.

"Efendim?"

Memnun etmek için. Ve mesafe. "Hmm?"

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ona yaklaşan bendim." "Şimdi öyle mi oldun?"

Elyse hizmetçiyi savunmaya başladı: "Bu gece beni nelerin beklediği konusunda gergin hissediyordum, bu yüzden Malina'yı hazırlanmama yardım etmesi için zorladım."

Alessandro'nun ağzından alaycı bir gülümseme yayıldı. "Zavallı, yaşlı hizmetçime zorbalık yaptığını itiraf mı ediyorsun?"

Yüzünü buruşturdu. "İstiyorum."

"O zaman bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin." "Evet?"

"Benim çıkarım için Malina'yı savunmana gerek yok. Ona güvenmeseydim gitmiş olurdu. *Tamamen.*"

Elyse tereddütle başını salladı. "Ben... anlıyorum."

Daha sert bir tonda, "Sadakatle dalga geçemem. Bu bizim dünyamızda bir ölüm kalım meselesidir."

Yutkundu. "Tabii ki."

Ancak daha sonra söylediği şey onu şaşırttı. "İşte bu yüzden, bir gün sana hayatımı emanet edebileceğimi umuyorum."

Alessandro'nun şimdi ona sanki onun için önemliymiş gibi bakması. Sanki onun yanında kendini tutamıyor gibiydi. Elyse'in göğsünde acı tatlı bir sızı bıraktı.

Koş.

Gümbür gümbür atan kalbi hızlandı. "Queens'te hayatını bana emanet ettin ve ben de ölmene izin vermedim."

Alessandro uzanıp kızın yüzünün yan tarafını avuçladı. Başparmağı yavaşça yanağını okşamaya başladı. "Kastettiğim bu değildi."

Elyse onun gözlerinin içine baktı. "Değil mi?"

"Kadınım olarak sana güvenmek istiyorum," dedi ciddi bir ifadeyle, "senin de erkeğin olarak bana güvenmeni istiyorum."

Alessandro'nun gözleri onun yüzünden ayrılmadı. Ondan yayılan duygusal yoğunluk Elyse'i güçsüz ve çaresiz bırakırken Elyse'in nabızı hızla atmaya başladı - koştu, *koştı*, *koştı*. Elyse karşılık vermekten korkuyordu çünkü kalbinin derinliklerinde, bir kadın ve bir cerrah olarak dürüstlüğünü feda etmek anlamına gelse bile, onun güvenini kazanmak, karısı olmak isteyen bir parçasının olabileceğinden korkuyordu.

Doğru kelimeleri bulmakta zorlandı. "BEN..."

Birden aracın hareketi yavaşlamaya başladı ve Elyse'in dikkatini dağıtacak bir şey oldu. Hemen pencereden dışarı baktı. Nils, 16. bölgedeki *Kléber Bulvarı*'nda bulunan tarihi ve lüks bir otel olan Hotel Imperial'a yanaşmıştı. Katıksız zenginliği Elyse'e sıradan bir otelden çok bir saray gibi göründü. Limuzinler ve diğer lüks marka araçlardan oluşan bir filo etraflarını sarmıştı. Konuklar couture elbiseler ve smokinlerle geliyorlardı.

Elyse belirsizlik dolu bir ifadeyle Alessandro'ya döndü. Yine aralarındaki meselelerin çözülmeden bırakılması gerekecek gibi görünüyordu. Alessandro ona sert bir gülümseme fırlattı. "Hazır mısın?"

Elyse kendini hiç hazır hissetmiyordu ama başıyla onayladı ve Alessandro'nun arabadan inmesine yardım etmesine izin verdi. Elini kolunun kıvrımına sıkıştırdı ve onu büyük otelin lobisine doğru götürdü. Monte ve Luca çoktan içeride onları bekliyorlardı. Dördü de büyük avizeler, beyaz mermer zeminler ve her tarafta taze çiçek aranjmanları olan büyük bir balo salonuna yönlendirildiler. Bir yaylı çalgılar dörtlüsünün eşlik ettiği canlı bir piyanist köşede Mozart çalıyordu. Balo salonuna girdiklerinde Alessandro onun kulağına, "Bu gece sakın yanımdan ayrılma," diye fısıldadı.

Elyse, "Nasıl olur?" diye

sordu. "Güvenli değil."

"Ya tuvaleti kullanmam gerekirse?"

"Size eşlik edeceğim."

"Neden? Biri beni öldürmek mi istiyor?" diye karanlık bir şaka yaptı.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Alessandro şakadan eser bırakmadan, "işte bu yüzden seni gözümün önünden ayırmaya niyetim yok."

Onun asık suratlı yanıtı Elyse üzerinde ayıltıcı bir etki yarattı. "Peki ya sen?" diye sordu. Sen tehlikede misin?"

Alessandro Elyse'e cevap vermedi. Sessizliği çok kasıtlı gibiydi. Bu durum Elyse'nin içini korkuyla doldurdu ve kaçma, *kaçma*, kaçma dürtüsü artık *kalma*, kalma, kalma ihtiyacı kadar güçlü gelmiyordu.

Bu gece biri ona bir kurşun daha sıkmaya kalkarsa diye.

OceanofPDF.com

ELYSE, Alessandro'yu aralarında söylenmemiş şeyler hakkında sorgulayamadan, Alessandro onu tanıdıklarıyla tanıştırmak için odanın içinde dolaştırmaya başladı. Sonraki bir saat boyunca Elyse, Alessandro'nun peşinden giderek çok çeşitli geçmişlerden gelen zenginler ve seçkinlerle kaynaştı. Kendisini Çin'in önde gelen uluslararası teknoloji firmalarından birkaç yönetim kurulu üyesine tanıttı. Marsilya Belediye Başkanı ile el sıkıştı. Büyük bir Alman ilaç şirketinin CEO'su ile gülümseyerek ayaküstü sohbet etti.

Belediye Başkanı gözlerini Elyse'in kıvrımlarında gezdirirken Alessandro'ya, "*Nişanlı* nefes kesici bir kadın," diye takıldı.

Alessandro koruyucu kolunu Elyse'in beline dolayarak onu kendine çekerken, "Teşekkür ederim Hubert," diye cevap verdi. "Aynı zamanda yetenekli bir cerrah. Görünüşe göre sevgilim bir erkeği, güzelliğinin bir başkasını dize getirebileceği kadar kolay kesip açabiliyor."

Belediye Başkanı Alessandro'nun sözleri karşısında biraz fazla gürültülü bir şekilde kıkırdadı. Bu Elyse'in içini burktu.

Alman CEO ona yeni bir ilgiyle baktı. "Bu doğru mu Bayan Romero? Yoksa size Dr. Romero mu demeliyim? Şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Bir cerrah için genç görünüyorsunuz."

Soğukkanlılıkla gülümsedi. "Haklısınız Bay Weber. Bir cerrah için gencim. Yirmi dokuz yaşında sertifika aldım. Meslektaşlarımın çoğu cerrahi eğitimlerini otuzlu yaşlarına kadar tamamlayamadı."

CEO'nun gür gri kaşları şüpheyile kalktı. "Hastalarınızın iyiliği için umarım işin kolayına kaçmamışsınızdır."

"Tabii ki hayır. Sadece daha çok çalıştım. Liseden üç yılda mezun oldum ve lisans eğitimimi de birkaç dönem erken tamamlamayı başardım."

Çinli yönetim kurulu üyelerinden biri "Etkileyici," diye övdü. "Şu anda hangi hastanede çalışıyorsunuz?"

Elyse'in gülümsemesi dondu. "Ne yazık ki Bay Zhao, şu anda bir hastanede çalışmıyorum."

Belediye Başkanı alaycı bir şekilde kıkırdadı. "*C'est dommage!* En azından hala güzel görünüyorsun."

Belediye Başkanı'na asi bir çocukmuş gibi yan gözle baktı. "Açıkçası, elimde kalan tek şey onlar."

Belediye Başkanı içtenlikle güldü. Kadının alaycılığı tam da onun kafasının üzerinden uçup gitmişti.

Alessandro ona doğru temkinli bir bakış attı.

CEO, "Yani Dr. Romero, artık cerrahlık yapmıyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdi sessizce,

"değilim." "Ne yazık."

Sonra adamlar ona olan ilgilerini kaybedip başka konuları tartışmaya başladılar. Alessandro bakışlarını Elyse'den ayırmadı. Başını kızın kulağına eğdi ve sadece onun duyabileceği şekilde mırıldandı: "Özlüyor musun?"

"Neyi özledin?" diye fısıldadı.

"Cesetleri dilimleyip tekrar dikmek."

Elyse dilini şaklattı. "Beni bir seri katil gibi gösteriyorsun."

"Konuyu değiştirme," diye azarladı. "Cevap ver bana. Hastanelerde çalışmayı özlüyor musun?"

Omuz silkti. "Bazen. Biraz." *Her zaman. Çok fazla.*

Alessandro onun omzuna hafif bir öpücük kondurdu ve söz verdi: "Bir ya da iki yıl içinde işlerim yoluna girdiğinde, sana istediğin gibi kullanabileceğin bir hastane satın alacağım."

Şok içinde ona baktı. "Ne?"

Ona gülümsedi. "Bu sizi memnun eder mi?"

Elyse bir ya da iki yıl sonra buralarda olup olmayacağını bilmiyordu. Alessandro'nun böylesine abartılı bir sözü yerine getireceğinden de şüpheliydi. Muhtemelen bütün eski sevgililerine ay ve yıldızlar vaat etmişti.

Yine de onun mutsuzluğunu fark etmiş olması oldukça tatlıydı. Onu yanağından gagaladı. Adamın yüzü hafifçe kızardı.

Elyse yumuşak bir sesle, "Teklifiniz çok nazikçe," dedi, "ama gereksiz."

"Daha önce de söylediğim gibi," diye homurdandı Alessandro kalın bir sesle, "senin için dağları yerinden oynatırım."

Daha sonra Elyse'yi diğer konuklarla tanışması için uzaklaştırdı. Elyse Fas Büyükelçisi ve Avustralya'nın Fransa Büyükelçisi ile selamlaştı. Daha sonra Alessandro onu, diplomatlardan biraz farklı bir kumaştan kesilmiş gibi görünen Kolombiyalı bir çift keskin giyimli ama korkutucu görünümlü beyefendiyle tanıştırdı. *Sinyor Garcia* ve *Sinyor Castillo* tarım sektöründe çalıştıklarını iddia ediyorlardı.

Alessandro Kolombiyalıları oldukça iyi tanıyor gibiydi. Şüpheli derecede iyi. Bu durum Elyse'in *Senyor Garcia* ve *Senyor Castillo*'ya daha fazla dikkat etmesine yol açtı. İki adam kendi aralarında konuşurken, aksan ve argo bakımından Kolombiya İspanyolcaları Elyse'in Meksika İspanyolcasından biraz farklıydı ama konuşmalarını takip etmek zor değildi. *Nieve* kelimesi Elyse'in aklına takıldı. Doğrudan "kar" anlamına geldiğini biliyordu ama bu kelime aynı zamanda kokain argosu olarak da yorumlanabilirdi. Elyse sonunda Alessandro'yla yalnız kalabileceği bir an bulduğunda şüphelerini daha fazla dizginleyemedi. Ona doğru baktı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Bu adamlar kartel için mi çalışıyor?"

Durakladı. "Bu mümkün."

"Sana zarar vermek isteyenler onlar mı?" İçini çekti, "Hayır, onlar arkadaş."

Bir kaşını kaldırdı. "Etrafımızda arkadaş canlısı olmayan biri var mı?"

Alessandro'nun ifadesi belirgin bir şekilde karardı. Belli ki cevap vermek istemiyordu.

Elyse, "Bu gece senin sayende katiller ve suçlularla dolu bir odadayım," dedi. "En azından *kimlerden* uzak durmam gerektiğini söyleyebilirsin." Uzun bir süre düşündükten sonra Alessandro başıyla odanın karşısında duran siyah saçlı küçük bir grup adamı işaret etti. "Onlar arkadaşlarımız."

"Kim onlar?"

"*Stidda*."

Bazı Fransız bankacılar onlara yaklaşmadan önce Elyse'nin Alessandro'dan koparabildiği tek şey buydu. Alessandro derin bir uykuya daldığında

Yeni gelenlerle sohbet ederken, Monte ve Luca onun arkasında İtalyanca konuşmaya başladılar. Sesleri kısıktı ve Elyse'in İtalyancası hâlâ çok sallantılıydı ama tek bir kelime Elyse'in aklına takılıp duruyordu. Üç kez söylediler.

Malattia- hastalıkta olduğu gibi.

Elyse, Monte'nin de *cancro* kelimesini mırıldandığını duyduğunu düşündü ama emin olamadı. *Kanser* anlamına geliyordu. Etrafında konuşmalar devam ederken Elyse ifadesiyle hiçbir şey belli etmiyordu ama umutsuzca biraz huzur ve sessizlik istiyordu. Monte ve Luca'dan dinlediklerinin önemli bir şey olup olmadığını anlamak için sadece birkaç dakika. Kanser teşhisi konmuş bir tanıdıklarından mı bahsediyorlardı? Yoksa bu, anlamadığı hain bir faaliyetin mafya kodu muydu?

Bütün akşam Elyse'in migreni tutmuştu. Son birkaç saattir etrafı Kolombiya karteli ve İtalyan mafyası üyeleriyle çevriliydi. Ayrıca bütün gece dayanılmaz yaşlı adamlara gülümsemek ve surat asmak zorunda kalmıştı. Birkaç dakika sonra kadınlar tuvaletine gitmek için izin istedi. Sadece biraz nefes almak için. Alessandro ona eşlik edemeyecek kadar Fransızlarla ilgileniyordu, bu yüzden Elyse on dakika içinde döneceklerine dair söz verdikten sonra çok isteksiz bir şekilde Monte'yi onun yerine gönderdi. Monte dışarıda, koridorda onu bekledi.

Elyse tuvalete girerken ona, "Birazdan çıkacağım," dedi.

Monte yanıt olarak sadece homurdandı.

Kadınlar tuvaletinin içi de Hotel Imperial'ın geri kalanı gibi güzel ve abartılıydı. Tavandan sarkan lanet olası bir avize bile vardı. Elyse derin bir iç çekerek rahatlamak için püsküllü kadife sandalyelerden birine çöktü. Birkaç nefes aldı ve birkaç nefes daha verdi. Sinirleri nihayet biraz daha yatıştığında Elyse düşüncelerini toplamak için sandalyeden kalktı. Malina ona, duruma nasıl yardım edeceğini bilmiyorsa izleyip öğrenmesini tavsiye etmişti.

Durum *neydi*? Elyse o ana kadar topladığı her bilgiyi yeniden gözden geçirmeye çalıştı. Alessandro muhtemelen kartelle el ele çalışıyordu. Uyuşturucu kaçakçılığına mı bulaşmıştı? Kokain, belki? *Stidda* muhtemelen rakip bir sendikaydı. Alessandro'nun işinden çalmak mı istiyorlardı? Yoksa başka bir nedenden dolayı mı düşman olmuşlardı? Bir de Alessandro'nun bütün gece temas halinde olduğu iş adamları ve politikacılar vardı. Mafyanın suç faaliyetlerine de mi karışmışlardı? Elyse kadınlar tuvaletinde volta atıp dururken

Kısa bir süre sonra tuvalete bağılı bitişik bir salon olduğunu fark etti. Ayrı ve korumasız bir çıkışı vardı. Kalp atışları hızlandı. Alessandro, kartel ve *Stidda* ile ilgili tüm düşünceler kayboldu. Fırsat, bir pervanenin alev alması gibi onu çağırıyordu.

Koş.

Elyse'in kalbi ve aklı birbiriyle savaşıyordu. Bir yanı Alessandro'nun yanında *kalmayı, kalmayı, kalmayı* istiyordu. Ne de olsa hâlâ tehlikede olabilirdi. Biri ona zarar vermeye çalışırsa yardımına ihtiyacı olabilirdi. Yine de diğer yarısı *kaç, kaç, kaç* diye bağıırıyordu. Sağduyu Elyse'e doğaçlama bir kaçışın berbat bir fikir olduğunu söylüyordu. Düpedüz aptalca. Bu işin önceden planlanması gerekiyordu. Bu otelden fark edilmeden çıkıp Paris sokaklarında lanet olası bir gece elbisesiyle dolaşmayı beklemek tamamen delice görünüyordu. Monte diğer çıkışta onu bekliyordu. Kızın sıvışıp gittiğini anlaması uzun sürmeyecekti.

Ancak düğünden önce böyle bir fırsatla bir daha karşılaşmayabilirdi. İçgüdüler her şeyin önüne geçti. Panik atak onu harekete geçirdi. Kaçan bir kaçak gibi aceleyle çıkışa doğru koşmaya başladı. Şu anda aklı o kadar karışık ki, Elyse bu çılgınca aptallığı sürdürmeye niyetli olup olmadığını bile bilmiyordu.

Tam geri dönmeyi düşünüyordu ki yumuşak, kadınsı bir ses ona seslendi: "*Affedersiniz, matmazel! Sanırım rujunuzu düşürdünüz.*"

Elyse omzunun üzerinden, "Benim değil," diye homurdandı. Adımlarını yavaşlatmadı. Belki de sadece bir dakikalığına dışarı çıkması gerekiyordu. Biraz temiz hava sinirlerini yatıştırabilirdi.

Aynı ses, "Siz Dr. Romero'sunuz, *değil mi?*" diye sordu.

Elyse adımlarının ortasında durdu. Bu sürtük onun adını nereden biliyordu? Elyse arkasını döndü. Kızgınlık alnını kıristırdı ama sonra melek mavisi gözleri olan heykelsi sarışın bir kadınla yüz yüze gelince yeşil bakışları genişledi. Sarışın güzel ona sıırttı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Dr. Romero. Alessandro'dan hakkınızda çok şey duydum."

Elyse karşısında duran kadını incelerken dehşete kapıldı. Nedense bu yabancı tanıdık geliyordu. Elyse'in üzerine bir önsezi duygusu çöktü. Yeşil gözleri aniden açılarak kadını klinikteki sarışın olarak tanıdı. Marcello'nun vurulduğu gece. Bu kadın aynı zamanda-

Sarışın elini uzattı ve kendini tanıttı: "Ben Valentina Rizzo. Alessandro'nun üvey kız kardeşiyim."

Elyse'in çenesi bir parça gerildi. Görünüşe göre Malina yine haklıydı. Valentina gerçekten de ilk hamleyi yapmıştı. Elyse zoraki bir gülümsemeyle Valentina'nın elini kabul etti. Sıkıca sıktı. "Memnun oldum, Bayan Rizzo."

"Bu arada nişanınız için tebrikler," dedi Valentina. "Sevgili kardeşimi neredeyse on yıldır tanıyorum ve onun tek bir kadınla yetindiğini hiç görmedim. Oldukça çekici biri olmalısınız, Dr. Romero."

Malina'nın uyarısı aklından geçiyordu. *Dostlarını yakınında ama düşmanlarını daha yakınında tut.* Elyse gülümsüyormuş gibi yaptı. "Teşekkür ederim, Bayan Rizzo."

Valentina kurnaz bir ifadeyle, "Bu kadar anlayışlı bir kadın olduğunuz için sizi takdir etmeliyim," dedi. "Birçok gelin adayı sizin durumunuzda bu kadar bağışlayıcı olmazdı."

Elyse diğer kadına ihtiyatla baktı. "Anladığımdan emin değilim? Affedilmesi gereken bir şey olduğunu fark etmemiştim."

Valentina'nın bu ters iltifatla nereye varmak istediğini merak etti. Uzun süre beklemesi gerekmedi. Sarışının bakışları kısa süre sonra Elyse'in yüzüksüz eline kilitlendi. Valentina Elyse'e gücenmiş gibi alay etti: "Alessandro ne düşünüyordu ki? Elmas olmadan evlenme mi teklif ediyordu? Bir yüzük almadan onunla evlenmeyi kabul etmemeliydin."

Teknik olarak, Alessandro ona henüz evlenme teklif etmemişti. Resmi olarak değil. Valentina da onunla evlenmeyi kabul etmemişti. Ama Valentina'nın bu bilgiyi bilmesine gerek yoktu. Elyse içini çekti, "Mutlu olmak için yüzüğe ihtiyacım yok."

Aslında, Alessandro düğünlerini tamamen iptal etse çok sevinirdi.

Valentina, Elyse'in evlilik konusundaki gerçek duygularından habersiz görünüyordu. Tatlı tatlı kıkırdadı ama yüz ifadesi vahşileşti. "Ne kadar diplomatik bir yanıt. Ne kadar iyi bir eş olacaksın. Yine de merak ediyorum-"

Elyse sarışına ihtiyatla baktı. Valentina ikinci çıkışa doğru baktı ve bir tavuğu köşeye sıkıştıran muzaffer bir tilki gibi sırtarak, "Daha önce nereye gidiyordunuz? Seni durdurmamış olsaydım

Şimdiden en yakın havalimanına doğru yola çıktınız mı?"

Valentina olayı çözdü. Elyse'in arka kapıdan kaçmaya çalıştığını biliyordu. İçini bir endişe kapladı. Bu kaltak Alessandro'ya onun gülünç, saçma sapan kaçma girişiminden bahsedecek miydi? Alessandro öğrendiğinde nasıl tepki verecekti? *Tanrım*, tam bir *aptaldı*. Elyse sessiz bir dizi küfür savurdu. Asla yürümeye çalışmamalıydı

tuvaleti terk etmesini istemişti. Tedirginlik baş döndürücü bir korku karışımına dönüştü, yüzü utançtan kızardı ama Elyse mucizevi bir şekilde tepkisini nispeten ağırbaşlı tutmayı başardı. Şakağına dokundu. "Migrenim tuttu, o yüzden biraz temiz hava almayı umuyordum. Birkaç dakika sonra geri gelirdim."

Elyse gözlerini sarışın rakibine dikmiş, diğer kadının iddiasına meydan okumasını bekliyordu. Valentina'nın bakışları ondan hiç ayrılmadı. "Migreniniz için hâlâ temiz havaya ihtiyacınız var mı Dr. Romero?"

"Bir süre önce aspirin aldım ve kendimi daha iyi hissediyorum. İlginiz için teşekkür ederim. Şimdi, sakıncası yoksa, Alessandro'yu bekletmek istemiyorum."

Valentina alaycı bir ses tonuyla, "Elbette hayır," dedi. "Gecenizin geri kalanının tadını çıkarın, Dr. Romero."

"Siz de Bayan Rizzo," diye karşılık verdi Elyse başını sallayarak.

Tam o sırada Monte, yaralı yüzünde panik dolu bir ifadeyle kadınlar tuvaletine daldı. Elini sanki silahını çekmeye hazırlanıyormuş gibi ceketinin altına sokmuştu. "Dr. Romero?"

Elyse ve Valentina'yı gördüğünde yüz ifadesi rahatladı.

"Va tutto bene, Monte," dedi Valentina İtalyanca, "Tuttavia, potresti voler portare Luca la prossima volta per gestire la seconda uscita. La buona dottoressa stava quasi per scappare..."

Monte'nin yüzünde beliren derin çatık kaşlara ve Elyse'e doğru attığı öldürücü bakışa bakılırsa, Valentina'nın onu ikinci çıkış hakkında çoktan bilgilendirdiğini varsaymak yanlış olmazdı.

"Venga," diye bağırdı Elyse'e. Gel. Valentina zevkle kıkırdadı. Elyse ona pis bir bakış fırlattı. Yanakları hâlâ yanan Elyse, Monte'yi kadınlar tuvaletinden çıkıp balo salonuna kadar takip etti. Alessandro ve Luca'ya kavuştukları anda Monte aceleyle patronunun yanına gitti. Elyse'i dehşete düşürerek, Alessandro'ya duyamayacağı bir şeyler mırıldandı. Alessandro dikkatini Elyse'e çevirmeden önce Monte'ye anlayışla başını salladı.

Delici bakışları suçlayıcı bir şekilde onu delip geçti. "Dr.

Romero?" Elyse biraz büzüldü. "Evet?"

Alessandro uzanıp yanağını okşadı, dokunuşu sevgi dolu ve nazikti ama gözleri taş gibi sertti. Sessizce, "Şimdi sana nasıl güvenebilirim?" diye sordu.

Görünüşe göre Monte onu da ispiyonlamıştı. Elyse endişeli bir ifadeyle ona baktı. "Açıklayabilirim."

Alessandro'nun eli yüzünden çekildi. Yüz ifadesi buza dönüştü. "Sonra açıklarsın. Şimdilik tek dileğim bu gecenin geri kalanını başka bir olay olmadan atlatmak."

Elyse Alessandro'ya ters ters baktı ama onunla tartışmadı. Diğer konukların önünde olay çıkarmak istemiyordu. Elyse adamın *neden* sinirlenmiş olabileceğini bir dereceye kadar anlayabiliyordu. Otoritesine meydan okuyarak egosunu incitmişti ama aslında özür dilemesi ya da kendini suçlu hissetmesi için bir neden yoktu. Elyse yanlış bir şey yapmamıştı. Ona tutsağı gibi davranan oydu. Valentina araya girmemiş olsaydı bile, Elyse onun gülünç planını uygulayacağından kuşkuluydu.

Siktir et onu.

Alessandro kalabalığın arasından cazibesıyla ilerlerken sonraki bir saat sonsuzluk gibi geçti. Ona saygıyla yaklaşmaya devam etti ama çalınan öpücükler ve kalıcı dokunuşlar artık yoktu. Alessandro'nun ona düşkün nişanlısı görüntüsünün altında şimdi sessiz bir fırtına kopuyordu ve Elyse bu fırtınanın gücüne dayanabileceğinden emin değildi.

Gece yarısından kısa bir süre sonra balodan ayrıldılar. Elyse'in içini rahatlatan şey, kimsenin vurulmamış olmasıydı. Mafya ve kartel üyeleri bu kadar uzun süre bu kadar yakın bir yerde kapalı kalmalarına rağmen en iyi davranışlarını sergilemişlerdi. Ancak daireye dönüş yolculuğu acı verici bir sessizlik ve gerginlik içinde geçti. Alessandro Elyse'le konuşmak şöyle dursun, ona bakmayı bile reddediyordu. Elyse de onu görmüyormuş gibi yaptı ve gözlerini pencereden ayırmadı. Parlayan vitrinler ve ağaçlarla çevrili caddeler bir bulanıklık içinde geçip giderken aralarındaki gerginlik artıyordu. Daireye vardıklarında Alessandro durup Elyse'in arabadan inmesine yardım etti ama piç kurusu, yatak odalarının mahremiyetine geri dönene kadar onun varlığını tam olarak kabul etmedi.

Elyse odanın diğer tarafına doğru ilerlerken Alessandro yatağın yanında yerini aldı. Elyse'nin takılarını çıkarmaya başlamasını izledi. Elyse'in topuklu ayakkabılarını çıkarışını izledi. Elyse'in elbisesini çıkarmaya çalışmasını izledi. Ancak arkadaki fermuar ona biraz sorun çıkarıyordu. Elyse debelenirken, odanın içinde ayak sesleri duyuldu. Bir an sonra Elyse, Alessandro'nun iri cüssesinin arkasından yaklaştığını hissetti. Tokaya uzanırken parmakları boynuna değdi ve sessiz, boşuk bir fermuarla aşağı çekmesine yardım etti.

"Teşekkürler," diye mırıldandı.

Alessandro sessiz kaldı ama hareketsizliği kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu. Uzaklaşmadı. Arabayla yaptıkları yolculuğun soğukluğu

      . Onun yanında kalmayı tercih etti ve yakınlığı Elyse'de aptalca,   rpınan bir tepki yarattı. Nabzının hızlanmasından teninde yükselen ısıya kadar vücudundaki her hücre, birkaç santim arkasında beliren uzun boylu, esmer ve güzel adamın farkına vardı.

Elyse cesurca omuz silkerek elbisesini   ıkardı. İpeksi kumaş kıvrımlarından sıyrıldı, uzun, biçimli bacaklarından aşağı fısıldayarak ayaklarının dibinde birikti. Şimdi Alessandro'nun önünde tamamen   plak duruyordu. Sütyen yoktu. Ya da i   amaşırı. Elbise buna izin vermiyordu. Alessandro'nun elleri kadının kalçalarını buldu. Onu yavaşça kendisine doğru çevirdi. Hâlâ smokininin içinde giyinikti. Elyse'in   plaklığı kendini savunmasız ve mahcup hissetmesine neden oluyordu ama onun önünde herhangi bir zayıflık göstermeyi reddediyordu.

Gözlerinde ateşle parladı. "   r dileycek hiçbir şeyim yok."

Alessandro içini çekerek Elyse'in yüzünü avuçlarının arasına aldı. Ba parmağını Elyse'in alt dudağında *hafifçe* gezdirdi. Kızın içinden istemeden de olsa bir zevk titremesi geçti. "   r dilemeni beklemiyordum."

Elyse onu yakından inceledi. "O zaman neden üzgünsün?"

"  nk ," diye açıkladı, "eylemlerinizin sonuçlarını anlamıyorsunuz."

İçinden   ke ve hayal kırıklığı kıvılcımları fı kırdı. Lanet olası sonuçları nereden bilecekti ki? Elyse, "Anlamamamın tek nedeni beni karanlıkta tutmakta ısrar etmen." diye tersledi.

Çenesi sinirle titriyordu. "Size şu kadarını söyleyeyim. Valentina Rizzo bizim dostumuz *değil*. Seninle evlenmemi istemiyor ama bu gece ka mana izin vermek yerine seni bana geri göndermeyi tercih etti. Nedenini biliyor musun?"

Elyse'in kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Neden?"

Kaşlarını  attı. "Sürtük zayıflığımanın farkında olduğunu bilmemi istiyor."

Temkinli bir şekilde, "Hangisi?" diye sordu.

Alessandro tersledi, "*Beni istemiyorsun*. Kadınımmı bile kontrol edemezken, bir imparatorluğu nasıl y netebilirim? Bu bilgiyi bana karşı kullanmak niyetinde. *Bize karşı*. Yakında rakiplerim senin ve benim birleşik bir cephe *olmadığımızı*   renecek."

"Anlıyorum."

Elyse'in içine anlayış yerleştikçe tedirginliği azalmaya başladı. Alessandro'nun gecenin erken saatlerindeki iddialarını hatırlayınca ifadesi kasvetlendi. Hala a r a l a r ı iyyiken. O lanet olası çıkıştan önce

daha iyi düşünmesini sağladı. Sözleri Elyse'e musallat olmak için bir anda geri döndü.

Kadınım olarak sana güvenmek istiyorum.

"Üvey kız kardeşinle sorun çıkardığım için özür dilerim," diye isteksizce ekledi.

Sadakatle dalga geçemem.

Alessandro asık suratla homurdandı: "Özür dileme. Sadece bundan sonra bu kadar dikkatsiz olma. Her durum düşündüğünden daha karmaşıktır ve her seçim geri dönüşü olmayan bir sonuç doğurur. Düşmanlarım her zaman çuvallamamı bekliyor."

Benim dünyamda bu bir ölüm kalım meselesidir.

İtiraf etti, "Valentina'nın beni yakalayacağını bilmiyordum. Sana sorun çıkarmak istememiştim. Sadece kafamı boşaltmak için biraz temiz hava almak istedim."

Bir oda dolusu suçluyla çevrili olmak cehennem gibi sinir bozucuydu. Yine de Elyse'i daha çok sarsmayı başaran kendini beğenmiş, yaşlı adamlar olmuştu. Onların tepeden bakan tavırları ona Alessandro'nun dünyasında ne kadar az değer taşıdığını hatırlatmıştı. Mesleki başarıları ve bağımsızlık yıllarıyla şekillenmiş bir kadın olarak bu gece yutması gereken acı bir haptı.

Yüz ifadesi yumuşadı. "Bu akşamın sizi nasıl bunaltmış olabileceğini anlayabiliyorum. Seni uyarmadan derinlere attığım için özür dilerim. Bu bir daha olmayacak. Lütfen bana inanın. Bir dahaki sefere her şey senin için daha iyi olacak. Bundan emin olacağım."

Elyse ona merak ve özlemle baktı. Ona güvenmek istiyordu. Alessandro onu yatağa doğru itmeye başladı. Bacaklarının arkası yatağa değdiğinde, onu yumuşak yüzeye itti. Sonra Alessandro giysilerini çıkardı, sürünerek Elyse'in yanına uzandı ve yorganı üzerlerine çekti. Alessandro bir yenilgi havasıyla onun gözlerini aradı. Ondan parıldayan ham duygu Elyse'in içinde bir şeyleri kırdı. Elyse duvarlarının yıkılmaya başladığını hissetti.

Kısık sesle fısıldadı, "Neden bu gece beni terk etmeye çalıştın?"

İçinde duygular çarpışıyordu. O sırada, *onunla kalma* arzusu neredeyse *ondan kaçma* arzusu kadar güçlüydü ama bu karmaşık düşünceleri kelimelere nasıl dökeceğini bilmiyordu. Cevabı önce b o c a l a d ı, "Ben..."

Alessandro onun sesini bulmasını bekledi. Elyse yüzünde belirsizlikle mırıldandı, "Sanırım olabileceklerden korktum."

eğer kalırsam... bana ne olur?"

Gözleri yoğun bir şekilde parladı. "Kimsenin seni incitmesine asla izin vermem. Sen artık benim bir parçamsın. Sana bir an bile kötü davranılmasına izin vermektense kendi etimi oyarım."

"İster inanın ister inanmayın," diye belirtti, "incinmekten korkmuyorum. Beni daha çok korkutan kendimi kaybetme düşüncesi."

"Bu neden kötü bir şey olsun ki? Kendini benim içimde kaybetmeni *istiyorum*. Tıpkı benim sende kaybolduğum gibi," diye karşılık verdi ateşli bir ses tonuyla. "Seni en başından beri istiyordum. Queens'te gözlerimi açıp seni gördüğüm an, sana baktığım gibi başka bir kadına asla bakamayacağımı *biliyordum*."

Elyse, "Beni isteme ayrıcalığına sahipsin çünkü ilişkimizde güç sende," diye karşı çıktı, "ama kendimden çok fazla şey veremem. Nerede duracağımı bilmiyorum. Üzerimde çok fazla sınır var. Monte alarmı çalmadan lanet olası tuvaletten bile çıkamıyorum. Hiçbir şey üzerinde kontrolüm yok."

Alessandro sertçe güldü. "Düşündüğünden daha fazla yetkiye sahipsin. Özellikle de benim için."

"Bu ortaklığımızın yürümesi için," diye ısrar etti, "gücünü benimle paylaşmalısın."

Adam ona şüpheyle baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilgi güçtür."

Yüz ifadesi karardı. "*Hayır*, bilgi taşımanı istemediğim bir yüküdür."

Elyse'in gözleri keskinleşti ve kurnazlaştı. "Bizi güvende tutmak için ihtiyacım olan bilgileri saklarsan, her zaman kaçmak isteyeceğim, her zaman bilinmeyenden korkacağım ve *bu gece Valentina'yla yaptığım* gibi, *sırf* sonuçlarının ne olabileceğini tahmin edemediğim için senin için her şeyi berbat edeceğim. Eğer senin kadının olacaksam, bana ortağınmışım gibi davranmalısın. Tehlikeden uzak tutulması gereken bir ödül gibi değil."

O anda, kadının argümanı nihayet adamın kafasına girmiş gibiydi. Yakışıklı yüz hatlarında bir farkındalık pırıltısı belirdi. Alessandro, "Seni bir kez içeri aldım mı, bir daha çıkmana izin verilmeyecek," diye uyardı.

Elyse'in kalbi gümbür gümbür atmaya başlarken zihni hoşnutsuzlukla dönüyordu. Damarlarındaki Graviano kanı boynundaki ilmiği daha da sıkılaştırıyordu. Mafya artık onu boğuyordu. Kaderinden kaçma ihtimali bir fanteziye dönüşmüştü. Bu gece fazla uzağa gidemezdi. Hatta

Valentina'nın zamansız ortaya çıkışı olmasaydı, Monte onun izini çoktan bulurdu.

Elyse küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle sonunda kaderine boyun eğdi, "Neyin tehlikede olduğunu anlıyorum ve seninle kalmayı seçiyorum."

OceanofPDF.com

ELYSE seçimini AÇIKLADIĞI AN, onları kırılmaz bir büyü gibi birbirlerine bağladı. Baştan çıkarıcı gücü onu sarmıştı. Bu altı kelimenin - *seninle kalmayı seçiyorum* - Alessandro üzerinde de güçlü bir etkisi olduğu *görülüyordu*. Duyguları yüz hatlarında titreşiyor, bir saniyeden diğerine kayboluyor, ta ki gözbebekleri yuvarlaklaşıp arzuyla kararana kadar.

Hiddetle, "Gitmeyecek misin?" diye sordu. Gerçekten mi?"

Boğazında bir yumru oluştu. "Güven bana, hiçbir yere gitmiyorum."

Elyse, kısaltılmış yanıtının genişliği içinde, kaybedeceği her şey için üzülmüyordu. Kariyerini. Özgürlüğünü. Kimliğini. Ama Elyse aynı zamanda kazanabileceği her şeyi de düşündü. Tanıştığı hiç kimseye benzemeyen, güzel ve karmaşık bir adamla yeni bir başlangıç. Sözde onu koruyacaktı. Sözde, onunla ilgilenecekti. Sözde, bu boktan karmaşada onun en iyi seçeneği idi.

Sözde.

Sözde.

Sözde.

Elyse doğru kararı vermiş olmak için dua etti. Sonunun, Stefano ve Mikey'nin onun yanında sık sık sözünü ettikleri istismara uğramış kız arkadaşlar, terk edilmiş metresler ve ölü eşler gibi olmaması için.

"Sırlarımı seninle paylaşırsam," diye fısıldadı Alessandro, "tekrar kaçmayacağını nereden bileceğim?"

"İkimiz de geleceğin ne getireceğini bilmiyoruz," diye cevap verdi, yüzüne nazik bir el koyarak, "ama sana söz veriyorum. Artık kaçmaya hiç niyetim yok."

"Kadınlar her zaman yalan söyler," diye homurdandı Alessandro ona sert bir bakış fırlatırken. "Özellikle de zeki olanlar."

"Erkekler de yalan söyler, zeka seviyeleri ne olursa olsun."

Alessandro alçak sesle ve derin derin kıkırdadı. "Sanırım saçmalıklar söz konusu olduğunda eşitiz."

Elyse bir kaşını kaldırdı. "Kadının olarak bana güvenmeyi öğrenmen gerekecek. Tıpkı benim de sana erkeğim olarak güvenmeyi öğrenmem gerektiği gibi."

Ona dikkatle baktı. "Bizim için istediğin bu mu?" "Evet."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum."

"Doğrusu," dedi, "aramızdaki bağı sadece zaman güçlendirebilir."

İç çekti. "Mantığınız kusursuz. Ancak başka bir mesele bana oldukça ağır geliyor."

"Anlat bana."

"Bu gece adamlarımın önünde beni zayıf gösterdiniz *Sinyora Vitale* ve bunun için," Alessandro sırtarak Elyse'in üstüne yuvarlandı ve onu vücudunun kaslı bariyerinin altına hapsetti, "disipline edilmelisiniz."

Ona meydan okurcasına baktı. "Beni bir daha tehdit edersen sana meydan okurum."

Alessandro şeytani bir kahkaha atarak hiç vakit kaybetmeden kızın göğüslerinin cömert kabarıklıklarını buldu. Nasırlı avuç içi, kadının etinin yumuşak, yuvarlak pürüzsüzlüğüne karşı sert bir his veriyor, göğüslerini avucunun içinde sıkıca yoğuruyordu. Başını aşağı eğerek dişlerinin arasında bir meme ucunu yakaladı. Alessandro, Elyse zevkle iç çekene kadar çakıl taşlı uçları emdi. Alessandro meme uçlarını dilinin etrafında yuvarlamaya ve kızdırmaya devam ederken, Elyse sertleşen sikini okşamak için uzandı, ancak adam çekilip yerden bir şey almak için yataktan kalkmadan önce ona sadece birkaç hızlı çekiş vermeyi başardı.

Elinde siyah deri bir kemerle onun yanına döndü. Elyse'in kalbi hızlandı. "Oh, lanet olsun."

"Var mısınız, *Sinyora Vitale*?"

"Kurallara göre değişir."

Kahverengi ve mavi-gri gözlerinde bilmiş bir parıltıyla yatağın üzerinde ona doğru tırmandı. "Bu kuralların güvenle ilgisi var."

"Güven mi?"

"Aramızdaki bağı güçlendirmemiz için bir fırsat sunuyorum."

Kemerine endişeyle baktı. "Ama güven iki yönlü işlemeli." Alessandro onun gözlerinin içine baktı. "Aynen öyle. Bir kere bana teslim olmalısın, Sana güveneceğim."

Cildi sıcaktan kızarıırken Elyse'in nefesi kesildi. "Teslim olmamı mı bekliyorsun?"

Başını salladı. "İstekli misin?"

"Evet," diye fısıldadı.

Bir eliyle parmaklarını kadının bileklerine dolamaya başladı. İki elini de başının üzerine kaldırdı. Sonra onları aşağıya doğru sabitledi. Alessandro onu kolaylıkla yerinde tuttu ve sikini kıvrımlarına karşı konumlandırdı. Mutlu bir şekilde homurdanarak, uzunluğunun alt tarafını klitorisi boyunca ileri geri, ileri geri, birkaç kez kaydırды. Mutluluk verici, ipeksi sürtünme onu titretti.

Alessandro karanlık, önsezili ses tonuyla kulağına mırıldandı, "Bağlanmaya ve cezalandırılmaya hazır olun *Sinyora Vitale*, ta ki amcığınız sikimin şeklini ezberleyene ve ben ne zaman taşaklarımı içine sokup *sizi sikmesem* üzüntüden ağlayana kadar. O güzel, küçük deliğini intikam duygusuyla tekrar tekrar serbest bırakmanın eşiğine getirirken çılgılık atacak ve adımı haykıracaksın. Kurtuluşundan önce acı çekmeni istiyorum. Ve sonunda gelmene izin verdiğimde - ancak o zaman cehennemin neden cennet gibi hissettirebileceğini anlayacaksın."

ıAy, Madre de Dios! Oh, Tanrı'nın Annesi! Elyse'in gözleri fal taşı gibi açılarak çaresizce ona baktı. İhtiyaç çekirdeğini sarmıştı. Onun vahşi, kötü sözleri onu çılgına çeviriyordu. Şimdiden ıslak ve arzulu hissediyordu. Çaresizliğini gizlemek için küçümseyici bir ses tonuyla, "Tutamayacağın sözler verme," diye alay etti.

"Sana en saf cenneti sunacağıma söz veriyorum. Şimdiye kadar hissettiğin hiçbir şeye benzemeyecek."

Hava ciğerlerine doldu.

"Birbirimize güvenmeyi böyle öğreniyoruz."

Elyse ona bir kaşını kaldırdı. "Sikişerek mi?"

"*Sikişerek*," diye onayladı Alessandro.

Bakışları buluştu. Adamın gözlerinde sıcaklık ve mizah parıldıyordu. Yumuşak bir sesle, "Neden şeytanla bir anlaşma yapıyormuşum gibi hissediyorum?" diye sordu.

Alessandro sırtıttı. "Ben *diavolo* değilim. Seninle ilgileneceğim. Lanet bir *melek* gibi."

Yine de tavırlarında melek gibi bir şey yoktu. Elyse onu dikkatle inceledi. "Ya sen oyunumuzu bitirmeye hazır olmadan önce artık oynamak istemezsem?"

Alessandro ciddiyetle söz verdi, "O zaman seni hemen serbest bırakacağım."

Bunu bilmek rahatlatıcıydı. Kendisi bu dili zar zor konuşurken Alessandro bu alanda oldukça bilgili görünüyordu. Buna içerlemişti. Elyse, onun kendisine hükmettiği gibi ona da hükmetmek istiyordu. Yine de entrika kısa sürede çekincelerini gölgede bıraktı. Her şeyden çok, bu tavşan deliğinin nereye varabileceğini görmek istiyordu.

İtalyanca "*Io sono tua*" dedi.

"*Io sono... tua?*" diye tekrarlarlarken Elyse'in yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi.

İtalyanca onun dilinde beceriksizce ve çok daha az rafine geliyordu.

"*Elmas* demek," diye tercüme etti Alessandro muzip bir bakışla. "Oyunumuza ara vermek istediğinde bunu kullan."

Bu saçmalayan piç. *Io sono tua elmas* anlamına gelmiyordu. Anlamı -Ben *seninim*. Elyse kızardı. "Anlıyorum."

Onun kendisiyle dalga geçtiğini biliyordu. Ama Elyse gizlice İtalyanca çalıştığını ortaya çıkarmadan ona seslenemezdi. Bu ikilemden kurtulmanın bir yolunu bulamadan soğuk deri bileklerini sardı. Aynı saniye içinde kayış acı verecek kadar değil ama hareketlerini kısıtlayacak kadar sıkıldı.

Alessandro'nun sesi büyüleyici ve sakinleştirici bir tonda ona doğru sürükleniyordu, "Hazır mısın?"

Nabızı çırpınırken ağzı kurudu. Elyse sesini bulduğunda, kendi sesi olamayacak kadar kısık ve hevesliydi: "Evet efendim."

"Aferin kızıma," diye övdü.

Alessandro siyah kravatını almak için yatağın üzerine eğildi. Elyse endişeyle, "Bu ne için?" diye sordu.

Ona gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi, yüzünde esrarengiz bir ifadeyle ona doğru ilerledi.

"Efendim?"

Onu susturdu. Alessandro yavaş ve dolambaçlı adımlarla saten kumaşın uzunluğunu Elyse'in gözlerini örtmek için kullandı ve başının arkasında ustaca bir düğüm atarken görüşünü karanlığa gömdü. Elyse artık yarı bağlı ve tamamen kördü. Kendisini nelerin beklediğine dair hiçbir fikri yoktu. Daha önce hiçbir erkeğe kontrolü bu şekilde bırakmamıştı.

Tekrar sordu, "Efendim?"

Piç kurusu hâlâ cevap vermiyordu. Elyse sadece yatak çarşaflarının hışırtısını ve onun etrafında hareket ederken çekmecelerin açılıp kapanmasını duyabiliyordu. Sonunda sessizliğini bozdu. "Paris'e geldikten sonra senin için birkaç hediye aldım."

"Ne tür hediyeler?"

"Bir oyunun oyuncağı ihtiyacı vardır, *değil mi?*"

Elyse iki eli başının üzerinde hareketsiz bir halde, gözleri görmeden ve tahrik olmuş bir halde yatakta bekledi. Kalbi daha sert ve daha hızlı çarpmaya başladı. Sonra hafif bir mekanik *tıkırtı* duydu. Bunu sürekli bir *vızıltı* sesi izledi. Endişesini ya da beklentisini yatıştırmak için birkaç kez yutkundu.

Alessandro vibratörün yumuşak uğultusu arasında, "Hareket etmeyeceksin," diye emretti. "Mümkün olduğunca uzun süre kıpırdamadan yatacaksın."

Elyse yutkundu. "Ne?"

Kalçasına hafif bir tokat çarptı. "Her çuvalladığında, bunun sonuçları olacak."

Canını yakmadı ya da acıtmadı, ama aniden olması duyarlılıklarını şok etti. "I-"

Alessandro'nun parmaklarının iç bacaklarında gezindiğini hissettiğinde sözleri kayboldu. Alessandro'nun ne yaptığını göremiyordu ama seksinin yakınında geziniyor gibiydi. Bir saniye sonra, onun dudaklarına dokunduğunu ve kıvrımlarına daldırdığını hissetti. Alessandro'nun ağzı kısa süre sonra kadının narin etinin üzerine indi. Dudaklarının ve dilinin ılık kayganlığı, birkaç zevkli dakika boyunca onun açıklığıyla alay etti. Elyse içini çekerek gözlerini kapattı ve kendini coşkulu hislerin içinde erimeye bıraktı.

Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan Alessandro bakımlarını durdurdu ve onun çekirdeğinden uzaklaştı. Klitorisinde bir çimdik hissetti. Elyse'in nefesi kesildi ve tatlı, uğultulu bir titreşim küçük yumrusuyla temas ettiğinde neredeyse yataktan fırlayacaktı. Kalçasına bir tokat daha. Bu biraz daha fazla acıtmıştı. Uyarırcasına homurdandı, "Kıpırdama."

Elyse yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, beklemiyordum-"

Klitorisinin üzerindeki vibratör vızıldarken Alessandro kıvrımlarıyla oynamaya başladı. Parmakları uyluklarının arasında oyalanıp durdu, tüy kadar hafif dokunuşlarla onu okşadı, ama asla girişini ihlal etmediler. Elyse ihtiyaçla yumuşak bir şekilde inledi. Bir an sonra, amını kızdırmaya devam ederken ağzı meme ucunun etrafında kapandı. Kadın kayganlaştı ve ıslandı. Alessandro açlıkla emdi. Dili, pembe uçları çakıl taşları gibi sertleşene kadar meme uçlarının etrafında dönüp dans etti. Birbirini değiştirmeye özen gösterdi.

Göğüslerinin arasında, diğerine her geçişinde teninde öpücük izleri ve aşk ısırlıkları bırakıyordu.

Alessandro hâlâ onun dış kıvrımlarını keşfetmek için tatlı zamanını harcıyordu. Onun içeri girmesini istiyordu. Onun diline ihtiyacı vardı. Parmaklarına. Onun sikine. *Her şeye*. Elyse hayal kırıklığıyla inledi, ama kalçalarını oynatmamaya dikkat etti, kıcını yatağa sıkıca dayadı, kıvrınma ve onun eline daha yakın olma dürtüsü neredeyse onu boğsa bile. Adamın ağzı göğüslerinden kalktı. Alçak, hınzır bir kıkırdama Elyse'e doğru sürüklendi. "Sorun nedir *Sinyora Vitale*? Rahatsız görünüyorsunuz."

Zevk dalgaları sürekli olarak içinden geçiyordu ama bu yeterli değildi. Yeterince değil.

"*Lütfen*," diye nefes nefese kaldı Elyse, "Senden..."

"Kelimelerini kullan. Benden ne istiyorsun?" "*Daha fazlasını*."

Tekrar çekmeden önce iki parmağını onun içinde gezdirdi. "Daha... ne?"

Elyse inledi, "Parmakların. İçimde. *Şimdi*."

"Aminin sikilmeye ihtiyacı var mı?"

"Evet."

Alessandro başparmağını kızın içine sokarken, "Evet, *efendim*," diye düzeltti. "Evet, efendim!"

"Aferin kızıma."

Vibratörü klitorisine daha da sıkı bastırmak için parmaklarını kullanırken başparmağıyla vajinasının üst duvarlarına masaj yapmaya başladı. Ağzı göğüslerini emmeye geri dönerken, başparmağı tekrar tekrar onun tatlı noktasını, kırılma noktasını çevreledi ve ovuşturdu. Tüm zevk noktalarına (klitoris, amcık, meme uçları) yapılan bu inanılmaz kapsamlı saldırı Elyse'i orgazma doğru sarmal bir şekilde gönderdi. Ancak tam serbest kalmanın zirvesine çıkmak üzereyken, Alessandro elini onun seksinden çekti. Göğüslerinden çekildi ve vibratörü klitorisinden ayırdı.

Elyse çaresizce, "Lütfen, hayır!" diye bağırdı.

"Aniden karar verdim," dedi soğukkanlı bir kayıtsızlıkla, "sikimin etrafına gelmediğin *sürece* boşalmana izin verilmeyecek."

"Siktir git," diye hırladı, "*efendim*."

Alessandro vibratörü tekrar klitorisine yerleştirdi. Kadın takdirle inledi. Adam sadece güldü. "*İşte*. Bu gece sana merhamet gösterdim."

Klitorisi zevkle mırıldanırken Elyse'in içinde zevk yeniden yükselmeye başladı. Adamın yatakta kendisine doğru ayaklarını sürüyerek geldiğini duydu. Bir el yanağına dokundu. Ağzını büyük, sıcak ve çok ama çok sert bir şeye doğru yönlendirdi.

"Şimdi," diye mırıldandı, "bu iyiliğe karşılık verme zamanın geldi."

O anda Alessandro'nun sikini emme düşüncesi birden Elyse'in ağzını sulandırdı. Amcığı da aynı şekilde zonkluyordu. Hemen dili dışarı kayarak Alessandro'nun başını yalamaya başladı. Adam homurdandı ve uzun aletini ona doğru salladı. Kadın onu dolgun dudaklarının arasına aldı ve dilini ucunun etrafında döndürerek emmeye başladı. Alessandro onaylayan bir nefes verdi ve kısa, sık, kontrollü itişlerle ağzını sikmeye başladı.

"İlahi hissediyorsun," diye soludu onu ağzının derinliklerine alırken, "Seni sonsuza dek becermek istiyorum."

Ancak sikiinin farklı fikirleri vardı. Bir düzineden az bir süre sonra, Alessandro inleyip kalkarken ve zevkini boğazından aşağı boşaltırken, çelik gibi organ zonkluyor ve nabız gibi atıyordu. Çok geçmeden Elyse, Alessandro'nun düğümlü boyun bağına çözmek için başının arkasına uzandığını hissetti. Gözlerindeki bağı çözerek kumaş parçasını bir kenara fırlattı. Yeşil gözler çırpınarak açıldı. Alessandro ona baktı. Yüzünde şefkatli bir gülümseme vardı. Sonra ellerini deri kemerden çözmek için başının üzerinden uzandı. Alessandro, kızın bileklerini dudaklarına götürerek tenine kazınmış olan kırmızı izleri ve kızgın girintileri öptü. "Sen mükemmelsin."

Elyse cevap olarak mutlu bir şekilde, sefilce inledi. Konuşması bir an için kaçtı. Vücudu çaresizlikle gerilmeye devam ederken bile Alessandro'nun sözleri ruhunu balla doldurdu. Baştan çıkarıcı cihaz klitorisine kilitli kalmıştı ama orgazmı ulaşamayacağı bir yerde dans etmeye devam ediyordu. Başka bir şeye odaklanmak imkânsız gibi geliyordu.

Alessandro Elyse'in yanına uzandı ve onu kollarının arasına aldı. Vibratörü klitorisinden almak için uzandı, yerine elini koydu ve parmaklarının hoş, şehvetli bir şekilde vücuduna girip çıkmasına izin verdi.

"Boşalmayı ne kadar çok istiyorsun?" diye sordu. "Beni becermen için yeterli değil," diye homurdandı.

Alessandro bir kaşını kaldırdı. Bir erkeğin aynı anda hem bu kadar eğlenmiş hem de sinirlenmiş görünebileceğini bilmiyordu. Aleti de kalçasının yanında protesto için seğiriyor gibiydi. "Sadece kendini cezalandırıyorsun."

Elyse belli belirsiz bir gülümsemeyle başını salladı. Birkaç dakika önce, bir insanın bir başkasına boyun eğebileceği en hassas yollardan biriyle kendini ona sunmuştu. Şimdi onun da karşılık verme zamanıydı. Adam karşılığında seksten daha önemli bir şey teklif edene kadar yerinden kıpırdamayacaktı.

"Sen kendi oyununu oyna," diye homurdandı Elyse, "ben de kendi oyunumu oynayacağım."

Eli hâlâ kadının kalçalarının arasındaydı ve onunla alay ediyordu. "İnatçı kadın" diye azarlardı.

"Bana kartelle olan bağlarından bahset. Ve *Stidda*."

Alessandro başparmağını kızın klitorisinin etrafında dolaştırmaya başladı. "Ne bilmek istiyorsun?"

Elyse sessizce inledi, "Paylaşmak istediğin kadar."

Başparmağı ağırlı bir şekilde yavaş ve kasıtlı hareketlerle memesini okşamaya devam ederken iki parmağını kızın kayganlığının içine kaydırды. Elyse dişlerini sıktı. Her an patlayacakmış gibi hissediyordu. Eli hareketsiz kaldı. Ağlamak istedi.

"*Sinyor Garcia* ve *Sinyor Castillo* tedarikçilerimin temsilcileridir. Ailem uzun yıllardır Beltrán karteliyle ortaklık yapıyor."

Parmakları onun muhtaç bedenini bir kez daha buldu. Adam onu okşamaya başladığında Elyse rahatlayarak iç çekti. Kalçaları onun hareketleriyle birlikte kıvrınmaya başladı.

"*Stidda*'nın *koka* ticaretini genişletmek istediğine inanıyorum."

Kokain mi? Bu noktada beyni zar zor çalışıyordu. Alessandro mümkün olan en tatlı şekilde vücuduna eziyet etmeye devam etti. "Ama pazarımı onlarla paylaşmaya hiç niyetim yok, bu yüzden sık sık anlaşmazlığa düşüyoruz."

"Peki ya üvey kız kardeşin? Neden evlenmemizi istemiyor?"

İçini çekti. "Bu tartışmayı başka bir zamana saklayalım. Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Seni kollarımda ıslak ve istekli tutarken olmaz."

Elyse hafifçe kaşlarını çatı. Alessandro'nun Valentina'ya verdiği tepkiyi nasıl yorumlayacağını bilmiyordu. Müstakbel kocasının üvey kız kardeşiyle olan ilişkisi ona hayal ettiğinden çok daha karmaşık görünmeye başlamıştı. Elyse bir açıklama yapmak istedi ama sonra Alessandro parmaklarını sert, sabit bir ritimle içine pompalamaya başladı ve doğru düşünmek imkânsız hale geldi. Zevk yükseldikçe yükselirken elleri adamın omuzlarını kavradı.

Tekrar geri çekildi. Kadın ona ölümcül bir bakış fırlattı. Alessandro eğilip hınzır bir gülümsemeyle onun boynunu öptü. "Sen kendi oyununu oyna, ben de kendi oyunumu."

Elyse alay etti ve onu sırt üstü itti. Alessandro'nun gözleri önce şoktan sonra da arzudan fal taşı gibi açıldı. Şimdi yeniden sertleşmiş olan sikinin üzerine yerleşti ve klitorisini sikinin üzerinde aşağı yukarı gezdirmeye başladı. Ereksiyonu kısa sürede ıslanmış ve heyecanıyla parlıyordu. Birbiri üzerinde tatlı tatlı kayan esnek et ile sertleşmiş etin erotik kontrastı karşısında saygıyla inledi. Alessandro'nun elleri kalçalarını kavramak için yukarı kalktı ve kendini onun yumuşaklığına doğru sürtmeye başladı.

"Seni istiyorum," diye hırladı onun altında. "Sen de beni istiyorsun. Bu kadar oyun yeter."

Elyse kalçalarını onun üzerinde döndürmeye devam ederken, "Hayır," diye soludu. "Ta
ki
-"

Tam o sırada, Elyse'in orgazmı çekirdeğinden fişkirirken, saf, kör edici bir mutluluk derinlerden patladı ve kasılma, sarsılma ve coşku dalgaları halinde vücudunu titretti. Vücudu dünyayı sarsan doruk noktasından aşağı inerken, ter, seks ve tatmin kokarak onun üzerine yığıldı.

Alessandro bir küfür savurarak onu kucağına aldı. Adam hâlâ onun kalçasında bir kaya gibi sertti. Elyse uzanarak parmaklarını Alessandro'nun uzun aletinde aşağı yukarı oynattı ve Alessandro'nun daha önce onunla alay ettiği gibi onunla alay etti. Alessandro'nun büyük elinin küçük elinin etrafına dolanması bir saniye bile sürmedi ve Elyse'i adamın sikini kavramaya zorladı. Alessandro Elyse'nin elini ereksiyonu boyunca pompalamaya başladı ve onu kendini boşaltmak için kullandı. Birkaç dakika sonra boşaldı.

Alçak ve gergin bir ses tonuyla, "Yaptıklarınızı unutmayacağım *Sinyora Vitale*," diye kızın boynuna sarıldı.

Elyse uykulu bir şekilde, "Aferin sana," diye mırıldandı.

"Bensiz gelmemen gerekiyordu."

Alay etti, "Kontrolün sende olduğumu sanıyordum. Beni durdurabilirdin."

İç çekerken dudakları kızın şakağına değdi, "Sana nasıl engel olabilirdim? Beni ezdin geçtin. Sana karşı zayıfım. *Her zaman.*"

Elyse'in yüzünü küçük bir gülümseme kapladı. Gerçekten de onun demir gibi iradesini zayıflatmıştı. Bir kez olsun saptırmadı. Beltrán hakkında bir şey açıkladı.

kartel ve *Stidda*. Fazla bir şey değildi ama bu da bir başlangıçtı. Esnedi. "Eğer daha fazla soruya cevap vermeyeceksen, uyumaya gidiyorum."

"Kalpsiz kadın," diye homurdandı.

"Hayır," dedi usulca, "kalpsiz değil."

Alessandro gözlerinde parlayan beklentiyle ona baktı. "*Hayır mı?*"

Elyse elini göğsüne, tam kalbinin düzenli atışının üzerine koydu ve fısıldadı, "Eğer kalbimi bir erkeğe verirsem, tutkuyla, bütünüyle ve özveriyle vereceğim."

Sert bir ses tonuyla, "Ne zaman kalbini vermeye karar verirsen, ben hazır olacağım," diye cevap verdi.

Elyse biraz daha gülümsedi, gizli bir gülümseme, kalbi avucunun altında hızlanırken.

Piç kurusu bir konuda haklıydı. Onun iğrenç, küçük güven oyunu onları birbirlerine yaklaştırmıştı. Sanki bu gece güç oyunları ve seks oyunlarından daha derin bir şey gerçekleşmiş gibiydi. Artık ona karşı duygularında bir saplantı vardı. Alessandro artık *sadece* sinir bozucu derecede sinsi bir piç değildi. *Onun çileden* çıkaran sinsi piçiydi. Bir zamanlar aralarındaki zayıf bağ güvene dönüşmüştü ve Elyse, Alessandro'nun kendisine duyduğu saygının artarak devam edeceğini umuyordu.

ELYSE ertesi sabah uyandığında, haftalardır kendisinden kaçan parlak gözlü bir enerjiyle uyandı. Yanındaki adama baktı. Alessandro'nun gözleri kapalıydı. Uzun, koyu kirpikleri keskin elmacık kemikleri üzerinde dalgalanıyordu. Göğsü yavaş ve sakın nefesler alarak inip kalkıyordu. Alessandro hâlâ uyuyor gibiydi, gözleri açıkken etrafını saran şiddetten mutlu bir şekilde etkilenmemişti.

Elyse bu sessiz, samimi anda ona baktı, parmaklarını çene çizgisi boyunca uzanan kirli sakalın üzerinde gezdirdikten sonra kaçmaya çalıştı. Ancak tam bir ayağı yere basacakken Alessandro onu yakaladı. Alessandro kolunu onun beline dolayarak Elyse'i yatağa geri çekti ve memnun bir iç çekişle onu göğsüne bastırdı. Sesi çakıllı, uyku yüklü tonlarda gürledi: "Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz *Sinyora Vitale*?"

Elyse onunla yüzleşmek için ayaklarını sürüyerek döndü. "Uyandırdığım için özür dilerim."

"*Hayır*, hata bende. Uykum hafiftir. Ama eğer pişmanlık duyuyorsan ve yaptıklarının kefareтини ödemek istiyorsan?" Kahverengi ve mavi-gri gözleri kırpışarak açıldı. Yakışıklı yüz hatlarının üzerinde bir uyku sisi gezinirken esnedi ve Alessandro'ya daha da yaklaştı. Alessandro'nun eli göğsünü avuçlamak için uzandı, başparmağı ve işaret parmağı arasında meme ucuna hafifçe dokundu ve yumuşak bir sesle "*Kal*" diye emretti.

Elyse iç çekti ve onun dokunuşuna doğru yöneldi. "Uyumaya geri dönmek istemiyor musun?"

Diğer eli hızla kızın klitorisini buldu. "Artık değil."

Orta ve yüzük parmaklarını kullanarak, yarığından ıslaklık parlayana kadar hafif, ikna edici daireler çizdi. Elyse avucunu kalınlaşan sikinin etrafına sarmak için elini adamın yontulmuş gövdesinden aşağı doğru kaydırđı. Parmakları sert uzunluğın etrafında kapanırken minnetle homurdandı. Elyse onu telaşsız vuruşlarla okşadı, hassas, ağlayan ucunu kızdırmak için arada bir durakladı. İkisi tek kelime etmeden bu şekilde devam ettiler, sadece dokunuyor, oynuyor ve sanki dünyadaki tüm zamanları varmış gibi birbirlerini çıldırtıyorlardı.

Aleti orgazmın eşiğinde zorlanmaya başladığında, Alessandro onun elini kenara itti. Başını kalçalarının arasına yerleştirdi ve bir kez daha amının dudakları boyunca kaydırđı. Ballı amcığına gerçekten sokmadan sikişmeye olabildiğince yaklaştı. Alessandro'nun yüzü ihtiyaçtan iki büklüm olmuştu. Kadının yanında kasları gergin ve gergin bir şekilde titriyordu ama yalvarmadı. Oyunlarının kurallarına uymaya kararlı görünüyordu. Çaresizce hırladı, "*Dios, çok hazırsın. Benim için.*"

"Haklısın. Senin için hazırım," diye nefes aldı, "*kaybetmeye.*"

Elyse ona biraz daha eziyet etmek için üzerine çıkıp boynuna ve yüzüne öpücükler yağdırırken bir yandan da utanmadan kendini onun sikine sürttü. Ucu neredeyse içine kaymak üzereyken nefesleri aynı anda kesildi. Bakışları kilitlendiğinde kadının gözleri büyüdü ve adamın gözleri keskin bir şekilde daraldı. Adamın elleri kadının kalçalarını kavrayarak onu yerinde kilitledi. Kukusu adamın istekli sikinin üzerinde zonkluyordu. Sikişme arzusu onu tüketmişti. Sefaletlerine bir son vermek için sadece aşağıya, aşağıya, *aşağıya* batması gerekiyordu.

Acı dolu bir bakışla, "Bu oyundan nefret ediyorum. Hiç kimseyi seni arzuladığım kadar arzulamadım."

Arzulamak dedi. Ama aşk değil. Dehşet verici bir şekilde Elyse de onun için aynı şeyleri hissettiğini fark etti. Aralarındaki bu tutku bağımlılık gibi hissettirmeye başlamıştı. Elyse saplantının yıkıcı doğasını çok iyi anlıyordu. *Babası* sonunda bu tür kötü alışkanlıklara yenik düşmüştü ve o da aynı yolda tökezlememesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Elyse'in önceki gece Alessandro'yla ördüğü hassas güven bağı artık huzurunu koruyamıyordu.

Sinirlerine daha fazla hakim olamayarak, "Bu seni korkutmuyor mu?" diye ağzından kaçırdı.

Kaşlarını çatdı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Elyse onun üzerinden kayarak uzaklaştı ve bir yandan da "Paylaştığımız şey çok yoğun," diye açıklamaya çalıştı.

Hâlâ sertti. Kız hâlâ ıslaktı. Aralarında baştan çıkarma sesleri yükseliyordu. Alessandro'nun gözleri okunamayan bir duyguyla titriyordu. "Bu seni heyecanlandırmıyor mu?"

"Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim," diye itiraf etti Elyse, "ama keşke böyle olmasaydı-ezici."

Sırıttı. "Belki beni becerdikten sonra daha iyi hissedersin."

Gözlerini devirdi. "Sevişmek işleri daha da karmaşık hale getirecek. Sonunda birlikte olsak da olmasak da, senin yanında asla huzur bulacağımı sanmıyorum."

Kaşları kalkarken yüzünde bir eğlence dansı belirdi. "Endişelerinizi hafifletmek için ne yapabilirim?"

"Az kalsın yine ölüyordun ve Marcello olmasaydı vurulacaktın. Hayatınız her zaman ölümden bir kurşun uzakta gibi görünüyor." "Beni öldürmeye çalışan şerefsizler öldü."

Alt dudağını ısırdı. "Ama başkaları da olacak, değil mi? Bu bok asla bitmez."

Alessandro uzanıp onun yüzünü okşadı. Ona belli belirsiz gülümsedi. "Sizi temin ederim ki *Sinyora Vitale*, cildinizin kırıştığını ve saçlarınızın beyazladığını görecektir kadar uzun yaşayacağım."

Elyse gözlerini kaçırdı. Kalbi hafifçe sızladı. Ona inanmak istiyordu ama verdiği söz boş geliyordu. İnsanlar çok kırılıyordu. Elyse zamanında sayısız hayat kurtarmıştı ama aynı zamanda çok fazla ölüm de görmüştü. Hiç kimse bundan muaf değildi. Genç ya da yaşlı olabilirlerdi. Sağlıklı ya da hasta. Ölümlülük sınırlıydı, kader acımasızdı ve modern tıp kaçınılmaz olanı geciktirmek için ancak bu kadarını yapabiliyordu. Birden aklına Luca ve Monte'nin *malattia* ve *cancro* hakkındaki konuşmaları geldi. Elyse, "Sana bir şey sorabilir miyim?" diye mırıldandı.

Başparmağı alaycı bir tavırla kızın yanağına dokundu. "*Gatta curiosa*. Sanki her zaman bana bir şey sormak istiyormuşsun gibi geliyor."

Ona *meraklı* bir *kedi* demişti ve çok fazla soru soran kedigillerin sonu genellikle ölüm olurdu. Elyse onun küçük iğnelemesini bir kenara itti. "Hayatınızda hastalıktan etkilenmiş biri var mı?"

Eli kızın yanağında dondu kaldı. "Daha açık olmanız gerekecek."

Sorusu onu gafil avlamış gibiydi. Elyse karanlıkta bir atış yapmaya karar verdi. Sadece nereye varabileceğini görmek için. "Yani, yakın zamanda kanser teşhisi konmuş bir arkadaşınız ya da aile üyeniz var mı?"

Alessandro elini ondan çekti. "Kiminle konuşuyordun?" "Hiç kimseyle," diye yanıtladı Elyse.

Monte ve Luca'nın Alessandro'nun gazabına uğramasını istemiyordu. Elyse, "Dün gece diğer konukların bu konu hakkında konuştuklarını duymuş olabilirim," diye yalan söyledi.

Ona soğukkanlılıkla baktı. "Kim?"

"Um..."

"İspanyolca konuşuyorsun, *değil mi?*"

"Sadece biraz," diye isteksizce itiraf etti. "Asgari düzeyde, gerçekten. Renkler ve sayılar. Yemek. Bazı küfürler."

Elyse, Alessandro'nun onun ne kadar yetkin olduğunu anlamasını istemiyordu. Onun yanında İtalyanca konuşurken gardını yükseltmek zorunda kalabilirdi. Ama İspanyolcası hakkında da yalan söyleyemezdi. Elyse, Queens'teki dairesinde birlikte geçirdikleri süre boyunca Alessandro'nun önünde birkaç kelime konuştuğunu hatırlıyordu.

"Kolombiyalılar mıydı?"

Daha şimdiden Alessandro'nun müttefiklerini otobüsün altına atmanın kötü bir fikir olacağını hissetti ve hızla durumu yatıştırmaya çalıştı, "Um, onlar değildi ve zaten ne dediklerini anlayamadım. Bunun için özür dilerim."
_"

Alessandro iç çekerek araya girdi, "Yanılmıyorsunuz."

"Ben... değil miyim?" Elyse hızla gözlerini kırptırdı. Haklı çıkmayı beklemiyordu.

Sonra nefesinin altından İtalyanca küfretti. "Yardım etkinliğinde bir şey duyduysan, yakında herkes öğrenir. Haber çabuk yayılır. En azından biz evlenene kadar bunu yabancılardan saklamayı umuyordum. Ama görünüşe göre lütuf dönemim sona erdi. "

Alessandro'nun tavrı kasvetli bir hal aldı. Bakışları uzaklaştı. Elyse uzanıp yüzünü tekrar kendisine doğru çevirdi. Yine de konuşmadı. Güçlü duygular içinde derinlere gömülmüş, yüzeye çıkamıyor gibiydi. Elyse bir kez daha onun savunmasını kırmaya çalıştı. Nazikçe ama kararlı bir şekilde, "Seni bir şey paylaşmaya zorlamayacağım ama bu mesele güvenliğimizi ilgilendiriyorsa, bana bir noktada bir açıklama borçlusun," diye ısrar etti.

Alessandro sanki zihni sessiz bir bulmacayı çözüyormuş gibi uzun, çok uzun bir süre ona baktı. Bir sonraki sorusu onu şoke etti. "Benimle evlenir misin, *cuore mio?*"

Angelo'ya ne oldu?

Sonra adamın ona evlenme teklif ettiğini fark etti. Yeşil gözleri patladı. Kalbi tekledi.

Bu orospu çocuğu!

Alessandro Elyse'in eline uzandı ve yanağına götürdü. Sonra yüzünü çevirerek avucuna hafif bir öpücük kondurdu. "Yemin ederim, birkaç gün içinde sana çok daha iyi bir evlenme teklifi yapacağım. Tüm tantanasıyla ve hak ettiğin büyük, parlak elmasla birlikte. Ama şu anda benim olduğunu bilmem gerekiyor. İtiraf etmek üzere olduğum şey konusunda sana güvenebileceğimi."

Yatakta sarmaş dolaş uzanırlarken, **a r a l a r ı n d a** uzun, rüya gibi bir an yaşandı. Zaman akmayı bıraktı. Elyse kendini kaybetti. Kalbinin gümbürtüsü diğer her şeyi susturdu. Adam ona öyle yoğun bakıyordu ki. Bakışları ruhunu kesecekmiş gibi hissediyordu. Kahverengi ve mavi-gri gözlerden yansıyan samimiyet, kalbinin tellerini acımasızca çekiştiriyordu.

Alessandro'nun sorusu bir cevap gerektiriyordu. Teklifi bir alev gibi yanıyordu. Göz ardı edilemeyecek kadar parlak ve kaçınılamayacak kadar göz kamaştırıcıydı. Parlaklığı, karı koca olarak geleceklerine bir bakış sağlıyordu. Yine de onunla olan evliliğinde parlak bir şey olmayacaktı. Mafya eşleri gölgelerde aksesuar ve piyondan başka bir şey olarak var olmazlardı. Hayat artık ona ait olmayacaktı.

Benimle evlenir misin, cuore mio?

Eğer Alessandro ile evlenirse, bu yaldızlı kafes onun gerçekliği olacaktı. Elyse sanki bu konuda seçme şansı varmış gibi Alessandro'nun teklifini düşündü. Eski dairesinin kapısına taktığı işe yaramaz kilitler gibi, vereceği cevabın gerçekten bir fark yaratabileceğini düşünmek rahatlatıcıydı. Onun teklifini kabul etmek istiyor muydu? Elyse'in beyninin mantıklı kısmı Alessandro'nun ona aşık olmadığını, onun da ona aşık olduğunu kabul ediyordu ama kelimenin diğer tüm anlamlarıyla sevgili oldukları kesindi.

Belki de sorulması gereken daha iyi soru şuydu: *Onu reddedecek güce sahip miydi?* Birbirlerine duydukları çekim cehennem gibi yakıcıydı. Bir ya da iki yıl içinde boşanacak olsalar bile, Elyse Alessandro'yu unutmak için çok geç olduğunu hissediyordu. Kalbinde kalıcı bir yara izi bırakacaktı. İyi ya da kötü, başka hiçbir erkek onun yerini alamayacaktı. Alessandro Vitale çekici ve unutulmazdı ve Elyse uzak durması gereken nedenlere rağmen *onun, onun, sadece onun* olmak istiyordu.

O anda Elyse'in güvensizliklerinin ve belirsizliklerinin doruk noktası yerini merak, istek ve *basitlik* duygusuna bıraktı. Kalp inkâr edilemezdi. Ne mantıkla. Ne de mantık. Arzu sadece arzuladığı şeyi arzuluyordu. Elyse adamı önemsiyordu. Alessandro'nun derinliklerini öğrenmek istiyordu.

Sırlar. Kartel ve *Stidda* hakkındaki sırlar. Ve gizemli kanser hastası. Üvey kız kardeşiyle olan gergin ilişkisi hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. O zamandan beri amaçları genişlemişti. Elyse kendini korumak istediği kadar onu da korumak istiyordu. Umutsuz bir bağımlı gibi, onu tuzağa düşüren piç kurusuna aşık olmuştu.

Bir kalp atışı sonra, o daha hatırlayamadan cevabı ortaya çıktı: "Seninle evlenirim."

Yüzüne yavaş, şefkatli bir gülümseme yayıldı. "Ciddi misin?" O da küçük bir gülümsemeyle başını salladı. "Evet."

Alessandro tüm yüzü sevinçle dolup taşarken, Elyse'in yüzünü ellerinin arasına almak için eğildi. Onu sanki camdan yapılmış gibi tuttu. Alessandro daha sonra Elyse'nin alnına ve her iki yanağına mutlu, kutlama öpücüklerinden oluşan bir iz bıraktı. Ancak tam dudaklarının üzerinde durdu ve umut dolu gözlerle bir santim ötede durdu.

Onu bekliyordu.

Çünkü onu daha önce pek çok kez reddetmişti. Elyse bu sefer onu inkâr etmeyecekti. Aralarındaki boşluğu kapatmak için öne doğru eğildi. Elyse onu öptü. İlk başta Alessandro'nun dudaklarının Elyse'nin dudaklarına dokunuşu tatlı, neredeyse masumca geldi ama kısa süre sonra Alessandro öpüşmelerini derinleştirerek dilini de soktu. Alessandro onu aşık bir şeytan gibi öptü. Tüketerek, derinden, yakından. Ona doymak gibi görünmüyordu. Elyse de kesinlikle ona doyamıyordu. Dilleri birlikte dans ediyordu. Dişleri alt dudağını hafifçe çekiştiriyordu. Ağızları sürekli olarak kilitleniyor ve zevkle karışık kötülüğün baş döndürücü itiş ve çekişinde oyalanıyordu.

Sonunda soluklanmak için birbirlerinden ayrıldıklarında Alessandro'nun göğsü kabarmış, Elyse'in dudakları şişmişti. İkisinin de yüzü kızarmıştı.

"Seni öpmek böyle bir şeyse," diye mırıldandı Alessandro yarı sersemlemiş ve kendini beğenmiş bir ifadeyle, "düğün gecemizden sağ çıkamayacağım."

Güldü. "Bu replikler her zaman işine yarar mı?"

Sırıttı. "Senin üzerinde çalışmaya devam ettikleri sürece, onları kullanmak niyetindeyim. Az önce karım olmayı kabul ettin. Baştan çıkarma yöntemlerimi eleştirecek konumda değilsin."

Yüzünde mahcup bir ifade belirdi. "Çok utanmazsın."

Onu dudaklarından tekrar öptü. Sonra tekrar. Ve tekrar. *Utanmadan*. "Beni Paris'teki en mutlu adam yaptın."

Kalbi sıcak ve dolu hissetti. "Öyle mi?"

Alessandro ona gülümsedi ve etkili olması için bir kez daha vurguladı: "*En mutlusu.*"

"Neden sadece Paris'te mutlusun? Neden tüm dünyada değil?"

Gözlerinde çapkın bir parıltı belirdi. "Seni sikmem için bana yalvardığında beni dünyanın en mutlu erkeği yapacaksın."

Alessandro kendini onun üzerine yuvarlamaya devam etti. Bacaklarının arasına yerleşirken bileklerini başının iki yanına sıkıştırdı. Aleti kadının kıvrımlarını yokladı. Sertlik bir kez daha yumuşaklığa süründü. Elyse odaklanmak için mücadele etti. Nefesi kesildi. Alessandro'nun beklenmedik teklifi konuşmalarını bölmüş ve öpüşmeleri onu elindeki daha önemli konulardan uzaklaştırmıştı. Elyse biraz çaba sarf ederek onun altından sıyrılmayı başardı. Alessandro'ya sertçe, "Henüz konuşmamız bitmedi," diye hatırlattı.

Kadının sözleri onun üzerinde ayıltıcı bir etki yaratmış gibiydi. Gözlerini kapattı. "Haklı olduğun zaman bundan hoşlanmıyorum."

Elyse, "Bana söylemek istediğin şey neydi?" diye sordu.

Alessandro gözlerini açana kadar aralarında birkaç saniye daha geçti. Az önceki umursamaz tavrı bir anda kayboldu. Onun yerine, kaşlarının arasında derin bir kırışıklık belirdi ve ağzı şimdi düşünceli bir çizgiyle sıkı ve düz bir şekilde çizilmişti.

Bakışları ona kilitlendi. "Sana söyleyeceğim şey mümkün olduğunca uzun süre aramızda kalmalı."

"Hayatım yakında sizinkine bağlanacak. Senin çıkarlarını korumanın benim için en iyisi olduğunun tamamen farkındayım. Bana güvenebilirsiniz."

Bu onun hafif bir gülümsemesine neden oldu. "Aferin kızıma."

Kızardı ve onun devam etmesini bekledi. Alessandro hemen konuşmadı. Düşüncelerini toparlıyor gibi görünüyordu. Kelimeleri bulana kadar birkaç dakika daha geçti. İç çekti. "Babam bizim *cosca'nın kaptanıdır.*"

Elyse hafifçe kaşlarını çattı. Bu ona dünyayı sarsacak bir sır gibi gelmemişti.

"O da hasta."

Kaşları kalktı. *Tamam*, bu düşmanlarından saklamaya değer bir sırdı. Endişeli bir ses tonuyla, "Babanıza şu teşhis mi kondu..." diye sordu.

Alessandro'nun gözlerini hüznün doldururken Elyse'in sesi kesildi. Sesini tekrar bulana kadar adem elması birkaç kez sallandı, "Babam

kanseri var. Pankreas kanseri."

Oh, lanet olsun. Elyse bir onkolog değildi ama pankreas kanserinin neredeyse bir ölüm cezası olduğunu biliyordu. Hastaların sadece %5 ila %10'u teşhis konulduktan sonra beş yıldan fazla hayatta kalabiliyordu. Elyse'in kalbi Alessandro için acıyordu. Bir hayat hâlâ bir hayattı. Suçlu bile olsa. Yavaşça, "Prognoz nedir?" diye sordu.

Yüzünü buruşturdu. "Doktorlar yakında öleceğini söylüyor." "Ne kadar zamanı var?"

"Tedaviyle bile en fazla altı ay."

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm," diye mırıldandı, kendini oldukça çaresiz hissediyordu. Özür dilemek işe yaramaz gibi geliyordu. Yetersiz ve boş. Özellikle de bekleme odalarındaki endişeli ailelere kötü haberi o vermişken. Sadece kelimeler ölüleri geri getiremezdi. Ne de geride bıraktıklarının acılarını dindirebilirdi.

Alessandro omuz silkti ve duygusuz bir ses tonuyla cevap verdi: "Üzülme. Ölüm hayatın bir parçasıdır. *Quando finisce la partita il re ed il pedone finiscono nella stessa scatola.*"

Bu kez İtalyancası onun anlayabileceğinin ötesindeydi. Elyse'in kaşları çatıldı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Oyunu bitirdiğinizde," diye açıkladı sessizce, "şah ve piyon aynı kutuya girer."

"Bu biraz üzücü."

"Bunu bir trajedi olarak görmüyorum. Tanrı insanları eşit olarak yarattı ve ölüm eşitleyicidir. Babam bu gerçeği anlıyor. *Ben de öyle.* Bu yüzden korkmadan yaşayabiliriz. Bu, ölümlülüğümüze katlanmamızı kolaylaştırır."

Sözlerinin ciddiyeti yerleştikçe, onun da kalbi çöktü. "Sanırım *korkmadan yaşama* kısmı kulağa hoş geliyor. Ama yine de diğer her şeyi oldukça... karanlık buluyorum."

Ölüm her zaman kazanır. Bir insanın kalbindeki iyilik ne olursa olsun. Ya da günahlarının ağırlığına. Babalar ve oğullar. *Mafya* ve Samiriyeliler. Görünüşe göre sonunda herkes bir tabutta son buluyordu.

Ağzı yukarı doğru kıvrıldı ama gözleri hâlâ melankoliyle doluydu. "Ben gerçekçiyim, unuttun mu?"

Oyunu bitirdiğinizde şah ve piyon aynı kutuya girer. Bu söz Elyse'e Queens'teki dairesinin kapısına taktığı kilitleri hatırlattı. Onlar da aynı amaca hizmet ediyordu. Bunların hepsi, insanların acı verici bir gerçeklikle bir arada yaşamak için kendilerine söyledikleri yalanlar, hikayeler ve mazeretlerdi. Elyse

onu teselli edecek kelimeleri bulamadı. Onu teselli etmenin kendisine düşüp düşmediğini bile bilmiyordu. Yine de Elyse, kendini daha az yalnız hissedebilsin diye yatakta ona doğru ilerleyip başını göğsüne yaslamak için çaba gösterdi. Kolları ona dolandı. Onu kendine çekti ve şakağına hızlı bir öpücük bıraktı. Tekrar konuşmadan önce bir süre bu şekilde onun kucağında kaldı.

"İtiraf ediyorum, babama iyi bir evlat olamadım." İtirafına rağmen Alessandro pişmanlık duymuş gibi görünmüyordu. Yüzünde tek bir duygu bile titreşmiyordu. Başını kaldırarak Alessandro'ya baktı, söylemediği her şeyi anlamaya çalışıyordu ama onu okumak imkânsızdı. "Kardeşlerim bu hayat için daha uygunlardı. Ne yazık ki onlar cehennemde çürüyor ve yaşayan benim."

Elyse sessizce, "Kendini onlarla kıyaslamak hiçbir işe yaramaz," dedi. "Ölüm kaçınılmaz olabilir ama hayat bize bir amaç verir, bu yüzden geçmiş unutmaya çalış. Ölene kadar, senin ve benim nasıl yaşamayı seçtiğimiz önemli. Kardeşlerin öldü. Ama sen hala buradasın ve artık ben varım. İstedığın hayat için savaşalım."

Bakışları onunkileri aradı. "Benim bir önemim var mı?" "Benim için," diye itiraf etti, "önemlisin."

Ağzını bir gülümseme kapladı. "O zaman bu fazlasıyla yeterli."

Elyse de gülümsedi.

"Babamın yanıldığını kanıtlamak istiyorum. O hastalanana kadar, onun *halefi* olarak görevlerimi ciddiye almadım. Belki de bu yüzden *Stidda* ve babamın müttefikleri gibi diğerlerinin *beni* ciddiye alması zor. Onların saygısını kazanana kadar büyükbabanın desteğine ihtiyacım olacak. Bu yüzden evlenmeliyiz. Babam son nefesini verdiğinde, şiddetli bir güç mücadelesi kaçınılmaz olabilir. Rakipler kaos yaratmaya ve zayıflıklarından faydalanmaya çalışacaklardır. Başarılı olmalarına izin vermemeliyim."

Elyse tek kelime etmeden Alessandro'yu inceliyor, gerçeği ortaya çıkarmak için itirafındaki yalanları araştırıyordu. Malina'nın Alessandro ve kardeşleri hakkında anlattığı her şeyi gözden geçirdi. Alessandro hayatının erken dönemlerinde, babasının imparatorluğunun ganimetlerinden bir damla kan, ter ya da gözyaşı dökmeden yararlanan bir mafya prensi gibi görünüyordu. Ayrıca Alessandro'nun tam olarak hazır olmadığı bir role itildiği de anlaşılıyordu çünkü her zaman liderliği kardeşlerine bırakmıştı.

Şu anda, babasının eski muhafızlarından destek almak için mücadele ediyor gibi görünüyordu. Belli ki kaos başlamadan önce kendini toparlaması gerekiyordu. İçinde

Bir şekilde, kaos onları çoktan buldu. Birisi Alessandro'yu New York'ta öldürmeye çalışmıştı. Paris'te onu tekrar kimin hedef almaya çalıştığını merak ediyordu.

"Şimdi benim hakkımda daha az mı düşünüyorsun?" diye sordu. Elyse dürüstçe, "Hayır," diye yanıtladı.

"Neden olmasın?"

Alessandro onu yakından izliyordu. "Vitale olarak doğmayı sen seçmedin ki," diye cevap verirken onun kendisi hakkındaki düşüncelerini çok önemsiyor gibiydi. Benim babamın kızı olmayı istediğimden daha fazla değil. Ya da bir Graviano. Zor bir durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışmakta yanlış bir şey yok."

Hayatları arasındaki paralellikler esrarengizdi. İkisinin de babası sakat kalarak onları mahvetmişti. O hâlâ babasının pisliğini temizlemeye çalışıyordu ve şimdi Alessandro babasının imparatorluğunu yıkılmaktan korumakla görevliydi.

Nazıkçe, yüzündeki bir tutam saç fırçaladı. "Bunu söylemen çok cömertçe. Her şey düşünüldüğünde."

Her şey düşünüldü. Onunla evlenmeye zorlanması gibi. Çünkü babası ölüyordu. Tanıdık bir öfke dalgası alevlendi. Elyse biraz kaşlarını çatı. "Bilesin diye söylüyorum, beni bu evliliğe zorladığın için sana her zaman kızgın olacağım."

"Kızgınlığını kabul ediyorum," diye mırıldandı Alessandro. "Bunu hak ettiğimi biliyorum."

En azından kendinin farkındaydı. Bir an için, Alessandro'nun babasının halefi olarak yerini sağlamlaştıran kadar hayatına yönelik daha kaç girişim olacağını merak etti. Onun güvenliği için duyduğu endişe ön plana çıkınca kızgınlığı azaldı. "Ama sanırım... senin bakış açını anlayabiliyorum. Bu boktan durumdan kurtulmak için beni becermekten başka çaren yok."

"Anlaşmamız konusunda seni daha mutlu etmek için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sormadan önce bir süre onu inceledi.

"Bilmiyorum."

Birden Alessandro yataktan kalktı, Elyse'i de yanına çekti ve tam o anda konuşmalarının ağırlığı dağıldı. Yerini yeni, daha hafif bir ruh hali aldı. Alessandro belli belirsiz gülümsedi. "Gelin *Sinyora Vitale*, bugün bizim için planlarım var."

Ona temkinli bir şekilde yan gözle baktı. "Ne tür planlar?"

Onu duşa doğru itmeye başladı. "*Umutsuz romantik türden.* Ne de olsa Paris'teyiz ve sizi hiçbir yere götüremedim.

Belki bugünden sonra müstakbel kocana *biraz daha az* kızmayı öğrenirsin."

Elyse gülümseyerek alay etti, "Sanmam."

Alessandro durup avucunu dudaklarına götürdü. Sevgiyle öptü. Sonra da ona göz kırptı. "Meydan okuma kabul edildi, *cuore mio*. Ayaklarını yerden kesmeye kararlıyım!"

OceanofPDF.com

GÜNEŞ IŞIĞI tenini öperken, şık Marais bölgesine vardılar. Elyse, Alessandro'yla birlikte *Rue des Barres*'in büyüleyici, Arnavut kaldırımli sokaklarında yürürken, aşıkmiş gibi davranmak ve hayranlık duyduğu nişanlısının Mikey'i gözünü kırpmadan ateşe veren türden bir adam *olmadığını* düşünmek kolaylaştı. Şu anda Alessandro şeytan değildi. Ona sonsuza dek mutlu bir hayat yaşatmaya kararlı bir masal prensi gibiydi.

Elyse'in direnci ılık bir bahar günündeki kar gibi yavaşça eriyip gitti. Artık duygularına hükmetmek ona düşmüyordu. Alessandro onları çörtlenli kiliselerin, ortaçağ görünümlü yarı ahşap evlerin, küçük kafelerin ve pitoresk butiklerin yemyeşil, sarmaşıklarla kaplı vitrinlerinin önünden geçirirken elinin Alessandro'nun sıcak, nasırlı avucunun içine mükemmel bir şekilde oturduğunu fark etti. Kahve ve kruvasan için durdular. Ve Alessandro'nun gözüne çarpan her şeyi satın almaya çalıştığı küçük dükkanlara göz attılar. Luca ve Monte, Alessandro'nun ona hediye etmekte ısrar ettiği bir yığın eşyayı taşıyarak arkalarından yaklaştılar.

Bütün sabah Elyse'in kalbi kız gibi çarparken zihnini bir tedirginlik kapladı. Bu mutlulukla karışık çılgınlığın hızla yeni normal haline gelmesinden korkuyordu. Kafasını kuma gömmüş bir devekuşu gibi mi davranıyordu? *Kesinlikle* öyle. Yardım balosundaki yarım yamalak kaçma girişimi dışında Elyse henüz Alessandro'nun kırılma noktasını test etmemişti. Eğer gerçekten kaçmayı denerse, Alessandro onu yakalayıp parçalara ayırarak geri getirir miydi? Elyse bu soruya cevap vermek istemedi. Sadece bugünlük, o ana yaslanmaya karar verdi.

ve etrafında gizlenen tehlikeyi unuttu. Alessandro en çekici halini sergilerken kendini kaptırmamak imkânsızdı. Piçin kelimelerle olan ilişkisi ve hınzır gülümsemesi muhtemelen bir kraliçeden bir krallık koparabilirdi.

Öğle yemeği saatinde onu *La Vigne de Montmartre*'a getirdi. 1933 yılında kurulan bu geniş üzüm bağı Paris'in en iyi saklanan sırlarından biriydi. Montmartre tepesinin yarısında yer alan bağda çoğunlukla Pinot Noir ve Gamay cinsi üzümler yetiştiriliyordu. Şaraphane genellikle halka açık değildi, ancak Alessandro bir şekilde onlar için özel bir tadım ayarlamayı başarmıştı.

"*Le Clos Montmartre*, ürettiği şarabın kalitesinden ziyade Paris'in tek üzüm bağı olma özelliğiyle tanınıyor," dedi. "Bir dahaki sefere, Fransa'da daha fazla zamanımız olduğunda, seni Bordeaux'ya götüreceğim."

"Yine de," diye haykırdı Elyse şehre tepeden bakan eğimli asma kaplı tepeleri görünce huşu içinde, "burası çok güzel. Beni getirdiğiniz için teşekkür ederim."

Başını nezaketle eğdi. "Eğer sen mutluyusan, *cuore mio*, o zaman ben de mutluyum."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Mutluydu. Elyse en son ne zaman böyle hissettiğini hatırlayamıyordu, çocukluğundan beri, özellikle de babası komaya girdikten sonra. *Disneyland'i siktir et*. Paris bir rüyanın gerçeğe dönüşmesiydi.

Birkaç kadeh Pinot Noir ve Merlot içtikten sonra Elyse kendini daha da *mutlu* hissetmeye başladı. Her zamankinden daha az kısıtlanmış hissediyordu. Daha hafif ve daha özgür. Üzüm bağının dolambaçlı, çiçeklerle süslü patikalarında bir tura çıktıklarında, Elyse düz ayakkabı giymesine rağmen tökezlemeye ve kıkırdamaya devam etti. Neyse ki Alessandro onu yakalamak için her zaman oradaydı, neşeli bir şaşkınlık içinde sallanırken belinin etrafında sağlam, sabit bir el tutuyordu.

Turlarının sonuna doğru Elyse'in yanakları pembe pembe parlıyordu. Dudaklarında dingin, rahat bir gülümseme vardı. Alessandro'yu öpmek için parmak uçlarında yükseldi. "Bugün bir rüyaydı," diye nefes verirken yeşil gözlerinde memnuniyet parlıyordu.

Alessandro alaycı bir sırıtişla, "Eğlenmene sevindim," dedi.

Elyse ona doğru sallanarak fısıltıyla bağırdı: "Hatırlat da sana teşekkür edeyim! Doğru dürüst! Bu gece! Yalnız kaldığımızda!"

Monte mahcup bir homurtuyla gözlerini kaçırırken Luca telefonuna odaklanarak onu duymamış gibi yaptı. Alessandro onu yakaladığında kıkırdadı

kollarında. "Bana teşekkür etme. *Henüz teşekkür* etmedim. Gün daha bitmedi ve seni bekleyen birkaç sürprizim daha var."

Sonra, sadece onun duyabileceği alçak bir ses tonuyla mırıldandı: "Ama bu gece yalnız kaldığımızda minnettarlığının karşılığını almak için sabırsızlanıyorum."

Elyse ona bakmak için çenesini kaldırdı. "Efendim?"

Bu kez, bu kelimeyi söylerken tek niyeti onu memnun etmektir. Başını eğerek beklentiyle ona baktı. Elyse'in sarhoşluğu onu cesaretlendirmeye devam ediyordu. Kollarını adamın boynuna doladı ve kulağına mırıldanarak o gece ona nasıl teşekkür edeceğini çok açık bir dille anlattı.

"Beni dinle, hem de çok dikkatli dinle. Daha önce hiçbir erkek bana senin hissettirdiğin gibi hissettirmedi. Bana dokunmana bayılıyorum. Beni sikmek için yalvarmana bayılıyorum. Sana dokunmayı **d a h a** da çok seviyorum. Bu gece sana dokunmak istiyorum, *her yerine*, sikini elime, ağzıma ve hatta belki de zevkten aklımı kaçırana kadar amıma almak istiyorum. Sert ve hızlı olmanı istiyorum. Tatlı ve yavaş olmanı istiyorum. Hepsini senden istiyorum, bebeğim. Bunu bana verebilecek kadar erkek olduğunu düşünüyor musun?"

Alessandro'nun nefesi kesildi. Sanki kızın sözleri onu büyülemiş gibi tüm vücudu gerildi. Kadın ondan uzaklaştı ve muzip bir kıkırdamayla patikada sendeledi. Alessandro gülerek onun peşinden gitti. Kız bir sevinç çılgılığıyla onu atlattı ve koşmaya devam etti. Alessandro rahat ve yavaş adımlarla onu takip etti. Alessandro onu yakaladığında Elyse'i tekrar kucağına aldı ve gün ışığında onu öpmeye başladı. Onu nefessiz bıraktı. Elyse kendini yeniden ilk aşkıyla buluşan bir genç kız gibi hissetti.

Kendini ona adanması Elyse'in başını döndürmüş, eğlenceli ve çok arzulanmış hissetmesine neden olmuştu. Aşık olmak böyle bir şey miydi? Bunu bilmiyordu. Umurunda da değildi. Elyse ilk kez düşünmemeyi seçti. Sadece kendini olmaya bıraktı. Kafası şarapla, üzüm bağının büyüyle ve yanındaki güzel piçin ikircikli varlığıyla dolup taşıyordu.

Alessandro ve Elyse öğleden sonra akşam yemeği için hazırlanmak üzere daireye döndüler. Alessandro siyah bir takım elbise giydi. Elyse ise zincir süslemeli yakası olan siyah uzun kollu Givenchy mini bir elbise giydi. *Bois de Boulogne* parkının merkezinde yer alan üç yıldızlı Michelin restoranı *Le Pré Catelan*'a on çeşit yemekten oluşan bir ziyafet için gideceklerdi. O akşam Elyse karnını körili yengeç ile eşleştirilmiş

Fransız havyarı, wasabi confit ile kiraz ağacında tütsülenmiş somon, kaz ciğeri ve ince altın jöle ile servis edilen langoustine ravioli ve hayatında daha önce hiç tatmadığı çok sayıda akıllara durgunluk veren lezzet.

Isırıkların arasında alaycı bir tavırla, "Neden bana karşı bu kadar iyisin?" diye sordu.

"Çünkü," diye cevap verdi Alessandro, "kadınımı şımartmaktan zevk alıyorum."

"Bugün için tekrar teşekkür ederim," dedi. "Bunu asla unutmayacağım." Adam genişçe sıırttı. "Bir şey değil."

"Beni şımartmamalısın," diye şaka yaptı Elyse. "Buna alışabilirim."

Kaşları eğlenerek kalktı. "Ama mesele *de bu* zaten. Öyle değil mi? *Kalbinin arzuladığı her şeyi sana hediye etmek.* Bu şekilde benden ayrılmaya dayanamazsın."

Yüzünde bir belirsizlik belirdi. Ondan çok kendi kendine mırıldandı. "Sanki başka birinin hayatını yaşıyormuşum gibi geliyor. Bunların hiçbiri gerçek görünmüyor."

Alessandro ondan çok daha kendinden emin bir şekilde onayladı, "Alış buna, *cuore mio*."

"Hiç yapabilecek miyim bilmiyorum."

Bugün gerçekten bir rüyaydı. Her an bir filmde güzel bir sahne gibiydi. Belki de fazla güzeldi? Alkolün etkisi geçeli çok olmuştu. Her zamanki itidali ve mantığı da geri gelmişti. Elyse mum ışığında romantik akşam yemeğinde Alessandro'nun karşısında otururken, biraz fazla eğlendiği için evrenin onu cezalandırabileceği hissinden kurtulamıyordu.

Doğrusu, kocası olmak üzere olan bu şaşırtıcı adam hakkında hâlâ hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu. Bildiği şey ise can sıkıcıydı. *Alessandro onu sevmiyordu*. Yine de Graviano olduğu için üzerine titremeye hazırdı. Elyse onun sevgisinin ne kadar süreceğini merak ediyordu. Onun gibi yetenekli çapkınlar muhtemelen kadınlardan çabuk bıkarlardı.

Alessandro onu birkaç kez sikmesine izin verdikten sonra ilgisini kaybedecek miydi? Gravianos artık onun amaçlarına hizmet etmediğinde ona ne olacaktı? Elyse kıskanç bir aşığa dönüşmek istemiyordu. Ya da bir düşmana. Alessandro tarafından kullanılıp sonra da bitmiş bir pil gibi bir kenara atılmak istemiyordu. Elyse onunla evlenmeyi kabul ettiğine göre, evliliklerini nasıl aşılmaz bir kaleye dönüştüreceğini bulması gerekiyordu. Babası öldüğünde kıyamet kopacaktı.

Elyse o zaman Alessandro'nun müttefik, arkadaşı ve sırdaşı olması gerektiğini kırılmaz bir şekilde fark etti. Aksi takdirde, karşılına çıkan saldırıya dayanacak kadar güçlü olamayacaklardı. Ama onun kendisine tamamen güvenmesini sağlayabilir miydi? Kendisi de ona güvenebilir miydi? Aralarındaki bağ çok yeniydi. *Kırılğan*. Elyse elinde şarabıyla bardağın kenarından ona baktı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Karın olarak benden ne bekliyorsun?"

Alessandro masanın üzerinden uzanarak onun elini tuttu ve parmaklarının arasında okşadı. "Senden mutlu olmanı bekliyorum ve eğer mutsuzsan, üzüntünü nasıl gidereceğimi söylemeni bekliyorum."

Ona tatlı tatlı gülümsedi. "Sen ve senin sözlerin." O da gülümsedi. "Ben ve benim kelimelerim."

"Sorularımın tek birine bile cevap vermeden her zaman doğru şeyleri söylemeyi başarıyorsunuz."

Başparmağı avucunun üzerinde yavaş ve baştan çıkarıcı daireler çizmeye başlamıştı. Adamın dokunuşuyla kadının içinde bir arzu pırıltısı oluştu. Başparmağı kızın teninde dönüp duruyordu. "Onlara cevap veremem çünkü sorularınız çok geniş."

Elyse boynunun ısındığını hissetti. "Ne demek istiyorsun?"

"Size sadece aradığınız cevabı verebilirim. Her seferinde bir gün. Evlendikten sonra. Karı koca olana *kadar* ne sen ne de ben karı koca *olarak* birbirimizden ne istediğimizi bilemeyeceğiz. Şu anda tek bildiğim, *seni istediğim*."

Alessandro aniden onun elini bıraktı. Ceketinin içine uzandı ve küçük siyah kadife bir kutu çıkardı. Kutuyu açtı. İçinde, mum ışığında parıldayan, son derece büyük bir elmas yüzük vardı. Alessandro elinde yüzük kutusuyla sandalyesinden kalktı. Restoranın ortasında tek dizinin üzerine çöktü. Gözleri parlak ve ciddi bir şekilde parlıyordu.

"Evlen benimle, *cuore mio*," dedi usulca, "böylece bir ömür boyu senin hak ettiğin gibi bir koca olmayı öğrenebilirim."

Elyse'in bakışları adamların yüzük arasında gidip geldi. Alessandro'nun evlenme teklifi çok gerçekçiydi. Devasa kaya kesinlikle yeterince gerçek görünüyordu. Yine de kendine hatırlatması gerekiyordu-

Bu saçmalık hiç de gerçek değildi. Çünkü cevabı önemli değildi. Her halükârda onu kendisiyle evlendirecekti. Elyse yine de evlenme teklifine gülümsedi.

rüyası gerçek oldu. Bir kraliçenin soğukkanlılığıyla sol elini ona uzattı.
"Cevabımı zaten biliyorsun."

Evet.

Alessandro bir eliyle yüzüğü nazikçe kavrarken diğer eliyle de devasa pırlantayı yüzük parmağına geçirdi. Yüzüğün kendisi göz kamaştırıcıydı, ince altın bir bant üzerine yerleştirilmiş yuvarlak kesim tektaş bir pırlanta içeriyordu. Devasa karat büyüklüğü ve çarpıcı berraklığıyla herhangi bir ek süslemeye ihtiyaç duymuyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, kordon tam oturmuştu. Elyse, Alessandro'nun yüzük ölçüsünü araştırmak için ne zaman vakit bulduğunu merak etti. Elyse bir dakika boyunca aval aval bakmaktan kendini alamadı, elini bir o yana bir bu yana çevirerek ışıltıya ve parlaklığa hayran kaldı. Taşın iriliğine rağmen elmas, parmaklarının hafifliğine rağmen şatafatlı görünmüyordu. Rafine ve abartısız bir şekilde dikkat çeken tasarımda klasik bir zarafet vardı.

"Beğendin mi?" Alessandro sordu. Kaşlarının arasında endişeli bir kırıksıklık belirdi. "Eğer istersen kuyumcuma değişiklik yaptırabilirim-"

"Hayır, lütfen hiçbir şeyi değiştirmeyin, bayıldım" diye ısrar etti.

"Grup için altın rengi seçtim," dedi neredeyse mahcup bir ifadeyle, "çünkü geçen gece o altın rengi elbisenin içinde çok güzel görünüyordun."

Elyse'in bakışları çaresiz bir şaşkınlıkla müstakbel kocasıyla göz kamaştırıcı yeni yüzüğü arasında gidip geldi. Alessandro çok düşünceli davranmıştı. Böylesine büyük ve düşünceli bir hediyeyi kabul etmek için kendini tamamen hazırlıksız hissediyordu.

"Özür dilerim," diye özür diledi, pişman bir ifadeyle, "ama sana yüzük almadım."

"Gerek yok. Ben zaten bir tane yaptırdım."

"Yaptırdın mı?"

Alessandro başıyla onayladı ve gömleğinin yakasının altından uzanarak altın bir zincir gösterdi. Zincirden ağır bir altın yüzük sarkıyordu. "Yüzük özel yapım. Seninki de öyle. Metal çoğunlukla altından oluşuyor. Bir de başka bir şey."

Elyse sorgulayan bir kaşını kaldırdı. "*Başka* bir şey derken neyi kastediyorsun?"

"Kurşunu yüzüklerimizle birleştirdim."

"Kurşun mu?"

"Queens'te bana verdiğin."

Dudakları hayretle aralandı. "Onu sakladın mı? Bunca zamandır mı?"

Sessizce cevap verdi, "Ama tabii ki. Beni sana getiren şey bu. O ölümcül küçük pislik b a ş ı m a gelen en iyi şey. Çünkü,

şimdi, bizi birbirimize bağlıyor. İstedğin sürece senin kocan olacağım."

Yüzüklerine gömülü olan anlam, savunmasını eritti. Duyguları, kalbi patlayacakmış gibi hissedene kadar kabardı. Bu adama duyduğu sevgiyi zapt edemeyen Elyse sandalyesinden kalktı ve Alessandro'yu ayağa kaldırdı. Onu tutkuyla, umutsuzca, aşık bir kadın gibi öptü. Adam onu kollarının arasına aldı ve öpüşmelerini derinleştirdi. Dudakları ayrılırken Elyse fısıldadı: "Gelecekte bizi neler bekliyor bilmiyorum ama yeminimizi ciddiye almak niyetindeyim. Beni hayal kırıklığına uğratma ve yemin ederim ben de seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Alessandro temkinli bir ifadeyle ona baktı. "Bu bir söz mü? Yoksa tehdit mi?"

"İkisi de." diye kestirip attı.

Kısa bir süre sonra *Le Pré Catelan*'dan ayrıldılar. Daireye dönerlerken Alessandro araçtaki gizlilik kalkanını kaldırdı ve Elyse'i kucağına çekti. Mırıldandı, "Buraya gel, *canım benim*."

Elyse daha da yaklaşarak başını onun göğsüne yasladı. Sokak lambaları ve trafik ışıkları arabanın camından geçerken yüzüğü karanlıkta parlıyordu. Alessandro homurdandı, "*Dio*, seni ne kadar özlemişim."

Elyse güldü. "Sen neden bahsediyorsun? Bütün gün seninleydim!" İçini çekti. "Ama Monte ve Luca da öyleydi."

Sesini alçalttı ve fısıldadı, "Artık gittiler."

Alessandro gülümsedi ve Elyse'in burnuna sokuldu. "Gerçekten de sen yine benimsin."

Elyse sürücü koltuğuna doğru baktı. "Peki ya Nils?"

Gülümsemesi kızın yanağında genişledi. "Onun için endişelenme. Nils bariyerin ötesini duyamaz ya da göremez."

Elyse sırtıttı. "Bildiğim iyi oldu."

Huysuz ve asık suratlı tavrına rağmen Elyse, Alessandro'nun çoğunlukla son derece iyi bir ruh hali içinde göründüğünü fark etmekten kendini alamadı. Adam restorandan çıktıklarından beri gülümsemeyi neredeyse hiç bırakmamıştı. Araç ilerlerken, Alessandro Elyse'nin çenesini kavradı ve öpmek için onu kendine çekti. Elleri çıplak kalçalarında aşağı yukarı dolaşmaya başladı. Göğüslerini avuçladı. Bir eli sonunda mini elbisesinin kısa eteğinin altına kayd. Kıvrımlarını okşamak için külotunun dantelini kenara itti.

Adam boynundan ve köprücük kemiğinden aşağıya doğru öpücükler kondururken Elyse usulca inledi. Parmakları uyluklarının arasında dolaşıyordu. Başparmağı klitorisini sıyırdığında nefesi kesildi. Alessandro dokunuşunu tüy gibi hafif ve telaşsız tuttu,

Çok arzuladığı sürtünme ve baskıyı kasıtlı olarak engelliyordu. Gözleri kısıldı. *Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi.* Pantolonunun fermuarını açmak için bir elini kasıklarına doğru uzattı. Parmakları sikinin etrafına dolandığında Alessandro çoktan sertleşmişti. Elyse, Alessandro'nun kendisine uyguladığı aynı telaşsız, tüy gibi hafif yöntemle onunla oynadı. Alessandro avucuna doğru her hamle yapmaya ya da sürtünmeye çalıştığında, Elyse'in eli Alessandro kendini tekrar sakinleştirene kadar dans ederek uzaklaşıyordu.

"Baş belası," diye tısladı.

"Terbiyeli olmayı öğren," diye karşılık verdi. "I-"

Telefonu çaldı.

Elyse'nin şokuna rağmen Alessandro elini ondan çekmeden cevap vermeyi tercih etti. Piçin başparmağı hâlâ klitorisinin etrafında dönüyordu. Bu ne lan? Adamın cesareti onu hayrete düşürmüştü. Alessandro, telefona cevap verirken hınzırca onunla uğraşmaya devam etti. Parmakları kadının iç ve dış kıvrımlarında gezinirken sözleri İtalyanca'da kesiliyordu. Aletini birkaç kez hızlıca pompaladı. Adamın kalçaları karşılık verdi ama sesini sabit ve sakin tuttu. Alessandro İtalyanca bir şeyler daha mırıldandı. Klitorisini biraz daha hızlı ovdu ve kaygan sıcaklığının içine daldı. Bir parmak iki parmak oldu. Çağrısı uzadıkça onu amaçlı vuruşlarla becermeye başladı.

Elyse bir iniltiyi bastırdı. Nefes alışları kısa sürede iniltiye dönüştü. Misilleme yapmak için Alessandro'nun elini itti ve onun kucağından koltuğun diğer ucuna doğru tırmandı. Elyse adamın sikinin ucunu yalamak için eğildi, başını emdi ve ıslak, hınzır bir *patlamayla* onu bırakmadan önce dilini birkaç kez döndürdü. Alessandro'nun tüm vücudu kaskatı kesildi, nefesleri arada bir kesiliyordu ama mucizevi bir şekilde konuşmasını nispeten etkilenmemiş bir tonda sürdürmeyi başarırken, Elyse de aynı derecede etkileyici bir şekilde, boşalmasına dakikalar kalmış olmasına rağmen Alessandro'nun İtalyancasından birkaç önemli ayrıntıyı seçmeyi başardı.

Spedizione. Sevkiyat.

Paolo Castillo. Bu yardım balosundaki *Senyor Castillo* muydu?

Trovalo. Bul onu.

Elyse bu ayrıntılardan herhangi birinin ne anlama gelebileceğini düşünmeye bile başlayamadan, Alessandro telefonu açtığı gibi kapattı. Gözleri ihtiyaçtan kararmıştı. Hiçbir uyarıda bulunmadan, Elyse'nin bacaklarını iki eliyle itip ayırdı ve umutsuzca, "*Voglio baciarti qui...*" diye mırıldandı.

Kızın külotunu indirerek tümseğini öptü. "*E qui...*"

Alessandro onun iç bacaklarını, alt dudaklarını, kıvrımlarını ısırđı. "*E anche qui.*"

Dudakları klitorisinin etrafında kapandı. Elyse mutlu bir şekilde inledi. Kalçaları geniş omuzlarına dayanana kadar kollarını bacaklarının etrafına doladı. Alessandro onu olgun, ballı bir meyveymiş gibi yemeye başladı, bir yandan da uzanıp sikini kavradı ve kendi çılgın mutluluğuyula birlikte onu pompaladı. Eyfel Kulesi ve *Zafer Takı*'nın yanından hızla geçtiler. Elyse bunların hiçbirini fark etmedi. İkisinin de başı dönüyordu, nefesleri kesilmişti ve salıverilmenin eşiğinde titriyorlardı, lanet olası yer işaretleri umurlarında değildi. Alessandro acı dolu bir ifadeyle başını Elyse'in parlayan, zonklayan amından kaldırdı ve çılgınca, "Yaklaştım. Beni ağzına al. *Per favore!*"

Onu dudaklarının arasında yutmak için arka koltuğun etrafını karıştırdı. Elyse onun sikini her damlasına kadar sağmaya devam ederken, Alessandro'nun eli parmaklarıyla işini bitirmek için bacaklarının arasına kaydı. Birbirlerinden sadece birkaç dakika arayla boşaldılar. Alessandro göğsü hâlâ kabarık ve yüzü kızarmış bir halde Elyse'nin elbisesini ve külotunu yeniden giyilebilir hale getirmesine yardım etti. Onu tekrar kollarının arasına aldı.

"Sana asla doyamayacağım," diye mırıldandı Alessandro onun kulağına. "*Asla.*"

Elyse sessizce mırıldanarak onayladı -o *da ona takıntılıydı*- doruğa ulaştığı için düzgün bir cevap veremeyecek kadar doymuş ve rahatlamış hissediyordu. Araba ilerlerken Elyse onun omzunda huzur içinde uyukluyordu. Böyle anlarda, Alessandro gibi bir adamla birlikte olmanın neden bu kadar kötü bir fikir olduğunu hatırlayamıyordu. Ancak gözlerini kapadıktan kısa bir süre sonra Elyse aralıksız çalan bir *zil* sesiyle uyandı. Alessandro'nun telefonu yine çalıyordu. Açtı. Ancak bu kez konuşma bir dakikadan fazla sürmedi. O altmış saniye içinde tüm çehresi değışti.

Alessandro yüzünde acımasız bir ifadeyle Elyse'e döndü. "Paris'te birkaç gün daha kalmalıyım."

Anında telaşlandığını hissetti. "Neden?"

Kaşlarını çattı. "Lanet olası Marrone, Castillo'yla birlikte çalışarak bir sonraki mal sevkiyatımızda beni açığa düşürmeye çalışıyor."

Bu ismi tanımıyordu. "Marrone kim?" "Enzo

Marrone. *Stidda*'nın kucak köpeğı."

"Elyse, "Buradaki işiniz bitene kadar sizinle kalacağım," diye gönüllü oldu.

"Hayır," diye yanıtladı, "Sicilya'ya birkaç gün erken gideceksiniz. Malina ve Monte size eşlik edebilir."

Çenesini meydan okurcasına dikleştirdi. "Sensiz gitmek istemiyorum."

"Bu güvenli değil," diye iç çekerek ısrar etti. "Marrone'ye yakın olursan odaklanmam mümkün olmaz. Artık herkes seni biliyor. Hayırseverlik balosundan. Palermo'da daha güvende olacaksın. Ailem seni koruyacaktır. Büyükbaban da seni koruyabilir."

"Ya sana bir şey olursa? Ya da adamlarından birine? Benim yardımına ihtiyacınız olacak. Bir doktor olarak."

"Paris'teki tek doktor siz değilsiniz," diye güvence verdi ona, "iyi olacağım."

Elyse, Alessandro'nun birinin vurulabileceği ya da kendisinin tekrar vurulabileceği gerçeğine itiraz etmediğini fark etti. Bu hiç de güven verici bir farkındalık değildi.

"Yemin ederim," diye tersledi, "eğer düğünümüzden önce ölürsen-"

"Ölmeyeceğim."

"Yenilmez değilsin."

"Adamınıza biraz güvenin."

Elyse ona ters ters baktı. "Ego senin muhakeme yeteneğini köreltiyor." "Ve korku da seninkini köreltiyor," diye karşılık verdi Alessandro.

Kalbi sıkıştı. Yanılmıyordu. Çok korkuyordu. Korku, Elyse'in içinden bir öfke ve hayal kırıklığı dalgası halinde yuvarlandı. "Sana ne olacağını neden önemseydiğimi bilmiyorum. Eğer ölürsen bana verdiğin yüzüğü satar, kendime yeni bir kimlik alır ve sonsuza dek ortadan kaybolabilirim."

"Zalim kadın," diye azarladı. "Sende hiç yürek yok."

"Aptal adam," diye homurdandı kadın. "Senin ölmek gibi bir arzun var."

Alessandro güldü ve dudaklarını onunkilere değdirdi, öpücüklerin arasında mırıldandı: "İyi bir kız ol, *cuore mio*, ve Sicilya'ya git. Bir hafta kadar sonra düğünümüz için seninle orada buluşacağım. Söz veriyorum."

Gecenin geri kalanında Elyse ne yaparsa yapsın Alessandro'yu onu gönderme fikrini değiştirmeye ikna edemedi. Ertesi gün öğleden sonra saat 3 civarında, Malina ve Monte ile birlikte Alessandro'nun özel jetine bindi. Paris'ten Palermo'ya uçuş iki saat sürdü. Elyse iki uzun ve tedirgin edici saat boyunca müstakbel kocasının güvenliğiyle ilgili bir endişe çukurunda acı çekti. Eski mantrasına sarıldı. *En iyisini ummak*. Alessandro'ya yardım etmek için yapabileceği bir şey var mıydı? *En kötüsü için plan yap*.

Daha da önemlisi, Elyse'in kendisi için bir yedek plana ihtiyacı vardı. Aptal adamın ölüm dileği gerçekleşirse diye. Elyse önceki gece Alessandro'ya söylediklerinin her kelimesinde ciddiydi. Eğer Alessandro artık onu korumak için hayatta değilse, yüzüğünü satmaktan ve parayı saklanmak için kullanmaktan başka çaresi yoktu. O zaman bile kaçmak kolay olmayacaktı. Kader bir kez mafyaya bulaştığında, oradan ayrılmanın tek yolu genellikle bir tabutun içinde olmaktı.

Graviano kanı, koparılması en zor ve tehlikeli bağ olacaktı. Alessandro'nun büyükbabası hakkında söylediği her şey doğruysa, Benedetto Graviano gibi güçlü bir mafya babasını atlatmak imkânsız görünüyordu ama mümkün olduğunca uzun süre ortadan kaybolacağı kesindi. En azından babasını başka bir tıbbi tesise nakledecek kadar uzun bir süre. Mancini'lerin gözlerinden ve kulaklarından uzakta. Ama geleceğin ne getireceğini kim bilebilirdi ki? Stefano ve adamları onları tekrar bulursa, Elyse'in korunmak için büyükbabasını araması gerekebilirdi. Dilenciler seçici olamazdı.

Alessandro'nun ölmemesi için dua etti.

Uçak Falcone Borsellino Havaalanı'na doğru alçalmaya başladığında Malina, "Sıkıntılı görünüyorsunuz, Dr. Romero," dedi.

Elyse yaşlı kadına baktı. "Ben iyiyim. Sadece... yorgun hissediyorum."

Malina sempatik bir şekilde homurdandı. Elyse'in saçmalıklarını anlamış gibiydi. "Endişelenmeyin. *Sinyor Vitale* Paris'te karşılaştığı krizden çok daha tehlikeli krizler atlattı."

Kapısında açık bir kurşun yarasıyla belirlediği zamanki gibi mi? Elyse huzursuzca güldü. "Bu beni daha iyi hissettirir mi bilmiyorum ama beni rahatlatmaya çalıştığın için teşekkür ederim."

"Belki *de Sinyor Vitale* ile ilgili endişelerinizi şimdilik bir kenara bırakmalısınız, zira Palermo'ya indiğimizde ilgilenilmesi gereken acil konular olacak."

Bu Elyse'in tüm dikkatini çekti. "Ne demek istiyorsun?"

Malina ona sabit bir gülümseme fırlattı. "Söylentiler var."

"Oh, lanet olsun."

"Bazı insanlar sizin *Sinyor Vitale* için doğru eş olup olmadığınızı sorguluyor. Ne de olsa Vitale klanının varisi o."

Kızgınlık gururunu incitti. Bu insanlar Alessandro'nun karısının ne kadar etkileyici olmasını bekliyorlardı? Tanrı aşkına, o bir cerrahtı. Aynı zamanda bir Graviano'ydu. Elyse'in çenesi titredi. "*Valentina* gibi insanlar mı?"

Yine de kızgınlığı Valentina'ya yönelik değildi. Elyse ikisinden de daha büyük bir şeye kızgındı. Kendisini zamanda geriye çekiliyormuş gibi hissetmesine neden olan bir şeye. Değerinin yalnızca kocasının gölgesinin büyüklüğüne bağlı olduğu bir çağa geri dönmüştü.

"O sadece birçoğundan

biri." "Anlıyorum."

Başkalarının onun Alessandro'nun müstakbel eşi olarak uygunluğunu sorgulaması için akıllarında daha uygun başka adaylar olması gerekirdi. Öyle değil mi? Elyse boğazını temizledi. "Malina?"

"Evet, Dr. Romero?"

İsim istiyordu. Boğazını kesmeye gelenler kimlerdi? "Bay Vitale'in kadınlarla karmaşık bir geçmişi mi var?"

"Eğer sorduğunuz buysa, *Sinyor Vitale* kadınlar arasında her zaman popüler olmuştur. Ancak renkli geçmişine rağmen, sizinle tanışana *kadar* hiç kimseyle -isteyerek- bir ilişki başlattığını görmedim."

Elyse'in kaşları havaya kalktı. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

Malina öksürdü. "*Sinyor Vitale* insanları nasıl memnun edeceğini bilir. Bu yüzden kadınlar ona akın ediyor. Ama aslında bu ilgiden hoşlanmıyor."

Elyse'den kuşkulu bir homurtu kaçtı.

Hizmetçi hemen azarladı, "Bir kez daha hatırlatıyorum. *Sinyor Vitale*'yi çok sert yargılamayın. Eğer onun bu hale gelmesinde birini suçlamak istiyorsanız, babasını suçlayın."

"Ne demek istiyorsun?"

Malina'nın yaşlı yüzüne kasvetli bir ifade yerleşti. "Alessandro Oxford'dan ayrıldığında Vincenzo çok sinirlenmişti. Alessandro Palermo'ya döner dönmez babası onu parçalara ayırdı. Kan döküldü. Kemikler kırıldı. Alessandro, *aillesine* hiçbir katkıda bulunmayan müsrif evlat olarak tanındı. Vincenzo'nun öfkesini yatıştırmak için Alessandro görünüşünü ve cazibesini kullanarak hem düşman hem de müttefik *kozkalardan* kadınların peşinden koşmaya başladı. İyilik karşılığında. Ya da istihbarat karşılığında. Babasıyla barış içinde kalabilmesinin tek yolu buydu."

Mierda. Elyse, Alessandro'nun da hiçbir zaman özgür olamadığını fark edince göğsü sıkıştı. Tıpkı onun gibi, babasının iradesine boyun eğmekten başka çaresi kalmamıştı. "Bu inanılmaz derecede berbat bir durum."

Hizmetçi sıkıca gülümsedi. "Vincenzo onu böyle yetiştirdi. Ama *Sinyor Vitale* hakkında bu kadar yeter. Şimdilik. Geçmişindeki kadınları konuşmamız gerek."

"Bunlardan herhangi biri için endişelenmeli miyim?"

"Çoğu zararsızdır ve tehdit oluşturmaz," diye yanıtladı Malina,

"ama..." Elyse başını temkinli bir kuş gibi eğdi. "Ama?"

"Sana daha önce de söylediğim gibi," diye uyardı yaşlı kadın, "*Sinyorina Rizzo* senin arkadaşın değil. Ve bilmeniz gereken iki kişi daha var. *Sinyorina Mariposa De León* ve *Sinyora Cara Berlusconi*. Her iki hanım da güçlü ve kudretli *kozkalardan* doğan kızlar. Neredeyse Graviano adınız kadar güçlü ve kuvvetli."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Elyse. "Bayan De Leon ve Bayan Berlusconi, Bay Vitale'yi hiç yakından tanıdılar mı?"

Malina biraz kızardı. "Evet, bir zamanlar *Sinyor Vitale* ile çok samimi bir dostluğu paylaştıklarını söyleyebilirim."

Daha iyi düşünmesine rağmen kıskançlık içinde kaynıyordu. Elyse erkeğine el kaldırdıkları için bu yüz­süz kadınlardan nefret etmek istiyordu. Ama kininin üstünlük kazanmasına izin vermemeye dikkat ediyordu. "Teşekkür ederim, Malina. Her zamanki gibi, sen bir nimetsin."

Jet Palermo'daki piste indiğinde, küçük uçağın penceresinden pırıl pırıl parlayan turkuaz zümrüt rengi bir körfezin ve kıyıdaki uçurumlu dağların çarpıcı bir görüntüsü geçti. Elyse manzaranın güzelliğine hayranlıkla bakmak için bir saniye durdu. Sonra bir saniye daha durup kendine dünyanın Bayan Rizzo'larının, Bayan De Leon'larının ve Bayan Berlusconi'lerinin düşmanı olmadığını hatırlattı. Onlar sadece engellerdi. Ele alınması gereken sıkıntılar.

Asıl düşman, bir *adam* yüzünden *onu kendileriyle* karşı karşıya getiren orantısız sistemdi. Kabul, adam güzel bir adamdı. Arzulanan bir adam. Herkesten çok değer verdiği kırık bir adam. Ama günün sonunda Alessandro Vitale *sadece* lanet olası bir adamdı ve onun diğer kadınlara nasıl davranacağını dikte etmesine izin verecek değildi. Tam o anda içindeki kararlılık sertleşti. Elyse bu sürtüklerin önünde sinmeyi reddediyordu. Yine de onları ezmek de istemiyordu. Eğer ona saygı gösterirlerse, o da aynı nezaketi gösterecekti.

Kendini savaşa hazırlarken *savaş* için *değil* barış için çabalamanın son derece önemli olduğunu hissediyordu.

Havaalanından ayrılmalarından kısa bir süre sonra Elyse, Malina ve Monte ile birlikte Palermo'nun *Libertà* bölgesine vardı. Mondello Plajı'nın beyaz kumlarına ve el değmemiş camgöbeği mavisi sularına bakan muhteşem, deniz kenarındaki bir palazzoya gittiler. Palmiye ağaçları, narenciye ağaçları, zeytin ağaçları, kaktüsler ve çeşitli aloe bitkilerinden oluşan yemyeşil, pastoral düzenlemelere sahip büyük, özel bir bahçe onları karşıladı.

Elyse arabadan iner inmez, bir dizi ev çalışanı onun üzerine çullandı. Malina ilk bir avuç orta yaşlı bayanı hizmetçiler olarak tanıttı. Sonra, yaşlı aşçı *Sinyora Bianchi* ve yirmi yaşlarındaki bahçıvan Marco vardı. Son altı kişinin hepsi erkekti. Rocco, Giorgio, Giosue, Salvatore, Duran ve Aldo gösterişli takımlar giymişlerdi ve Monte ile Luca gibi tenleri dövmeliydi. Malina işlerinin gerçekte neyi gerektirdiği konusunda çok belirsiz cevaplar verdi. Elyse onları daha sonra sormak için aklına bir not aldı. Elyse herkesle tokalaşıp hoş beş ettikten sonra Malina onu eve doğru yönlendirdi.

"Şimdi sizi odanıza götüreceğim," dedi yaşlı kadın, "böylece yerleşebilirsiniz."

Elyse başıyla onayladı. "Teşekkür ederim. Kulağa harika geliyor."

Güzel, aristokrat görünümlü sarayın içi de dışı kadar nefes kesiciydi. İç mekanlar sanki kraliyet ailesine ev sahipliği yapmak üzere tasarlanmış gibiydi. Mafya kraliyeti. Murano camından avizeler her odada süslü tonozlu ve kasetli tavanlardan sarkıyordu. Soluk freskli duvarlar, viridian yeşilleri ve cerulean mavileriyle elle boyanmış ve parlak safran renkli kanepeler evin her yerinde renk ve tuhaflık sunarken, desenli terracottalar ve mermer mozaikler zemin boyunca uzanıyordu.

Malina onu geniş evin koridorlarında gezdirirken Elyse her şeyin şatafatlı olmasının gözünü korkutmasına izin vermemeye çalıştı.

Sonunda kendi avizesi olan büyük bir ana süite geldiler. Avizenin hemen altında altın kaplama Rokoko tarzı bir yatak duruyordu. Tekstil ürünleri ve dekor çoğunlukla siyahlar, griler ve kremler gibi ölçülü tonlarda renklendirilmiş olsa da odanın tarzı biraz gösterişli görünüyordu. Elyse'in bakışları yeni çevresini incelemek için bir oraya bir buraya gidip gelirken, Alessandro'nun varlığına dair her tarafa dağılmış küçük ayrıntıları ve ipuçlarını çabucak fark etti.

Büyük gömme dolapta pahalı tasarım erkek ayakkabıları, kemerler ve giysiler asılıydı. Ağır ahşap şifonyerlerden birinin üzerinde Alessandro'nun en sevdiği kolonya duruyordu. Yanında, Alessandro'nun henüz ergenlik çağındayken, kollarını diğer iki sınıf arkadaşına dolamış, gülümserken çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafı vardı. Hepsi aynı üniformayı giymiş, bronz tabelasında *Francis Okulu* yazan lüks görünümlü bir yatılı okulun önünde duruyorlardı.

Nişanlısının kalıntıları her yerdeydi. Ama *o* burada değildi. Elyse'in kalbi göğsünün içinde sıkıştı. Onu özlüyordu. Onun için endişeleniyordu. Sanki bir işaretmiş gibi telefonu çalmaya başladı. Arayanın kimliğini gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. Sanki aklını okumuş gibiydi.

Elyse fazla hevesli bir şekilde "Alo?" diye cevap verdi.

Alessandro'nun derin, aksanlı sesi telefonda hızla ilerledi, "İndiğinizde aramadınız."

Bunu biraz suçlayıcı bir şekilde söyledi.

"Sizi rahatsız etmek istemedim," diye cevap verdi. "Daha önemli meselelerle meşgul olabileceğini düşündüm."

Yasadışı kokain sevkiyatları ve rakip mafya üyeleri gibi.

"Alessandro, *Her şeyden önce* karımın güvende ve iyi olup olmadığını bilmek isterim," diye nazikçe azarladı.

Karım.

Elyse yüzünü buruşturdu. "Ben henüz senin karın değilim."

Kaderi kıskırtmak için ne kadar da cesur. Piç kurusu kızın parmağına yüzük takmıştı ama yine de kızın üzerinde ölebilirdi. Hiçbir şey kesin değildi. Muhtemelen ölene kadar Alessandro'nun ölümüne yakın aktivitelerini takıntı haline getirmeye devam edecekti.

"Seni zaten karım olarak görüyorum," diye ısrar etti, "önemli olan her şekilde."

İkna olmayan Elyse bir süre sessiz kaldı. Alessandro onun şüphecilikliğini anlamış gibiydi. "Sözlerimden şüphe mi duyuyorsun?"

"Biraz, evet."

Homurdanarak başladı,

"Biliyorsun..." "Ne?"

Şöyle devam etti: "Bir keresinde ruh eşlerimizle karşılaştığımızda kalplerimizin çarpmadığını duymuştum. Dizlerimiz de güçsüzleşmezmiş. Bunun yerine, sakın hissederez. Endişe duymayız. Ya da tedirginlik."

Elyse dikkatle dinledi. "Gerçekten mi?"

"Seninle ilk tanıştığım da ben de böyle hissetmişim. *Sakin*. Yaratıcılıkla tanışmak üzereydin ama bir şekilde içimden bir ses ölmeme izin vermeyeceğini biliyordu. Sen benim *meleğimsin*."

Kalbi eridi.

Elyse ona olan zaafını gizlemeye çalışarak, "Sen ve senin sözlerin," diye alay etti.

Utangaç bir şekilde kıkırdadı. "*Sì, sì*. Ben ve benim kelimelerim."

Elyse onun cevabındaki gülümsemeyi duyabiliyordu. Bu onun da gülümsemesine neden oldu. "Şimdi neredesin?" Alessandro sordu.

Onun yatağının kenarına oturdu. "Aslında senin odanda, senin yatağında oturuyorum."

"*Bizim* yatağımız," diye düzeltilti, "*bizim* odamızdaki." Elyse güldü. "Haklısın."

Özür dilerim."

Onun tarafında kısa bir duraklama oldu. Sonra sessizce, "Beni özlüyor musun?" diye sordu.

Cevap vermeden önce tereddüt etti,

"Ben... varım." "Söyle. *Per favore*."

Duymak istiyorum."

Aralarında bir duraklama daha oldu. Elyse, "Seni özlüyorum," diye itiraf ettiğinde duyguları çiğ ve çıplaktı.

Alessandro onun yanıtından memnun olmuş görünüyordu. "Aferin kızıma." "Paris'te kalmama izin vermeliydin. *Seninle*."

Ona "Palermo'da daha güvendesin" diye hatırlattı.

"Senin için endişeleniyorum," diye fısıldadı.

"Yakında döneceğim," diye söz verdi, "düğün günümüz için. Ve düğün gecemiz..."

Elyse'in kafasında bir sürü yaramaz görüntü belirirken yüzü kızardı. Adam yataklarında. Yataklarında. Kızın bacakları adamın kalçalarına dolanırken-

Boğuk sesi aynı anda fantezilerini böldü, "Ne giyiyorsun?"

Alessandro da açıkça benzer bir ruh haline bürünmüştü. Elyse gri kapüşonlu tişörtüne ve siyah yoga pantolonuna baktı. Uçuş için rahat giyinmeyi tercih etmişti. Burnu kırıştı. "İlgini çekecek bir şey yok."

Hınzırca güldü. "Haklısın. Altında yatan şeyle çok daha fazla ilgileniyorum."

Elyse'in kalbi küt küt atmaya başladı.

"Terbiyeli olun, efendim." "Asla, *karıcığım*."

Eşim.

Kalbi yeniden çarpmaya başladı. Alessandro'nun flörtlerine karşı koymak hızla imkânsız hale geliyordu. Elyse aptalca çırpınan duygularını kontrolden çıkmadan önce kontrol altına almak istedi. Sonra, yaptıkları görüşmenin arka planında Luca'nın sesini duydu. Luca İtalyanca konuşuyordu. Elyse onu anlamakta zorlanıyordu ama ses tonu aceleci geliyordu. Alessandro telefonda içini çekti, "Artık gitmeliyim."

"Git o zaman," dedi yüreğindeki korkuya rağmen.

"Yakında birlikte olacağız," diye tekrar söz verdi. "Ben... seni özledim. Hem de çok."

Alessandro, Elyse daha tek kelime edemeden telefonu kapattı ve kalbi bambaşka bir nedenle çarpmaya başladı. Luca'ya ne yapmak üzereydi? Elyse tedirgin bir iç çekişle kendini duşa sürükledi ve Alessandro'nun tehlikede olabileceği ihtimaline takılmamaya çalıştı. Elini yüzünü yıkadıktan sonra bavullarını karıştırarak vakit geçirdi. Alessandro'yu aramanın cazibesi güçlüydü. Elyse onu kontrol etmek istiyordu ama hayatta kalmaya odaklanması gerekirken dikkatini dağıtmaktan da korkuyordu.

Bu sırada Malina hafifçe kısılmış, endişeli bir ifadeyle Elyse'in kapısında yeniden belirdi. "Dr. Romero?"

Elyse ona doğru döndü. "Evet, Malina?"

"*Sinyora Carmen Vitale* tarafından bu akşam villasında düzenlenecek küçük bir toplantıya davet edildiniz."

Kaşları kalktı. "Kim o?"

Hizmetçi yüzünü buruşturdu. "*Sinyora Vitale, Sinyorina Rizzo'nun* annesi. Aynı zamanda *Sinyor Vitale'nin* üvey annesi." "Anlıyorum."

"Bu kadar erken geleceğini düşünmemiştim. Davetini geri çevirmemi ister misiniz?"

Malina'nın sesindeki gergin tona bakılırsa, Carmen Vitale'nin de en az kızı kadar baş belası olacağı ve ne yazık ki Alessandro'nun şu anda Paris'te olduğu sonucuna varılabilirdi. Bu pislikle tek başına uğraşmak zorunda kalacaktı. Elyse kaşlarını çatı. Carmen Vitale nasıl bir insandı? Bu kadın Alessandro'nun babasını önemsiyor muydu? Yoksa yaşlı Bay Vitale'ye karşı çalışıyor, zamanını kolluyor ve onun kanserden ölmesini mi bekliyordu? Elyse bunu öğrenmeye niyetliydi.

"Lütfen Bayan Vitale'ye bu akşam ona katılmayı dört gözle beklediğimi söyleyin," diye sakince cevap verdi.

Malina'nın yuvarlak yüzünde bir tereddüt belirdi. "Kendini buna hazır hissettiğinden emin misin?"

Elyse yaşlı kadının isteksizliğinin muhtemelen bir nedeni olduğunu sezdi. Malina, "Mariposa De León ve Cara Berlusconi de davetiye aldılar," diye itiraf etti.

Elyse sessizce küfretti. "Sorun değil. Valentina orada olacak mı?" Malina başını salladı. "Hayır, o hâlâ Paris'te."

Elyse'in ruh hali hafifçe karardı. "Anlıyorum."

Valentina Alessandro'yla birlikte miydi? Elyse'in küçük, hoşnutsuz bir yanı müstakbel kocasının neden *üvey kız kardeşinin* Paris'te kalmasına izin verip *kendisinin vermediğini* merak ediyordu.

Malina endişeyle ona baktı. "Dr. Romero? İyi misiniz?"

Elyse biraz zorlukla da olsa kendini acıma partisinden kopardı. Kendisi için daha sonra üzülebilirdi. Şimdilik, bu geceki toplantıda engereklerin onu canlı canlı yemesini önlemeye odaklanması gerekiyordu.

"Aslında iyi değilim," diye homurdandı, "kendimi çok hazırlıksız hissediyorum. Lütfen bana yardım et, Malina. Ne bilmem gerekiyor?"

Bilge mavi gözler zekice parlıyordu. "Hiç sormayacaksınız sanmıştım, Dr. Romero."

Hizmetçi Elyse'i müstakbel kayınvalidesinin villasında bekleyen tuzaklara hazırlamaya devam ederken, Bayan De Leon, Bayan Berlusconi ve tabii ki Elyse'le ilgili tüm ince ayrıntıları hatırlamaya çalıştı,

Bayan Vitale. Sonuç olarak, Bayan De Leon Alessandro'yu güç için, Bayan Berlusconi aşk için, Bayan Vitale ise hiçbirleriyle evlenmemesi konusunda kararlı görünüyordu.

Bayan Vitale kızının Alessandro'yla evlenmesi için lobi mi yapıyordu? Bu olasılık Elyse'in midesini bulandırdı. Alessandro hakkındaki kuşkular bilincini kemirmeye devam ediyordu. Elyse onun yanındaki haklı yerini, kralının kraliçeliğini savunmak ve o dönene kadar krallıklarını korumak istiyordu ama adamın güzel sarışın üvey kız kardeşiyle olan şüpheli bağları kafasını kurcalamaya devam ediyordu. Malina, Alessandro'nun kendisi hakkında samimi olduğunu iddia ediyordu. *Sadece ona karşı*. Ama ya diğer kadınlarla oynadığı gibi onunla da oynuyorsa? Elyse yine ona tam olarak güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu.

Malina Elyse'e saç ve makyajı için yardım ederken, bu geceki çabalarının boşa gitmeyeceğini umuyordu. Alessandro'nun onu aptal yerine koymayacağını umuyordu. İş zora girdiğinde, piç kurusu onu terk edebileceğinden çok daha kolay bir şekilde ondan uzaklaşabilecek güce sahipti. Her şeyi berbat etmeyi göze alabilirdi. Ama o yapamazdı.

Bu gece başarısızlık bir seçenek değildi.

OceanofPDF.com

BAYAN. VITALE'in *küçük* toplantısı, yüz kadar misafirin katıldığı oldukça *büyük* bir partiye dönüştü. Görünüşe bakılırsa adadaki *herkes* davete katılmıştı. Kıdemli Bay Vitale dışında herkes. Elyse, Malina'dan Vitale klanının daha fazla zaman kazanmak için bir anlatıyı zorladığını öğrendi. Görünüşe göre patronları barışçıl bir iktidar devrine hazırlanıyordu. Rolünden geri adım atarak ve Alessandro'nun devreye girmesine izin vererek. Altı harfli C kelimesinden ne pahasına olursa olsun kaçınılmalıydı.

Malina Elyse'e Valentino'nun bembeyaz, askılı bir elbisesini seçmesini tavsiye etmişti.

Gelin gibiydi. Kumaş, elle dikilmiş Swarovski kristal boncuk işleriyle süslenmişti. Yüksek yakası ve vücuda oturan korsajı Elyse'in kum saati figürü üzerinde nefes kesici bir zarafete sahipti. Aynı zamanda kraliçe gibiydi. Malina'nın Elyse'e iletmek istediği mesajı kavramak için yüksek düzeyde zekâyâ gerek yoktu. *O Alessandro'nun gelini olacaktı.* Bayan De Leon değil. Ne de Bayan Berlusconi. *Onların kraliçesi olacaktı.* Boyun eğ. Ya da yolundan çekil.

Elyse saat sekizi biraz geçte Malina, Monte ve varışta tanıştığı takım elbiseli, dövme altı beyefendiden üçüyle birlikte Bayan Vitale'nin villasına geldi. Rocco, Salvatore ve Duran. Her biri silahlıydı.

Villa, Alessandro'nun sarayının etkileyici metrekaresine sahip değildi. Yine de iç mekân Elyse'in en çılgın fantezilerinde hayal edebileceğinden bile daha sarayvari ve abartılıydı. Bronz avizelerden kristal teller damlıyordu. Beyaz ve gri damarlı Carrara mermer zeminler,

Altın çerçeveli yağlı boya tablolar ve ustalıkla oyulmuş taş heykeller göz alabildiğine uzanıyordu. Tavanlar boyunca uzanan taç pervazların ve freskli duvar panellerini ayıran süslemelerin ve Barok tarzı mobilyaların üzerindeki süslü oymaların her santimini altın varak detaylar kaplıyordu. Her şey çok fazla parılıyordu. Her şey çok parlak görünüyordu.

Bayan Vitale'nin çalışanlarından biri, Antonio adında, boncuk gibi siyah gözlü, asık suratlı bir adam Elyse'i kapıda karşıladı ve hemen metresine teslim etti. Elyse'in beş kişilik maiyeti de onu yakından takip ediyordu.

Bayan Vitale özel bir salonda, diğer konuklardan uzakta, koyu maun bir oyun masasında oturuyordu. Kadın en az kızı kadar sarışın, mavi gözlü ve güzeldi. Kusursuz cildinde neredeyse tek bir kırışıklık bile olmayan bu kadın, Valentina'nın annesi yerine ablası bile olabilirdi.

Bayan Vitale'nin iki yanında iki kadın daha oturuyordu. Sağdaki genç kız sert ve alıngan görünüyordu. Güçlü bir çene hattına, parlak siyah saçlara, koyu renk gözlere ve güzel bronzlaşmış bir tene sahipti. Küçümseyici bir gülümsemeyle Elyse'in elbisesini incelemek için durakladı. "*Bel vestito.*"

İspanyolca'ya çok benziyordu. *Vestido bonito. Güzel elbise.* Ama Elyse onu anlamamış gibi davrandı. "Özür dilerim. İtalyancayı pek iyi konuşamıyorum."

Gelişen dil kavrayışının bir sır olarak saklanması gerekiyordu. Kimsenin ilkokul seviyesindeki İspanyolcasının onların İtalyancasını anlayacak kadar iyi olduğunu bilmesini istemiyordu. Bırakın cahil olduğuna inansınlar. İndirilmiş korumalar ve gevşemiş diller bu gece onun avantajına olabilirdi.

Mariposa İngilizceye geçmeden önce İtalyanca alay etti, "*Tipica Americana!* Sonunda sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Dr. Romero. Benim adım Mariposa. Mariposa De León."

"O zevk bana ait," diye karşılık verdi Elyse.

Bayan Vitale'nin sol tarafında oturan kızıl saçlı kadın şimdi ona ilgiyle bakıyordu. Mariposa ve Bayan Vitale'den biraz daha yaşlı görünüyordu. Güzel yüzünde belirgin gülme çizgileri ve göz kırışıklıkları vardı. Hemen kendini tanıttı: "Ben Cara Berlusconi ve şansına yeni dul kaldım."

Cara'nın ses tonunda alaycı bir ifade vardı. Yine de kahverengi gözleri geniş ve oyunbazdı. Bu tezat rahatsız ediciydi. Kötü niyetli masum görünümlü bir dişi geyik gibiydi.

Elyse onu kibarca selamladı: "Seninle de tanıştığımıza memnun oldum Cara ve kaybın için üzgünüm."

Cara'nın gözleri güneşin aydınlattığı kehribar gibi parlıyordu, "Benim için üzülme. Artık özgürüm. En güzel çağında bir kadını. Hazır. İstekli. *Müsait*."

Elyse'in kaşları hafifçe kalktı. Hazır, istekli ve müsait mi? Kim için? *Alessandro için mi?* Cara'ya neşesiz bir gülümsemeyle baktı. "Bu durumda, senin adına sevindim."

Mariposa tekrar söze girdi, "Sizin gibi eğitimli bir kadının sadece tek bir dil konuşabilmesine şaşırdım, Dr. Romero."

Elyse yalanını örtmek için öksürdü, "Ben de bunu talihsiz buluyorum."

"Cara, "Alessandro'nun anadilinden böylesine kopmuş olmak ne utanç verici," diye düşündü.

Elyse omuz silktili. "Umurunda değil gibi görünüyor." "Umursamıyor mu?"

"Hayır."

"Alessandro her zaman imkansız standartları olan bir adam olmuştur. Senin eksikliklerini görmezden gelmeye istekli olmasına şaşırdım."

Elyse yüzündeki gülümsemeyi korumak için mücadele etti. "Sanırım bana karşı çok bağışlayıcı."

Cara'nın bakışları Elyse'in yüzüğüne kaydı. Muhteşem elmas avizelerin ışığı altında pırıl pırıl parlıyordu. Kumral saçlı güzelin hoş tavrı bir anda değişir gibi oldu. Sesi yumuşak ve tatlı kalsa da Cara'nın gözlerinde düşmanlık parladı. "O halde ikiniz adına da *çok* mutluyum, Dr. Romero. Alessandro ile yaşadığınız *fırtınalı* aşk için sizi ilk tebrik eden ben olayım."

Elyse, Cara'nın ses tonundaki sivri uçları görmezden gelmeyi seçti ve nezaketle başını salladı. "Çok naziksiniz. Minnettarım."

Cara boğazını temizledi. "Yine de..."

"Evet?"

Cara Elyse'e doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Aramızda kalsın, kadın kadına, itiraf etmeliyim ki nişanlanmanız beni çok şaşırttı."

Elyse ona soğuk soğuk baktı. "İnsanlar her zaman evlenir. Nişanlanmanın şok edici bir yanı yok."

Kızıl saçlı sırttı. "Bu doğru olabilir. Ama Alessandro ile *nişanlanmanız* şok edici çünkü kimse onun evleneceğine inanmıyordu. Bazı erkekler *kadınları tek bir kadınla* yetinemeyecek kadar çok sever. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Elyse güldü, "Oh, evet. Alessandro'nun kadınlar üzerindeki etkisinin farkındayım. Belli ki benim üzerimde de etkisi var."

Mariposa'nın gözleri keskin bir şekilde kısıldı. "Müstakbel kocanızın gözlerinin bozuk olması sizi rahatsız etmiyor mu?"

"Eğer başka bir kadın onu çalabiliyorsa," diye karşı çıktı Elyse kararlı bir gülümsemeyle, "o zaten hiçbir zaman benim olmadı. Ben Alessandro'ya güvenmeyi seçiyorum."

Ancak sözler ağzından çıkarken Elyse içten içe yüzünü buruşturdu. Cüretkâr beyanı hissettiğinden çok daha fazla güven taşıyordu. Elyse karanlık bir şekilde Alessandro'nun onu aldatıp aldatmayacağını merak etti. Şu anda onu Paris'te mavi gözlü bir sarışınla aldatıp aldatmadığını merak ediyordu.

Cara Elyse'in kararsızlığını anlamış gibiydi. Kıs kıs güldü. "Dr. Romero, inancınız takdire şayan. Ama yanlış yere. Alessandro'yu sizden daha uzun süredir tanıyorum ve herhangi bir kadının onun ilgisini birkaç aydan fazla çektiği bir zamanı hatırlamıyorum. *Ben hariç*. Yollarımız ayrılmadan önce onu neredeyse iki yıl boyunca büyüm altında tuttum."

İki yıl mı? Elyse'in kalbi rahatsız edici bir şekilde sıkıştı ama soğukkanlı ve mesafeli bir tonda cevap vermeyi başardı: "Endişenizi takdir ediyorum. Ama insanlar yaşlandıkça değişirler. Eminim nişanlım şimdi sizinle birlikte olduğu zamankinden daha akıllıdır."

Mariposa Elyse'e gözlerini devirdi. "*Puttana!* Cara her zaman Alessandro'nun hayatının aşkı olmuştur. Bunu herkes biliyor."

Cara tavus kuşu gibi süslendi.

Monte bir adım öne çıkarak Mariposa'ya ters ters baktı. "*Chiedi scusa. Adesso!*"

Mariposa Elyse'e doğru yarım yamalak bir özür mırıldandı, "Özür dilerim."

Bu süre zarfında Bayan Vitale, birlikte kolezyuma itilen üç kadın gladyatörün önünde kana susamış bir seyirci gibi kenardan sessizce izliyordu. Sonunda konuştu: "Monte haklı, Mariposa! Diline dikkat etmelisin. Sevgili *Elisa* ve ben yakında aile olacağız. Ona bizden biri gibi davranmanız konusunda ısrar ediyorum."

Bayan Vitale'in ismini yanlış kullanması ister kasıtlı ister kazara olsun, Elyse müstakbel üvey annesinin sıcak karşılaşmasını hemen anlamıştı. Malina arkalarından *yüksek sesle* öksürdü. Hizmetçi de aynı şekilde hissediyor gibiydi. Elyse'e müstakbel kayınvalidesinin muhtemelen bu gece hepsini buraya birbirlerini parçalamak için davet ettiği belli olmaya başlamıştı.

Bayan Vitale daha sonra Elyse'e döndü ve karşısındaki boş koltuğu işaret etti. "Lütfen. Bize katılın."

Elyse isteksizce masaya oturdu. Önündeki bordo keçe kaplı yüzeye iskambil kâğıtları ve poker fişleri serpiştirilmişti.

Mariposa Elyse'e doğru ters ters baktı. "Nasıl oynanacağını biliyor musun ki?"

Elyse belli belirsiz gülümseyerek hiçbir şey belli etmedi. "Kart oyunlarına aşinayım. Gençken oynamıştım."

Elyse bir motel odasında tek başına kalabilecek yaşa geldiğinden beri babası onu ülkenin dört bir yanındaki poker turnuvalarına sürüklüyordu. Boş zamanlarında sık sık birlikte pratik yaparlardı.

Elyse ihtiyatla masadaki kartların ve fişlerin yerleşimini taramak için birkaç saniyesini ayırdı. Kadınların limitsiz hold 'em oynadıkları anlaşıyordu. Kazançlarının büyüklüğüne bakılırsa, Bayan Vitale üç kadından önde görünüyordu. Mariposa en küçük yığının başında dururken, en çok fişe sahip olan oydu.

Elyse diğer iki kadının Bayan Vitale'den korktukları ve ona saygı duydukları için *bilerek* mi kaybettiklerini, yoksa beceriksizlikleri *yüzünden* *kazara* mı kaybettiklerini merak etti. Bir kaltak birkaç el poker oynayarak düşmanları hakkında çok şey öğrenebilirdi. Tabii ne yapacağını ve neye bakacağını bilirse.

Yeni bir el dağıtıldı. Kadınlar oynamaya başladı. Turdan tura, Elyse diğer oyuncuların özgüvenini artırmak ve egolarını şişirmek için kasıtlı olarak fişlerinden küçük miktarlarda bahis oynayıp kaybederek onları acele ettirdi. Elyse, babasının ona öğrettiği şekilde, kendini oyunda tutmak, kaybedenin önünde kalmaya yetecek kadar kazanmak için oynadı, ta ki zamanlama öldürmek için olgunlaşana kadar. Bu zamanı diğer kadınları okumak, her turda duygularının nasıl değiştiğini gözlemlemek ve tepkilerini deşifre etmek için kullandı.

Mariposa kalbini koluna takardı. Duygusal bir oyuncuydu. Ayrıca tüm fişlerini ilk kaybeden oydu.

Cara kötü bir oyuncu değildi ama kazanmayı çok istiyordu. Bu onun muhakeme yeteneğini gölgeledi. Mariposa'dan kısa bir süre sonra çekildi.

Görünüşe göre ikisi de Bayan Vitale'ye bilerek yenilmemişti. Onlar sadece daha düşük seviyeli oyuncularlardı. Elyse onların bu gözü pek doğasının gerçek hayata da yansımaları umuyordu.

Bayan Vitale ve Elyse artık poker masasında oturan son kişilerdi. Elyse'e doğru baktı. "Sık sık kart oynar mısın, *Elisa*?"

Elyse dürüstçe, "Eskisi kadar sık değil," diye cevap verdi.

"Belli ki yeteneklisin," dedi sinsi bir sırıtişla. "Seni hafife almış olabilirim."

Elyse ifadesini düzgün ve nötr tuttu. "Teşekkür ederim ama bu muhtemelen acemi şanssı."

Bayan Vitale'nin hizmetçilerinden biri elinde gösterişli gümüş bir tepsiyle geldi. Yüzeyinde ince beyaz pudra çizgileri vardı. Hizmetçi tepsiyi hanımların her birine uzattı. Hem Bayan Vitale hem de Cara maddeyi içlerine çekmek için eğildiler. Mariposa reddetti. Elyse de öyle. Bayan Vitale kıkırdadı ve bir coşku bulutunun üzerinde süzülürken mutlu bir şekilde iç çekti.

"Bir tur daha oynayalım," diye önerdi. Elyse onu ihtiyatla inceledi. "Madem ısrar ediyorsun..." "Ama bahisleri yükseltmeliyiz!"

Elyse'in içinde alarm titreşti. Çip yığınları oldukça eşitti. Zihni yarışmaya başladı. Bayan Vitale'in kendi fişlerinden söz ettiğinden kuşkuluydu. Kadın ondan *gerçekten* ne istiyordu?

"Aklında ne vardı?" Elyse huzursuzca sordu.

Bayan Vitale kocaman, parlayan gözbebekleriyle elini kaldırarak yüzük parmağındaki parıldayan büyük elması gösterdi. Alessandro'nun Elyse'e verdiği taştan bile daha büyüktü. Güzel sarışın bir yılan gibi gülümseyerek tatlı tatlı tısladı: "Benim yüzüğüm. *Seninki için.*"

Elyse, Bayan Vitale'i küçük bir farenin büyük ve aç bir kedi için ayırabileceği türden sert bir dikkatle inceledi. Rakibini caydırmaya çalıştı: "Senin yüzüğün benimkinden çok daha güzel. Bu adil bir takas olmaz."

"Haklısınız. Senin o zavallı taşına ihtiyacım yok," dedi Bayan Vitale küstahça, "ama *belki* de sadece *senin* almanı istemiyorumdur."

Elyse gözlerini kırıştırdı. "Şaşırtıcı derecede dürüstsün."

Bayan Vitale sırtıttı. "Biz bir aile olmalıyız, *değil mi?* Aramızda sırlar olmamalı."

Elyse'in ağzı gergin bir kırılgılığa dönüştü. "Şartlarınızı kabul edemem."

"Neden olmasın?"

"Bahisler çok yüksek," dedi Elyse düz bir tonda, "ve insanlar kaybetmeyi göze alamayacakları hiçbir şeye asla bahis oynamamalı."

Bayan Vitale, "Dünyamızda başarılı olmak istiyorsan risk almayı öğrenmelisin *Elisa*," diye söylendi.

"Halledeceğime eminim," diye cevap verdi Elyse yumuşak bir sesle. "Yine de başka bir şey üzerine bahse girebiliriz. Eğer istersen."

Bayan Vitale şeytani bir sırıtışla Elyse'e doğru eğildi. "Ne gibi?"

Tam o sırada, daha önceki hizmetçi elinde gümüş pudra tepsisiyle yeniden masalarına geldi. Mariposa ve Elyse bir kez daha reddetti. Bu sefer,

Bayan Vitale ona da el salladı. Cara bir darbe daha alan tek kişiydi.

Bir saniye sonra Cara avucunu masaya vurdu ve Elyse'in sıçramasına neden oldu.

- "Aptal yüzüğünü kumarda kaybetmişsin kimin umurunda? Alessandro'dan yenisini iste. *Ben onun kadınıyken beni bir prenses gibi şımartırdı.*"

Monte Cara'ya homurdandı, "*Mostra un po 'di rispetto. O altro.*"

Cara ona sırtıttı. "*Sorun yaratmak istemiyorum, Monte. Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum.*"

"*Stupida puttanella*" diye homurdandı.

Elyse konuşmalarını tam olarak takip edemiyordu ama Cara'ya şeytani bir bakış fırlattı. Kızıl saçlı sürtüğün dikkatsiz ve kokain yüklü itirafı yüzünden midesi düğüm düğüm olmuştu. Alessandro'nun tüm kadınlarını şımartmak gibi bir alışkanlığı varmış gibi görünüyordu. Tabii ki onları terk ettiği ana kadar.

Elyse'in kalbinde huzursuzluk ve kıskançlık güreşti, ama neyse ki sonunda galip gelen, onun derisinin altına girmesine ve eski sevgilisinin ruh halini etkilemesine izin verdiği için kendisine duyduğu derin kızgınlık duygusuydu.

Elyse bu öfke dalgasının bir sonraki hamlesini yönlendirmesine izin verdi ve

kararlılığını körükledi. Bu kadınların önünde duruşunu güçlendirecek ve saygılarını kazanacak bir şey bulması gerekiyordu, böylece ileride onunla uğraşmak konusunda iki kez düşüneceklerdi. Onu şu anda bir yabancı olarak görüyorlardı. O

aranıyor.

Zihni dönmeye başladı. Bayan Vitale uçurtma gibi uçuyordu. Elyse kadının sarhoş halinden yararlanmaya karar verdi. Elyse yaşlı sarışına döndü. "Neden güven üzerine bahse girmiyoruz?"

Bayan Vitale'in irileşmiş gözleri büyüdü ve şaşkınlıkla baktı.

"Ne?" "Bir iyilik alışverişi."

"Özür dilerim. Anlayamadım."

Elyse umursamaz bir tavırla, Bayan Vitale ayık olsaydı aklına bile getirmeyeceği bir şey önerdi: "Kazanırsan sana bir iyilik borçlu olacağım. Bir cerrah olarak. Soru sormak yok. Son kullanma tarihi yok. Hipokrat Yemini'ne aykırı olmayan her şeyi yaparım. Eğer kazanırsam, bana bir iyilik borçlu olacaksın. Vitale klanının reisi olarak. Soru sormak yok. Son kullanma tarihi yok. Onur kurallarına aykırı olmayan her şeyi yaparım."

Mariposa ve Cara'nın kafaları şaşkınlıkla Elyse'e doğru döndü.

Bayan Vitale'nin cevabı gecikmedi: "Bu alışverişten kazanacağım hiçbir şey yok. Benim yapabileceğim iyiliklerin, sizin küçük cerrahi alet çantanızdan sağlayabileceklerinizden çok daha değerli olacağını düşünüyorum."

Elyse'in bu kumarı önermesinin nedeni de tam olarak buydu. "Kaybetmekten korkuyor musun?" diye meydan okudu.

Bayan Vitale'in güzel yüz hatları öfkeyle buruşmuştu. Kokain onu karamsar ve tedirgin yapıyordu. "Kimseden korkmuyorum!" diye tükürdü.

"O zaman," diye ısrar etti Elyse, "oynayalım."

Bayan Vitale cam gibi gözlerle, "Peki," diye homurdandı.

Her ikisi de yaklaşık 20,000\$ değerinde fişle başlıyordu. Küçük kör olarak, Elyse'e ilk kartlar dağıtıldı.

Bir iki ve bir yedi.

Bu boktan bir eldi. Muhtemelen gelmiş geçmiş en boktan el. Destedeki en zayıf kartlardı ve düz yapamıyorlardı.

"Katla," diye mırıldandı Elyse.

Bayan Vitale sırttı ve 300 doları topladı.

Bir an sonra, yeni bir el dağıtıldı. Bu daha iyiydi. Bir çift onlu. "1,000 dolara yükseltiyorum."

"Ara."

Sonraki üç kart, yani flop dağıtıldı. İki, üç, sekiz.

Elyse gülümsemesini bastırdı. Güzel. Bu, elinde bir çift olduğu anlamına geliyordu.

Elyse tam tekrar ayağa kalkacaktı ki yumuşak bir kadın iniltisi oyunlarını böldü. Elyse başını kaldırıp baktı. Dehşet içinde ağzı açık kaldı. Hemen yanında, Cara'nın gözleri başının arkasına doğru kayıyordu. Kimse onu yakalayamadan kızıl saçlı kadın acı veren bir *gümbürtüyle* sandalyesinden mermer zemine yuvarlandı.

Odada toplu bir soluk sesi duyuldu.

Elyse bir an bile düşünmeden Cara'nın yardımcısının yanına koşarak harekete geçti. Hemen işe koyuldu ve ekipmanları olmadan Cara'nın durumunu elinden geldiğince iyi bir şekilde değerlendirdi. Tüm işaretler sürtüğün çok fazla kokain çektiğini gösteriyordu. Aşırı dozda uyuşturucu Elyse'in uzmanlık alanı değildi ama Stefano için çalışırken pek çok farklı türde tıbbi acil duruma uyum sağlamak zorunda kalmıştı.

Kadının derisi yanıyordu. Büyük ihtimalle hipertermi yüzünden. Cara'nın kalp atışları da tavan yapıyordu. Sakinleştiriciye ihtiyacı vardı.

Elyse haykırdı, "Neden hepiniz orada dikiliyorsunuz? Onu hastaneye götürmeliyiz!"

Cara'nın yanında dururken, hem Mariposa hem de Malina telefonlarını çıkardılar, ancak Bayan Vitale onları durdurdu.

"Hayır, hayır," diye mırıldandı, "henüz değil. Dr. Romero'nun zavallı Cara için neler yapabileceğini görmek istiyorum. Bahsi kazandığımda paramın karşılığını alıp alamayacağımı görmek istiyorum."

Elyse, Bayan Vitale'e hırladı, "*Bahsi siktir et.* Bayan Berlusconi şu anda aşırı dozda ilaç alıyor. Onu stabilize etmezsek ölebilir!"

Bayan Vitale alay etti, "Sen doktor değil misin? İşinizi yapın. *Kurtar onu.*"

Elyse, Bayan Vitale'in Cara Berlusconi'nin yaşamasını ya da ölmesini umursamadığını fark ettiğinde kalbi duracak gibi oldu. Belki de kaltak Cara'nın nalları dikmesini bile istiyordu. Çaresizce, "Villanız onu tedavi edecek donanıma sahip değil. İşimi düzgün yapmak için ihtiyacım olan şeylere sahip değilim. *Lütfen.* Bir dakika daha harcayamayız."

Bayan Vitale boş ve ruhsuz bir ifadeyle, "Eğer Cara ölürse, ellerinize Berlusconi kanı bulaşmış olacak," dedi.

Elyse ona ters ters baktı.

Birdenbire, takım elbiseli iki düzine kadar adam özel salona daldı. Birbirlerine çılgınca İtalyanca bağırıyorlardı. Bazıları Berlusconi klanından gibi görünüyordu. Bazıları De Leon klanındandı. Çoğu Vitale klanındandı.

Cara'nın adamları silahlarını çekmek için ceketlerinin içine uzandılar ama Bayan Vitale'nin adamları daha hızlıydı. Sayıları da daha fazlaydı. Berlusconi klanı kısa sürede sayıca ve silahça üstün hale geldi ve De Leon klanı müdahale etmek için hiçbir şey yapmadı.

İşte o zaman Elyse meseleyi kendi ellerine almaya karar verdi. Cara'nın değerli vaktini Bayan Vitale'le uğraşarak daha fazla harcayamazdı. Şu anda Cara sadece yarı baygındı, inliyor ve nefes almakta zorlanıyordu. Elyse'in onu tıbbi bir tesise götürmenin bir yolunu bulana kadar durumunu stabilize etmesi gerekiyordu.

Elyse Malina'ya, "Bana büyük bir kâse buzlu su ve birkaç temiz bez getir. Vücut ısınısını düşürmemiz gerekiyor."

Ardından Monte'ye, "Git etrafta uykusuzluk ya da anksiyete için sakinleştirici taşıyan biri var mı diye sor," diye emretti.

Elyse, Monte'nin bir doz benzodiazepinle bir şeyler, herhangi bir şey bulabileceğini umuyordu. Müttefikleri ortadan kayboldu ve birkaç dakika sonra geri döndü.

daha sonra Elyse'in istediği her şeyle birlikte. Malina, Elyse'in Cara'nın elbisesini çıkarmasına yardım etmeye başladı.

Cara'nın adamları önce itiraz etti ama Monte onları geri püskürttü. "*Se vuoi che lei viva, resta indietro.*"

Malina ve Elyse havluların hepsini soğuk suya batırıp Cara'nın vücuduna derme çatma bir yorgan gibi serdiler. Monte Elyse'e iki farklı ilaç şişesi uzattı. Elyse etiketleri taradı ve rahat bir nefes aldı. *Tanrı'ya şükürler* olsun. İlaçlardan biri benzodiazepin içeriyordu. İlacı hızlıca Cara'ya verdi. Sonra Elyse gözlerinde soğuk bir öfkeyle Bayan Vitale'ye döndü ve homurdandı: "Elimden gelen her şeyi yaptım. Şimdi, Cara'nın adamlarının onu hastaneye götürmesine izin vermezseniz, kanı *sizin* ellerinize bulaşacak."

Mariposa şimdi Elyse'e yenilenmiş bir ilgiyle bakıyordu. Koyu renk gözlerinde bir hayranlık pırıltısı parlıyordu. Bir dakika sonra Mariposa adamlarına Berlusconi klanının yanında durmalarını emretti. Silahlarını çıkardılar ve Bayan Vitale'in homurtularına doğrulttular.

Bayan Vitale hoşnutsuz bir çocuk gibi somurttu. "Siz ikiniz hiç eğlenceli değilsiniz." Elyse, "Adamlarını geri çağır," diye rica etti.

Bayan Vitale meydan okurcasına ona baktı. "*Hayır.*"

Elyse ayağa kalkıp Bayan Vitale'e doğru yürüdü ve ayak ayak üstüne atıp göz göze geldiler. Yeşil gözleri bir güdümlü füze gibi maviye kilitlenmişti. Elyse sadece Bayan Vitale'in duyabileceği şekilde sessizce konuştu: "Yakında aile olacağız. İyi geçinmemizden başka bir şey istemiyorum. Bu yüzden şu anda sana -özel ve saygılı bir şekilde- güneşin senin ve erkeğinin üzerinde batmakta olduğunu hatırlatmak istiyorum. Ama ben ve benimki için doğuyor. Alessandro ve ben yakında oynadığınız bu oyunda tüm kartları elimizde tutacağız. *O yüzden beni düşman edinme.*"

Bayan Vitale ona öldürebilecek bir bakış fırlattı ama hiçbir şey söylemedi.

Sonra Elyse, etraflarındaki herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, Bayan Vitale'nin adına, "Bayan Vitale bu gece onun gözetiminde kimsenin ölmemesine karar verdi," diye duyurdu.

Bayan Vitale Elyse'e ters ters bakmaya devam etti. Elyse de ona ters ters bakarak kadının otoritesine karşı gelmesine meydan okudu. Aralarında yoğun ve şiddetli bir gerginlik vardı. Onların güç mücadelesi sırasında tüm oda titriyor ve sarsılıyor gibiydi. Bu boyun eğmez savaş gerildi ve gerildi ta ki-

Bayan Vitale bir el hareketiyle teslim oldu ve silahlı adamlarını gönderdi. Berlusconi klanı, yarı çıplak, topal hallerini geri almak için koşuşturdu.

Hanımefendi.

Bayan Vitale Elyse'e tısladı, "Bu iş aramızda bitmedi. Hem de hiç."

Bayan Vitale topuğunun üzerinde dönerek ters yöne doğru yürümeye başladı ve Elyse'e bu savaşı kazanmış olsa da savaşın daha yeni başladığını hissettirdi.

OceanofPDF.com

Gece yarısından biraz sonra Elyse kendini bitkin hissederek Palazzo'ya döndü. Alessandro'nun yatak odasına -hayır, *onların* yatak odasına- soyunarak çekildi ve Bayan Vitale'nin partisinin tüm stresini ve adrenalini atmak için duş aldı.

Elyse banyodan çıktıktan sonra Malina kapının önünde bekliyordu. Hizmetçinin kaşlarının arasında hafif bir çatıklık vardı. "Dr. Romero, içeri girebilir miyim?"

Elyse başıyla onayladı. "Elbette, Malina." Yaşlı kadın odaya girdi.

Elyse ona yorgun bir gülümseme verdi. "Bu geceki yardımınız için teşekkür ederim." Malina öksürdü. "Bana teşekkür etmemelisin. Buraya... özür dilemeye geldim."

Elyse şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Neden?"

"*Sinyora Vitale*'nin partisine gitmene asla izin vermemeliydim," diye mırıldandı Malina. "*Sinyor Vitale* benden hiç memnun olmayacak."

"Eğer sana sorun çıkarırsa," diye teklif etti Elyse, "sensiz kaybolacağımı bilmesini sağlarım. Gerçekten. Palermo'daki yeni hayatımda yolumu bulmamda bana çok yardımcı oldun."

"Çok nazıksınız," diye mırıldandı Malina iç çekerek, "ama bu bizi doğrudan *Sinyora Vitale*'nin tuzağına düşürdüğüm gerçeğini değiştirmez."

"Bu gecenin bir tuzak olduğunu mu düşünüyorsun?"

Malina boğazını temizledi. "Bu gece... kaotikti. Ama *kasıtlı* bir kaos gibi hissettirdi. Cara Berlusconi'nin aşırı dozdan ölmesi hepimiz için bir şok oldu. Yine de *Sinyora Vitale* tüm bu olanlar karşısında oldukça sakin görünüyordu."

Elyse de bunu merak ediyordu. Bayan Vitale, Berlusconi'nin önemli bir müttefikinin bu gece ölümün eşiğine gelmesine seyirci kalmaya fazlasıyla istekli görünüyordu. Neden böyle bir felaketi göze alsındı ki?

"Elyse yumuşak bir sesle, "Bayan Vitale'in Cara'nın aşırı doz almasını istediğini mi ima ediyorsunuz?" diye sordu.

Malina'nın ifadesi kısıldı. "Son oyununun ne olabileceğini bilmiyorum. Vitale klanının Cara'nın ölümünden kazanacağı bir şey yok ama bence *Sinyora Vitale* mükemmel bir fırtına yaratmayı amaçladı. Her şeyin ters gitmesi için tüm taşları yerine oturttu."

"*Mierda.*"

"Cara sorunlu bir ruh," diye paylaştı Malina. "Bir zamanlar bağımlılıktan muzdaripti. Kokain onun tercih ettiği uyuşturucuydu. *Sinyora Vitale* bunun her zaman Cara'nın en büyük zayıflıklarından biri olduğunu biliyor."

Elyse şüpheyle, "Neden partiden önce bundan bahsetmedin?" diye sordu.

"Konuyla ilgisi olduğunu düşünmedim. Cara yıllardır ayıktı," diye açıkladı Malina telaşla. "*Sinyora Vitale*'nin bu kadar pervasızca davranacağını da düşünmemiştim. Onu tanıdığım süre boyunca hiç bu kadar aptalca davranmamıştı. Kadın bu gece neredeyse Berlusconi klanıyla savaş başlatıyordu. Onun çaresizlik seviyesini hafife almak benim hatamdı."

"Elyse, "Belki de kocası ortadan kaybolurken gücünün azaldığını hissediyordur," diye mırıldandı.

"Değerlendirmenizde muhtemelen doğruluk payı var." "Onun için üzülüyorum."

Malina'nın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Ondan nefret etmiyor musun?"

Elyse bir an için bu soruyu düşündü. *Nefret* çok güçlü bir kelimeydi. Sonunda kararını verdi: "Bayan Vitale benim düşmanım değil."

Malina merakla ona bakıyor, devam etmesini bekliyordu. Elyse detaylandırdı: "Aramız bozuk çünkü beni onun yerine geçecek kişi olarak görüyor. Aramızdaki gerginliği hissettim. Bayan Vitale beni alt etmeye çalıştı ama başaramadı. Çünkü bu gece onun kaybedecekleri benim kazanacaklarımdan çok daha fazlaydı."

Malina belli belirsiz gülümsedi. "*Sinyor Vitale*'nin sizi seçmesinin bir nedeni olduğunu biliyordum. Bu gece her şeyi halletme şekliniz onun kararının ne kadar doğru olduğunu kanıtıyor."

Elyse'in kaşları şaşkınlıkla kalktı. Hizmetçi sözlerine şöyle devam etti: "Satranç tahtasının tamamını nasıl analiz edeceğini biliyorsun. Tek tek taşlara ve karelere odaklanmak yerine. Onun için mükemmel bir eş olacaksın."

Elyse yüzünü buruşturdu. "Teşekkür ederim, Malina."

Şimdi kendini utanmış hissediyordu. *Değersiz*. Elyse, Malina'nın kendisine iltifat etmek istediğini biliyordu ama böyle bir övgünün tadını çıkarmasına izin veremezdi. Bu geceki olaylar çok kolay bir şekilde kontrolden çıkabilirdi. Şansları yaver gitmişti çünkü Bayan Vitale topuklarına basmak yerine geri çekilmeyi tercih etmişti.

Elyse'in düşünceleri Bayan Vitale ve Cara'ya takılıp kalmıştı. Elyse bu kadınlardan hoşlanmasa da onlar için üzülyordu. Bayan Vitale ve Cara'nın her biri silahlı korumalardan oluşan kendi maiyetlerine komuta ediyordu. Yine de kendilerine ait çok az güçleri vardı. Güçlerini kocalarından ödünç almışlardı. Ya da babalarından. Bu çaresizlik duygusu muhtemelen onu bir tehdit olarak görmelerinin nedeniydi. Alessandro gücü temsil ediyordu. Elyse evlilik yoluyla onun gücüne erişmek üzereydi ve onun için daha fazla güç, onlar için daha az güç anlamına geliyordu.

Sonuç olarak, bu gece ufuk açıcı bir gece olmuştu.

Elyse, Bayan Vitale ve Cara'nın hüznü yaşamları aracılığıyla kendi geleceğine göz atmış gibi hissediyordu ve bu onu derinden üzüyordu. Onların da kendi istekleri dışında evlenmeye zorlanıp zorlanmadıklarını merak ediyordu. Yakında o da bu şiddetli üstünlük mücadelesine katılacaktı ve bununla birlikte gelen şiddet ve belirsizlik onu şimdiden çıldırtıyordu.

Elyse *tek* destek sistemi olarak bir erkeğe bel bağlamak istemiyordu ama seçim yapmak artık onun ayrıcalığı değildi. Alessandro'nun korumasına ihtiyacı vardı. Ayrıca ona değer veriyordu. *Hem de çok fazla*. Kalbi ağırlaştı. Sonunun Bayan Vitale ya da Cara gibi olmasını istemiyordu ama-

Elyse'in telefonu çalmaya başladı ve asık suratlı düşüncelerini böldü.

"Geç oldu," diye mırıldandı Malina nazikçe, "biraz dinlenmene izin vereceğim."

Hizmetçi gitmek için döndüğünde Elyse bir an için onu geri çağırdı, "Bekle," dedi.

"Evet, Dr. Romero?"

"Özrünüz gereksizdi. Ama takdir ettim." Malina minnetle gülümsedi. "Memnun oldum."

Elyse de gülümsedi. "İyi geceler, Malina."

"İyi geceler, Dr. Romero."

Malina gittikten sonra Elyse telefonuna cevap verdi. "Alo?"

"*Cuore mio*." derin, boğuk sesi Elyse'in içinde hissetmek istemediği duyguların titremesine neden oldu. Açıkça, "Monte bana her şeyi anlattı," dedi.

"Görünüşe göre bu adam sadece beni ispiyonlamak için konuşuyor," diye mırıldandı.

Alessandro, onun iğnesini görmezden gelerek yumuşak bir sesle "İyi misin?" diye sordu.

Elyse yumuşak bir ses tonuyla, "Ben iyiyim," diye cevap verdi, "ama Cara bu gece hastanelik oldu. Ve üvey annenin benden hoşlandığını sanmıyorum."

Alessandro mırıldandı, "Bu kadınlar her zaman tiyatral bir yeteneğe sahip olmuştur. Seni onlardan korumak için orada olamadığım için üzgünüm."

Nedense ses tonundaki tatlılık Elyse'i iğnelemişti. Birlikteyken Mariposa ve Cara'nın kulaklarına da bu tür şeyler fısıldamış mıydı? Elyse onun diğer kadınları gibi muamele görmek istemiyordu. Onun kılıcı ve kalkanı olmasına da ihtiyacı yoktu. İstedığı şey Alessandro'nun yanında nasıl savaşılabileceğini öğrenmekti. Elyse ısrar etti: "Beni her zaman koruyamazsın. Ben senin karın olacağım. Kendi ayaklarımın üzerinde durmayı öğrenmeliyim. Özellikle de sen yanımda değilken."

İç çekti. "Biliyorum. Ve bu gece bunu çok güzel yaptın. Beni gururlandırdın."

Bu onun kızgınlığını biraz olsun yatıştırmayı başardı ama yine de bir parça kızgınlıkla homurdandı. Alessandro yalvardı, "Bana kızma, *cuore mio*. Uzun bir gün geçirdim. Senin gibi. Sadece şu anda senin yanında olmak istediğimi söylemek istemişim. Her şeyden çok."

Yüz ifadesi yumuşamıştı. Elyse istemeye istemeye, "Paris'te her şey nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Sanırım umabileceğim kadar iyi," diye yanıtladı dikkatli bir ses tonuyla. "Altı gün içinde Palermo'ya dönebileceğim."

Bir sonraki soru Elyse'in ağzından isteksizce döküldü: "Valentina seninle mi?"

"Sî, o burada. Paris'te."

Elyse kaşlarını çattı. "Anlıyorum."

Alessandro onun kızgınlığını hissetmiş gibiydi. "Kendi gündemine hizmet etmek için burada ve onun gündeminin bizimkiyle hiçbir ilgisi yok," diye açıklamak için acele etti.

"Anlıyorum," diye alay etti Elyse.

Aralarında garip bir durgunluk geçti. Alessandro homurdandı: "Sanırım geçmişim sonunda beni yakaladı. Hayatımdaki sorunlu kadınlar bu gece benim hakkımda sana ne anlattı?"

Elyse güldü. Biraz kötü niyetle. "Bu seni ilgilendirmez. Kız kıza konuşmak kutsaldır."

Sesi gerginleşti ve endişelendi. "Sana ne söylediklerini anlat bana."

Elyse düşüncelerini toplamak için durakladı. Aslında partinin başında, ortalık *karışmadan* önce, Cara'nın tuhaf davranışları onu

Kıskançtı ama Elyse bu çirkin yeşil duygunun Alessandro'yla arasına girmesine izin vermek istemiyordu. Sonunda, "Sakin ol. Senin hakkında söyledikleri her şeyi zaten biliyordum. Ayrıca, geçmiş geçmişte kaldı. Eski sevgililerin için kavga etmekle ilgilenmiyorum. Ben sadece geleceğimiz için endişeleniyorum."

"Geleceğimiz hakkında endişelenmenize gerek yok."

"Emin misin?" Elyse mırıldandı, "Çünkü evliliğimizi onurlandırmak niyetindeyim. Umarım sen de aynısını yaparsın."

Kadının altta yatan anlamı onun için anında anlaşıldı.

"Sadece ve sadece sana sadığım," diye yemin etti Alessandro. "Bana güvenmeyebilirsiniz ama *Cosa Nostra*'ya olan bağlılığımıza güvenebilirsiniz. Güç. İmaj. Onur. Bunlar ailem ve müttefiklerimiz için her şey demek. Eğer senin, karımın onurunu kırarsam, düşmanlar aradaki kopukluğu göreceksin ve bunu bize karşı kullanacaklardır. Birleşik bir cephe olmamızı istiyorum. Durdurulamaz bir güç."

Elyse, "Mafyadaki onur hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi, "sadece benimle dalga geçme, ben de seninle dalga geçmeyeceğim."

"*Becermek* istediğim tek kadın sensin."

Elyse'in kalbi özlemle çarptı. "O zaman bana geri dön."

"Altı gün içinde," diye söz verdi Alessandro, "seninle evlenmek için geri döneceğim ve bizi çevreleyen belirsizliğe bir son vereceğim."

Altı gün hiç bu kadar uzak gelmemişti. Elyse, Alessandro'nun dönüşünden önce Bayan Vitale ile bir kez daha karşılaşp karşılaşmayacağını merak etti.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" "Tabii ki."

"Üvey annenin bizden ne istediğini düşünüyorsun? Tekrar sorun çıkarması ihtimaline karşı hazırlıklı olmak istiyorum."

Alessandro hemen cevap vermedi. Sonunda cevap verdiğinde sesi biraz kasvetli çıkmıştı: "Babamın hastalığı Carmen'i derinden etkiledi. O Valentina ve benim gibi değil. Biz ölüm konusunda daha mantıklıyız. Maalesef o daha duygusal. Bazen keder insanların içindeki kötülüğü ortaya çıkarır. Bazen, korkarım, keder insanın dünyayı ateşe vermesine neden olabilir. Sadece yanışını izlemek için."

Elyse'in içinden bir ürperti geçti. "Bu hiç de rahatlatıcı bir düşünce değil."

Görünüşe göre Bayan Vitale biraz delirmiş olabilirdi ve Elyse, Alessandro'nun mavi gözlü üvey kız kardeşi hakkında daha fazla şey öğrendikçe kafasında daha fazla soru işareti oluşuyordu. Valentina hâlâ tam bir gizemdi. Elyse, Alessandro'yu kadın hakkında sorguya çekmeye kararlıydı. Ama bu gece değil. Başka bir zaman. Yorgunluk hislerini bulandırmaya başlamıştı.

Alessandro, "Bu fırtına öncesi sessizlik olabilir" uyarısında bulundu. "İleriye dönük olarak tetikte olmalıyız. Carmen bu geceki gösterisiyle hepimizi şaşırttı. Üvey annemin başka neler planladığını bilmiyorum. Yine de öğrenmeye çalışacağım."

Elyse telefona doğru yüzünü buruşturdu. "Bu muhtemelen iyi bir fikir."

"Malina'ya şimdilik tüm parti davetlerini reddetmesi talimatını verdim," dedi. "Ben dönene kadar palazzo'da kal. Bu duruma daha iyi hakim olana kadar."

"Anlıyorum."

"Bunun gerekli olacağını sanmıyorum ama adamlarımın çözemediği bir sorun olursa," diye ekledi Alessandro, "büyükbabana git. Malina ve Monte ona nasıl ulaşacaklarını bilirler."

Yutkundu. "Umarım iş o noktaya gelmez."

"Altı gün," diye mırıldandı Alessandro yine. "Bekle beni, *cuore mio*." "Altı gün," diye yineledi Elyse usulca. "Bekliyor olacağım."

Elyse'in Palermo'daki travmatik ilk gecesinin ardından, sonraki günler bir tedirginlik bulutu içinde geçti. Alessandro onunla bir daha iletişime geçmedi. Telefonlarına ya da mesajlarına da cevap vermedi. Malina ve Monte Elyse'e onun sadece iş meseleleriyle meşgul olduğunu söylediler. *Sinyor Vitale'nin gayet iyi olduğunu ve ikisinin altı gün içinde yeniden bir araya geleceklerini* söylediler. Elyse onlara inanmayı seçti çünkü başka türlü düşünülemezdi.

Elyse, zihnini en kötü senaryolardan uzaklaştırmak için sonraki birkaç günü Palazzo'nun düzenini öğrenerek ve ev personelini tanıyarak geçirdi ve her gün her biriyle ilişki kurmak için çalıştı.

Malina ve Monte'ye Bayan Vitale, Mariposa ya da Cara ile ilgili herhangi bir haber olup olmadığını araştırmaları talimatını verdi. Zaman içinde bulgularını rapor ettiler. Cara o zamandan beri güvenli bir şekilde hastaneden taburcu edilmişti. Mariposa Elyse'ye bir öğle yemeği daveti gönderdi, ancak Malina şu anda üç klan arasındaki gergin dinamikler nedeniyle bunu reddetti. Yine de, Bayan Vitale'nin gidiş gelişleri hakkında kimsenin bir şey duymamış olması yeterince can sıkıcıydı. Kadın, o çok olaylı partisinden sonra bir hayalete dönüşmüştü.

Elyse, Bayan Vitale'in ortadan kaybolmasına ne anlam vereceğini bilmiyordu. Kaltak, özünde tüm Berlusconi klanını kızdırdığı için mi ortalıkta görünmüyordu? Yoksa sadece zamanını bekliyor, tekrar saldırmaya mı hazırlanıyordu?

Günler ilerledikçe Elyse, Malina ve ekibinin aylardır fazla mesai yaparak düğünü gizlice planladıklarını da öğrendi. Bu noktada, törene ve resepsiyona bir hafta kala, Elyse'in gelinliği, duvağı, çiçek aranjmanları, fotoğrafçı, menü, oturma düzeni, mekan hakkında saat başı son dakika değişiklikleri ve anlık kararlar alınması gerekiyordu...

Görünüşte önemsiz olan tüm bu saçmalıklar Elyse'in zamanını tüketiyordu. Gerçekten de saçmalık gibi geliyordu çünkü damadının düğün günü gelip gelmeyeceğini bile bilmiyordu. Alessandro yine incinmiş miydi? Yoksa tamamen başka bir nedenden dolayı mı ondan kaçıyordu? Elyse her gece onun için duyduğu endişe yüzünden dönüp duruyordu. Bu piçle ilgilenmek sağlıklı için iyi değildi. Ona daha fazla gri saç vermeye kararlı görünüyordu.

Altıncı, yedinci ve sekizinci günler gelip geçti ve Alessandro'dan hiçbir iz yoktu. "Neden gecikti?" Elyse talep etti. "Şimdiye kadar Palermo'ya dönmüş olmalıydı.

Şimdi."

"Yarın," diye ısrar etti Malina. "Yarın Paris'ten ayrılmayı planlıyor."

Elyse, "Neden bana gerçeği söyleyemiyorsun?" diye yalvardı.

Malina bakışlarını kaçırırken, "Bu sizin iyiliğiniz için," diye mırıldandı, "*Sinyor Vitale* bana hiçbir şey söylemememi tembihledi. Size haberi verecek kişinin kendisi olması konusunda ısrar ediyor."

Elyse çenesini sıktı. "Anlıyorum."

Malina'ya öfkelenmemek için kendini zor tuttu. Bütün bu durumun hizmetçinin suçu olmadığını kendine hatırlattı. Bunun yerine, kendine öfkesini kahverengi ve mavi-gri gözlü bir piç için saklamasını söyledi.

Elyse, düğünden iki gün önce, Cuma günü Malina ve Monte ile birlikte, personel ve korumalarla dolu bir araba geçidiyle düğün mekânı olan Castello Balistreri'ye gitti. 16. yüzyıldan kalma kale, Katanya ve Sirucusa yakınlarında, Sicilya kırsalının kalbindeki asırlık ormanların ve narenciye çiftliklerinin arasında yer alıyordu. Neo-Gotik cephesi, büyük ve görkemli bir düğün için görkemli ve zamansız bir ortaçağ zemini sağlıyordu. Mafya kraliyetine yakışır bir düğün.

Kalenin içindeki zarif salonlar, büyük kemerler ve rustik yerel taş ve Sicilya pişmiş toprağı ile karakterize edilmiştir. Kalenin iç avlusu

tamamen restore edilmiş bir şapele, şarap üretim tesisine, bir zeytin pres binasına ve bir tahıl ambarına götürdü. Ne yazık ki mekânın büyüğü Elyse'in gözünden kaçmıştı. Damadından haber alamadığı için akli başka yerdeydi.

Düğün günü olan Pazar sabahı Malina planlarına devam etmekte ısrar etti. Hizmetçi Elyse'in duvağını ve gelinliğini giymesine yardım ederken, içinde ezici bir endişe ve öfke dalgası kabardı.

Malina Elyse'ye, "Merak etmeyin Dr. Romero," diye güvence verdi, "*Sinyor Vitale*'nin şu anda Palermo'ya uçtuğuna söz veriyorum. Sizinle mihrapta buluşacak."

Elyse soğuk ve sessiz bir öfkeyle, "Bu adamın mesajlarıma neden yanıt vermediğine dair iyi bir nedeni olsa iyi olur," diye söylendi. "Düğünü iptal etmeme *şu kadar kaldı*."

Malina yüzünü buruşturdu. "Hayal kırıklığınızı anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ama *Sinyor Vitale*'nin sizin iyiliğinizi düşündüğüne inanmalısınız. Buraya geldiğinde her şeyi açıklayacaktır."

Makyaj sanatçıları ve kuaförlerden oluşan bir ekip Elyse'i süslemek için gelin odasına girdiğinde konuşmaları kısa kesildi. İlk başta, gelinlerin düğünden önce kendilerini görmelerine izin verilmediğini iddia ederek Elyse'nin aynanın önüne oturmasına izin vermediler.

Böylece Elyse, saç, makyaj, elbisesi, duvağı, jartiyeri ve mücevherleri parça parça bir araya gelirken aynasız bir şekilde oturdu. Son rötuşlar nihayet tamamlandığında, kadınlar isteksizce Elyse'in bir göz atmasına izin verdiler. Ama ancak bir eldiveni, bir küpeyi ve bir ayakkabıyı çıkardıktan sonra. Gelenekler ve batıl inançlar İtalyan düğün kültürünün derinliklerine işlemiş gibiydi.

Eldiven, küpe ve ayakkabı gittiğinde, ona bir ayna getirildi. Elyse yansımasına bakarken ağzı açık kaldı. Gerçek bir gelin gibi görünüyordu ve Elyse damadının büyük olasılıkla kayıp olduğunu kısa bir an için unuttu. Mafya ile evlenmek üzere olduğunu.

Kalbi acı tatlı bir sızıyla kıpırdadı. *Bugün onun düğün günüydü*. Tamamen gerçekmiş gibi gelmiyordu. Elyse davetlilerin çoğunu tanııyordu. Nedimelerini bile tanııyordu. Kızlar beş farklı müttefik klandan seçilmişti. Babası onunla koridorda yürümeyecekti. *Babası* onun evlenmek üzere olduğunu bile bilmiyordu.

Malina Elyse'e, onu evlendirecek olan kişinin büyükbabası olduğunu söyledi. Elyse henüz Benedetto Graviano ile tanışmamıştı. İlk karşılaşmalarının bugün olması tuhaf gelmişti. Bu jest tamamen sembolik olacaktı. Diğer klanların hayranlıkla izleyeceği saf *bir* gösteri. Graviano ve Vitale klanları arasındaki yeni ittifakı pekiştirecek bir gösteri.

Elyse, en azından, elbisesinin göz kamaştırıcı olduğunu acımasızca fark etti. İçindeki değişken duyguların aksine, Elyse beyazlar içinde meleksi, dingin bir görüntü sergiliyordu. Narin, yosunsu elbisenin derin bir V yakası ve yarı saydam, havadar, kabarık kolları vardı. Kristal boncuklar vücuda oturan korsajın her yerinde parıldıyordu ve karmaşık tüylü bezemeler hacimli, katmanlı etekten aşağıya hafifçe serpiştirilmişti.

Elyse'nin ipek tül duvağı el işlemeli dantel aplikeyle son buluyordu. Kuyruğu arkasından yere kadar uzanıyordu. Bu geleneğe aykırıydı. Duvağının uzunluğunun nişanının uzunluğunu yansıtmaması gerekiyordu. Yıl başına bir metre. Bu mantığa göre Elyse'in duvağı bir metre bile uzunluğunda olmamalıydı.

Malina Elyse'in başındaki duvağı küçük, zarif bir elmas taçla sabitledi ve ona gülümsedi. "*Sinyor Vitale* sizin gibi bir kadınla evlendiği için çok şanslı. Güzel bir akıl. Güzel bir kalp. Güzel gelin."

Elyse yeşil gözlerinde belirsiz bir parıltıyla, "Teşekkür ederim Malina," diye mırıldandı.

Malina bir kez daha, "İnancını kaybetme," dedi. "O burada olacak."

Sabahın geri kalanı bir bulanıklık içinde geçti. Elyse farkına varmadan, birdenbire şapelin dışındaki bir çift ağır ahşap kapının ardında, yetmiş yaşlarında, boz kafalı ve karanlık, önsezili yüz hatlarına sahip bir adamın yanında duruyordu.

Bu adam Benedetto Graviano'ydu. Onun büyükbabası. Tek kelime İngilizce bilmiyordu. Elyse İtalyancayı zar zor konuşuyordu. Muhtemelen onun İspanyolcası ve adamın İtalyancası aracılığıyla iletişim kurabilirlerdi, çünkü iki dil İngilizceden daha fazla benzerlik gösteriyordu, ama Elyse kendini tuttu. Yine Elyse şu anda dil becerilerinin kapsamını açıklamak istemiyordu.

Dolayısıyla, birbirlerine söyleyecek hiçbir şeyleri yoktu.

Benedetto da diğer tüm beyefendiler gibi siyah beyaz şık bir smokin giymişti. Tek kelime etmeden Elyse'e kolunu uzattı. Elyse beceriksizce kabul etti.

Bir an sonra Pachelbel'in Kanon'unun tatlı, dokunaklı dizeleri havaya karıştı. Şapelin kapıları açıldı. Yüksek, kemerli tavanlar göğe doğru uzanıyordu. Arkaik taşlar ve antik görünümlü ahşap kirişler iç mekânı ayakta tutuyordu. Taze çiçek aranjmanları karanlık, gotik mekânı aydınlatırken, yüzlerce konuk sıra sıra dizilmiş koyu maun

koridorun iki yanındaki sıralarda oturuyorlardı. Koridorun sonunda bir rahip onları bekliyordu.

Alessandro da öyleydi.

Elyse'in kalbi onu görünce neredeyse göğsünden fırlayacaktı. Çok yakışıklı görünüyordu. Çok güzeldi. Koyu renk saçları geriye taranmıştı. Yüzü yeni tıraş edilmişti. Siyah beyaz smokinin içinde hiç bu kadar asil ve seçkin görünmemişti. Gözlerine inanamıyordu. Erkeği buradaydı. Erkeği hayattaydı.

İlk saf, neşeli hafifleme dalgası dağıldığında, başka bir duygu yüzeye doğru tırmandı. Elyse'in bakışları keskin bir şekilde daraldı. Erkeği de son birkaç gündür ona yaşattığı her şey için ölü bir adamdı.

Eldivenli elini Benedetto'nun dirseğinin kıvrımına sokan Elyse ve büyükbabası melodiye uyarak müstakbel kocasına doğru yürüdüler. Alessandro ile aralarındaki mesafe her geçen adımda biraz daha azalıyordu. Elyse'in eteği ve duvağı ipek, tül ve ipekten görkemli bir gösteriyle arkasından akıyordu. İzleyenler için Elyse her santimiyle kızarmış bir gelin gibi görünebilirdi ama aslında o savaş yolundaki bir kraliçeydi.

O, gelin yüzünün altında hiddetlenirken, damadı tamamen zıt bir ruh hali içinde kaybolmuş görünüyordu. Alessandro koridorda yürürken kahverengi ve mavi gri gözleri umutsuzca ona sabitlenmişti. Aşık bir aptal gibiydi, tanrısallığına inanamayan bir koca aday gibiydi.

Yüzündeki mutlu ifade Elyse'in asık suratını daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramadı. Elyse Alessandro'ya yaklaştığı anda elini büyükbabasından zarıfçe çekti ve Alessandro'nun yanağına sert, yankılanan bir tokat atarak konuklarının her birini sersemletmeye başladı.

Şapel, dedikoduya aç, şaşkın bir spekülasyon vızıltısı içinde patladı.

Kahverengi ve mavi-gri gözler şok içinde patladı. *"Cuore mio!"*

Elyse'in büyükbabası da aynı derecede hayret ve şaşkınlıkla bakıyordu.

"Bu," diye homurdandı usulca, "beni karanlıkta tuttuğun içindi. Ve beni endişeden delirttiğin için."

Sonra Elyse Alessandro'nun yüzünü kavradı ve onu sanki havası, güneşi, ayı, yıldızlarıymış gibi öptü. Dudakları nihayet ayrıldığında ikisinin de yüzünde sersemlemiş bir ifade vardı.

"Bu ne içindi?" diye mutlu bir şekilde kulağına mırıldandı.

"Bu," diye yanıtladı Elyse soluk s o l u ğ a , "bana geri döndüğün içindi. Yaşıyor ve iyi durumda."

Sırıttı ve onu tekrar öptü. Etraflarındaki tüm konuklar içten kahkahalar, alkışlar ve ıslıklarla patladı.

Elyse ve Alessandro'nun töreninin geri kalanı başka sürprizler olmadan ilerledi. Rahip, Katolik tarzı bir düğüne yakışır şekilde bir saat süren bir ayin olan açılış duasında onlara önderlik etti. Elyse ve Alessandro yüzüklerini taktı ve yemin etti. Bunu daha fazla dua izledi.

Bu eski ritüellerin hiç de romantik bir yanı yoktu. Yine de onları heyecanlandıran bir şeyler vardı. Elyse son derece dindar bir insan olmasa da, bütün bu alışveriş ona oldukça kutsal geliyordu. Sanki gerçekten de daha yüce bir gücün önünde Alessandro'ya söz vermiş, o da aynı şekilde kendisine söz vermiş gibi hissetti. Töreni, bir başka eski gelenek olan ve kırılan her parçanın gelecek evlilik yıllarının sayısını temsil ettiği bir cam vazoyu kırarak bitirdiler.

Daha sonraki resepsiyon, Malina'nın titiz planlaması ve kartal gözlü denetimi sayesinde saat gibi işledi. İyi şarap ve güzel yemekler gece boyunca serbestçe aktı. Elyse ve Alessandro ilk danslarını ellerine bağladıkları renkli flamalarla yaptılar. Daha sonra tüm konuklar, *La Tarantella* adı verilen geleneksel bir İtalyan dansı için avluda onlara katıldı. Alessandro, Elyse'nin eteklerini yukarı kaldırmak ve jartiyeri bacağından çekmek için bir dizinin üzerine eğildi. Ellerinin ve parmaklarının Elyse'nin çıplak tenine dokunuşu hem heyecan verici hem de samimiydi. Gözleri olan herkes aralarındaki gerilimi görebilirdi. Pasta getirildiğinde büyü bozuldu. Daha fazla eğlence başladı.

Gece yarısından birkaç saat sonra Alessandro ve Elyse, siyah bir vintage Bugatti ile pirinç ve iyi dilek yağmuruna tutularak kalabalıktan uzaklaştırıldı.

Nils onları yakındaki bir villada bulunan düğün süitlerine götürürken, yeni evliler bütün gece boyunca ilk kez baş başa sessiz bir an geçirdiler. Alessandro onun elini sıkmak için uzandı.

Alessandro her zaman yaptığı gibi Elyse'in avucunu dudaklarına götürdü ve nazikçe, sevgiyle öptü. "Bana hâlâ kızgın mısın, karıcığım?"

Eşim.

Kalbini sıcak bir ısıltı kapladı. Bu kelime artık gerçek bir anlam taşıyordu. Çünkü doğruydı. Elyse yine de parlayan sıcaklığa karşı kendini çelikleştirdi.

Elyse şapelde attığı tokatla öfkesini biraz olsun dindirdikten sonra, düğünün geri kalanında yüzüne zorla mutlu bir ifade takınmıştı. Yine de Alessandro'ya hâlâ öfkeliydi.

Elyse ona asık suratlı bir bakış fırlattı. "Eğer geçen hafta yaptığın gibi yine ortadan kaybolursan, seninle bir dakika daha geçirmem. Ben de ortadan kaybolmanın bir yolunu bulurum ve emin ol, ben hayatına devam ettikten sonra arkasına bakacak türden bir kadın değilim."

"Sana her şeyi açıklayacağım," dedi, "zamanı gelince. Ama bu gece o gece değil. Aklımda başka planlar var."

Alessandro alçak sesle kıkırdayarak Elyse'i kendine çekmeye çalıştı ama Elyse onun kucaklamasına direndi. Bir elini Alessandro'nun göğsüne koyup onu geri itti. "Bu geceki planlarınla ilgilendiğimi sana düşündüren nedir?"

Suratını astı. "Zalim eş."

"Hayır, *endişeli* karıcığım. Neden aramalarımın ve mesajlarımın hiçbirine cevap vermedin?"

İç çekti. "Bu senin korunman içindi."

"Bana söylenen bu. Ben saçmalık diyorum."

Bir dakika sonra villaya vardılar. Eski Bugatti'de mahremiyet kalkanı yoktu. Nils hararetli konuşmalarının her kelimesini duymuştu ama şoför, valizlerini düğün süitine taşımalarına yardım ederken son derece sakın bir ifade takınmıştı. Sanki hiçbir şey duymamış gibiydi.

Nils gittikten sonra Elyse o gece ilk kez Alessandro ile yalnız kaldı. *Kocasıyla*. İstenmeyen ama lezzetli bir sıcaklık anında tenine yayıldı. Alessandro, Elyse güzel düğün sütlerinde şehvet ve öfke arasında bocalarken ona ihtiyatlı bir eğlenceyle baktı.

Sessizce, "Zorluk çıkarmakta ısrar ettiğin için kararı sana bırakıyorum, *karıcığım*. Kavga edebiliriz. Sevişebiliriz. Ya da ikisini aynı anda yaparız. *Seçim senin*."

ELYSE'İN NABZI HIZLA ATİYORDU. Kızgınlık ve öfke hâlâ içinde kaynıyordu. Tüm bunların arasında zihni kararsızlık içinde çırpınıyordu. Alessandro'nun sözleri aralarında yakıcı bir gerginlik yaratmıştı.

Seçim sizin.

Yine de cevap verecek zamanı yoktu. Alessandro çoktan ona doğru yürümeye başlamıştı. Elleri onun belini buldu. Sıcak ve arzulu bakışları onunkileri kolaylıkla buldu.

"Yanağım hâlâ acıyor," diye mırıldandı, "onu öpmelisin. Daha iyi olması için." "Bunu hak ettin" diye mırıldandı.

Hınzırca gülümsedi. "Kesinlikle. Beni daha çok cezalandır."

Yeşil gözleri önce genişledi. Sonra daraldı. Piç kurusu kışının tekmelenmesini istiyordu, değil mi? Birden öfke, onu tam bir teslimiyetle becerme ihtiyacıyla birleşti.

"Giysileriniz," diye emretti, "Gitmelerini istiyorum."

Alessandro onun talebini karşılamakta tereddüt etmedi. Bir bulanıklık içinde, yeni kocası smokini vücudundan neredeyse yırttı. Aleti çoktan sertleşmişti. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Bakışları sanki mükemmelmış gibi onun üzerinde gezindi. "Sıra sende."

"Bir centilmen ol ve bana yardım et," diye homurdandı Elyse. "Bu elbiseyi tek başıma çıkarmam imkânsız."

Alessandro koşarak geldi, muhtemelen geçmişinde çok fazla kadını soymuş bir adamın becerisiyle elbisesinin karmaşık arkalığını çözdü, düğmelerini açtı ve fermuarını açtı. Ağır,

couture elbisesi kıvrımlarından düşerek bir tül bulutu içinde ayak bileklerine indi. Elyse'in ellerini tuttu ve hantal kumaştan kurtulmasına yardım etti. Bir sonraki anda, sağ eli sütyeninin kopçasına doğru kayarken, sol eli külotunun eteklerini çekiştirirdi. Elyse onu uzaklaştırdı. "Onları üzerinde bırak."

Gözleri ilgiyle karardı. "Bu da cezamanın bir parçası mı?"

Elyse ona cevap vermedi. Onun yerine hareketlerinin konuşmasına izin verdi. Avuçlarını adamın çıplak göğsüne koydu ve onu yatağa doğru itmeye başladı. Birlikte yatağın üzerine devrildiklerinde adam direnmedi. Dantelli beyaz sütyeni ve külotuyla onun üzerine tırmandı, bilerek dizlerini temas etmeden belinin her iki yanına yerleştirdi. Kukusu baştan çıkarıcı bir şekilde adamın her şeyiyle hazır aletin üzerinde geziniyordu.

Dudaklarında bir sırtış gölgesi dolaşmaya devam etti. Piç kurusu çektiği cezadan fazlasıyla zevk alıyor gibiydi. Oynadıkları güç oyunu onu tahrik ediyor gibiydi. Elyse ona ters ters baktı. Aleti aracılığıyla ondan gerçeği öğrenmeye niyetliydi. Ona acı çektirmek için sabırsızlanıyordu. Onu tamamen reddederse bu onun işine yarayacaktı. Bu noktada her iki seçenek de adil bir oyun gibi geliyordu. Külotunun ağını yana kaydırmak için kalçalarının arasına uzandı ve kendini ona gösterdi. Parmakları dudaklarında, kıvrımlarının narin yapraklarında ve her kıvrımın güzel pembesinde dans edip oynadı ta ki-

Alessandro klitorisini bulduğunda keskin bir nefes aldı. Elyse orta ve yüzük parmaklarını kullanarak günahkâr, küçük zevk noktasının etrafında dönüp durdu. Tekrar tekrar kendini okşadı. Zevkini artırmak için parmak uçlarını birkaç kez ıslatmak için içeri daldı. Elyse'in elması yüzük parmağının üzerinde parlıyordu. Kaygan amcığı da parlamaya başladı.

Çelik gibi gövdesi onun altında seğiriyor ve kıvranıyordu. Kahverengi ve mavi-gri gözleri parmaklarının her hareketiyle büyülenmişti. Neredeyse nefes nefese kalmıştı. Başka tarafa bakamıyor gibiydi. Elyse hiçbir uyarıda bulunmadan kendini ona doğru alçalttı ve kızarmakta olan ucunun sıcak, kaygan kıvrımlarına sürtünmesine izin vermek için sikini elinde kavradı. "*Per favore, cuore mio*, alay etme, çok uzun zamandır sabrediyorum!" diye inlerken Alessandro'nun nefesi kesildi.

Elleri, sanki içine girmeye niyetliymiş gibi kalçalarını kavramaya başladı.

Elyse alaycı bir tavırla, "Hayır, yetki bende," diye mırıldandı ve birkaç santim yükselerek kendini onun ulaşamayacağı bir yere sarkıttı. "*Uslu dur*. Ya da gidip kendini becerebilirsin. *Seçim senin*."

Alessandro şakayla karışık kıkırdadı. "Görüyorum ki işler tersine dönmüş."

Kıvrımlarını bir kez daha adamın sikine sürttü. "Neden bu kadar uzun süre Paris'te kaldın?"

Nefes nefese, "Çalışıyordum."

dedi. "Çalışıyordun?"

"Satış."

Belirsiz cevaplarını sikeyim. Elyse onun sikine gömüldü. Ama bir santimden fazla değil. Şişmiş kafa onun sıkı, ıslak duvarlarını gerdi. Alessandro'nun gözleri yuvalarından fırlayıp mutluluktan göğe doğru yuvarlanırken Elyse'in başı zevkle döndü.

Artık ayrıntılara girme zamanıydı. "Ne satmaya çalışıyordunuz?"

Biraz daha soktu ve "*Cazzo Madre di Dio*, cennetteyim" diye inledi.

Dans ederek uzaklaştı, amıyla adamın siki arasındaki teması kesti. "Cevap ver bana."

"*Coca*."

Kokain mi? Elyse tekrar aşağı kaydı. Amcığı şekerlenmiş bir mengene gibi ona sarıldı. "Karını sikmek istemiyor musun?"

Burun delikleri alevlendi. Arzuyla. *Hayal kırıklığıyla*. "Beni öldürmeye çalışıyorsun."

Elyse ölümcül bir gülümsemeyle adamın sikini amına soktu, kalın, zonklayan ucunu sığ, alaycı, hiç de yeterli olmayan hareketlerle daracık amına sokup çıkardı. "Bana Castillo ve Marrone ile ne olduğunu anlat. Onlarla yaptığın anlaşma suya mı düştü?"

Alessandro dişlerini sıktı. *A r a l a r ı n d a k i* zevk yükselirken bile vücudundaki her kas acı çekiyormuş gibi geriliyordu. "*Non adesso, cuore mio. Parliamo dopo*."

İngilizcesini bulmakta zorlanıyor gibi görünüyordu. Şehvetle sıırılsıklam olmuş bir sersemlik içinde ağzından umutsuz homurtular dökülüyordu. Elyse'in içinden de sıcaklık ve arzu sesleri yükseliyordu. Kendini onun vücudunun üzerinde daha muhtaç ve daha muhtaç hızlarda sallarken kalçaları kırıldı ve yuvarlandı.

Alçak, heybetli bir hırıltıyla iri elleri kalçalarına kenetlendi. Elyse hızla onun altına atıldı. Adam bacaklarının arasına daldığında şok içinde nefesi kesildi. Her şey çok hızlı oldu. Sütyeni uçup gitti. Külotu kayboldu. Kollarını kalçalarına dolayarak amını iyice genişletti ve meydan okuyan bir hamleyle sikini tekrar içine soktu. Elyse kaygan, ıslak ve hazır olmaktan çok daha fazlasıydı ama yine de bu istilacı, nefes kesici esneme karşısında irkildi. Kocas *çok* güçlü kuvvetli bir adamdı.

"Yavaşla," diye inledi. "Çok büyüksün amına koyayım."

"Bunu uygun hale getireceğiz."

Onu bir makine gibi dövmeye başladı. Sabit, sıkıcı sürtünme onları öforik mutluluk patlamaları içinde yaktı. Kalçaları hızla ileri geri hareket ediyordu. Ritmi sert ve amansızdı. Aletinin ucu kadının amının arkasına değene kadar durmadı. Daha önce hiç bu kadar derinden sikilmemişti. İki gözü de sıkıca kapandı. Elyse inledi ve zevkle soludu, kalçalarını ona doğru eğdi, onu itmek için çaresizdi, doruk noktası durdurulamaz bir fırtına gibi her yere yayılmaya ve sarmalanmaya başladı.

Kolları kızın kalçalarından kaydı. Alessandro uzanıp Elyse'in ellerini buldu ve parmaklarını Elyse'in elleriyle birleştirerek başının iki yanına sabitledi. Onu tutkuyla öpmek için eğildi. Agresifçe. Dili Elyse'in diliyle oynayıyordu. Dişleri kızın alt dudağını çekiştiriyordu. Alessandro kesik kesik, gergin bir fısıltıyla, "*Non vorrei mai lasciarti andare.*" dedi.

Sonra ürperdi. Güçlü, sabit darbelerle kızın içine akarken siki zonkluyordu. Elyse'in içinde hayal kırıklığı ve mutluluk yükseliyordu. Çok yaklaşmıştı ama henüz boşalmamıştı. Daha hoşnutsuzluğunu dile getiremeden, Alessandro'nun elleri tekrar kalçalarında. Tanrım, lanet olsun. Bu nasıl mümkün olabilirdi? *Hâlâ sertti*. Piç kurusu kızın kıvrımlarını kavrayarak onu elleri ve dizleri üzerinde ters çevirdi. Dizlerinin üzerinde, sağlam boyu arkadan onu yoklayana kadar ona doğru ilerledi. Alessandro bir eliyle kızın kıkına tatmin edici, yakıcı bir şaplak indirdikten sonra kendini tekrar kızın amına soktu.

Adam onun ıslak, davetkâr sıcaklığına derinlemesine gömülürken ikisi de rahatlayarak inledi. Parmakları bir çapa gibi kalçalarını kavradı. Sonra, Alessandro yenilenmiş bir güçle, daha önce yaptığı inanılmaz sikişten inanılmaz derecede daha sert ve daha hızlı bir şekilde ona tekrar vurmaya başladı. Acı zevkle öpüştü. Klitorisini çimdiklemek ve onunla oynamak için etrafına uzandı. O anda ve orada doruğa ulaştı. Elyse'in gözleri yıldızlara doğru uçarken yuvarlandı. Tekrar ve tekrar, amcığı onun horozunun etrafında sıkıştı ve kasıldı. Serbest bırakıldıktan sonra bile devam etti. Elyse'in içinden ikinci bir coşku dalgası geçene kadar sikmeye, sikmeye ve sikmeye devam etti. Vücutları terden parlıyordu. Elyse onun itme gücüyle öne doğru düştü. Yanağı yastığa çarptı. Yaratıcısının adını ve *onun* adını haykırdı, "Oh, *Dios*, Alessandro!"

Onunla işi bitmemişti. Hâlâ sert, başka bir orgazmın eşiğindeyken ondan çekildi ve onu sırt üstü yatırdı. Bacakları beline sarılıyken siki içeri kaydı. Akılsız bir onaylamayla inledi, "Çok iyi..."

Alessandro hiçbir şey söylemedi. Yine de yüzünde gururlu, sahiplenici bir erkeğin memnun ifadesi vardı. Bu kez hamleleri kontrollü, yavaş ve özenli bir şekilde nazikti. Elyse'nin amcığı böylesine çılgınca bir sevişmede kullanılmaktan dolayı çığ ve çok hassas hissetmeye başlamıştı, ama kocası onunla sevişirken bir şekilde zevk çekirdeğinde kaynamaya devam etti. Göğüsleri titreyerek yükselip alçalıyor, nefesleri kesiliyordu.

Kahverengi ve mavi-gri gözler onunkileri buldu. Bakışları şefkatli ve yumuşaktı. Alessandro bir eliyle onun bileklerini kavradı ve başının üzerinde nazikçe sabitledi. Diğer eli bir kez daha aralarına daldı ve hafif, alaycı dokunuşlarla klitorisini okşadı. Onu tatlı tatlı öpmek için eğildiğinde dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Telaşsızca. Alessandro uzunca bir süre bu çıldırtıcı ilahi ritmi sürdürdü. Onu sanki cam, dantel ve yeni yağmış kar taneleri kadar narinmiş gibi becerdi. Adamın sertliği kadının içine girdikçe kadının yumuşaklığı adamın etrafında eriyordu. Birlikte, bedenleri bir bütünün iki yarısı olarak birleşti ve ayrıldı, erkek ve kadın, karı ve koca, ilahi ve kutsal olmayan, zevk onları göz kamaştırıcı güzellikte bir unutuşa sürükleyene kadar. Yumuşak, soluk soluğa bir ses tonuyla onun kulağına tatlı sözler *mırıldandı*: "*Concediti a me, cuore mio, lascia che io ti ami...*"

Adını inledi ve onu her yerinden öptü, "Al beni Alessandro, her yerimi..."

Daha sonra Alessandro Elyse'i kollarının arasına aldı. Elyse onun yanında yatıyor, azalan bir zevk ve artan bir kafa karışıklığı içinde sürükleniyor, uyukluyordu. Kalbi hiç bu kadar dolu hissetmemişti. Yine de zihni oldukça ağırdı. Aralarında geçenler artık seks gibi gelmiyordu. Şu anda aralarında var olan şey çok daha değerli, Elyse'in yakından incelemeye cesaret edemediği kadar korkunç derecede mahrem bir şey gibi gelmeye başlamıştı. Bu her şeyi tüketen duyguya bir isim vermek istemiyordu. *Bunu* kabul etmediği sürece, bu duygu gerçek değildi. Ona zarar veremezdi. *Ona* teslim olmayı reddetti.

Ona sorması gereken daha pek çok soru vardı. Ona borçlu olduğu o kadar çok cevap vardı ki. Elyse'i şaşırtan bir şekilde, Alessandro onun endişesini anlamış gibiydi. Hafif temkinli bir ifadeyle ona baktı. "Gergin görünüyorsun. Düşün gecemizden keyif almadın mı?"

Daha önce hiçbir erkek onu bir gecede bu kadar çok ve bu kadar sert boşaltmamıştı. "İltifat için balık avlamayı bırak," diye mırıldandı.

"Hoşuma gittiğini *biliyorsun*." "Ama?"

Elyse ona sert ve sivri bir bakış fırlattı. "Sana hâlâ kızgıyım."

Ağızı buruştu. Kız beklenti içinde ona bakarken kaşlarını kaldırdı. Alessandro onun şakağına bir öpücük kondurdu ve içini çekti: "Görünüşe göre öfkemi dindiremiyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım. Pekâlâ. *Sen kazandın*. Bırak da konuşalım. Sonra belki biraz daha sevişiriz..."

Elyse yeni kocasına ters ters baktı. Bu gece kesinlikle başka sevişme olmayacaktı. Bu kadar kolay teslim olduğu ve Alessandro'nun kendisiyle oynamasına izin verdiği için kendini tekmelemek istiyordu. O anın sıcaklığıyla *oynadıkları oyun* tamamen aklından çıkmıştı. Elindeki koz kelimenin tam anlamıyla elinden alınmıştı ve en kötüsü de onu caydırmak için hiçbir şey yapmamıştı. Piç kurusuna karşı zayıflığı dehşet vericiydi ve bu birçok hatanın sadece ilkiydi. Seks delisi aptallar gibi prezervatif kullanmayı unutmuşlardı. Elyse doğum kontrol hapi kullanmıyordu. Tanrı'ya şükür kocasının kan tahlillerinin temiz çıktığını biliyordu. Yine de, şansını bildiği için, kocasının şeytan yüklü spermleri, ilk kez birlikte yatıyor olsalar bile, muhtemelen onu hamile bırakmanın bir yolunu bulacaktı. Endişe devreye girdi. Elyse Alessandro'nun kollarından kurtuldu ve banyoya doğru koşmaya başladı. Alessandro'nun yakışıklı yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Dirseklerinin üzerinde doğrulup onun koşuşturmasını izledi. "Nereye gidiyorsun? Konuşmak üzere olduğumuzu sanıyordum?"

Elyse omzunun üzerinden, "Hemen döneceğim," diye mırıldandı.

Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilirdi? Graviano ismi ve babasının mafyaya olan borçları yüzünden kapana kısılmıştı ve böylesine boktan bir kaderi kabullenmekten başka çaresi yoktu. Bu kâbusa bir çocuk getirmek düpedüz zalimlik ve sadistlik olurdu. Elyse umutsuzca Küçük Alessandros ya da Alessandras'ın kök salma ihtimalini ortadan kaldırmak istiyordu. Ama zarar çoktan verilmiş olabilirdi. İçindeki tıp profesyoneli, sabun ve suyun sadece vajina dışındaki spermleri öldürebileceğinin ve ertesi gün haplarının sadece %75 oranında etkili olduğunun tamamen farkındaydı.

Elyse sabun ve suyla çok kapsamlı ve kasıtlı bir temizlik yaptıktan sonra Alessandro'nun yanına döndü. Alessandro onun sıkıntısından tamamen habersiz görünüyordu. Elyse tekrar görüş alanına girdiği anda yüzü aydınlandı. Kollarını ona doğru uzattı. "Buraya gel, karıcığım."

Onun kucağına geri tırmandı. Adam onu kucakladı. Kadının kıvrımları adamın sert, kaslı gövdesine yaslandı. Sanki dakikalar değil de yıllardır ayrıymışlar gibi onu taparcasına öptü.

"Seni özledim," diye mırıldandı Alessandro onun saçlarına.

Ona yan gözle baktı. "Sadece birkaç dakikalığına gitmiştim."

"Sen uzaktayken bir dakika bile sonsuzluk gibi geliyor."

Elyse kendine rağmen güldü. "*Dur.*"

Alessandro arsızca sırttı. "*Asla.* Seninle asla durmamalıyım. Seni bana zincirleyen benim inatçı ısrarımdı. Eğer Tanrı merhamet ederse, seni elimde tutmama izin verir. Sonsuza kadar."

Kızın burnuna bir öpücük daha kondurdu. Elyse yine gülümsemekten kendini alamazken, "Sonsuzluk çok uzun bir zaman. O zamana kadar benden bıkmış olacaksın."

"Benden bıkabilirsin. Ama *ben* senden asla bıkmam. Sonsuza dek yetmeyecektir. *Sen bir hediyesin.* Hak etmediğim bir hediye, bu yüzden sana sarılmalı ve sahip olduğumuz şeyi tüm gücümle korumalıyım."

Alessandro için koruma, hayatının çoğu yönü hakkında onu cahil tutmak anlamına geliyordu. Ama o gerçeği öğrenmeyi hak ediyordu. Elyse göz ucuyla Alessandro'ya baktı. "Efendim?"

Alışkanlıktan olsa gerek, kendini durduramadan sözcük ağzından kaçtı. Elyes içten içe ürperdi. Artık evli olduklarına göre ona böyle hitap etmek garip geliyordu. Bu sözcük Alessandro'yu da üzmüşe benziyordu. Ağzı onaylamaz bir ifadeyle kıvrıldı.

"Sorun ne?" diye sordu.

Adamın eli kadının beline kayarak göğüslerini avuçladı. "Ben artık senin kocamım. Beni adımla çağır. Oyun oynamadığımız sürece. O zaman bana *efendim* diye hitap edebilirsin."

Şakacı bir tavırla göğüs ucunu çimdikledi. Elyse'in nefesi keskin bir şekilde kesilirken, içinden zevk fişkırı. "I-"

Onunla daha fazla oyun oynayacağı düşüncesi konsantrasyonunu bozdu. Alessandro onun pembeleşen yanaklarına bakarak sırttı. "Utanmana gerek yok. Daha önce söylerken hiç zorlanmamıştın. Çılgılık atıp inleyişini ve na-" diye sızlanışını asla unutmayacağım.

Uyarı tonunda homurdandı. "*Alessandro.*"

"Yine de Alessio'yu tercih ederim," diye muzipçe karşılık verdi. Parmak uçları kadının karnında kışkırtıcı çizgiler çizdi. "Diğer herkes bana Alessandro der. *Alessio*'yu sadece ve sadece senin dudaklarından duymak istiyorum."

"Önce konuş," diye ısrar etti Elyse, adam onun dikkatini dağıtmaya devam ederken, "sonra sevişiriz."

Alessandro'nun eli bacaklarının arasına kayd, avucu klitorisini sıyırdı, aşağı bastırdı, sonra ovmaya, okşamaya, amını yenilenen bir ilgiyle okşamaya başladı. Arzu bir kez daha alevlendi. Tek istediği ona sürtünmekken buna karşı koymak neredeyse imkânsızdı.

"Peki. *Alessio*," diye ofladı Elyse onun dokunuşundan sıyrılmaya çalışarak. "Şimdi söyle bana, Paris'te ne oldu?"

Paris'ten söz edilmesi Alessandro'nun çapkın tavrını sönmüş bir alev gibi söndürmüş gibiydi. Gözlerinde tereddüt parlıyordu. "Bilmek istemezsin. Bana bakış açını değiştirecek. Ve benim hakkımdaki düşüncelerin hiçbir zaman çok yüksek olmadı."

Açık sözlülüğü onu hazırlıksız yakalamıştı ama haksız da sayılmazdı. Birçok açıdan onu hâlâ şeytan olarak görüyordu. Ama Lucifer bile bir zamanlar melekti. Kendini açık fikirli olmaya zorladı. Elyse diplomatik bir tavırla, "Ben artık senin karınım. Ne olursa olsun senin yanında durmalıyım."

Yüzünde düşünceli ve kurnaz bir ifade belirdi. "Bu doğru. Bana mahkumsun."

"*Paris*," dedi nazıkçe. "Odaklan."

Kendine güveni tam olarak geri gelmiş gibiydi. Alessandro itiraf ederken lafı dolandırmadı: "Bir cesetten kurtulmam gerekiyordu. Bu görevin lojistiği beni geciktirdi."

Elyse çıldırmamaya çalıştı. "Bir... cesetten mi kurtuldunuz?" "Teknik olarak *iki tane*. Birinden kurtuldum ve diğerini sahneye koydum."

Ne demek istiyordu? Elyse bu ürkütücü konuşmayı daha da derinleştirmeye hazır olup olmadığını bilmiyordu. Huzursuzca, "Kimden kurtulmaya çalışıyordun?" diye sordu.

"Enzo Marrone."

Yani *Stidda*'nın fino köpeği ölmüştü. "Ve?"

"Paris Emniyet Müdürlüğü'nden bir muhbir. Gizli görevde çalışıyordu."

"*Mierda*," diye mırıldandı.

"Morrone'nin profilini çıkarıyordu ve Castillo'nun gönderileriyle yaptığımız anlaşmanın şartlarını *yeniden müzakere* ederken Morrone onu bize getirdi."

"Onları öldüren sen miydin?"

Alessandro, "Tetiği Morrone'ye ben çektim ama subaya değil," diye cevap verdi. "Ona sadece emir verdim. Kaza gibi görünmesi için."

Elyse'in midesi çalkalandı. Bugün evlendiği cehennem gerçekliği buydu. Karanlık, korkutucu ve fazlasıyla gerçek olan bu dünyanın acımasızlığı karşısında çığlık atmak ve ağlamak istiyordu. Ama Elyse acısını yuttu ve sadece, "Onları öldürmek neden gerekliydi?" diye sordu.

"Bir mesaj göndermek için." "Ne mesajı?"

"Castillo'nun Beltrán'a benimle uğraşmaya çalışan erkeklerin başına neler geldiğini anlatmasını istedim. *Stidda* ile iş yapmak için arkamdan iş çevirirken iki kez düşünmelerini sağlayacaktır."

Onu yargılamak istemiyordu ama vicdanı çalkantı içindeydi. "İki adamı öldürmek biraz ağır bir suç gibi görünüyor."

"Herkes benden korkulması gerektiğini bilmeli," diye karşı çıktı. "Kalplerinde yeterince korku olursa, düşmanlar benim olanı almaya çalışmaz ve müttefikler yanımda durmaya devam eder. Bu tür önlemler gelecekte anlamsız ölümleri önler."

Kaşları çatıldı. "Anlıyorum."

"Gerçekten görüp görmediğinizi bilmiyorum."

Elyse onunla aynı fikirde olamazdı. Bu tartışmada onun tarafını asla anlayamayabilirdi. Tüm kariyeri hayat kurtarmaya odaklanmıştı. İnsanları soğukkanlılıkla öldürmeye değil. Elyse acı içinde, titrek bir fısıltıyla, "Nereden geldiğini anlıyorum ama bu zor seçimleri nasıl bu kadar kolay yapabildiğini anlamıyorum," dedi.

"Seçme şansım olmadığında seçim yapmak kolaydır." "Her zaman bir seçeneğimiz vardır."

"Mafyada değil, özellikle de Vitale olarak." Alessandro'nun yüzüne alışılmadık bir ağırlık çöktü. Kocasının yüzü ifadeden yoksun hale geldi. Gözleri uzak ve soğuk bakmaya başladı. "Babam bir keresinde bana, *bizim gibi* güç sahibi kişilerin asla zayıflık göstermemesi gerektiğini söylemişti. Eğer bir tehdit varsa, onu ortadan kaldırırız. *Hızlı ve kararlı bir şekilde*. Bocalayanlar ve harekete geçmeyenler hayatta kalamazlar."

Elyse'in kalp atışları hızlandı. Alessandro'nun hikâyesinin karanlık ve uğursuz bir hal almak üzere olduğunu hissedebiliyordu.

"On sekizinci yaş günümde, beni Palermo'nun en kötü semtlerinden birine getirdi. Orada babam beni Mauricio adında bir adamla tanıştırdı. Sanırım evsizdi. Aramızda bir husumet yoktu. Mauricio bir yabancıydı. Silahsız ve çaresizdi. Sonra babam iki silah çıkardı. Bana bir Beretta verdi ve diğerini başıma dayadı. O gün bana söylediklerini asla unutmayacağım."

Nefes nefese bekledi.

"*Ya Mauricio ölür. Ya da sen ölürsün. Seç oğlum ve bir Vitale olmak için gerekenlere sahip olduğunu kanıtla.*"

Elyse'in nefesi kesildi. Belli ki Alessandro yaşıyordu, bu da demek oluyordu ki-
Oh, Dios.

Elyse nasıl cevap vereceğini bilemediği için sessiz kalmayı tercih etti. Ancak yatakta Alessandro'nun yanında yatarken kalbi hızla çarpmaya başladı. Endişeyle ona baktı. Ona akıl almaz bir zevk veren aynı eller Mauricio'nun kafasına da bir kurşun sıkmıştı. Alessandro'nun gözleri karardı. "O gün babamı öldürmeliydim."

Nazikçe, "Mauricio'nun ölümü hala seni etkiliyorsa, rotanı değiştirmek için çok geç değil. Baban olmak zorunda değilsin."

"Babam gibi olmak istemiyorum. Ama onun şiddet anlayışı barışı korumak için gerekli. Birinin barışı koruması gerekiyor. Ben de olabilirim."

Elyse, Alessandro ile aynı fikirde olup olmadığını bilmiyordu. Eski hayatında bir insanın yaşayıp yaşamayacağına sadece Tanrı karar verebilirdi. Yine de kocasının babasının halefi olmak için katlandığı yetiştirilme tarzına da sempati duyabiliyordu. Erkekler ölümle burun buruna geldiklerinde ahlakın artık bir önemi kalmamıştı. "Peki ya Paris'teki subay?" diye sormaya cesaret etti. Neden ölmesi gerekiyordu?"

"Çok şey biliyordu."

"Çok şey bilseydim beni öldürür müydün?"

Alessandro Elyse'e doğru döndüğünde çarşafı hışırdadı. Onun gözlerinin içine derin derin baktı. Ondan yayılan yoğunluk tedirgin ediciydi. Alessandro ciddiyetle, "Sana elimi sürmeden önce kafama silah dayar, bağırsaklarımı deşerim," diye yemin etti.

"Hangimizin haklı olduğunu ancak zaman gösterecek," diye söylendi Elyse. Alessandro bir kez daha söz verdi: "Sana kendimi kanıtlayacağım."

Onu görmezden geldi ve devam etti: "Neden tüm bunları bana geçen hafta anlatmadın?"

"Tedbirli davranıyordum."

Temkinli mi? "Kelimenin anlamını bildiğini bilmiyordum."

"O sırada, yetkililerin hala hareketlerimi takip edip etmediğini teyit etmemiştim. Seni suçlamak istemedim. Özellikle de henüz evlenmediğimiz için. Polis seni sorgulamaya gelirse bilmediğini iddia etmen için sana fırsat vermek istedim."

Onun iyiliğini düşünmesi tuhaf bir şekilde dokunaklıydı. Ama sonra Elyse onun söylemeden bıraktığı şeyi anladı. "Paris Polis Müdürlüğü tarafından mı takip ediliyorsunuz?"

"Hayır," dedi alaycı bir ifadeyle. "Adamlarım ve ben Morrone'den daha akıllıyız. Operasyonlarımız takip edilemez."

"Sorularıma gerçekten cevap vermene şaşırdım. *Bir kez olsun*. Sanırım bu yetkililere karşı güvende olduğunuz anlamına geliyor?"

"Dürüst olmak gerekirse," diye yanıtladı Alessandro, "sen ve ben asla güvende değiliz. Tehditler ortadan kalkmış olsa bile. *Şu anda* seninle her şeyi paylaşmamın tek nedeni benim kadının olman. *Karımsın*. Beni olduğum gibi görmene ihtiyacım var. Bir canavar ve bir erkek olarak. Ve ne olursa olsun yanımda dur."

Elyse onun sözlerinin ağırlığı karşısında sustu. Alessandro'nun ona teklif ettiği lüks hayatın karşılığı *bu mu* olacaktı? Kafasına silah dayasa, Mauricio gibi birinin tetiğini çekmeye razı olur muydu? Yeterince uzun süre kalırsa ruhu Alessandro'nun günahlarını yansıtacaktı. Elyse *kaçmayıp kalmaya* karar verdiğinde erdeminin sınanacağını biliyordu ama verdiği karar hiç şu anki kadar yıkıcı olmamıştı. "Bu büyük bir istek, Alessio."

"Biliyorum," diye mırıldandı umutsuz bir homurtuyla, "işte bu yüzden bu konuşmayı olabildiğince erteledim."

Bir başka acı gerçek daha yüzüne çarptı. Alessandro'nun tatlı sözlerine ve nefes kesici romantik jestlerine rağmen, kocasının başından beri bildiği ortaya çıkmıştı. Kendi dünyasının masumları yok eden ve ruhları bozan cehennem gibi bir dünya olduğunu biliyordu ama yine de onu içine çekmeyi seçmişti. Elyse sertçe, "Düğünden önce vazgeçerim diye mi erteledin?" diye meydan okudu.

"Belki de."

"Gerçek yüzünü gösterdiğin için kaçmaya çalışmamdan korkmuyor musun?"

"Gidersen kalbimi kıracaksın," diye fısıldadı. "Hayatımdaki tek iyilik sensin."

Acı boğazından yukarı tırmandı. "O zaman neden beni seninle evlenmeye zorladın?"

Alessandro sustu. Elyse ona ters ters baktı. "Çünkü..." diye mırıldandı.

Tekrar sordu, "Bilmeyi hak ediyorum."

"Stefano ya da Mikey'nin seni daha fazla incitmesini istemedim ve büyükbabanın seni başka bir adama vermesine seyirci kalamazdım."

Bu nedenleri daha önce de duymuştu. "Bunlar benim tek seçeneklerim değildi." "Ama en olası seçeneklerinizdi."

Elyse'in duyguları kaotik bir bulanıklığa dönüşmeye başladı. Adam haklıydı ama aynı zamanda haksızdı da. Bundan o kadar nefret ediyordu ki. Elyse tükürdü, "Kendini benim kurtarıcım olarak mı görüyorsun?"

"Hiç de değil," diye karşılık verdi Alessandro pişmanlıkla, "sana karşı yanlış yaptığımı biliyorum. Ama umarım bir gün bunu *neden* yaptığımı anlayacaksın. Bu sınırlı seçenekler arasında sana en iyi hayatı verebileceğime gerçekten inanıyorum."

Aralarına sessiz, acı verici bir gerilim yerleşmişti. Hâlâ güzel bir balayı süitindeki mutlu yeni evliler gibi çıplak, yan yana yatıyorlardı ama aralarında çok az birlik vardı. Ne tuhaf, ne gerçeküstü bir geceydi. Tıpkı düğün günleri gibi. Elyse'in kalbi Alessandro'ya karşı güçlü duygular taşıyordu. Yine de aklı bu duygulara kapılmaması gerektiğini biliyordu. Evlilikleri boyunca ortaya çıkardığı onca çirkin sırdan sonra Alessandro hâlâ ondan boşanmaya razı olacak mıydı?

"Senden nefret etmiyorum," diye itiraf etti Elyse sonunda, "ama seni sevebilir miyim bilmiyorum."

Yanağını okşamak için uzandı. "Beni sevmek zorunda değilsin, *cuore mio*. Tek dileğim benimle kalman. Babamın gölgesinden daha uzun durana kadar."

Onun dokunuşu öfkesinin bir kısmını yatıştırdı. Akıl ve mantık ona geri döndü. Alessandro kaderinde bir seçim hakkı olduğuna inanmıyordu. Babası ve yetiştirilme tarzı yüzünden. Karı koca olmadan önce Stefano tarafından öldürülmek ya da mafya tarafından evlendirilmek gibi iki seçenekten fazlasına sahip olduğuna inanmıyordu. Onun görüşleri Elyse'inkilerden farklıydı. Elyse bir ya da iki seçenekten daha fazlasını hak ettiğine inanıyordu. "Sözünün eri bir adam mısın?" diye sordu.

"Tabii ki."

Belki de tüm umutlar kaybolmamıştı. "Büyükbabam hedeflerine ulaşmana yardım ettikten sonra benden boşanacağına söz vermiştin. Bu hâlâ doğru mu?"

Alessandro'nun gözleri üzüntüyle parladı ama "*Evet*" diye cevap verdi. "Boşandıktan sonra ortadan kaybolmama yardım edebilir misin?"

Mümkünse gözleri daha da hüzünlendi.

"Yapabilirim." Avucunu onun elinin üzerine koydu. "Alessio?"

Büyük bir kedi gibi onun dokunuşuna doğru eğildi. "Ne oldu?"

"Senin kötü biri olmaya zorlanan iyi bir adam olduğuna inanmak istiyorum."

"İyi biri gibi davranan kötü bir adam olduğumu düşünmüyorsunuz değil mi?"

Elyse kendi hüzünlü gülümsemesiyle onun güzel kahverengi ve mavi-gri gözlerine baktı. "Senin lanet olası bir melek olduğuna inanmak zorundayım. Aksi takdirde boku yerim. Seninle birlikte cehennemde kapana kısılacığım. Sonsuza kadar."

Kadının samimiyeti karşısında kıkırdadı ama gözleri hâlâ mutsuz görünüyordu. "İçindeki iyimser mi konuşuyor? Yoksa gerçekçi mi?"

"Muhtemelen ikisi de."

Birden Alessandro onu öpmek için eğildi. Umutsuzca. Acilen. Umutsuzca. Kadın buna izin verdi. Ne de olsa onlar karı kocaydı. Adamın kadına ihtiyacı vardı. Kadının da ona ihtiyacı vardı. Hayatları bir hayatta kalma mücadelesinde birbirine bağlıydı. Adamın kolları onu sardığında başını adamın sert göğsüne yasladı ve Elyse bu geceye kadar kocasını gerçekten tanımadığını fark etti. Gerçekte, evlendiği adamın iki zıt tarafı vardı.

O Alessio'ydu. Ona sık sık güneşin, ayın ve yıldızların altındaki her şeyi vaat eden ve belki, sadece belki, imkansız yeminlerini yerine getirebileceğine inandıran büyüleyici, özenli, sevgi dolu sevgilisi.

Aynı zamanda Alessandro Vitale'ydi, Vitale klanının milyarlarca dolar değerindeki bir yeraltı imparatorluğunu yönetmesi gereken bir sonraki *kaptanıydı*. Şimdiye kadar iki kez hayatına kastedilmişti. *Bildiği kadarıyla*. Önündeki yol tehlikeli bir yol olacaktı.

Kocasını tahtını korumayı başaramazsa, muhtemelen ikisi de ölecekti.

Bedenleri yatakta sarmaş dolaş uzanırken ALESSANDRO'NUN ÖPÜCÜĞÜ Elyse'in dudaklarında gezindi. Sözleri de öyle. Aralarında pek çok sarsıcı gerçek geçmişti. Bu tür gerçekler Elyse'in düşüncelerinin eğilip bükülmesi için bir çerçeve oluştuyordu. Mafyanın içinde ona ne olacaktı?

Saniyeler geçtikçe, Alessandro'nun itirafları karşısında yaşadığı ilk şok ve dehşet biraz azaldı. Üzerine beklenmedik bir sakinlik çöktü. En azından şimdi Elyse yeni kocasıyla nerede durduğunu ve onun da kendisiyle nerede durduğunu biliyordu. Onu daha şeffaf görüyordu. Yöntemlerine, eylemlerine ya da cinayetlerine göz yummuyordu ama bunların ardındaki *nedeni* anlıyordu. Açıklık kalp kırıcıydı ama aynı zamanda bir bakıma özgürleştiriciydi. Aralarındaki yapmacıklığı yıkıyordu. Alessandro'nun sesi Elyse'i düşüncelere daldığı tavşan deliğinden çekip çıkardı. "*Cuore mio?*"

Odak noktası düğün gecelerine geri döndüğünde gözlerini kırıştırdı. "Evet?"

"Sana *varsayımsal* bir sorum var." Devam etmeden önce bir an durakladı, "Seni benimle kalmaya ikna etmek için ne gerekir?"

Elyse iri gözlerle ona baktı. "Neden soruyorsun?"

Onun kendisine bunu sormasını hiç beklemiyordu. Alessandro devam etti, "Anlaşmamız yerine getirildikten sonra ortadan kaybolmak istediğini söyledin, ama ya seninle pazarlık yapmak istersem? Fikrini değiştirme umuduyla?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi.

Alessandro bakışlarını kızın içine dikerek tekrar bastırdı: "Bana ne istediğini söyle. Varsayımsal olarak tabii ki. Eğer seçme özgürlüğün olsaydı."

Kaşları çatıldı. "Sanırım, eğer seçme şansım olsaydı, mafya ile hiçbir şey yapmak istemezdim. Mümkün olduğunca uzağa kaçardım. Normal, sakın bir hayat yaşamak için."

"En çok arzuladığınız şey bu mu?"

Sadece birkaç belirsizlik zerresiyle cevap verdi: "Sanırım öyle."

Alessandro düşüncelere dalmış gibiydi. Sadece onaylarcasına homurdandı. Elyse onu tedirginlikle inceledi. "Alessio?"

Adamın dikkati tekrar kadına yöneldi. "Hmm?"

"Neden bir şeylerin peşinde olduğun hissine kapılıyorum?"

Çok rahat bir şekilde onun üzerine yuvarlandı ve yüzüne tatlı, yumuşak öpücükler yağdırmaya başladı. "Çok şüphecin, karıcığım."

Elyse iç çekerek ona teslim oldu. "Senin yanında hep şüpheliyimdir."

Alessandro'nun başı kızın yüzünden kalktı. Şaşırtıcı derecede kasvetli bir ifadeyle ona baktı. "Vitale olmasaydım benimle kalır mıydın? Ya sadece senin Alessio'n olsaydım?"

Sorusundaki alt metin Elyse'i yine şaşkına çevirmişti. "Bunların hepsi varsayımsal, değil mi?"

Başını salladı. "Tabii ki."

Elyse düşünceli düşünceli kaşlarını çatı. Onu ister miydi? Eğer mafyadan olmasaydı? Basitçe onun olsaydı? Dışarı fıskıran yanıt anında oldu. Cevabını bu kadar çabuk bulması Elyse'i hayrete düşürdü: "Evet."

Yüzünde saf bir neşe parlıyordu.

"Evet mi?" "*Evet*" diye onayladı.

Alessandro durgun bir ses tonuyla, "Varsayımsal olarak Alessio'nu sevebileceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

Gözleri yumuşadı. "Evet."

Yakışıklı yüzünde bir gülümseme hayaleti belirdi. Şifreli bir ses tonuyla mırıldandı: "O halde ne yapılması gerektiğini anlıyorum."

Elyse'in elleri yüzünü çerçevelemek için uzanırken gözleri kararlılıkla onu aradı. "Neden bahsediyorsun sen?"

Gizemli gülümsemesi daha da genişledi. "Hiçbir şey."

Bu *hiçbir şeye benzemiyordu*. Bu kesinlikle *bir şeye* benziyordu. Bu onu endişelendiriyordu. Elyse kocasını daha fazla sorgulamak için aklını başına toplayamadan, Alessandro onu ciddiyetle öpmeye başladı. Dudakları, Elyse'in dudaklarını günahkâr bir itiş kakışla kavradı ve çok fazla ile az arasında tatlı bir savaşa tutuştu. Elleri dolaşmaya başladı. Göğüslerini avuçladı ve meme uçlarını yuvarladı.

Elyse usulca inledi. Göğsüne doğru öpücükler kondurdu, ağzı, dudakları ve diliyle gül gibi göğüslerinin kabarıklıklarına taptı. Kısıtıyor, alay ediyor, döndürüyordu. Etinin her yerinde koyu kırmızı izler bırakacak kadar sert emiyordu. Bir dakika sonra, adamın sikini kalçalarının arasına yerleştirdiğini hissetti. Şehvet sisinin içinden bir alarm bıçağı fırladı.

"Bekle," diye itiraz etti Elyse nefes nefese.

"Ne?" diye inledi. Alessandro çoktan şaftının ucunu alt dudaklarına sürüyor, giriş için hazırlanıyordu.

"Korumanız var mı?"

Hafifçe dondu kaldı.

"Neden?"

Ona sert bir bakış fırlattı. "*Çünkü.*"

Ciddiyetle, "Endişelenme. Seninle olan fiziksel ilişkilerimden temiz olduğumu biliyorsun. Ben de senin fiziksel olarak temiz olduğunu biliyorum."

Oh, evet. Hemşirenin DNA için yanaklarından örnek aldığı muayenenin aynısı. Bir kaba işediğini ve kan tahlili yaptırdığını da hayal meyal hatırlıyordu. Alessandro'nun o zamanlar mahremiyetini ne kadar *derinlemesine* ihlal ettiğini fark etmek çıldırtıcıydı ama şu anki tartışmalarından uzaklaşmak istemiyordu. Elyse sinirle homurdandı, "Temiz olduğumuzu biliyorum. Buradaki mesele bu değil."

Alessandro gerçekten şaşkın görünüyordu. Sabırsızca, siki ikisinin arasında seğirdi. "Ama daha önce korunmamıştık."

"Aynen öyle."

Aleti sarsılmaya ve kızın amına doğru zonklamaya devam etti. Adam boş bir ifadeyle ona göz kırptı ve "Yani?" diye tekrarladı.

Elyse, "Bu bir dikkatsizlikti," diye mırıldandı, "bu bir daha olamaz."

Sonunda onu anlamaya başlamıştı. "Çocuk istemiyor musun?"

Şaşkın bir ifadeyle karşılık verdi, "Çocuk mu istiyorsun? Şu anda herkes seni öldürmeye çalışıyor gibi hissediyorum."

Hafifçe kaşlarını çatı. "Haklısın. Zamanlama ideal değil."

Birden aklına geldi. Alessandro'nun bu gece onu hamile bırakmakla ilgili bir sorunu yoktu. Panik Elyse'in içine sıçradı. Vitale'den bir bebek doğurursa, çocuğunu terk etmeden ortadan kaybolması imkânsız hale gelecekti. "Hamile kalırsam ne yaparsın?"

"O kadar ilerisini düşünmemiştim," diye itiraf etti utangaç bir tavırla. "Tutkuya yenik düşmüştüm! Kan beyni terk ettiğinde düşünmek zordur."

Elyse gözlerini keskin bir daire şeklinde yuvarladı. *Tipik bir adam.*

"Bundan sonra koruma kullanabiliriz," diye teklif etti, "eğer isterseniz." "Teşekkür ederim."

Alessandro ona **d o ğ r u** meraklı bir bakış fırlattı. "Size bir şey sorabilir miyim?"

"Evet?"

Yüzünü buruşturdu. "Şu anda bir çocuk istemediğiniz için mi korunmakta ısrar ediyorsunuz? Yoksa çocuk istemediğiniz için mi... asla?"

Elyse hiçbir zaman çocuk sahibi olmak için güçlü bir istek duymamıştı ama bu fikre de karşı değildi. Doğru koşullar altında. Doğru adamla. Ne yazık ki bunlar doğru koşullar değildi ve Alessandro da doğru adam değildi. Dolaylı olarak, "Güvenli ve mutlu bir yaşam sağlayamadığım sürece bu dünyaya bir çocuk getirmezdin," diye cevap verdi.

"Çocuğumuzun acı çekmesine asla izin vermem."

"Ancak Vitales ve Gravianos ile bağlarımız asla koparılamaz. Çocuklarımız doğdukları anda tuzağa düşmüş olacaklar."

"Eğer hamile kalırsanız," diye ifade etti, "ikinizi de uzaklara gönderebilirim. İkinizi de kimsenin bulamayacağı bir yere. Kimse çocuğumuzdan haberdar olmazdı. Oğlumun ya da kızımın benim yetiştirildiğim cehennem gibi bir ortamda büyümesini asla istemem."

Bu çözümü sanki mümkünmüş gibi sundu. Sanki gerçekten de onunla bir aile kurmayı planlıyormuş gibi. Elyse, "Benden bir çocuk sahibi olmak istiyor musun?" diye sordu.

"Sen benim karımsın," diye karşılık verdi Alessandro hoyratça, "bir kocanın karısını aynı zamanda çocuklarının annesi olarak görmesi doğal değil mi?"

Sesindeki derin duygu Elyse'i şaşırtmıştı. Alessandro'nun çocuk isteyen bir adam olmasını hiç beklemiyordu. Tereddütle, "Ama bizi gönderirsen hayatımızın bir parçası olmayacaksın," dedi.

"İkinizi ziyaret ederdim. Gizlice."

Kocasını ne kadar verimli bir hayal gücüne sahipti. Tüm o çılgın fikirleriyle muhtemelen bir *telenova* senaryosu yazabilirdi. *Sabun operası*. Kadın ona, "Bir çocuk bizi sonsuza dek birbirimize bağlar ve anlaşmamız yerine getirildikten sonra ayrılmak niyetindeyim," diye hatırlattı.

Çenesi duygusallıkla sıkıştı.

"Anlıyorum." "Özür dilerim."

O da ciddiye aldı. Alessandro sessizleşti ve dalgınlaştı. Ona hemen cevap vermedi. Bunun yerine hemen yataktan kalktı, sert ereksiyonu her adımda zıplıyordu, bavulundan birkaç prezervatif almak için. Ne zaman

Alessandro Elyse'in yanına döndü ve eski bir erkek arkadaşının tecrübeli becerisiyle, gözleri görmeden ve tek eliyle hızlıca bir prezervatif taktı. Sonra tekrar Elyse'nin vücudunun üstüne yerleşti ve girişine doğru pozisyon aldı. Gözlerinin içine baktı ve biraz içeri itti. "Benden özür dilemene gerek yok."

Elyse bu tatlı gerginlik karşısında homurdandı. Bir an için kendini hareketsiz tuttu, Elyse'nin üzerinde, ancak içinde asılı kaldı ve kulağına mırıldandı, "Üzgün olan benim."

"Ne için?" diye fısıldadı. Alessandro daha derine soktu. "Her şey için." Elyse onun adını inledi, "Alessio..."

Arabayı tekrar eve sürdü ve onu durmadan becerdi. "Vitale olduğum için özür dilerim."

Gir ve çık.

"Bir Graviano olduğunuz için üzgünüm."

Taşaklarının derinliklerine girerken kalçalarını bir kez daha kıvırdı.

"Kader bizi mahvettiği için üzgünüm."

Alessandro, "Seni bu dünyadan kurtarmanın bir yolunu bulacağıma söz veriyorum," diyerek düzensiz nefesler aldı.

Tanrım, böyle şeyler söylediğinde neredeyse kalmak istiyordu. Elyse ona sıkıca sarıldı ve onu kendine çekmek için bacaklarını beline doladı, duygularını dile getirmeye cesaret edemediği için nasıl hissettiğini ifade etmek için onu öptü.

O da aynı şekilde onu öptü ve itmeye devam etti. "*Ti voglio più di ogni altra cosa.*"

Doruk noktasına yaklaşırken inledi, "*Dios*, çok yaklaştım..."

Elyse bir an sonra boşaldı. Zevk selleri uzuvlarından, damarlarından, tüm varlığından akıp geçti. Alessandro'nun onun üzerindeki etkisi neden her zaman bu kadar güçlüydü? Duyguları tekrar yerine gelirken, Alessandro ikisini de oturur pozisyona çekti. Kadının aksine, o henüz boşalmamıştı. Prezervatif her zamankinden daha uzun süre dayanmasını sağlıyor gibiydi. Elyse onun kucağına oturdu ve uzun, dolgun boyuna doğru eğildi. Adamın elleri, ritimlerini bulmalarına yardımcı olmak için kalçalarına dolandı. Mutluluk aralarında bir kez daha dalgalanana kadar onun üstünde yuvarlandı ve sallandı.

Bu açıdan, şaftı ona daha da derinlemesine nüfuz etti, daha sıkı, daha tatlı bir eğimle ona çarptı. Elyse durmadan kocasına biniyor, onu öpüyordu,

Boynunu ısıyor, sırtını kaşıyor, meme uçlarını koparıyor ve klitorisini bir başka akıllara durgunluk veren finişe kadar fiskeliyordu. Zamanla o da homurdandı ve salıverilmesiyle ürperdi. Aletin duvarlarının içinde nabız gibi attığını hissetti. Her iki gözü de sıkıca kapanmıştı. Ağzı açık kalmış, umutsuzca, hırıltılı nefesler alıyordu. Ona öyle sıkı sarılmıştı ki, sanki etlerinin bir bütün olmasını istiyormuş gibi yapışmıştı.

O anda, Alessandro korkunç kaderinden rahatsız olmamış gibi görünüyordu. Çok güzel görünüyordu. Bu gece ona ruhunu açmıştı. *Düğün gecelerinde.* Onun şeytani gözlerinin içine bakmış ve içinde saklı olan dehşeti görmüştü. Yine de kötülük ruhunu yakmamıştı. Aksine, onun ruhunun kaderi için korkuyordu. Kocasından, çok kötü adamlardan oluşan bir diyarda hüküm sürmek için verdiği savaşta daha pek çok korkunç, ölümcül görevi yerine getirmesi beklenecekti.

Malina'nın dokunaklı sözleri Elyse'in bilincinde tezahür etti.

Sinyor Vitale'nin parlaklığını kaybettiğini görmek beni rahatsız ediyor.

Şu anda bu onu da rahatsız ediyordu. Elyse kocasını bu korkunç gerçeklikten uzaklaştırmaktan başka bir şey istemiyordu. Karanlık onun parlaklığını tamamen yutmadan önce. Alessandro her zaman onu korumak istediğini söylerdi. Elyse de onu koruma ihtiyacı hissetmeye başlamıştı. Alessandro'nun doruğa ulaşmasının son sancıları içinde birbirlerine sarıldılar, ten tene, bedenleri hâlâ özlerinde birleşiyordu. Sanki bu öpücük son öpücükleri olacakmış gibi ağzını onunkine bastırdı.

"*Tu sei la mia luce in questa oscurità,*" dedi kısık ve hararetle bir ses tonuyla.

"Bu ne anlama geliyor?" diye mırıldandı.

"Bu karanlıkta sen benim ışığımsın."

Kalbi onun için biraz daha kırıldı. "Karanlığı kovmak için elimden gelen her şeyi yapacağım, *senin için.*"

Bizim için.

Onu tekrar öptü ve Elyse aniden, birkaç yıl sonra çocuğu olsun ya da olmasın bu adamdan ayrılabilen güce sahip olup olmadığını bilmiyordu. Elyse artık inkâr edemeyeceği kadar güçlü bir şeyle ona bağlandığını hissediyordu.

Aşk gibi hissetmeye başlamıştım.

İki gün sonra Elyse ve Alessandro, Palermo'nun boğucu, kaotik canlılığına geri dönmek için uzak Sicilya kırsal villasındaki düğün süitlerinin mutlu sığınağından ayrıldılar.

Bu iki kısacık gün içinde yeni evliler arasında çok şey değişmişti. Evlilikleri şarta bağlı olsa da, aralarında Spartalıları özgü yeni ve ateşli bir yoldaşlık duygusu oluşmuştu. Bu, ortaklıklarının gerekliliği sona erene kadar daha büyük düşmanlara ve engellere karşı savaşta el ele vermeleri gerektiğini özetleyen, dile getirilmemiş bir antlaşmaydı.

Elyse ahlakının artık siyah ve beyazla renklendirilemeyeceğini kabul ediyordu. Stefano ve Mikey sayesinde mafyaya ve onun vahşi gri tonlarına yabancı değildi ama her zaman dehşetin dış sınırlarında var olmuştu. Şimdi ise *kaptanın* karısıydı. Onu bu pisliğin en önüne ve merkezine koyacak bir pozisyon. Açgözlülük bir erdemdi. Acımasızlık takdire şayan bir özellikti. Öldürmeleri gerekecekti. Ya da öldürölmeleri.

Kocasının travmatik ergenlik dönemine ve Paris'te yaşanan tüyler ürpertici olaylara göz attıktan sonra, Alessandro'nun katil ve suçlu eğilimleri hiç bu kadar belirgin olmamıştı. Yine de, insanlığının bu çirkin yansıması, onun acısının pırıltılarına tanık olmasını da sağladı. Öz farkındalığına. Tıpkı onun gibi kanından kaçamayışına ve onun isteklerini kendi isteklerinin üstünde tutma potansiyeline.

Mafya kökenli bir adamda merhamet ya da özverinin var olması mümkün müydü? Böyle bir adamı sevebilir miydi? Ne olursa olsun, Elyse refahının ve güvenliğinin Alessandro'nun her hareketine bağlı olduğunu kabul ediyordu. Alessandro'nun zaferleri ona istikrar, güven ve emniyet getirirken, her yenilgi onları kana susamış parazitler gibi canlı canlı, parça parça tüketiyordu.

Elyse, Alessandro'nun şiddet, uyuşturucu ve yozlaşmış siyasetle dolu mafya dünyasında kendisini nelerin beklediğini öngörememişti. Elyse'nin tek bildiği, vicdanı elverdiği sürece Alessandro'yu müttefiki, sevgilisi ve karısı olarak desteklemek istediğiydi.

Palazzo'ya varıp yatak odalarının mahremiyetine ulaştıklarında Alessandro, "Gözlerinde *o bakış* var," dedi.

Kaşlarını çattı. "Ne bakışı?"

"Alessandro odayı geçip ona yaklaşırken, "Bana her şeyin yolunda olmadığını söyleyen *bakış*," diye açıkladı.

Adam arkasından sokulup boynuna sokulup kaslı kollarını beline dolayınca Elyse güldü. Orantısız bir gülümsemeyle onu uzaklaştırmaya çalıştı ve "Sanırım poker suratım üzerinde çalışmam gerekiyor" dedi.

Ama o tutundu, onu sıkı bir kucaklamanın içine kilitledi.

"Sadece yabancılarla. Kendini benden saklama," diye mırıldandı Alessandro, omzunu öperek, "Tüm yaramaz sırlarını öğrenmek istiyorum."

Yüzünü ona doğru eğdi. Adamın elleri kadının kalçalarına doğru uzandı. Gözleri birbirini buldu. Adamın bakışları şimdi çok niyetli ve kararlı bir şekilde kızın üzerine dikilmişti.

"Bir keresinde bana," diye devam etti, "hayattaki nimetleri ve yükleri omuzlamamızı istediğini söylemiştin. *Birlikte*. Sana nasıl destek olabilirim? Kendini benimle paylaşmazsan? Tam olarak?"

Elyse bir an Alessandro'yu inceledi. Tereddüt yüzüne yapışmıştı. Daha önce hiç kimsenin en derin güven çemberine girmesine izin vermemişti. Yine de Alessandro düğün gecelerinde ona çok açılmıştı. Belki onun da aynısını yapmasının zamanı gelmişti.

Elyse yüzünü buruşturdu. "Gerçekten bilmek istiyor musun?" "Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

İtiraf etmeden önce durakladı, "Ben de bizi düşünüyordum."

Adamın kaşları kalktı. "Ne şekilde?"

"Senin kaderin artık benim kade r i m i yansıttıyor. Ve tam tersi. Felaketten kaçınmak için birlikte çalışmamız gerekecek."

"Tamamen katılıyorum."

Sesi dalgınlaştı. "Ve..." Alessandro "Ve?" diye sordu.

"Üvey annenin benim için kurduğu tuzak gibi başka bir tuzağa düşmemek için senin dünyanda -yani artık *bizim dünyamızda*- nasıl yol alacağımı öğrenmek istiyorum."

Alessandro onu öptü. "Carmen'in icabına bakıldı. Onun için endişelenme."

Elyse'in aklı birden düğünlerine gitti. Geçmiş yirmi yirmiydi. Bir vahiy kafasına dank edince kalbi huzursuzlukla çarptı. Törenden sonra Elyse'in sinirleri Alessandro'nun aniden ortaya çıkmasıyla o kadar yıpranmış ve dikkati dağılmıştı ki birkaç eksik konuğu fark edememişti. Şatoda Bayan Vitale'yi ya da Valentina'yı gördüğünü ya da Alessandro'nun babasıyla tanıştırıldığını hatırlamıyordu.

Malina onların isimlerini oturma düzenine ekledi. Bu devamsızlıklar kasıtlı mıydı?

Elyse gerildi. "Üvey annene ne yaptın?" Alessandro omuz silkti. "Onu tatile gönderdim."

"Hawaii'ye falan mı?" "*Salemi*."

"Nerede bu?"

"*Monte delle Rose Mazzaro*'nun yamaçlarında yer alan bir kasaba. Adanın güneybatı kısmına yakındır."

Elyse yutkundu. "Bayan Vitale bu yüzden mi düğünümüzü kaçırdı?"

Alessandro onun sorusunu geçiştirdi ve teğet geçti, "Artık ona *Sinyora Vitale* diye hitap etmenize gerek yok. Üvey annemin adı Carmen. Artık önemli olan tek *Sinyora Vitale* sizsiniz."

Bu Elyse'in omurgasından aşağı huzursuz bir damlama gönderdi. Görünüşe göre resmen selefinin yerini almıştı. Önümüzdeki aylarda kaderinin Carmen'in ayak izlerini takip etmemesi için dua etti. Her ne sebeple olursa olsun Elyse'in Salemi'ye tatile gitmeye hiç niyeti yoktu. "Carmen ne zaman gidecek?"

Alessandro kaşlarını çatı. "Berlusconi klanıyla ilişkilerimizi düzeltmek için ne gerekiyorsa. Carmen, Cara partisinde ölmediği için çok şanslı."

Kaşları birbirine çarptı. Elyse sertçe, "Bana Carmen'i ev hapsine aldığını mı söylüyorsun?" diye sordu.

"Alessandro karanlık bir sesle, "Üvey annem Cara'ya yaptıkları yüzünden bunu kendi başına getirdi," diye mırıldandı.

Elyse sormaya cesaret etti: "Sürgün edilmesi taşkınlık yapanlar için normal bir sonuç olarak mı görülüyor?"

Gözlerini devirdi. "Bu bir ceza sayılmaz. Üvey annem güvenliği için uzaklara gönderiliyor. Cara artık kellesinin uçmasını istemediğinde Carmen'i geri getireceğim."

Elyse bu gerçeği not etti. Düşmanlarının düşmanları onun dostu olma potansiyeline sahipti.

"Yine de endişelenmeyin. Üvey annem yeterince rahat. Valentina annesinin bitmek tükenmek bilmeyen tüm isteklerini yerine getirmeye özen gösterdi."

Alessandro'nun sarışın, mavi gözlü üvey kız kardeşinden bahsedilince ruh hali karardı. Belli ki Valentina, Carmen'in yakın bir müttefike karşı işlediği ağır suçlara rağmen annesine açıkça hizmet edecek kadar klanları üzerinde nüfuz sahibiydi. Elyse bir an için, Valentina'nın Alessandro'ya karşı yeterince

Alessandro'yla kafa kafaya gelmenin etkisi. "Valentina için endişelenmeli miyiz?"

"Henüz değil," diye cevap verdi kocası, "ama Valentina'nın bize büyük zarar verme potansiyeli var. Eğer fırsat verilirse. Otların arasındaki bir yılan gibi."

Elyse alt dudaklarını çiğnedi. "Onun için endişeleniyorum. Göz korkutucu görünüyor."

Alessandro ona sert bir bakış fırlattı. "Peki ya sen? Sen de *korkutucu* değil misin?"

"Yani," diye homurdandı Elyse, "Ben Valentina değilim. Bu hayatın içine doğmadım. O sizin dünyanız ve içindeki herkes hakkında her şeyi biliyor. Ben hiçbir şey bilmiyorum."

"Ama çabuk öğreniyorsun. Yakında bizim yöntemlerimizi öğreneceksin." "Umarım öyle olur."

"Daha da önemlisi, Valentina'da olmayan niteliklere sahipsiniz."

Alaycı bir tavırla, "Bunlar neler olabilir?" diye sordu.

"Kısıtlama. Disiplin. Öngörü."

Şaşırtıcı bir şekilde, bu özellikler onu oldukça iyi tanımlıyor gibiydi. Ayrıca, Valentina *onun* sahip olduğu becerilerden yoksun olsa da, Elyse'in de muhtemelen Valentina'nın sahip *olduğu* becerilerden yoksun olduğunu belirtmek de önemliydi. Birbirlerinin mükemmel ikizi gibi görünüyorlardı. Alessandro devam etti: "Öte yandan Valentina pek çok açıdan benim kopyam. İkimiz de risk alıyoruz. O da hataya varacak kadar agresif olma eğiliminde."

"Yani Valentina aslında senin sarışın peruk takmış halin mi? *Harika*. Bunun beni nasıl daha iyi hissettirmesi gerektiğini anlamıyorum."

Alessandro sırtıttı. "Ama işin güzelliği de burada. Sen benim eksikliğimi tamamlıyorsun, ben de senin eksikliğini tamamlıyorum. Sen ve ben kusursuz bir makine oluşturuyoruz. Savaş alanında kan dökeceğim. Kılıcımız gibi. Sen kaleyi koruyacaksın. Kalkanımız olarak. Ne Valentina'nın ne de düşmanlarımızın zayıflıklarını tamamlayacak böyle mükemmel ortakları var. Birlikte yenilmez olacağız."

"Görünüşe göre bu konu üzerinde epey düşünmüşsünüz."

"Sana daha önce de söyledim," dedi Alessandro sırtarak, "bir kadında aradığım tüm kriterlere uyuyorsun. Benim için senden daha cazip bir başka kadın asla olmayacak."

İçinde şüpheler dönüyordu. "Sanırım beni bir kaide üzerine yerleştiriyorsunuz, ama kesinlikle ağırlığımı koymaya çalışacağım."

Alessandro onu öptü. "Sana güveniyorum."

"Teşekkür ederim," diye
homurdandı. "Bu arada-"
"Evet?"

Alessandro aniden, "Mariposa bizi bu akşam yemeğe davet etti," dedi.

Elyse'in gözleri büyüdü. "Ne?"

"Berlusconiler de orada olacak," dedi, "bizim de katılmamız önemli.
Carmen'in Cara'ya karşı işlediği suçları telafi etmek için."

İçinde bir parça endişe uyandı. Elyse bu kadar çabuk savaşa çağrılmayı
beklemiyordu. Tanrı aşkına, daha yeni evlenmişlerdi. Ama ifadesini sakın ve
tarafsız tuttu. "Malina'ya bir elbise seçmeme yardım etmesini söyleyeceğim."

Alessandro ona gülümsedi. "Bir şey daha var. Valentina da orada olacak."

Elyse kaşlarını çattı.

Onun asık suratına kıkırdadı. "Bu kadar kasvetli görünme. Aklıma mutlu bir
düşünce geldi."

Kadın telaşla ona baktı. "Ne oldu?"

Sinsi bir gülümsemeyle elleri kızın kalçalarını buldu. Alessandro Elyse'i
yataklarına doğru itmeye başladı. "Sanırım partiye kadar hâlâ birkaç saatimiz
var. *Dört*

-*Tam olarak.* Ve zamanı nasıl geçirebileceğimize dair bazı fikirlerim var..."

Elyse'nin bacaklarının arkası yatağa çarptığında, Mariposa'nın partisiyle ilgili endişelerine rağmen içinde arzu ve özlem kıvılcımlandı. Elyse'i şaşırtacak şekilde, Alessandro onu yatağa itmedi ve altına hapsedmedi. Onun yerine, gitmesine izin verdi. Kocasını sessizce, "Aklımdan daha mutlu başka bir düşünce geçti-" diye ima etti.

Gözlerinde şüpheyle ona baktı.

Alessandro tatlı tatlı gülümsedi. "Kuralları çiğnedim. Oyunumuzun. Düğün gecemizde."

Biraz kaşlarını çattı. Elyse ne kadar çabalasa da her şeyi tam olarak hatırlayamıyordu. O gece aralarındaki her şey çok hızlı bir şekilde sekse dönüşmüştü. Bu noktada her şey bulanıktı. Elyse güldü. "Artık oyunun bir önemi olduğunu sanmıyorum. Zaten seviştik."

"İşte burada yanılıyorsun," diye karşı çıktı Alessandro. "*A chi dai il dito si prende anche il braccio.*"

Başını yana eğdi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bunun anlamı," diye açıkladı Alessandro boğuk bir sesle, gözleri zevkten kararmıştı, "*kocanızın yönetilmesi gerekiyor.* Yoksa ilerleyen günlerde tam bir baş belası haline gelebilir."

Elyse elini onun yanağına koymak için uzandı. "Disipline edilmek *istiyor* musun?"

Sesi yumuşak ve tatlıydı ama çok daha ahlaksızca bir şey vaat ediyordu. Hızlı ve kısa bir nefes aldı. "Sadece senin tarafından, karıcığım."

Alessandro göz temasını kesmeden gömleğini, kemerini, pantolonunu, boxer'ını çıkarmaya başladı, ta ki Elyse'in önünde çıplak ve tahrik olmuş bir halde durana kadar. Bir saniye sonra, eşini arayan bir mıknaş gibi, Elyse'in eli onun sikini kavramak için aşağı kaydı. Yine de, Alessandro elinde inanılmaz derecede sertleşirken ve onu baş döndürücü bir kadını güç duygusuyla doldururken bile, ani ve beklenmedik bir belirsizlik dalgası da üzerine geldi. Elyse bu geceki partiyle ilgili endişelerinden bir türlü kurtulamıyordu. Katıldığı son mafya toplantısı felaketle sonuçlanmıştı.

Alt dudağını ısırdı. "Ya senin gibi bir erkeği nasıl terbiye edeceğimi bilmiyorsam?"

Gerçi Elyse'in asıl sormak istediği soru şuydu: *Ya onun karısı olmak için uygun değilse?* Alessandro öfkeli bir iyimserdi, bu gece onları bekleyen bok fırtınasını atlatabileceklerine çok güveniyordu. O ise gerçekçiydi. Bu da her şeyi ikinci kez düşünmesine neden oluyordu. Cara Carmen'in partisinde aşırı doz almadığı için şanslıydılar. Elyse eski hayatında bir cerrah olarak yeteneklerini ve niteliklerini hiç sorgulamamıştı. Künt cisim yaralanmalarını onarmak için gerekli el-göz koordinasyonuna ve el becerisine sahipti. Yüksek basınçlı acil durumlarda nasıl sakin kalacağını biliyordu. Ama Alessandro'nun dünyasındaki Valentinalar, Caralar ve Mariposalara karşı kaleyi koruyabilir miydi? Elyse ilk kez kendini bir işi yapmak için yeterli hissetmiyordu.

Alessandro onun tedirginliğini fark etmekte gecikmedi. Aralarındaki tatlı, baştan çıkarıcı çekim yerini daha sessiz, daha meditatif bir ruh haline bıraktı. Yavaşça, "Yine öyle bir halin var," diye gözlemledi.

Elyse iç çekerek Alessandro'yu yatağa itti ve onun kucağına süründü. Kolları rahatlatıcı bir şekilde onu sardı. Adam çıplak, Elyse ise giyinik bir şekilde yatağın üzerinde birbirlerine sokularak oturdular.

"Bu gece seni yine hayal kırıklığına uğratacağımdan endişeleniyorum."

Alessandro bir elini çenesinin altına koyarak yüzünü kendisine doğru eğdi. "Hiç endişelenmiyorum. Sana güvenim tam."

Yüzünü buruşturdu. "Riskler yüksek görünüyor. *Çok yüksek*. Eğer çuvallarsam insanlar ölecek."

Kendisi de ölebilirdi, Alessandro da ölebilirdi ama Elyse bu korkuları kalbinin derinliklerinde bırakmayı tercih etti. Kelimeleri yüksek sesle söylemek kötü bir alamet gibi geliyordu.

"Çok fazla endişeleniyorsun, *cuore mio*. Eminim sizin bakımınızdayken ölen hastalar da olmuştur. Herkesi kurtaramazsınız" dedi. "Bu nasıl

farklı mı?"

Gözleri suçlayıcı bir bakışla adamın yüzüne kayd. "Ama bu farklı."

"Nasıl?"

Elyse bir an hareketsiz kaldı. Ses tonundaki meydan okuma, derinlere gömülü bir dizi duyguyu harekete geçirdi. Huzursuzluk onun soğukkanlılığını çözdü. Bir insan olarak kimliği belirsizlik içinde sallanıyor gibiydi. Elyse'in düşüncelerinin karmaşıklığını dile getirecek doğru kelimeleri bulması biraz zaman aldı. "Eylemlerimizin ardındaki nedenler bizi tanımlar. Yıllardır hastanedeki amacım hayat kurtarmaktı ama artık eşiniz olarak daha büyük bir iyilik için çabalamayacağım. Tam tersini yapıyor olabilirim."

Havada yeni bir tür gerilim yükseliyordu. Hararetli bir tartışmanın iki tarafı arasındaki gerginlik gibiydi. Elyse hâlâ Alessandro'nun kucağındaydı. Ama artık sert değildi. Fiziksel yakınlıkları ile zihinleri arasındaki kopukluk arasındaki tezat hem gülünç hem de trajikti.

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye homurdandı Alessandro, "ama bir düşmanın canını almanın on müttefiki kurtardığını da iddia edebilirim. Bu durumda daha büyük bir iyilik için çabalamıyor muyum?"

Elyse karşılık verdi, "Peki ya şiddet ve kan dökerek kazandığın milyonlar? Kokain satışıyla kaç can aldın? Bağımlılık ve mali yıkım yoluyla yok ettiğin adamları bir düşün."

Sözcükleri kurşun gibi fırladı. *Babası* yüzünden bağımlılık ve mali yıkım Elyse için hâlâ hassas konulardı. Yine de soğukkanlılığını kaybetmek istememişti. Elyse sevişmeleri gerekirken neden kavga ettiklerini bilmiyordu. Bir bakıma bunların hiçbiri onun suçu değildi. Ve zaten onu yargılayamayacak kadar derindeydi. Parmağındaki alyans ikiyüzlülüğünün kanıtıydı. Yine de burada vahşi bir canavar ve kindar bir kaltak *gibi* kavga ediyorlardı.

Alessandro'nun bakışları keskin bir şekilde daraldı. "Peki ya hükümetler ve şirketler? Beceriksizlikleri ve açgözlülükleri yüzünden kaç can aldılar? Onların aksine, benim işim gölgeler içinde yürüyor, ama mafyanın yasal ama yozlaşmış kurumlardan çok da farklı olmadığını öğrenince şaşırabilirsin, *karıcığım*. Hepimiz para ve güç tarafından yönetiliyoruz. Asil dava diye bir şey yoktur."

"Belki senin gibi adamlar için değildir." diye tükürdü.

"Sen de benim gibi bir adamla *evlisin*" diye karşılık verdi.

Birdenbire, son birkaç haftanın tüm stresi, belirsizliği ve çılgınlığı içinde kontrol edilemez bir duygu yumağına dönuştü. Dudaklarından asitli bir bomba gibi patladı: "O zaman benim taşıyacağım bir yük olacaksın."

Anında, ateşli tavrı söndü. Alessandro derinden incinmiş görünüyordu. Sesi giderek kısıldı. "Beni böyle mi görüyorsun?"

Anında pişmanlık onu sardı. Elyse telafi etmeye çalıştı, "Ben-"

"Bu komik. Çünkü ben seni her zaman bir lütuf olarak gördüm."

Onun da ateşi azaldı, beyaz sıcak duygular sönmekte olan korlara dönuştü.

Çaresizce adamın kahverengi ve mavi-gri gözlerine baktı. "Özür dilerim.

Duygularımın beni alt etmesine izin verdim. Bunun acısını senden çıkarmamalıydım." Kırılmış tonlarda mırıldandı, "Özür dileme. Senden gerçeğı istedim.

Onu bana sen verdin."

"Böyle kötü bir şey söylemek istememiştim."

"Ama bunu düşünüyor olmalısınız. Bu yüzden kendinizi tutamazsınız."

Yeşil gözleri sıkıntıyla parlıyordu. "İstedığım son şey seni incitmek."

Çenesi sıkıştı. "Ama yine de beni yaraladınız. Kim olduğumu değiştiremem. Yapabileceğim tek şey, bu berbat dünyamda olabileceğim en iyi adam olmaya çalışmak. Eninde sonunda beni farklı bir gözle görebileceğini umuyorum."

Paniklemeye başladı. Elyse kendi gerçeğini söylediğı için pişmanlık duymasa da, onun telafi etmesi imkânsız bir şeye saldırdığı için kendini bok gibi hissediyordu. "Sana karşı hissettiklerim açık ya da basit değil-" diye açıklamaya çalıştı.

Sözünü kesti ve "Yeter" diye mırıldandı.

Elyse ona ihtiyatla baktı ve "Lütfen beni dinle" diye ısrar etti.

Başını iki yana salladı. "Bu gece için hazırlanmam gerek. Sen de aynısını yapmalısın."

Alessandro ellerini kızın beline koyarak onu kucağından indirdi ve yataktan kalktı. Uzaklaşmaya başladı. Elyse endişeyle ona geri dönmesi için seslenmeye çalıştı: "Bekle!"

Ama onu duymamış gibiydi. Alessandro çoktan banyoya girmişti. Sonra huysuz bir genç gibi kapıyı çarparak kapattı ve duşu sonuna kadar açtı. Mesaj açıktı. Kocası konuşmalarına devam edecek havada değildi. Göğsünü bir gerginlik kapladı. Mariposa'nın partisine birleşik kılıç ve kalkan olarak katılmak buraya kadarmış. Aklından geçenler

yüzünde acımasız bir ifadeyle Cara ve Valentina'ya döndü. Artık cennette bir sorun olduğuna göre, bu iki dişi yılan muhtemelen Alessandro'yla aralarını daha da açmaya çalışacaktı. Takviye kuvvetler gerekli olacaktı.

Alessandro şu anda onunla ilgilenmek istemiyordu, bu yüzden Elyse Malina'yı aramaya karar verdi. Belki hizmetçi bu baş ağrıtıcı durumu nasıl çözebileceği konusunda ona bazı tavsiyelerde bulunabilirdi. Alessandro öğleden sonrasının geri kalanında ondan uzak durmaya devam ederken Elyse düşünceli bir melankoliye büründü.

Bir zamanlar kabarmış olan duyguları uykuya dalınca, çok geç gelen bir netlik kırıntısıyla baş başa kaldı. Daha önce kocasıyla yaptığı konuşma, içinde derinlerde çatlamış bir şeyi ortaya çıkarmış, hiç beklemediği bir anda onu yumruklamak için yukarı ve dışarı doğru sürünmüştü. Elyse şu ana kadar patlamasına neyin yol açtığını fark etmemişti. Geriye dönüp baktığında, tiradının Alessandro'yla pek ilgisi olmadığını ve her şeyin bir kimlik kriziyle ilgili olduğunu gördü.

Çünkü Dr. Elyse Romero gitmişti.

Resmen *kaptanın* karısı olmuştu. Elyse Graviano kanını öğreneli iki haftadan az olmuştu. Alessandro ona Paris'te evlenme teklif edeli de iki haftadan az olmuştu. O zamandan beri çok şey olmuştu. Çoğu mu? Onun kontrolü dışında. Ne kadar zor ve kusurlu olursa olsun, eski benliğini, eski hayatını bırakmaya hazır değildi. Elyse kendini kusurlu bir insan olarak kabul ediyordu. Geçmişteki sevgilileri onu soğuk olmakla suçlamıştı. Duygusuz olmakla. Arkadaşları her şeyi aşırı analiz ettiği için onu azarlamıştı. Ama o her zaman karakterinin iyi yanlarına tutunmaya çalışmış ve doğru olan bu olduğu için işleri zor yoldan halletmeye gayret etmişti.

Babasını güvende tutabilmek için Stefano'nun isteklerini yerine getirmek gibi. Robbie Romero'nun fişini çekmek yerine.

Tıp fakültesinde cerrah olmak için kışını yırtarak çalışmak, para biriktirmek gibi. Daha küçük bir çocukken babasının iş arkadaşlarının ona dayattığı keyifsiz, hızlı paranın cazibesine kapılmak yerine. Uyuşturucudan gelen keyifsiz para. Striptizde hızlı para.

En azından, o zamanlar, biraz seçim şansı vardı. Geleceği üzerinde biraz da olsa söz sahibiydi. Şu anda, artık iyi bir insan olma ayrıcalığına sahip değildi. Sadece hayatta kalmakla ilgiliydi. Benlik duygusu darmadağın olmuştu. Elyse, Alessandro'nun karısı olarak kendisine yüklenen sorumlulukların üstesinden gelemeyeceğinden korkuyordu. Aynı zamanda bu görevlerin kendisini

Onu yozlaştırmak, insanlığını elinden almak ve Stefano ile Mikey'nin bir zamanlar ona ve babasına uyguladıkları aynı kötülöklere, korkunç eylemlere katılmaya zorlamak.

Kafasının içinde savaşıan bu düşünceleri açıklayabilecek bir zihniyet bulmak kafa karıştırıcıydı. Ancak bu kargaşanın içinde bir gerçek ışığı her zamanki parlaklığıyla parlıyordu. Elyse sonunda bunu açıkça gördü. Kendini ne kadar kayıp ve yoksun hissetse de, bu ona değer verdiği, arzuladığı ve saygı duyduğu tek adama saldırma hakkını vermiyordu. Daha derin bir düzeyde, kavgaları ahlakla, yasal ya da yasadışı meselelerle ya da dünyanın her yerinde var olan bariz yozlaşmayla ilgili değildi. Hem de hiç. Kavgalarını asıl körükleyen şey Elyse'in kocasına karşı duyduğu temeli olan ya da olmayan kızgınlıktı. Kocasının onun benlik duygusunu ters yüz etmişti. Bir *mafya* olma gerçeğine karşı savaşıyordu. Hayatı boyunca nefret ettiği bir şey. Stefano ve Mikey babasının kapısını ilk kez çaldıklarından beri kaçmak istediğı pisliklerle el ele vermişti. Tüm patlayıcı ve çelişkili duygularının acısını Alessandro'dan çıkarmıştı.

O zaman benim yüküm olursun.

Bu zehirli sözler defalarca tekrarlandı. Utanç yüreğini dağladı. Elyse Avrupa'ya geldiğinden beri ilk kez bastırılmış duygularının karmaşasının kendini kontrol etmesine ve sağduyusuna çarpmasına izin vermişti.

Malina akşam için saçlarını düzeltirken Elyse, "Ona karşı bu kadar sürtük olmamalıydım," diye mırıldandı.

Hizmetçi kibarca, "Belki de değil," diye cevap verdi, "ama şu anda önemli olan nasıl ilerlemek istediğiniz."

Alessandro ile nasıl ilerlemeyi düşünüyordu? İçindeki çalkantı geçmişti ve Elyse umutsuzca özür dilemek istiyordu. Vitale olduğu için kocasına kızması adil değildi. Alessandro babasının oğlu olmayı seçmemişti. O da *babasının* borçlarını miras almak istememişti. Kader onları doğdukları anda mahvetmişti. "Onunla tekrar konuşmayı denemeli miyim?"

Malina'nın elleri Elyse'in başında durdu. "*Sinyora Vitale*, izin verirsiniz..."

Elyse hafifçe irkildi. Malina ona *Dr. Romero* demeyi bırakmıştı. Rahatsızlığını bir kenara itti ve Malina'yı devam etmeye teşvik etti, "Lütfen. Söyle bana. Alessandro ile aramı düzeltmek istiyorum."

Malina başını salladı. "Özür dilemek güzeldir. Ancak eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur. Eğer *Sinyor Vitale'nin* öfkesini yatıştırmak istiyorsanız, ona değer verdiğinizi gösterin."

"Anlıyorum."

Ama Elyse görmedi. Pek göremedi. Sağlıklı ilişkiler hiçbir zaman onun ilgi alanı olmamıştı. Lise ve üniversite boyunca birkaç erkek arkadaşı olmuştu ama bu ilişkilerin hiçbiri bir yılı geçmemişti. Ortaya çıkan çatışmalar hep çözümsüz kalmıştı. Okul ve *babasının* borçları arasında, Elyse'in küçük dramalarla başa çıkacak kadar geniş bir bant genişliği yoktu. Kalmak ve sorunları çözmektense çekip gitmek daha kolaydı. Mezun olduktan sonra, Elyse'in kariyeri tek aşkı haline geldi ve Stefano ile Mikey'nin hayatına yeniden girmesi, biriyle çıkmasını tamamen engelledi. Şimdi, otuz iki yaşında olan Elyse, bırakın evliliği, bir ilişkinin sorunlarını nasıl çözeceğini bile bilmiyordu. Kendini kaybolmuş hissediyordu.

Malina Elyse'e baktı. Gözlerinden kadın sezgisi parlıyordu. "Endişelenmeyin. Erkeklerin zihni bizimkinden çok daha basittir. Çoğunlukla onları mutlu etmek için fazla bir şey gerekmez."

Elyse yüzünü buruşturdu. "Yine de onu incittim."

"*Sinyor Vitale* sizin onun yanında olduğunuzu görünce bunu atlatacaktır. Ve ona karşı çalışmadığınızı."

"Ya ona onun tarafında olduğumu *nasıl* göstereceğimi bilmiyorsam?" "Hepimizin istediği şeyi istiyor."

"Hangisi?"

Malina belli belirsiz gülümsedi. "Sizi yargılamak için değil, gücünüzü bulmanıza yardımcı olmak için başarısızlıklarınızı öğrenmek isteyen bir arkadaş bulduğunuzu hayal edin."

"Anlıyorum."

Bu kez Elyse gördü. Düşünceleri değişmeye başladı. Belki de bu geceki partiyi kendi yararına kullanabilirdi. Alessandro'ya -müttefikleriyle birlikte- önemli olan her konuda onun karısı olduğunu *göstermek* için. Elyse onun kılıçları olmasına izin verecek ve kendi kalkan rolünü üstlenecekti. Birlikte çalışmaları ve Berlusconi'lerle barış yapmaları gerekiyordu. Elyse gerekirse gururunu bir kenara bırakıp Cara'ya zeytin dalı uzatmaya hazırdı. Kalbi minnettarlıkla dolup taşarken Malina'ya teşekkür etmek için döndü.

"Yardım etmekten mutluluk duyarım," diye mırıldandı Malina.

Hizmetçi Elyse'in makyajını yapmaya başladı. Malina göz farı sürerken Elyse gözlerini kapadı. Akli başka yerlere kayd ve dolaştı. "Başka bir soru sorabilir miyim?"

Malina, Elyse'in yanaklarına şeftali pembesi bir allık sürdü. "Elbette."
"Valentina'nın, Carmen'in ve Alessandro'nun babasının
düğüne katılmadın mı?"

Malina'nın yüz ifadesi kararlı ve sakindi. "*Sinyor Vitale* onların yokluğunu
bir açıklama yapmak için kullanmak istedi."

Elyse kaşlarını çattı. "Ne tür bir ifade?"

"Bir açıklama," diye belirtti yaşlı kadın, "müttefiklere *onu kaptan* olarak
tanıma zamanının geldiğini bildirmek için."

Noktalar birbirini takip etmeye başladı. Alessandro'nun stratejisinin
ardındaki politika belirginleşti. Görünüşe göre kocası, Vitale-Graviano düğünü
gibi önemli bir etkinliğe kendi babasının, üvey annesinin ve üvey kız
kardeşinin -kendi başlarına güçlü oyuncular- katılmasını engelleyecek kadar
nüfuzlu olduğunu kanıtlamak istiyordu. Mesajı açıktı. *Eski muhafızlar
önemsizdi ve yeni muhafızlar yönetimi ele geçirmişti.*

"Bu," diye sordu Elyse kasvetli bir ifadeyle, "babasının kanserinin artık bir
sır olmadığı anlamına mı geliyor?"

Malina sertçe başını salladı.

Elyse, "Düşmanları şimdiden biliyor mu?" diye sordu.

"*Stidda* biliyor. *Camorra* biliyor. *Basilischi* biliyor. Çevredeki tüm İtalyan
mafyaları biliyor."

Bu endişe verici uyarı Elyse'in içine bir utanç dalgası daha gönderdi. O
soyut sorunlarla meşgulken, Alessandro somut bir krizle uğraşıyordu. Babası
ölüyordu. İmparatorlukları tehlikedeydi. Rakip mafyalar her fırsatta onun
başarısız olmasını bekliyorlardı.

"Alessandro'yu eleştirdim ve onu kendimden uzaklaştırdım," diye
mırıldandı Elyse suçlulukla, "desteğime ihtiyacı varken."

Malina Elyse'in omzunu hafifçe okşadı. "Kendine karşı daha nazik ol.
Dürüst olmak gerekirse, baskı altında zarafetini bu kadar iyi korumana
şaşırdım. Kısa bir süre içinde ne badireler atlattın. Kalbi daha zayıf olan kişiler
ikinci güne kadar akıllarını kaybederlerdi."

Elyse yüzünü buruşturdu. "Teşekkürler mi?"

Hizmetçi rahatlatıcı bir ses tonuyla devam etti: "Rica ederim. Günün
sonunda, *Sinyor Vitale* yetenekli bir adam. Görevlerini yerine getirmek için
size ihtiyacı yok ama ona biraz nezaket gösterebilerseniz, bu dünyalar kadar
fark yaratır. Onun dışındaki herkes cehenneme kadar yolu var. Ama *sizden*
gelecek gerçek bir övgü dolu söz, muhtemelen onu hayatının geri kalanında
mutlu bir piç yapacaktır."

Malina'nın sözleri Elyse'i ani bir amaç duygusuyla doldurdu. Alessandro'ya her zamankinden daha fazla ulaşmak istiyordu. Elyse ona, fırtınalar denizlerini kasıp kavururken kendisinin onun çapası olabileceğini göstermek istiyordu. Parti için hazırlanmayı bitirdiklerinde, Elyse sonraki otuz dakikasını Mariposa, Cara ve Valentina'ya karşı kullanabileceği daha fazla pislik ve cephanelik için hizmetçiyi sorguya çekerek geçirmeye başladı. Savaşa hazırlanıyordu.

Saat tam yedide Alessandro Elyse'e geldi. Siyah bir elbise gömleğiyle eşleştirilmiş açık gri bir takım giymişti, kravatı yoktu ve gömleğinin üst iki düğmesi açık bırakılmıştı. Kocasını şık görünüyordu ama havalı değildi. Rahat ama seksi. Adam tamamen ve tamamen becerilebilirdi. Gözlerini ondan zar zor ayırabiliyordu.

Malina bu gece Elyse için orta uzunlukta, koyu zümrüt rengi, saten bir slip elbise seçmişti. Narin, ince askılar korsajın kum saati silüetini destekliyordu ve kumaşın rengi gözlerindeki yeşili mücevher tonlarında bir rüya gibi tamamlıyordu. Elyse büyüleyici görüldüğünü biliyordu. Bu gerçek Alessandro'nun ateşli bakışlarından kaçmamıştı. Öpüşmeye ve barışmaya hazır olmadığı belli olmasına rağmen gözleri onu tepeden tırnağa taradı.

"Çok... güzel görünüyorsun," dedi isteksizce.

Elyse küçük bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim," diye karşılık verdi. "Sen de çok güzel görünüyorsun."

İltifatı onu hazırlıksız yakalamış gibiydi. Bronzlaşmış yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi. Alessandro "*Teşekkürler*" diye mırıldandı.

Nils direksiyon başındayken arabaya bindiler ve Mariposa'nın Carini'deki sahil villasına doğru yola çıktılar. Monte ve koruma ekibi de ayrı bir araçla onları takip ediyordu. Alessandro, Elyse'nin kaçma girişiminde bulunmamasından sonra Paris'te yaptığı gibi onu görmezden geldi. Davranışları buz gibiydi. Soğuk ve aşılmaz. Elyse bunun kendisini rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştı.

Sallanan palmyeler ve ferforje kapılarla çerçevelenmiş bir villaya vardılar. Temiz beyaz badanalı taş duvarları ve sienna-kahverengi pişmiş toprak çatı kiremitleri bir şekilde yerel mimari tarza sadık kalarak eski ile yeniye birleştirmeyi başarmıştı. Alessandro, Elyse'nin yüzünde asık bir ifadeyle arabadan inmesine yardım etti. "Umalım da bu gece sıkıcı ve olaysız geçsin." diye sessizce şaka yaptı.

Adam onaylarcasına homurdandı ve Elyse araçtan iner inmez onun elini bırakmaya çalıştı ama Elyse buna izin vermedi. Adamın koluna yapıştı, sert ve tereddütsüz bir şefkatle ona tutundu. Kahverengi ve mavi-gri gözler onun cesareti karşısında genişledi. Bakışlarında bir soru kaynıyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Ellerim soğuk," diye açıkladı Elyse. "Araba yolculuğu biraz Soğuk."

Adamın kol kasları kadının tutuşu altında gerildi. Soğuk bir ses tonuyla, "Fark etmedim," dedi.

Yine de, ne mutlu ki, Alessandro kendini ondan ayırmadı. Villaya doğru yan yana yürümeye devam ettiler. Bunu erkeğiyle barışmaya devam etmesi için bir işaret olarak kabul etti. Elyse yumuşak, uysal bir ses tonuyla, "Alessio?" diye mırıldandı.

Onun takma adını kullanması, kış yüzünü daha da eritmiş gibiydi. Kasları kadının avuçlarının altında hafifçe gevşedi. "Ne oldu?"

Elyse kirpiklerini indirdi. "Aramızda çözülmemiş meseleler olduğunun farkındayım ama elimden geldiğince sana yardımcı olmak için bunları birkaç saatliğine bir kenara bırakmaya hazırım."

Kaşları kalktı. "Öyle mi?"

Elyse eğilip kulağına fısıldadı, "Sana haksızlık ettim. Bunu biliyorum. Beni sonra cezalandır. *Efendim.*"

Kadının imalı sözleri beynine kazınınca Alessandro'nun kafası yıldırım hızıyla döndü. Ona şüpheyle baktı. "Bu ani fikir değişikliği neden?"

Alessandro'nun gözleri arzuyla kararmıştı ama sesi hâlâ öfkeyle titriyordu. Elyse geniş ve samimi gözlerle, "Daha önce de söylediğim gibi, yanılmışım-" dedi.

Yine de özrünü bitirmeye fırsat bulamadı. Ön kapıya varmışlardı. İkisi de kapıyı çalamadan ya da zili çalamadan kapı açıldı. Valentina kapıda durmuş, sarışın ve mavi gözlü ihtişamıyla sırtıyordu. "Ah, Dr. Romero. Yine karşılaştık."

Ona *Dr. Romero* diye hitap etti. *Sinyora Vitale* değil. Başka birinin ağzından çıkarsa Elyse ilkinin tercih ederdi ama Valentina'nın ağzından çıkınca kasıtlı bir hakaret gibi gelmişti. Kaltak, Alessandro'nun karısı olarak statüsünü tanımayı reddediyordu.

"Sizi tekrar görmek güzel Bayan Rizzo," diye kibarca karşılık verdi Elyse, yüzünün herhangi bir düşmanlığı ele vermemesine dikkat ederek.

Valentina Elyse'den yüz çevirdi. Gözleri sadece Alessandro'yu görüyordu. Ona İtalyanca, "*Mi dispiace di aver saltato il matrimonio, fratello,*" diye seslendi.

Alessandro üvey kardeşine bir kaşını kaldırdı. "*Sono sicuro che avevi cose migliori da fare, Valentina.*"

Valentina'nın ifadesi acı ve gergin bir hal aldı. "*Avrei dovuto essere io in piedi accanto a te ... all'altare.*"

Elyse Valentina'nın son sözleri karşısında hafifçe dondu kaldı. Her kelimeyi algılayamıyordu ama ana fikri kavrayacak kadar anlıyordu.

Ben.

Yanında duruyorum.

Sunak.

Ne oluyor lan?

OceanofPDF.com

İtalyanca konuşmaya devam eden Valentina ve Alessandro arasında YEŞİL GÖZLER DALGALANIYORDU. Elyse sarışının kendisini sinirlendirmesine izin vermek istemiyordu ama kocasının başka bir kadına bu kadar yakın davranmasına seyirci kalmak da kolay değildi. Bu kadın üvey kız kardeşi olsa bile. Valentina'nın muhteşem payetli kokteyl elbisesini gördüğünde rahatsızlığı daha da derinleşti. Sarışının kıyafetinin gümüş parlaklığı, elbisesinin gri tonuyla uyumluydu. Alessandro'nun Yeri Blazer ve Pantolonlar neredeyse mükemmel. Valentina ve Alessandro'nun kıyafetleri Elyse'in hoşuna gitmeyecek kadar güzel bir şekilde birbirini yansıtıyordu. Valentina ve Alessandro olurdu yapılmış a nefes kesici Çift. Valentina'nın açık ten rengi Alessandro'nun koyu renk yüz hatlarıyla güzel bir tezat oluşturuyordu. Boy açısından da birbirlerine daha çok yaklaşıyorlardı. Kırmızı tabanlı siyah stilettolarıyla Valentina neredeyse Alessandro kadar uzun duruyordu. Elyse topuklu ayakkabılarıyla onun omzunu zar zor sıyrıyordu. Altın bir tanrıçanın gölgesinde duran sıradan bir ölümlüydü.

Yine de Elyse her şeyden çok ikisinin ne dediğini anlayabilmeyi diliyordu. Kendini üçüncü bir tekerlek gibi hissetmeye başlamıştı. Bir öksürükle elini kocasının omzuna koydu. "Alessio?"

Valentina'nın çenesi titredi. "Bilin diye söylüyorum, *Dr. Romero*, yeni kocanız lakaplardan nefret eder. Kendisine Alessandro diye hitap edilmesini tercih ediyor."

Alessandro sarışına bakmadan koyu bir kahkaha attı. Kahverengi ve mavi-gri gözleri Elyse'in üzerindeyken üvey kız kardeşine hitaben, "*Haklısın Valentina*. Lakaplardan her zaman nefret etmişimdir. Ortada samimiyet yokken samimiyet çağırıştırıyorlar. *Ama siz de yanılıyorsunuz*. Benim için o kadar da önemli değil.

önemli biri onları kullanır. *Karım* bana istediği gibi hitap edebilir."

"Pislik gibi mi?" Valentina mırıldandı.

Alessandro küçümsemeye aldırmadan Elyse'e, "Senin için ne yapabilirim?" diye sordu, *cuore mio?*"

Valentina'nın ifadesi, onun kullandığı sevgi sözcüğü karşısında daha da bozuldu. Elyse onların bakışları altında kızardı. Sarışından daha fazla hançer. Kocasından sahte bir hayranlık. Muhtemelen sakın görüntüsünün altında hâlâ öfke doluydu. Elyse soğukkanlılığını korumaya çalışarak Alessandro'ya, "Önce içeri girip Bayan De Leon'a *merhaba* dememiz gerekmez mi? Ev sahibesini bekletmek istemiyorum."

Alessandro bir devlet adamı edasıyla, sanki *her şey yolundaymış* ve *her şey affedilmiş* gibi ona sıcak bir şekilde gülümsedi. "Nasıl istersiniz."

Elyse yine Alessandro'nun görünüşün hatırı için öfkesini bastırdığından şüphelendi. Yine de kocasının toplum içinde birlik içinde görünmeye istekli olduğunu bilmek onu memnun ediyordu. Elyse, hiçbir şeyi ele vermeyen soğukkanlı ve sakın bir gülümsemeyle Valentina'ya döndü. "Bu gece seninle karşılaşmak çok güzeldi. Önümüzdeki günlerde sizi daha sık görmeyi umuyorum."

Valentina Elyse'e kaşlarını çatı. "Hiçbir şey bana daha fazla zevk veremez."

Dostlarınızı yakın, düşmanlarınızı daha yakın tutun. Malina'nın uyarısı zihninden geçerken Elyse'in gülümsemesi genişledi. "Belki arkadaş bile olabiliriz."

Valentina Elyse'i fareye bakan bir yılan gibi inceledi. "Siz ve ben arkadaştan daha fazlasıyız, Dr. Romero. Biz kardeş olduk."

Alessandro yüzünde endişeyle onların ileri geri konuşmalarını izledi. Elyse başını salladı. "Aynen öyle. Artık benim ailem sizsiniz."

Mavi gözleri kötü niyetle parlıyordu. "Aileden olabiliriz ama siz benim için bir gizem olmaya devam ediyorsunuz Dr. Romero. Sizi daha yakından tanımayı *çok* isterim. Bir ara öğle yemeği yemeliyiz. Sadece ikimiz."

Valentina'yla bir öğle yemeği randevusu kulağa lanet bir tuzak gibi geliyordu, tıpkı Carmen'in Cara'yı öldürmek ve ölümünden Elyse'i sorumlu tutmak için bir parti düzenlemesi gibi.

"Programımı kontrol edip sana geri döneceğim," diye kibarca teklif etti Elyse, her ne kadar bunu yerine getirmeye niyeti olmasa da.

Elyse'in tedirginliğini anlamış gibi görünen Alessandro koruyucu kolunu Elyse'in beline dolayarak onu kendine çekti ve daveti reddetti: "Karımdan uzak dur Valentina. Onun bir dakikasını bile benden çalamazsın."

Valentina kıs kıs güldü. "Birinin *seni* bu kadar yapışkan, küçük bir kaltağa dönüştürebileceğini hiç düşünmemiştim."

Alessandro hiç vakit kaybetmeden gülümsedi. "Ben de öyle. Ama işte b u r a d a y ı m . Güzel, zeki karıma sarılıyorum. Küçük bir sürtük gibi."

Sarışın, Elyse'ye yan gözle bakarken Alessandro'ya dönerek, "Seni kızdıracak bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu.

Gözlerini kapadı ve "Siktir git artık," diye inledi.

Valentina ona dönüp bakarak, "Seni tanıdığım onca yıl boyunca hiçbir kadının *dikkatimi dağıtmasına* izin vermedin. Dr. Romero'nun başına *trajik* bir şey gelirse çok yazık olur, *değil mi?* Bu yüzden aletinin üzerinde bu kadar güç sahibi olmasına izin vermemelisin. Artık *kaptan* sensin. Kafanla düşünmelisin."

Sarışının tehdidi düpedüz ölümcül görünüyordu. Üçü arasında düşmanlık kıvılcımları çaktı. Alessandro'nun gözleri kısıldı. Alçak ve tehditkâr bir ses tonuyla hırladı: "*Valentina, un'altra parola su mia moglie e tua madre è morta.*"

"*Annem bir şey başarırsa,*" diye karşılık verdi Valentina yumuşak bir sesle, "*annem de ölür.*"

Elyse İtalyancalarının akışını takip etmeye çalıştı. Sadece birkaç kelimeyi yakalayabildi.

Eğer bir

şey varsa.

Anne.

Eşim.

Öldü.

Sarışının tavrı intikamcı bir cadalozunkine dönüştü. "Merak ediyorum kardeşim, Dr. Romero'ya *onunla* evlenmenin tek sebebinin *benim* bu fırsatı geri çevirmem olduğunu söyledin mi?"

Az önce ne dedi? Elyse'in gözleri şokla parıldarken Valentina gitmek için döndü ve omzunun üzerinden alaycı bir ifadeyle, "Gecenin geri kalanında iyi eğlenceler," dedi.

Elyse'in göğsü sıkıntıyla yanıyordu. Akşamları daha yeni başlamıştı ve şimdiden mahvolmuş gibi hissediyordu. Çenesini tutup Valentina'yı villaya kadar takip etmeye çalıştı ama Alessandro bileğinden tutup onu geri çekti.

"Düşündüğün gibi değil. Senin derinin altına girmeye çalışıyor," diye sıkıca bastırdı. "Valentina'ya hiç dokunmadım. Ne de ona evlenme teklif ettim."

O zaman neden Zürih'teki villada duşta sarı bir sa ve yatağın yanında kırmızı bir sütyen vardı? Belki de Valentina oraya başka bir adamla gitmişti. Ya da Alessandro oraya başka bir sarışınla mı gitmişti? Elyse, " vey kız kardeşinin yalan söylediğini mi ima ediyorsun?" diye sordu.

Yüzünü buruşturdu. "Tam olarak değil."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. " kinizin arasında ne oldu?" Alessandro içini çekti. "Babamın teşhisini ilk öğrendiğimizde Carmen onu bizi evliliğe zorlaması için ikna etmeye çalıştı. İsted ki Valentina'nın klanı benim aracılığım la devralması."

Elyse kaşlarını çattı. "Kan bağınız olmadığını biliyorum ama-"

"Alessandro hemen açıkladı: "Valentina'yla ben annesinin deliliğini hemen ortadan kaldırdık. "Bunu kimse bilmiyor, Malina bile ve ben de böyle kalmasını istiyorum."

"Lütfen bana yalan söyleme, Alessio. Bu tür yalanlar bizi mahveder." "Biliyorum. Bu yüzden sana doğruyu söylüyorum."

Elyse gözlerini Alessandro'ya dikti. Samimi görünüyordu. Sesi de samimiydi. Kocasına güvenmeyi seçti. Çünkü aksini düşünmek Valentina'yla olan ilişkisinde endişe verici bir şeyler *olduğu* anlamına gelirdi. Vitale tahtının rakipleri olarak para ve g  için giriştikleri rekabetten daha derinlere uzanan bir şey. Yorgunca başını salladı. "enemi nasıl kapalı tutacağımı biliyorum."

Alessandro'nun yakışıklı yüz hatlarını fesatlık keskinleştirirken, "İşte benim kızım. Ağzına her zaman hayran olmuşumdur."

Elyse'in yanağı onun imalı sözleri karşısında ısındı. Alessandro şimdi ona daha mı az kızgındı? Adam onun aklından geçenleri okumuş gibi elini uzattı ve nazikçe sıkarak büyük elinin içine aldı. Sessizce, "Savaşa hazır mısınız?" diye sordu.

Küçük bir gülümsemeyle ona baktı. "Her zaman."

El ele, birlikte villaya girdiler. Mariposa'yı bulmaları uzun sürmedi. Genç kadın, Audrey Hepburn' n *Tiffany'de Kahvaltı filmindeki* ikonik siyah Givenchy elbisesini anımsatan uzun bir gece elbisesi giymişti ve bir mafya prensesi olarak statüsüne yakışır şekilde, Mariposa'nın kulakları, boynu ve bilekleri de zarif beyaz elmaslarla süslenmişti.

Carmen'in toplantısındaki son karşılaşmalarına kıyasla bu kez Mariposa'nın Elyse'e karşı t a v r ı çok daha yumuşaktı. Kız

Tam olarak arkadaş canlısı değildi ve Alessandro'yla biraz flört etmekten fazlasını yapıyordu, ama en azından tavrı artık düpedüz düşmanca değildi.

Elyse bu gece Mariposa'yı kazanmayı kendine görev edinmeye karar verdi. Genç kadın iyi bağlantılara sahip ve Cara'ya oldukça yakın görünüyordu. Onun dostluğu Vitale ve Berlusconi klanları arasında bozulan ilişkileri yatıştırmaya yardımcı olabilirdi.

Elyse, "Bu gece bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz Bayan De León," dedi. Koyu renk gözlü kadın, "Bana Mari deyin," diye ısrar etti.

"O zaman," diye yanıtladı Elyse, "bana Elyse demelisin." Mariposa sırtarak, "Madem ısrar ediyorsun *Elyse*," dedi.

Alessandro'ya döndü. "Ancak siz bana *Signorina De León* diye hitap etmelisiniz. Çünkü kalbimi kırdığınız için her zaman bir *pezzo di merda* oldunuz ve her zaman da kalbimi kırdığınız için *bir pezzo di merda* olacaksınız."

Elyse, Alessandro'nun yerine yüzünü buruşturdu. *Pezzo di merda bok parçası* anlamına geliyordu. Ancak Alessandro hiç de kırılmış görünmüyordu. Hatta sırıttı. "Beni çok iyi tanıyorsunuz *Sinyorina De León*."

Mariposa onunla alay etti, "Elyse sende ne buluyor bilmiyorum. Sen tam bir -İngilizcesi neydi bunun? Oh, evet. *Fuckboy*."

Alessandro Elyse'i yanına çekip şakağına bir öpücük kondururken, "Ben de bilmiyorum," dedi, "ama artık *çok* evliyim ve asla arkama bakmayacağım."

Elyse, Alessandro'ya alaycı bir gülümseme göstermeden önce, "İslah olmuş bir fuckboy'la evli olmak o kadar da kötü değil," diye mırıldandı. "Benim için hiç sorun değil."

Mariposa içten bir kahkaha attı. "En azından siki iyi, *değil mi?*"

Elyse öksürdü ve bir şekilde düzgün bir yüz ifadesiyle cevap vermeyi başardı, "Buna tek söyleyeceğim şey, *şanslı bir kadın olduğum*."

Alessandro kararmış gözlerle ona baktı ve kıkırdadı, "Ve ben şanslı bir adamım. Evliliğimizle ilgili her konuda karımı memnun etmek için sonsuza dek çabalayacağım. Yatak odasında. Ve ötesinde. Böylece ona olan bağlılığımdan şüphe etmek için asla bir nedeni olmayacak."

Mariposa öğürür gibi bir ses çıkardı.

Tam o sırada yanlarında tel saçlı, geniş yapılı bir beyefendi belirdi. Bej rengi keten bir takım elbise ve soluk mavi bir gömlek giymişti. Elyse onunla düğünlerinde tanıştıklarını hatırlıyordu. O, Mariposa'nın babası ve De Leon klanının başı olan Aberto De Leon'du.

Aberto'nun gelişiyile birlikte Mariposa'nın kıkırdayan, yaramaz tavrı h e m e n dağıldı. Onun yanında sönmüş bir balon gibi küçüldü. Çünkü

Nedense bu Elyse'i rahatsız etmişti. Aberto ona sertçe, "Kocanızın bir dakikasını alabilir *miyim Sinyora Vitale?*" diye sordu.

Elyse biraz tereddütle Alessandro'ya baktı. "Kocamın zamanı ona ait. Benim değil."

Alessandro Aberto'ya sıkıca gülümsedi. "Tamamen seninim, eski dostum."

Aberto kaba bir tavırla, Alessandro'yu odanın diğer ucundaki takım elbiseli, korkunç görünümlü, dövmeleli diğer iki adama doğru sürmeden önce yeni evlilikleri için tekrar tebriklerini sundu.

Elyse, Mariposa ile yalnızdı. Genç kadın ona merakla baktı. "Beklediğim gibi biri değilsin."

"Bu bir iltifat mı? Yoksa bir hakaret mi?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Mariposa. "Hâlâ karar vermeye çalışıyorum."

Elyse'in bakışları Alessandro, Aberto ve diğer adamlara kaydı. "Sence ne hakkında konuşuyorlar?"

Mariposa omuz silkerek cevap verdi, "Hiçbir fikrim yok. Keşke bilseydim, ama *Babam* çok fazla soru sormamdan hoşlanmıyor." "Ama sen onun kızıydın."

"Aynen öyle," dedi Mariposa bir parça acıyla, "ben onun *kızıyım*. Oğlu değil."

Elyse mırıldandı, "Bir kız çocuğu olarak bile sunabileceğin çok şey var. Senin değerini anlayamamak babanın kaybı."

"Beni teselli etmeye çalıştığını biliyorum. Ama sözlerinin içi boş geliyor."

Elyse'in dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Kelimeler sadece kıcının üstüne oturup hiçbir şey yapmazsan boş gelir."

"Şimdi kendimi aşağılanmış hissediyorum."

"Ben sadece asgari olanı kabul etmek zorunda o l m a d ı ğ ı m ı z ı bilmenizi istiyorum. Adil payımız için mücadele edebiliriz."

"*Ahaja!* Sen komik birisin."

"Neden gülüyorsun?"

Mariposa'nın sert kahkahası aniden kesildi. Genç yüzü yaşlı ve yıpranmış bir hal aldı. "Çünkü değişimin mümkün olduğuna inanıyorsun. Böyle idealler çok güzeldir. Ama umutsuz. Neyi hak ettiğim önemli değil. Ne istediğimin de önemi yok. Bana söyleneni yapıyorum. Benden bekleneni yapıyorum. Aile her şeydir. Görev her şeydir. Çizginin dışına çıktığım an, babamın bana verdiği azıcık gücü de kaybederim."

Bu sözler Elyse'de yankı uyandırdı. Kalbi ağırlaştı. Genç kadına itiraf etti: "İtiraf ediyorum, yaşam tarzınız benim için yeni. Ben hâlâ

İpleri öğreniyorum. Belki de imkansız olduğunu düşündüğünüz şeylere inanmamı sağlayan şey cehaletimdir. Ama zorluklara yabancı değilim. Ya da aile ve görevin getirdiği yükü taşımaya. Yıllardır babamın hatalarını düzeltmeye çalışıyorum. Hayal kırıklığında yalnız değilsin. Ben de kendimi hiç özgür hissetmedim."

"Baban ne yaptı?"

"Yanlış insanlardan borç para aldı." "Ve geri ödemek zorunda kaldınız?"

"Onun gibi bir şey."

"Bunun için ondan nefret ediyor musun?"

Elyse başını salladı. "Sevgi her zaman oradadır. Ama nefretin daha güçlü olduğu anlar da var. Beni pek çok kez incitti ve bana hak ettiğim özrü asla dilemeyeceği gerçeğine içerliyorum."

"İşin tuhafı, bunu söylediğinde," diye gözlemledi Mariposa, "*sanırım öyle yapıyorsun beni anla.*"

"Çoğu gün," diye ekledi Elyse, "istediğim hayat için savaşmak bana boşa kürek çekmek gibi geliyor. Ama pes etmeyecek kadar inatçıyım."

"Çöküp yanacağını tahmin ediyorum," diye mırıldandı Mariposa, "Ama umarım yanılırim. Eğer başarılı olursan, belki fikrimi değiştirir ve imkansıza inanmaya başlarım."

Elyse sırtıttı. "Şimdi başarmak *zorundayım*. Sadece seni kızdırmak için."

Mariposa yine güldü. Bu sefer daha içten bir şekilde. İki kadın arasında bir anlayış titreşimi geçti. Henüz dostluk olarak sınıflandırılmazdı ama zayıf bir bağ kurulmuştu. Elyse tereddütle genç kadına, "Bayan Berlusconi nasıl bu arada?" diye sordu.

Mariposa gözlerini devirdi. "*Uffa!* Cara ölüme yakın deneyimi hakkında sızlanmayı bırakmayacak. Bu noktada bunu tüm kişiliği haline getirdi. Bu dayanılmaz bir şey. Çenesini kapatmazsa onu ben öldürebilirim."

Elyse yumuşak bir kıkırdama çıkardı. "Hızla iyileştiğini duyduğuma sevindim."

Mariposa'nın kahverengi gözlerinde kurnaz bir parıltı belirdi. "Cara hayatını sana borçlu Elyse. Günün her lanet dakikasına içerlediği bir gerçek."

"Böyle hissettiğini duyduğuma üzüldüm," diye mırıldandı Elyse.

Mariposa burnunu kırıştırdı. "Dürüst olmak gerekirse, Cara'yı kurtardığın geceyle ilgili beni rahatsız eden bir şey var. Eğer rolleriniz tersine dönseydi, o senin ölmene izin verirdi. Neden daha büyük insan olmayı seçtin? Bu çok can sıkıcı."

Put a, eres molesta. Sürtük, sinir bozucusun. Ancak Mariposa'nın aksine Elyse kızgınlığını gizledi ve deneyimli bir diplomat gibi cevap verdi: "Ben bir doktorum. Ben de bir doktordum. Durumunu stabilize edebilecek becerilere sahipken kadının acı çekmesine izin veremezdim."

Mariposa homurdandı. "Hiç ağırlaşıyor mu?"

"Ne?"

"Kafanda o büyük, parlak haleyle dolaşıyorsun. Beni kör ediyor."

Elyse sakince, "Yakından bakarsanız, benim lanet olası bir aziz olmadığını göreceksiniz," diye karşı çıktı. "Kocamın müttefiklerine yardım etmek benim görevim. *Ne olursa olsun.* Cara'yı kurtarmamın nedeni de bu. Kendin de söyledin. *Görev her şeydir. Aile her şeydir.* Değil mi?"

Mariposa'nın yüzünde bir eğlence ifadesi belirdi. "*Touché*, Elyse. Kendi saçmalıklarımı bana karşı kullanmanın bir yolunu buldun."

Elyse gülümsedi. "Biliyor musun, o geceki yardımın için sana doğru dürüst teşekkür etme fırsatım olmadı. Sen ve adamların olmasaydınız Carmen'i geri adım atmaya ikna edebilir miydim bilmiyorum."

"Görünüşe göre iyi bir takım olduk."

Elyse, "İleride mükemmel bir takım olabileceğimizi düşünüyorum," diye vurguladı.

Mariposa ona isteksiz bir gülmsemi fırlattı. "*Può essere.* Belki."

Elyse sordu, "Benimle gelir misin, Mari? Bayanla konuşmak için. Berlusconi?"

Mariposa sırtıttı. "Bunu hayatta kaçırmazdım." "Teşekkür ederim-"

"Mttefikin olarak değil," diye hızla açıkladı Mariposa, "kana susamış bir seyirci olarak. Cara gitmeni istiyor ve ona karşı gelmeyi göze alamam. Babam Berlusconi'lerle sorun yaşamak istemiyor."

Elyse gözlerini kısıttı. Cara'nın kan davası hiç mantıklı değildi. Ne de olsa Carmen onu öldürmeye çalışırken kızıl saçlı kızın kafayı bulmuş kıçını kurtarmıştı. "Benimle ne alıp veremediği var? Suçlu olan Carmen."

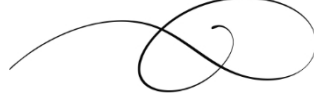
"Evet, Cara da Carmen'den nefret ediyor," diye doğruladı Mariposa, "ama kayınvalidenizin yürüyen ölü bir kadın olduğunu biliyor. Tahminimce ellerini temiz tutmaya ve Carmen'in kendi mezarını kazmasını izlemeye niyetli."

Elyse keskin bir nefes aldı. Mariposa bununla ne demek istemişti?

"Ama *sen* onun en çok istediği adamı çaldın," diye devam etti Mariposa pişmanlık dolu bir ses tonuyla. "Bu gece seni kıskanmıyorum Elyse. Cara çılgın bir sürtük.

Paylaşmaktan nefret eder. Başkalarıyla iyi geçinmez."

Birden her şey netleşti. Elyse, kaltaklar çıldırdığı zaman vendettaların mantıklı olması gerekmediğini fark etti.

Mariposa'nın uyarısı tedirgin ediciydi. Elyse, Cara'yı daha fazla kışkırtarak Vitale klanının Berlusconi'lerle olan sallantılı ilişkilerini bozmak istemiyordu. Özellikle de kadın kana susamışken. Bir sonraki en iyi hareket tarzı ne olabilirdi? Tansiyon düşene kadar Cara'dan uzak mı durmalıydı? Ama ortalıkta görünmemek sadece geçici bir çözüm sunuyordu. Klanları arasındaki meseleler çözülmeden kalacaktı.

Alessandro ile aralarındaki meseleler gibi.

Elyse'in bakışları birkaç saniye boyunca odanın içinde gezindi. *Özlemle*. Bakışları Alessandro'ya takıldı. Bu durumu kocasıyla tartışmak ve bir sonraki hamlelerini planlamak istiyordu. *Birlikte*. Ama aynı zamanda onu rahatsız etmek de istemiyordu. Alessandro, Aberto ve adamlarıyla derin bir sohbeta dalmış gibi görünüyordu ve kaşlarının çatıklığına bakılırsa tartıştıkları konular oldukça ciddi görünüyordu. Elyse partinin geri kalanında kendi haline bırakılabileceğini hissetti.

Elyse partiye göz gezdirirken, Malina'nın kendisine aktardığı bilgileri sıralamaya başladı, yüzlere isimler koymaya ve dostları düşmanlardan ayırmaya çalıştı. Vitales'e bağlı beş küçük klan vardı. De Leon'lar ve Berlusconi'ler bunların en önemlileri iken Morettiler, Trevisanolar ve Svizzi'ler daha küçük üç klanı oluşturuyordu.

Birkaç dakika önce Mariposa, De Leon'ların kenarda kalmaya niyetli olduklarını açıkça belirtmişti. Carmen'in neden olduğu karmaşadan uzakta. Elyse sadece diğer üç klanın da aynı şeyi yapmaya niyetli olduğunu varsayabilirdi. Ona hiç yardımcı olamazlardı. Elyse şu anda henüz kendi gücünü toplamamıştı. Başka bir kaynaktan destek alması gerekecekti. De Leon'lar, Moretti'ler, Trevisano'lar ve Svissi'lerin toplamından daha güçlü biri. Sesini Cara artık duymazdan gelemeyecek hale gelene kadar yükseltecek kadar etkili biri.

Ama kim?

Cara'nın ağabeyi Domenico Berlusconi, Berlusconi klanının lideriydi. Malina Elyse'e Cara ve Domenico'nun çok sıkı fıkı olduklarını söylemişti. Cara Elyse'i asla dinlemezdi ama ailesine daha iyi cevap verebilirdi. Ne de olsa mafyada her şeyi aile belirlerdi, değil mi? Elyse Alessandro'yla evlendiğine göre Graviano'lar yakında güçlerini Vitales'lerle birleştireceklerdi ve Vitales'ler de Palermo dışındaki diğer önemli klanları yönetiyorlardı. Elyse o zaman büyükbabasına ulaşmaya başlaması gerektiğini fark etti. Ancak onunla daha güçlü bir bağ kurduktan sonra, bir domino etkisi yaratmak için onun nüfuzunu kullanabilirdi. Benedetto, Domenico'ya ulaşmasına yardım edebilir, o da Cara'nın öfkesini yatıştırabilirdi.

"Buonasera," diye mırıldandı Elyse'in arkasından tanıdık, boğuk bir kadın sesi.

Mierda. İçini bir telaş kapladı. Hem Elyse hem de Mariposa arkalarını döndüklerinde dişi şeytan Cara Berlusconi'den başkasıyla karşılaşmadılar. Kumral saçlı yaşlı güzel, uzun kollu, çivit mavisi, kadife bir elbise giymişti. Bu güzel ve asil elbisenin ön kısmında yüksek, mütevazı bir yaka ve arkası açık bir tasarım vardı; bu tasarım, geniş kalçasının kıvrımlarının hemen üzerinde cüretkâr bir *V* şeklinde dalgalanıyordu. Elbisesiyle aynı çivit mavisi kadifeden yapılmış küçük, zarif bir gece çantası Cara'nın bileğinden sarkıyordu.

"Buonasera, Cara," diye karşılık verdi Mariposa yaşlı kadına öpücükler kondururken. "*Sei bellissima.*"

Ancak Elyse ile Cara arasında havadan öpüşme olmadı. "İyi akşamlar Bayan Berlusconi," dedi Elyse ihtiyatla.

Cara sert bakışlarla, "Evliliğiniz hayırlı olsun *Sinyora Vitale*," dedi. "Umarım mutluluğunuz benim Alessandro'yla birlikte olduğum zamanlardan daha uzun sürer."

"Ne kadar naziksiniz," diye mırıldandı Elyse.

"Sanırım sana teşekkür etmeliyim," diye devam etti kızıl saçlı alaycı bir tonda, "geçen gece ölmeme izin vermediğin için."

"Bir şey değil."

Cara'nın bal rengi gözleri kısıldı. "Artık bana sahipmişsin gibi hissediyor olmalısın."

Elyse ona, "Bana hiçbir şey borçlu değilsin," diye güvence verdi. "Sadece yeniden iyi olduğunu görmek beni rahatlattı."

Cara alay etti, "Senin içini görebiliyorum. Çok sahtesin. Bu mide bulandırıcı." Mariposa küçük bir adım geri çekildi ve Cara ile Elyse'e kendi kendine bakar gibi baktı.

hizmet eden ceylan, kavgalı iki dişi aslandan kaçmaya hazırlanıyor. Elyse

Cara'ya ters ters baktı. "Sen hiç yorulmaz mısın?" "Neyden?"

Akıl sağlığının seni istemeyen bir adamın etrafında dönmesine izin vermekten. Ama Elyse fikrini yüksek sesle söylememesi gerektiğini biliyordu. Onun yerine, "Kadın olmanın." dedi.

"Ne?"

"Beni sık sık tarttığını biliyorum."

Bu durum Cara'yı duraksatmışa benziyordu. Şaşırtıcı derecede düşünceli bir tonda, "Haksız değilsin. Kadın olmak yorucu. Parlamak için zamanımız çok kısıtlı. Sık sık yirmi yaş daha genç olmayı diliyorum."

Elyse sessizce, "Düşman olmak zorunda değiliz Bayan Berlusconi. İkimiz de bir erkeğin dünyasında hayatta kalmaya çalışıyoruz. Olsa olsa müttefik olabiliriz."

Cara kibarca gülümsedi. "Öneriniz mantıksız değil. Ne yazık ki senden hâlâ nefret ediyorum."

Elyse omuz silkti. "Eğer söz dinlemeyeceksen konuşacak bir şeyimiz yok demektir."

Cara'nın çenesi sıkıştı. Gözleri kızgın kömür gibi yanıyordu. "Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin? Konuşmamız ben bitti dediğimde biter!"

Olay çıkarmak istemediğinden, uzaklaşmak için döndü. "İyi akşamlar Bayan Berlusconi. Sizi tekrar görmek çok güzeldi."

Ancak Elyse kaçamadan Cara uzanıp bileğini tuttu ve onu şiddetle geri çekti. Mariposa usulca soludu.

Elyse, "Bırakın beni," diye ısrar etti.

"Sana bir şey göstermek istiyorum. Benimle gel."

Elyse onu kuşkuyla inceledi. "Beni nereye götürmek istiyorsun?"

Cara, Elyse'i misafir kalabalığından uzaklaştırmaya başlarken, "Sadece gel," diye ısrar etti.

Mariposa onları takip etmeye çalıştı ama Cara ona "Sen! Dur!" diye bağırdı.

Mariposa olduğu yerde durdu ve Elyse'e endişeli bir bakış attı. Elyse ona endişeyle baktı ama Cara'nın ne planladığını merak ediyordu. Kalabalıktan çok uzaklaşmadıkları sürece muhtemelen sorun yoktu. Değil mi? Monte ve Luca'yı görüş alanında tutarken Elyse, Cara'nın onu ana balo salonuna bağlı geniş bir verandaya sürüklemesine izin verdi. Palmiye ağaçlarının gölgeli silüetleri onları çevreliyordu. Okyanus suyunun kıyıyı okşayan dingin sesi arka planda sallanıyordu.

Veranda kirişleri boyunca parlayan ip ışıkları sarkıyordu. Garip bir şekilde romantik bir ortamdı.

Elyse, Cara'ya bir kaşını kaldırdı. "Beni neden buraya getirdin?"

Diğer kadın kıkırdadı. Kahkahasının her çınlayan notası Elyse'in sinirini bozuyordu. "Çünkü bana haksızlık ettin."

"O zaman işleri düzeltmek için ne yapabileceğimi söyle."

"Alessandro'nun değer verdiği bir şeyi alıp götürmeme izin verin."

"Ne gibi?" Elyse'in içine bir endişe yumağı daha saplandı. Bu onun için iyiye işaret değildi. Boynunu balo salonuna doğru uzatmaya çalıştı. Monte ve Luca hangi cehennemdeydi? Ona her an göz kulak olmaları gerekmiyor muydu? Elyse kolunu Cara'dan kurtarmaya çalıştı ama kadının tutuşu şok edici derecede güçlüydü. Ahlaksızca.

Cara yumuşak, ürpertici bir ses tonuyla mırıldandı: "*Sen...* Beni incittiğin gibi seni de incitmek istiyorum. Sen gittiğinde, bana tekrar bakacak. O zaman ödeşmiş olacağız."

Elyse ona bön bön baktı. "Lütfen pişman olacağın bir şey yapma."

Yalvarışı sağır kulaklara çarptı. Cara'nın uzun, ince parmakları Elyse'in bileğinden teker teker kalktı. Çivit mavisi kadife çantasının içine uzanarak küçük, kompakt bir tabanca çıkardı. Cara soğuk bir şekilde gülümseyerek kolunu düzeltti ve namluyu Elyse'in kafasına doğrulttu. Elyse silahı görünce dehşete kapıldı ama sesini sabit tutmayı başardı. "Silahınızı indirin Bayan Berlusconi."

"Yap beni."

"I-"

"Bak ne diyeceğim. Cömert bir ruh halindeyim. Kurşunun seni vurup vurmayacağına senin karar vermene izin vereceğim." Birden Cara'nın kolu balo salonuna doğru döndü. Elyse, kaltağın Alessandro'yu net bir şekilde gördüğünü fark edince dehşeti on kat arttı. "Ya da onu. *Seçin, Sinyora Vitale*. Bu gece kim ölecek?"

Cara'nın bakışları çeliğe dönüştü. Silahını bir kez daha Elyse'e doğrulttu. Cara'nın ona verdiği seçenekler aslında seçenek değildi. Elyse her iki durumda da boku yemiş hissediyordu. Zihni Alessandro'nun on sekizinci doğum günü, babası ve Mauricio hakkındaki hikâyesine geri döndü. Elyse, Cara'nın mükemmel bakımlı parmağının tetiğin etrafında kıvrılmasını izledi. Kalbi bir davul gibi çarpıyordu. Bu sefil an onu özverili bir eş olarak mı tanımlayacaktı? Yoksa kocasının katili mi?

OceanofPDF.com

SİLAHIN ölümcül namlusuna bakan Elyse'in sinirleri bir jilet gibi titriyordu. İki eli de yumruk şeklinde sıkılmıştı. Cara muhtemelen üstünlüğü elinde tuttuğuna inanıyordu. Ama Elyse onun kazanmasına izin vermeyecekti. Dolambaçlı bir şekilde, cerrah olarak geçmişİ onu tam da bu an için hazırlamıştı. Elyse yüksek baskı durumlarında başarılı olurdu. Ameliyathaneler genellikle saniyeler içinde çözüm gerektiren ölüm kalım meselelerine yol açardı.

Cara'yı sikeyim.

Kaltak küçük akıl oyunlarını bırakıp camda boğulmaya gidebilirdi. Elyse bu gece ölmeyi reddetti. Alessandro'nun ölmesine de izin vermeyecekti. Hayatta kalma isteğı devreye girdi ve başka bir çözüm ortaya çıktı. Oyun alanını değerlendirmek için kısa bir süre ayırdı. Cara ondan bir metre kadar uzakta dururken, onlar Alessandro'dan en az birkaç yüz metre uzaktaydı. Merminin bu kadar yakın atış mesafesinden onu kurtarması pek olası görünmüyordu ama Cara'nın Alessandro'yu ıskalaması da mümkündü. Kadın ne kadar iyi bir nişancıydı? Elyse bilinmeyen ihtimaller yüzünden kocasının hayatını riske atmak istemiyordu. Ancak ikisini de kurtarma şansı için kendi hayatını riske atmaya hazırdı.

Bir sonraki saniyede Elyse harekete geçmeyi seçti, bir hız ve pervasızlık patlamasıyla ileri atıldı. Cara'yı hazırlıksız yakalamış gibiydi. Elyse kızıl saçlarının uzattığı silahtan uzaklaştı ve rakibinin bileğine yandan yapıştı. Parmakları Cara'nın elbisesinin kadifemsi kolunu sıkıca kavradı ve altındaki ete keskin bir şekilde saplandı. Aceleyle,

Elyse, diğerk kadın acıyla çığlık atıp silahını düşürene kadar dişlerini Cara'nın ön koluna geçirebildiğı kadar sert geçirdi. Elyse kan kadifeyi lekeleyene ve dilinde metalin tadını alana kadar dayanmaya devam etti. Silah yere düşerken başıboş bir mermi havada çatırdadı.

Cara gözlerinde cinayetle Elyse'e kuduz bir canavar gibi hırladı, "*Fottuta puttana!*"

Elyse'in omzu biraz acıdı ama acıyı görmezden gelmeyi tercih etti. Lazerle odaklanmaya devam etti ve Cara ona ulaşmadan önce L şeklindeki zarıftabancayı kapmak için çabaladı. Bu kadar küçük bir silahın ağırlığı elinde şaşırtıcı derecede ağır hissediyordu. Elyse kabzayı sıkıca kavradı ve hızla verandadan balo salonuna doğru uzaklaştı. Elinde dolu bir silah vardı ama Elyse silah kullanmak hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Tek derdi Cara'dan mümkün olduğunca uzaklaşmaktı. Mariposa haklıydı. *Bu kaltak tam bir deliydi.* Ama belki de o daha deliydi. Ağzında hâlâ Cara'nın kanının tadını alabiliyordu.

Büyük bir kalabalık, etrafta dolaşan sırtlanlar gibi kaosun etrafında toplandı. Monte ve Luca silahlarını çekerek olay yerine koştular. Namlularını Cara'ya doğrulttular. Alessandro da elinde silahıyla onları yakından takip etti. Saf, katıksız korku ve öfke, Elyse'in yanına koşarken Alessandro'nun yakışıklı yüz hatlarını gölgeledi; Elyse'i bir hayalet gibi görürken gözleri ferahlamıştı.

"Yaşıyorsun," diye fısıldadı boğuk bir sesle, "Düşündüm ki..."

Elyse sesini bulamadan kolundan aşağı bir ıslaklık süzüldüğünü hissetti. Omzuna doğru baktı. Teninden aşağıya doğru kıpkırmızı damlalar akıyordu. Elyse'in gözleri, bir dizi rahatsız edici gözlemin kendisine çarpmasıyla büyüdü. Omzu kanıyordu. Cara onu öldürmeye çalışmıştı. *Ölebilirdi.*

"*Mierda,*" diye mırıldandı Elyse nefesinin altında.

Alessandro'nun bakışları da onun omzuna kilitlendi. "Ne kadar kötü yaralandın?" diye sordu.

Elyse hasarı değerlendirmek için bir an durduktan sonra cevap verdi, "Merak etme. Kurşun beni sadece sıyırdı."

Yaraya baskı uygulamak için elini kullandı. Elyse daha sonra Cara'nın silahını Alessandro'ya uzattı. Alessandro silaha uzunca bir süre sanki iğrenç, lanetli bir şeymiş gibi baktı. Sonra silahı ceketinin içine soktu. Cara'nın delilik anı onun içinde bir şalteri indirmiş gibiydi. Alessandro'nun gözleri tuhaf bir şekilde titredi. Davranışları aniden boşluğa benzer bir hal aldı. Duygular temizlendi. Bunun ani oluşu

vardiya biraz korkutucuydu. Ona kızgın mıydı? Elyse ona endişeyle baktı. Kafasında çarkların döndüğü belliydi. Alessandro, Monte ve Luca'ya baktı. *"Portala in macchina."* diye emretti. *Adesso."* Onu arabaya götürün. Şimdi.

Monte ve Luca Elyse'i almak için koşullar ve onu diğer misafirlerden korumak için vücutlarını kullandılar. Onu uzaklaştırmaya başladılar ama Elyse onlara direndi.

"Bekle," diye ısrar etti, "bunun nasıl sonuçlanacağını görmek istiyorum."

Elyse gözlerini kocasından ayırmamak için başını iki yana çevirdi. Kalbi korkuyla çarpıyordu. Kan kolundan aşağı damlamaya devam ediyordu. Alessandro'nun ruhsuz bakışları şimdi Cara'ya sabitlenmişti. Eski sevgilisine seslenirken sesi ürkütücü derecede sakindi: *"Sai che questo significa guerra."*

Elyse onun İtalyancasını anlamak için zorlandı. Savaşla ilgili bir şey mi?

Cara'nın yüzünden yaşlar süzölmeye başladı. *"Non volevo farlo, amore mio. Domenico me l'ha fatto fare."*

Cara'nın kardeşi Domenico Berlusconi'den mi bahsediyorlardı?

"In ogni caso, non mi interessa. Ecco la mia risposta. Fanne ciò che vuoi."

Bununla ne yapacaksın?

Elyse hayal kırıklığı içinde ayağını yere vurmak istedi. Alessandro'nun yanıtının ilk kısmını kaçırmıştı. Sonra Alessandro hiçbir uyarıda bulunmadan silahını Cara'ya doğrulttu ve tetiği çekti. Kurşun omzunu tam da Elyse'i işaretlediği yerden sıyrırken Cara kanlı bir çığlık attı. Göze göz. Soluklar balo salonunu doldurdu.

"La prossima volta non mancherò" dedi.

Kocasının sözlerinin tam anlamını kavrayan Elyse'in tüyleri diken diken oldu.

Bir dahaki sefere, kaçırmayacağım.

Monte ve Luca onu tekrar ön kapıya doğru götürmeye başladılar. Elyse onu götürmelerine izin verdi. Daha önce Cara'yla girdiği mücadeleden kaynaklanan adrenalin yükselmesi ve uyuşma hissi azalmıştı. Duyuları normale dönmüştü. Kolu fena halde acımaya başlamıştı. Yarayı dezenfekte etmesi ve bandajlaması gerekiyordu. Ağrı, rahatsızlık dalgaları halinde kolundan aşağı ve yukarı vuruyordu. Birden Elyse'in dikkati tekrar kocasına ve kızıl saçlıya kaydı. Cara yine çığlık atıyordu. Acı, içindeki isyankâr ve kırık bir şeyin kilidini açmış gibiydi. İngilizceye geçerek Elyse'in duyabileceği kadar yüksek sesle Alessandro'ya tükürdü: "Beni o yüzden vurdun.

Aptal Amerikalı kaltak mı? İngilizce konuştuğu için mi? Onunla bu yüzden mi evlendin? Baban seni İngiltere'ye gönderdiğinden beri onların lanet diline kafayı taktın. Ben de İngilizce konuşabiliyorum!"

"Bu kadar dramatik olmaya gerek yok."

"Onu bana nasıl tercih edersin, aşkım?" "Çünkü artık benim için yararlı değilsin."

"Beni hiç sevdin mi?"

"Aşka inanan bir adam olmadığımı biliyorsun." "Öldür beni o zaman, eğer yeterince erkeksen!"

Monte ve Luca Elyse'i bir köşeden geçirip koridora çıkardılar. Artık Alessandro'yu ya da Cara'yı göremiyordu ama onları hâlâ duyabiliyordu.

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Sen *benim* için daha değerlisin. Şimdilik." "Peki ya karın?"

"Peki ya o?"

"Bu gece onu öldürmeye çalışmam seni hiç rahatsız etmiyor mu?" "Sadece onun aracılığıyla *bana* saygısızlık etmiş olman umurumda."

Ses tonundaki kayıtsızlık Elyse'in yüreğini burktı. Alessandro görünüşü korumak için blöf mü yapıyordu? Yoksa burada bir gerçek mi vardı?

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hepsi bu kadar."

Elyse, Monte ve Luca ile birlikte koridorda yürüdü. Her geçen adımda Alessandro ve Cara'nın sesleri daha da azalıyordu.

"Güzel doktorunuzla ilgilenmiyor musunuz? Dedikodular vardı. O kaltakla aşk için evlenmiş olabileceğinizi düşünmüştüm."

"İşte burada yanılıyorsunuz. Karımla Graviano olduğu için evlendim. Benim bağlılığım her zaman önce *kozaya* yöneliktir. Bir kadına değil."

Bu tüyler ürpertici açıklama Elyse'in Monte ve Luca'yla birlikte villadan çıkarken duyduğu son şey oldu. Valentina'nın tavsiyesinin bir yankısı vardı. Alessandro'nun kavgalarından arta kalan öfkeyle mi konuştuğunu bilmiyordu. Ya da her kelimesinde gerçekten ciddi miydi? Ne olursa olsun, her şeyi sindirmek canını yakıyordu. Belki de yarasının acısı sonunda onu da etkilemeye başlamıştı.

Nils arabasıyla yanaştı. Monte ve Luca onu arabaya bindirirken Elyse yüzünü buruşturdu. Alessandro ona katılmadan önce on dakika boyunca omzuna bakarak tek başına oturdu. Kocasını arka koltuğa geçtiğinde ona birkaç temiz havlu uzattı. "Senin için."

Elyse yarasına bastırırken, "Teşekkür ederim," diye homurdandı.

Alessandro balo salonunda takındığı aynı okunamaz ifadeyle onu inceledi. Gözleri birbirini buldu. Birkaç uzun vuruş boyunca tek bir ses bile çıkarmadan ona baktı. Kadın onun bakışlarının ağırlığı altında huzursuz hissetti. "Evet?"

Sonunda Alessandro uzanıp onun elini sıktı. Kocasının dokunuşu sıcak ve tanıdık geliyordu ama az önceki sözleri hâlâ içini ürpertiyordu. *Benim bağlılığım her zaman önce kozaya olur. Bir kadına değil.*

"Bu gece seni neredeyse kaybediyordum," dedi neredeyse duyulmayan bir fısıltıyla.

Kalbi buna karşılık olarak hızla çarpmaya başladı. Bu doğrudu. *Cara onu neredeyse erken bir mezara gönderiyordu.* Elyse durakladı. "Ama yapmadın. Ben hâlâ buradayım."

Alessandro Nils'e eve gitmesini işaret etti. Araba hareket etmeye başladığında, Nils ona yaklaştı. "Bu bir daha asla olamaz. Çok dikkatsiz davrandım."

Elyse'in zihni dönmeye başladı. Önce Carmen. Şimdi de Cara. Bu kadınlar gerçekten psikopattı. Elyse de delirecekmiş gibi hissediyordu. Ona güvence vererek kendini rahatlatmaya çalıştı: "Cara'nın bu geceki niyetini kimse tahmin edemezdi. Önemli olan benim hayatta kalmış olmam."

Hayatta kaldık. Elyse o zaman kendini bu adam için ateş hattına attığını fark etti. Sözüm ona onu sadece bir Graviano, bir amaç için bir araç olarak gören aynı adam.

"Seninle evlendiğimde seni bir hedef haline getirdim."

Aklından Mancini'ler geçti. "Senin karın olmadan önce de sırtımda bir hedef vardı."

Alessandro içini çekti. "I-

" "Ne?" diye sordu.

Gözlerini kaçırdı ve ona cevap vermedi. Alessandro yolculuğun geri kalanı boyunca tek kelime etmedi. Sadece onun elini sıkıca, umutsuzca tuttu, düşünceleri onun ulaşamayacağı yerlere sürükleniyor gibiydi. Kocasının aklından neler geçiyordu acaba? Alessandro'nun soğukkanlılığı, birkaç saat önceki iyimserliğiyle büyük bir tezat oluşturuyordu. Hararetli tartışmaları onu uzaklaştırmadan önce. Kılıç ve kalkan mı? Ne üzücü, acınası bir şaka. Aralarındaki bağı koparmak için elinde küçük bir silah olan çılgın bir kaltak yetmişti. Bu geceden sonra, Vitales'in Berlusconi'lerle olan ittifakı da ölmüş gibi görünüyordu.

Nils saraylarına yanaştığında hâlâ el ele tutuşuyorlardı ama Elyse kendini Alessandro'dan hiç bu kadar uzak hissetmemişti. Kalbi sıkıştı. Onun

omzu ağrıyordu. Ruh hali daha da karardı. Bu üzgün, boşanmış halleriyle düşmanlarını nasıl alt edeceklerdi?

Alessandro ve Elyse saraylarının büyük fuayesine girdiklerinde, Malina endişeyle ellerini ovuşturarak onları bekliyordu. Hizmetçi Elyse'in kırmızı lekeli havlularını fark eder etmez endişeli gözlerle oraya koştu ve "*Sinyora Vitale! Omzunuz!*"

Elyse yüzünü buruşturdu. "Merak etme Malina. Ben iyi olacağım."

"Benimle gel," diye teklif etti yaşlı kadın, "sana yardım edeceğim-"

Alessandro hizmetçinin sözünü kesti: "Gerek yok Malina. Karım yaralandı. Ona ben yardım edeceğim."

Malina'nın soluk sarı kaşları onaylarcasına kalktı. "Elbette, *Sinyor Vitale*."

Elyse ve Malina'nın gözleri kısa bir süre için buluştu. İki kadın, Malina başını eğmeden önce spekülâtif ve komplocu bir bakış paylaştılar. Malina mermer koridorda geri çekilirken Elyse'i bir sersemlik dalgası kapladı. Kan kaybı onu etkilemeye başlamıştı. Bayıldı ve biraz tökezledi. Alessandro'nun elleri anında onu sabitlemek için beline geldi.

Elyse kendini toparlayıp adamın elinden kayarken, "Ben iyiyim," diye mırıldandı. "Teşekkürler."

Adamın gözleri kızın üzerindeydi ama yine de hiçbir şey söylemedi. Elyse ve Alessandro birlikte ana yatak odasına çekildiler. Eve dönüş yolunda yaşadıkları gerginlik ve gerginlik kocasının üzerinde uğuldamaya devam ediyordu. Odalarına vardıklarında Elyse onu engellemeye ve tıp eğitiminin devreye girmesine izin vermeye çalıştı. Yarası şimdi oldukça acı verici bir şekilde zonkluyordu. Daha yakından incelendiğinde, sıyrık yarasının proksimal köşesinde hafif bir beneklenme olduğu, neredeyse iki inç uzandığı ve bir inçin on altıda biri derinliğinde olduğu görüldü. *Beyninin patlaması* gibi ters gidebilecek diğer şeyler göz önüne alındığında hasar çok ciddi değildi ama enfeksiyonu önlemek için sterilize edilmesi ve bandajlanması gerekiyordu. Alessandro boğazını temizledi.

"Otur," dedi ona, yataklarına doğru başını sallayarak, "ve bana ne yapmamı istediğini söyle."

"Sağlık çantamı getirebilir misin?"

Hemen onu almaya gitti. Basit bir dille, her adımda ona yol göstermeye devam etti. Alessandro Elyse'nin omzunu dezenfekte etmesine ve gazlı bezi uygulamasına yardım etti. Tüm bunlar olurken kocası sessiz kaldı. Yoğun bir şekilde odaklanmıştı. Çiğ görünen pembemsi, kırmızımsı, çatlaklı yara izine dokunuşunu titizlikle nazik tuttu ve Elyse'nin her irkilmesine neden olduğunda yüzünü buruşturdu.

Gerçi bu onu da acıtmıştı. Alessandro daha sonra Elyse'in soyunmasına yardım etti. Elleri, avuçları ve parmakları onun çıplak tenini sıyırdı. Yeşil elbisesi yere dökülürken bile, dokunuşunda cinsel hiçbir şey yoktu, sadece sıcaklık ve şefkat vardı. Yatağa girmesine yardım etti ve yanına tırmandı.

Bu sırada kocası tekrar eline uzandı ve avucunun içinde sıkıca kavradı. Diğer eli vücudunda dans ediyor, dokunuyor, hissediyor ama yine şehvet dolu bir şekilde değil. Vücudunun en sevdiği kısımlarından kaçındı - göğüsler, meme uçları, iç uyluklar. Eğer bir şey varsa, kocası sadece rahatlamak istiyor gibi görünüyordu? Elyse'in kaşları bu sefer çatıldı. Alessandro tartışmaları hakkında konuşmaya hazır mıydı? Ve bu gece boka saran diğer her şey hakkında?

Onu denemeye karar verdi. "Hâlâ... üzgün müsün?"

"Evet."

"Benimle mi?"

"Sî."

En azından dürüsttü. Titreyerek, "Bunu telafi etmek için ne yapabilirim?" diye fısıldadı.

Sesine çaresizlik sinmişti. Alessandro yaralı omzuna çarpmamaya dikkat ederek Elyse'e doğru yuvarlandı. "Bu gece olmaz mı?"

Elyse'in yüzünde acı parladı. "Alessio..."

Onun da yüz ifadesi gerginleşti. "Git uyu." "Ama-"

"*Per favore.*"

Sesindeki yalvarış onu neredeyse kırıyordu. "Peki," dedi üzgün bir şekilde. "Sen kazandın." "*Grazie.*"

Alessandro ışıkları söndürdü. Bir saatten fazla bir süre boyunca, birbirlerinin yanında garip bir şekilde ayaklarını sürüyerek ve yer değiştirerek, bastırılmış streslerini ve çözülmemiş duygularını kelimelerle değil hareketlerle ifade ettiler, ta ki huzursuz bir uyku sonunda onları içine çekene kadar.

Dört gün bu gergin ve gergin bir şekilde geçti. Bu süre zarfında Alessandro Elyse'den uzaklaştıkça, Elyse aralarındaki uçurumu nasıl kapatacağını daha az biliyordu. Elyse büyüleyici, özenli kocasının kendisini böylesine ulaşılmaz bir şekilde tuttuğunu hiç görmemişti. Aynı çatı altında yaşıyorlar ve aynı yatakta yatıyorlardı ama ikisi de birbirlerine

Yabancılar. Alessandro adamlarıyla işlerini hallediyordu. Elyse de kendi işleriyle ilgileniyor, Malina ve ev personeliyle birlikte yeni görevlerini öğreniyordu.

Alessandro Elyse'in omzuna her baktığında kaşları çatılır, ruh hali ağırlaşır ve dalgınlaşırdı. Yine de, ironik bir şekilde, onları her gün bir araya getiren şey Elyse'in yaralanmasıydı. Sadece sargılarını düzeltmeye yardım ettiğinde konuşuyorlardı.

"Hala... acıyor mu?"

"Gittikçe... daha iyi oluyor."

"Güzel. Ben... rahatladım."

Aralarındaki bu kısa, kesik konuşmalar, arzulanan ve hatta söylenmeyen çok şey bıraktı. Her biri kendi sefil tarzında, karı koca sıkışmış, yakalanmış ve düğünlerinden bu yana meydana gelen sinir bozucu olaylar karşısında felç olmuş gibiydi. Ölüm, şiddet ve huzursuzluk bilinçlerinin üzerinde belirliyordu.

Alessandro'nun soğukkanlı ve katı tavrı, Elyse'in yarasının büyük ölçüde iyileşip kabuk bağladığı beşinci güne kadar değişmedi. O akşam, içinde bir şeyler kopmuş gibiydi. Alessandro haber vermeden Elyse'e duşunun ortasında katıldı. Onu görünce afallamıştı ama kocasını göndermedi. Sıcak su çıplak vücutlarına vurup buhar etraflarında yükselirken, Alessandro onu kollarına çekti ve şiddetle öptü. Tüketerek. Bedenleri birbirlerini, zihinlerinin ve kalplerinin henüz ustalaşmadığı bir şekilde tanıyordu.

Nefes nefese ve sersemlemiş bir halde, bir şekilde ıstırap ve mutluluğu bir arada hissettiren samimi bir çılgınlıkla birbirlerine dokundular, okşadılar ve alay ettiler. Elleri her yerde dolaşıyordu. Tatlı, yumuşak kıvrımlar sert, katı kaslara sürtündü. Kadın adamın sikini kavradı. Adam onun klitorisini okşadı. Birkaç dakika sonra Alessandro Elyse'i duştan çıkardı, hâlâ ıslaktı ve onu yatağa fırlattı.

Bu kez baştan çıkarma işinde çok az ön sevişme ya da incelik vardı. Alessandro hızlıca prezervatifi taktı, kadının bacaklarını iyice açtı ve kendini eve attı. Aleti kızın içine çok sert ve çok hızlı bir şekilde girdi. Alessandro onu durmaksızın döverken Elyse inledi. Adamın sert kuvveti aralarındaki kaygan, çıldırtıcı sürtünmeyi artırdı. Her taşak derinliğindeki itiş, *çok fazla, çok fazla, çok fazla*, ama yine de bir şekilde *hala yeterli olmayana* kadar çarparak çekirdeğine kadar hissedildi. Acı ve zevk vücudunda çatırdayarak duyularını kavurdu. Elyse'in gözleri geri yuvarlandı, sıkıca kapandı, kalçaları zaman içinde çırpınmaya ve yuvarlanmaya çabalarken

Sanki hayatları buna bağılıymış gibi hızla yaklaşan doruklarının peşinden koşarak onun ateşli ritmini takip ediyorlardı.

Alessandro ruhunun her zerresini bu görkemli, manik sevişmeye akıtıyor gibiydi, sanki son birkaç gündür onları rahatsız eden gerginliği ve kalp ağrısını ortadan kaldırılabirmiş gibi. İri vücudu onu kafeslemişti. Sert kaslar her yerinde gerildi ve gerildi. Adam onu öpmek için eğildiğinde kızın elleri adamın boynuna dolandı. Sonra elleri uzaklaştı. Elyse cesaretle adamın yara izlerini inceledi, karnını süsleyen yıldız şeklindeki yarayla oyalandı ve bileğini okşayarak onun şerefine yaptığı kanatlı bıçağın izini sürdürdü. Her samimi dokunuşta ve her taparcasına okşayışta onu öpmeye devam etti. Ağzı ve dili dudaklarında kadife ve günah gibi hissettiriyor, zorlukla nefes alabilene kadar çekiştiriyor, çekiyor ve tadıyordu. Başı hezeyan içinde yüzüyordu. Coşku çekirdeğinden yayılıyordu. Elyse kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti.

Bir fırtına gibi geldi. O bir fırtına gibi geldi. Birlikte, kaosun vücut bulmuş hali oldular.

Daha sonra Alessandro prezervatifini atmak için yataktan kalktı. Kısa bir süre sonra yatağa döndü. Onu kollarının arasına aldı. Kadın başını onun göğsüne yasladı.

"Seni özledim," diye fısıldadı Elyse kalp atışlarının gümbürtüsü arasında. "Biliyorum."

"Bana söyleyeceklerinin hepsi bu mu?"

"Hayır."

Onu bekledi.

"Seni kaybedemem," dedi Alessandro. "Son birkaç gündür farkına vardığım şey bu."

Elyse'in içinde bir umut titremesi yükseldi. "Artık kızgın değil misin?" "Sana hiç kızgın oldum mu bilmiyorum," diye iç geçirdi.

"O zaman... neden benden uzaklaştın?" Cevap vermeden önce tereddüt etti, "Düşünmem gerekiyordu."

Onun tarafında bir durgunluk daha oldu. Kadın biraz daha bekledi. Alessandro acımasız bir ifadeyle devam etti: "O gece silah patladığında baktım ve seni Cara'yla verandada gördüm. *Kalbim duracak* gibi oldu. Şimdi bile o anı zihnimde canlandırdığımda nefes alamıyorum."

Elyse uzanıp onun yanağını okşadı. "Ama ben iyiyim. Yaşıyorum. Ölmedim."

Alessandro ona baktı. Erkeği ilk kez tamamen çaresiz ve kaybolmuş görünüyordu. "Bu sefer değil ama ya bir dahaki sefere? Böyle olacağını bilmiyordum. Düşündüm ki... Seni güvende tutabilirim."

"Ben güvendeyim."

Çenesi sıkıldı, gevşedi. "*Kaptan* olarak otoriteme sağdan soldan meydan okunuyor. Bunu itiraf etmekten utanıyorum ama beceriksiz bir adamla evlenmişsiniz *Sinyora Vitale*."

Elyse endişeyle kaşlarını çatı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Kocası parlaklığını kaybetmiş gibi görünmeye başlamıştı. Alessandro ona hüznü bir gülümseme verdi. "Son birkaç gündür adamlarım benim için bazı meseleleri araştırdı. Artık her şey açıklığa kavuştu. Carmen'in partisi sadece ilk saldırıydı. Ama Mariposa'nın partisi bir savaş ilanıydı."

Elyse, "Kim savaş çıkarmaya çalışıyor?" diye sordu. "Carmen ve Domenico."

"Ne?"

Zihni çalışmaya başladığında Elyse'in kaşları iyice çatıldı. Alessandro, Carmen'in gizlice Domenico Berlusconi ile işbirliği yaptığını mı ima ediyordu? Daha da açıkladı, "Cara'yı seni tehdit etmek için kullandılar. Bana zarar vermek için. *Sen benim zayıf noktamsın*. Carmen bunu biliyor. Domenico da biliyor."

Elyse'in üzerine tedirgin edici bir kuşku çöktü. Kısa süre sonra göz açıcı bir farkındalık bombardımanına dönüştü. Bir savaşı başlatmak için alevleri körüklemek gerekiyordu. Ayaklanmalar ancak ilk kurşunun ateşlenmesinden sonra kıvılcımlanabilirdi. Cara'nın aşırı doz alması bir oyun muydu? Berlusconi'lere Vitales'le ittifaklarını bozmaları için bir sebep vermek için mi? Carmen ve Domenico o gece Cara'nın ölmesini planlamış gibi görünüyorlardı. Elyse'in midesi bu olasılık karşısında tiksintiyle çalkalandı. Eğer doğruysa, Cara'yı kurtararak onların planlarını altüst etmişti. Mariposa'nın partisinde onu öldürmesi için Cara'yı bu yüzden mi göndermişlerdi?

Elyse endişeyle, "Berlusconiler bizimle barışmayı hiç istemediler, değil mi?" diye sormaya cesaret etti.

"Kan peşindeler," diye onayladı Alessandro sessizce. "Domenico'nun bana meydan okumaya niyetli olduğuna inanıyorum. *Capo* olmak istiyor. Carmen de artık onunla müttefik."

ELYSE VE ALESSANDRO vücutları birbirine dolanmış halde yatakta uzanıyorlardı. Aralarındaki soğukluk sonunda çözülüyordu. Günlerce süren gerginlik ve sessizlikten sonra, nihayet onları ayıran çözülmemiş meseleleri açmaya hazırdılar ve bu kolay bir konuşma olmayacaktı.

"Baban henüz ölmedi," dedi Elyse sert bir ses tonuyla. "Carmen bize ihanet ederek büyük bir risk almıyor mu?"

Alessandro'nun yakışıklı yüz hatları acıyla gölgelenirken, "Görünüşe göre üvey annemin iktidar hırsı diğer her şeyi bastırıyor. Çaresizlik onu pervasız olmaya itiyor. Babamın durumu yüzünden günlerinin sayılı olduğunu biliyor."

Elyse kocasının sözlerinin ardında yatan uğursuz içgörüyü düşündükçe içine bir önsezi duygusu çöktü. Carmen, Cara'yı kurbanlık koyun olarak kullanmaya fazlasıyla istekliydi. Ayrıca ölmek üzere olan kocasını gözünü bile kırpmadan Domenico'nun daha yeşil çayırıları için terk etmişti. Onun acımasızlığı Elyse'in kısa süre önce ettiği yemini yeniden düşünmesine neden oldu. *Bir erkek için asla başka bir kadına zarar vermeyecekti.* Vicdanı telaşla sıkıştı. Şimdiden baskı altında çatlamaya başlamıştı. Geçen gece Cara'ya saldırmıştı. Öldür ya da öl türünden bir andı. Bir dahaki sefere yolları kesiştiğinde o deli kaltağın canını mı alacaktı?

Elyse hafif bir ürpertiyle sorusunu yanıtsız bıraktı. Cevabın, Carmen'in vahşiliğini taklit etme isteğini doğrulayabileceğinden korkuyordu. Birdenbire, Alessandro'nun bu gri gibi-

Ahlak meselelerini siktir et. "Cara'nın yaptığı şey için zaten cezalandırıldığını anlıyorum ama..."

Alessandro kara kara güldü. "Omzuna attığım küçük çizikten mi bahsediyorsun? O bir şey değil. Onun cezası henüz gelmedi."

Bir süre durakladı. "Onu öldürmeyi mi planlıyorsun?"

Elyse'nin asıl sormak istediği şey şuydu: *Eğer işleri berbat edersem beni öldürür müsün?* Alessandro ona doğrudan cevap vermedi ama ne demek istediği açıktı: "Artık *kaptan* benim. Eğer bir sürtük sana dokunmaya cüret ederse, benim hareketsiz kalmam zayıflık olarak görülecektir. Zamanlama doğru olduğunda, Cara bedelini ödeyecek."

"Ama o seni
seviyor." "Önemli
değil."

Benim bağlılığım her zaman ilk önce kozaya olur. Bir kadına değil. Göğsü daraldı. Elyse şimdi onun da nerede durduğunu görüyordu. "Neredeyse onun için üzüleceğim."

"İster inanın ister inanmayın," diye yineledi sessizce, "ben de ona acıyorum. Cara her zaman ağabeyinin piyonu oldu. Onu Carmen'e teklif eden de oydu."

Elyse gözlerini kocaman açarak, "Domenico Carmen'in kız kardeşini öldürmesine izin mi verecekti?" diye sordu.

"Sî."

"Bu tam bir psikopatlık."

Alessandro omuz silkti. "Domenico gibi adamlar için bir hayat, kârla takas edilemediği sürece değersizdir. Ailesini feda etmekte yanlış bir şey görmüyor. Özellikle de kazançları kayıplarından fazlaysa. Cara'nın kocası yakın zamanda vefat etti, yani bir müttefikini kaybetti ve tekrar evlendirilmek için çok yaşlı. Bu berbat bir durum ama Domenico artık onda bir değer görmüyor."

Elyse Alessandro'ya bakakaldı. Bu gerçekliğin acımasızlığı sarsıcı geliyordu. Görünüşe göre Cara'nın kardeşi onu son bir kez daha kullanmaya, Alessandro ile bir savaş başlatmaya hazırdı ve zavallı kaltağın bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Çünkü güç Domenico'nun elindeydi. Ve Cara'nın elinde hiçbir güç yoktu. Cara'nın kaderinden kaçınmak için, bir kadının bu dünyada güç elde etmesinin tek yolu Carmen'in yolu muydu? Elyse bakışlarını Alessandro'nun yüzüne kaldırdı. "Sence-"

Sonum Carmen ya da Cara gibi mi olacak? Kendini durdurdu. Elyse cevabın peşinden gitmeye hazır olup olmadığını bilmiyordu. Alessandro bastırdı, "Ne oldu, *cuore mio*?"

Elyse korktu. Dönmeyi seçti. "Sence Domenico bundan sonra ne yapacak?"

"Ailemin Avrupa'da birkaç kulübü ve oteli var. Bana söylenene göre bu kurumları elimden almaya niyetliymiş. Teker teker."

İçinde bir kuşku yükseldi. "Bu bilgiyi sana kim verdi?"

"Aberto De León'u hatırlıyor musun?"

Mariposa'nın babası mı? Ona güvenilebilir miydi? Elyse başını salladı. "Evet."

"O akşam Aberto beni Domenico konusunda uyarıyordu. Ama Berlusconi'nin Cara'yı sana silah çekmeye zorlayacağını düşünmemiştik. Babam bir metre bile değil. Domenico sabırsız bir adam olduğunu gösterdi."

Elyse'in hafızası Mariposa'yla yaptığı konuşmaya geri döndü. Acaba genç kadın Berlusconi'nin planını başından beri biliyor muydu? "De León'lara güvenebilir misin?"

"Umarım öyledir," diye mırıldandı Alessandro, "ama bir daha asla gardımı indiremeyeceğimi çok iyi öğreniyorum."

"Katılıyorum."

"Dikkatsizliğim neredeyse seni öldürtüyordu." Adamın gözleri birdenbire kadını derinden sarsan bir duygu yoğunluğuyla parladı. "Sizi hiçbir şekilde tehlikeye atmak istemiyorum. Eğer-"

"Dur," diye araya girdi, "hiçbir yere gitmiyorum."

"Ama..."

"Benimle Graviano olduğum için evlenmedin mi?" Adam ona dikkatle baktı. "Kısmen."

"O zaman beni kendi yararına kullan," diye ısrar etti Elyse. "Büyükbabama ulaş. Domenico'yla başa çıkmamıza yardım etmesini iste."

Alessandro'nun gözleri önce şaşkınlıkla, sonra da onaylayarak kırıştı. "Görünüşe göre zihinlerimiz senkronize. Benedetto ile bir görüşme ayarladım bile. Belki de sen de benimle gelmelisin. Büyükbaban seni görmekten memnun olacaktır."

Ağzının içi acımasız bir çizgiye dönüştü. Alessandro'nun gözündeki değerinin yakın zamanda tükenmeyeceğini umuyordu. Tıpkı Cara'nın ağabeyinin gözündeki değerinin azalması gibi. "Elbette."

"Neden bu kadar mutsuz görünüyorsun?" Yalan söyledi,

"Ben iyiyim."

Bir an Elyse'i inceledi ve onun huzursuzluk kaynağını bir kitap gibi okumayı başardı. Alessandro sessizce Elyse'e, "Seninle adın için evlenmiş olabilirim ama ne olursa olsun sana değer veriyorum," dedi.

Kadın belirsiz bir ifadeyle ona baktı. "Öyle mi?"

"Senin bilebileceğinden çok daha fazlası, *cuore mio*," derken kocasının sesi daha yumuşak ve alçak çıkıyordu.

Elyse'in kalbi bu sessiz ve yoğun açıklama karşısında küt küt atmaya başladı. Bu korkutucu, yeni dünyada etrafını saran dehşete ve mafyadaki kadınların trajik kaderleri hakkında bildiği her şeye rağmen, Alessandro'nun sözleri, kararmış bir gökyüzündeki minik yıldızlar gibi kalbindeki küçük kolları alevlendirmeyi başarmıştı.

Birkaç dakika önce, Alessandro'nun korkularını, belirsizliklerini ve hatta yenilgi duygusunu dinlerken, Elyse sonunda kocasının karizmatik görüntüsünün ardındaki gerçek adama bir an için göz atmış gibi hissetti ve Alessandro'nun ruhu ona çok gerçek ve son derece değerli bir şekilde fısıldıyor gibiydi. Alessandro ona karakterinin kırılmışlığını göstermişti ve Elyse nedense onun gerçeğindeki bu çirkinliği yalanlarının güzelliğine tercih ettiğini fark etti. Elyse geniş ve anlamlı gözlerle ona baktı. "Ne olursa olsun, ben de sana değer veriyorum. Geçen sefer sana ne dediğimi hatırlıyor musun? Eğer kalbimi bir erkeğe verirsem-"

"Bunu tutkuyla, bütünüyle ve özveriyle yapacaksın," diye bitirdi. "Sî, hatırlıyorum ve sözlerine *sımsıkı* sarıldım. Bana vermek istediğin her şeye sımsıkı sarılacağım."

Etraflarını saran umutsuzluğun ortasında gözleri birbirini buldu.

Elyse bakışlarını Alessandro'dan ayırmadan, "Şunu hissetmeye başlıyorum," diye devam etti, "eğer kalbimi bir erkeğe verirsem, o erkek büyük olasılıkla *sen* olacaksın."

Onu tam o anda, umutsuzca ve delicesine aşık olan bir adamın tüm tutkusu ve şefkatiyle öptü. "*Dammi il tuo cuore, prometto che lo custodirò bene.*"

Yine en tatlı, en heyecan verici duygular kalbinde parlak, ışıltılı yıldızlar gibi parlıyordu. Elyse'in İtalyancası geliyordu. Kocasının anadilinden süzülen her kelimeyi anlıyordu. *Kalbini bana ver, söz veriyorum onu iyi koruyacağım.*

"Geleceğimizin ne getireceğini bilmiyorum," diye fısıldadı Elyse onu tüm varlığıyla öperken, "ama umarım senin yanında dururum. Çok ağırlaştıklarında yüklerini taşımana yardım etmeme izin ver."

"*Mio Dio*," diye inledi Alessandro kısık sesle, "seni hak edecek ne yaptım ben?"

İyi ya da kötü, Elyse ona aynı lanet soruyu sormak istiyordu. Bu lanetli piçle kutsanmak için ne yapmıştı? Alessandro onu mafyayla birlikte bu hayata zorlamıştı. Yine de onu mafyadan da kurtarmıştı. Ona hükmediyor ama aynı zamanda onu koruyordu. Tehlike ve felaket onu her yerde takip ediyor gibiydi. Onu sevmek büyük olasılıkla ölümüne yol açacaktı ama kendini bu tatlı, baş döndürücü, çözülmeye doğru yuvarlanıştan alıkoyamıyordu. Elyse'in şakakları ağrımaya başladı.

Sevgiler.

Ahlak.

Ölüm.

Her şey katlanılamayacak kadar ağır gelmeye başlamıştı. Tavşan deliği çok derinlere doğru kıvrılıyordu. Biraz hafifliğe ve havaya ihtiyacı vardı. Elyse birdenbire ikisi için bir anlık soluklanma, son zamanlarda hayatlarındaki karanlığı gölgede bırakacak bir tür geçici dikkat dağıtma arzusu duydu. Sahte bir kızgınlıkla, "Haklısın. Beni hak etmiyorsun. *Beni daha önce çok sert siktin. Canım acıdı.*"

Gözleri endişeyle kızın omzuna doğru kaydı. "Çok üzgünüm, iyileştiğini sanıyordum-"

"Omzum iyi," diye güvence verdi ona, "ama..."

"Ama?"

"Bana bir özür borçlusunuz," diye çıkıştı Elyse, "*efendim.*"

Alessandro'nun gözleri onun "*efendim*" demesi üzerine hemen karardı. Onun oyununu anlamış gibi görünüyordu.

"Bu kadar bencil bir hıyar olduğum için özür dilerim," dedi daha alçak ve boğuk bir ses tonuyla, "bunu nasıl telafi edebilirim?"

Dudaklarına yavaş, sinsi bir gülümseme yayıldı. "İlginizi çekebilecek bazı fikirlerim var."

Elyse dizlerinin üzerine çöktü ve kocasından uzaklaştı. Yatağın üzerinde ondan bir kol boyu uzakta, omuzları dik, bacakları altında, gözlerinde meydan okuyan bir parıltıyla oturuyordu. Alessandro, efendisinin ipleriyle çekilen bir kukla gibi, onu yatakları boyunca takip etmeye çalıştı, hevesli elleriyle ona uzandı. Kadın onun ellerini kenara itti.

Elyse sessizce, "Arkana yaslan," diye emretti.

Alessandro'nun kahverengi ve mavi-gri gözleri kurnaz bir merakla açıldı.

"Ellerini başının üstüne koy," diye talimat verdi.

Gözleri daha da yuvarlaklaştı, ama itaatkâr bir şekilde, ellerini başının arkasında birleştirerek rahat, uzanmış bir pozisyona geçerken kaslı kollarını kaldırdı. Alessandro'nun yakışıklı yüzünde şimdi bir gülümseme gölgesi belirmişti. Aleti yarıya kadar kalktı, merakı arttı ve onaylayarak mırıldandı.

Kukuletalı gözlerinin arasından baygın bir sesle *mırıldandı*: "Bu da ne, *cuore mio*?"

Elyse, "Son birkaç gündür yaşadığımız onca şeyden sonra..." diye başladı. Elyse duraklayınca adam sabırla bekledi.

"İkimizin de gerçeklikten kaçmak için bir an kullanabileceğimizi düşündüm."

Havadaki ağırlık bir nebze olsun hafifledi. Alessandro ona çarpık bir gülümseme verdi. "Sen ve senin oyunların."

Elyse biraz utanarak başını salladı. "Ben ve oyunlarım."

"Seninle *kaçmaktan* başka bir şey istemem," diye mırıldanırken gözlerinden beklenti fişkırıyordu.

Kaçış.

Alessandro'nun iyileşen ruh haline ve uyarılmışlığına rağmen Elyse hâlâ bu kelimedede gizlenen hüznü bir özlem notası hissediyordu. Yaşadıkları kâbusu kısa bir süreliğine de olsa ortadan kaldırmak istiyordu. Elyse bacalarının arasından sürünerek Alessandro'nun şaftının ucunu öptü. Temas üzerine Alessandro'nun kalçaları hafifçe yukarı doğru kalktı. Dilini kullanmaktan kaçındı, sadece dudaklarını kullandı, horozunun alt tarafına fırçalarken, uzunluğunun yukarı ve aşağı ve tabanının her tarafına havadar, alaycı öpücükler yağdırdı. Alessandro inledi ve nefesinin altında İtalyanca tatlı bir küfür savurdu, koyu renk gözleri ve açılan burun delikleriyle onu izledi. Kasları ihtiyaçtan gerilmişti. Elyse aniden parmaklarının saçlarına dolandığını hissetti. Hemen adamın aletinden uzaklaştı.

"Ellerini ait oldukları yere koy," diye azarladı.

Meydan okuyan bir bakışla başparmağını Elyse'in alt dudağında gezdirdi ve ağzına soktu. Elyse misilleme yapmak için onun istilacı parmağını emdi ve dilini onun siki için yaptığı gibi etrafında döndürdü - kocasının keskin, mutlu bir nefes almasına neden oldu - onu dişlerinin arasına almadan önce. *Sertçe*. Alessandro acı içinde irkildi ve başparmağını çekti.

"Eller," diye emretti yumuşakça, "başının üstüne. *Şimdi*."

Adam kadının istediğini yaptı. Elyse devam etti, "Dokunmak yok. Ya da gelmek. *Ben söyleyene kadar.*"

Alessandro gergin bir kahkaha atarken gözleri Elyse'in çıplak bedeninde açlıkla geziniyor, özellikle göğüslerinde ve seksinde duruyordu. "Bu imkânsız olacak."

Elyse eğilip adamın sikini bir kez daha öperken, "Buna değmesini sağlayacağım," diye söz verdi, "yemin ederim."

"Sana inanıyorum," diye soluk soluğa bağırdı, dili onu tatmak için dışarı kayarken.

Önümüzdeki birkaç dakika boyunca tatlı, yumuşak öpücükler ve hafif, alaycı yalamalar arasında gidip gelerek adamın sert, zonklayan etini nazikçe yaladı. Ne var ki, kocasının kalçaları kendini ağzına sokmak için her yükseldiğinde, Elyse ceza olarak birkaç saniyeliğine geri çekiliyor ve onun dokunuşu olmadan nefes nefese kalıp acı çekmesine izin veriyordu. Birkaç kez daha yaptıktan sonra, kocası onun kurallarına göre davranmayı ve oynamayı öğrendi.

Yine de Alessandro kendini dizginlerken giderek daha fazla acı çekiyor, artan şehvetinin ortasında onun iradesine boyun eğmeye çalışıyordu. Ellerini başının arkasında kilitli tutmak için mücadele etti. Kalçaları ve uyluk kasları kadının hareketlerine tepki olarak gerilmeye ve sarsılmaya devam etti. Alessandro aklının sonuna hızla yaklaşıyor gibi görüldüğünde, Elyse ona biraz merhamet gösterdi ve gergin, ağır taşaklarını emdi -önce sağ keseyi, sonra sol keseyi- dilini her taraflarında gezdirip döndürerek yanaklarına bastırdı.

"*Per favore, cuore mio,*" diye yalvardı Alessandro, "İhtiyacım var-" Bir an için geri çekilerek, "Bu mu?" diye fısıldadı.

Elyse sonunda sikiinin başını ağzına alırken, "*Siktir,*" diye tısladı.

"*Sì, sì, sì,*" diye homurdandı Alessandro buğulu, çaresiz gözlerle biraz daha.

Elyse onu hızlı ve sert bir şekilde emdi, başını aşağı yukarı salladı, bir yandan da ellerini sikiinin dibine kenetledi, çok erken gelmesini önlemek için sıkıca sıktı. Bir süre sonra ağlayan başını ağzından çıkardı ve beline oturmak için hareket etti. Elyse kocasının boynunu ve çene hattını öpmek için eğildi, bilerek ağzından kaçındı çünkü bunun onu çıldırtacağını biliyordu.

Alessandro saplantılı bir şekilde onun dudaklarına bakmaya başladı, yüzünü bir o yana bir bu yana çevirip eğerek onu öpmeye çalıştı. Elyse her seferinde ondan kaçırıyordu. Elyse onun protesto homurtularını duymazdan geldi ve bunun yerine, amı onu tamamen sarana kadar santim santim onun kalın, katı sertliğine battı.

Elyse ona binmeye devam ederken Alessandro'nun gözleri saf, yüksek bir mutluluk içinde yuvarlandı. İnledi ve adını tekrar tekrar haykırdı. Teninde bir ter tabakası oluştu. Kendini uzak tutmak için savaşıırken kasları gerildi. Tüm bunlar olurken Elyse özenli bir şekilde yavaş, şehvetli bir ritim tutturdu ve bir eliyle klitorisine oynamak için aşağı uzanırken kalçaları onun üzerinde kırılıp yuvarlandı. Bu yavaş, telaşsız dans, daha önce ona verdiği yoğun ve çılgınca sikişle doğrudan bir tezat oluşturunuyordu.

Elyse onun sikişini seğirdiğini ve duvarlarının içinde sıkıştığını hissettiğinde, tekrar geri çekildi. Zevklerini mümkün olduğunca uzun süre uzatmak istiyordu. Gerçekliklerinden mümkün olduğunca uzun süre kaçmak. Ancak Alessandro onun duygularını paylaşıyor gibi görünmüyordu. Kocasını vahşi gözlerle yarı yalvarır, yarı yakarırcasına, "*Hayır, hayır, hayır...* Bunu bana yapamazsın!" dedi.

"Sen de gelebilirsin," diye mırıldandı,

"benden sonra." Adamın gözleri yarıklara

kadar kısıldı. "Öyle mi?"

"Evet."

"Amin ağzımda," diye homurdandı, "*şimdi*."

Alessandro'nun sözleri Elyse'in kalbinde bir sıcaklık patlamasına yol açtı. Saniyeler içinde Elyse, Alessandro'nun geniş göğsünün üzerinde süründü ve dizlerini yüzünün iki yanına dikti. Kahverengi ve mavi-gri gözleri arzuyla parlıyordu. Alessandro, çölde bir vahaya rastlayan gezgin bir göçebe gibi onun seksine baktı.

Bu kez hareket etmek için izin istemediğinde Elyse hiçbir şey söylemedi, hiçbir şey yapmadı, çünkü zihni ve bedeni de aynı derecede çılgınca bir uyarılma durumuna düşmüştü. Kolları onu daha yakına çekmek için kalçalarına dolandı. Elyse ona izin verdi. Ağız klitorisine kilitlendi -emdi, *emdi, emdi*- ta ki zevk o kadar yoğun hissedilinceye kadar, Elyse zar zor dik durabildi, sonra yetenekli dili geldi, etli incisinin etrafında döndü ve görevdeki bir adam gibi alt dudaklarını ve kıvrımlarını yaladı. Dakikalar içinde onu doruğa ulaştırdı ve her ağlayışında ve her titreyişinde ona sarıldı.

Kafasını karıştıran coşku tekrar düzene girdiğinde Elyse jöle gibi olan bedenini kocasının yüzünden ve göğsünden çekip yatağa doğru sürükledi, elleri ve dizleri üzerinde doğrulmaya başladı. Yeşil gözlerinde davetkâr bir parıltıyla omzunun üzerinden Alessandro'ya baktı. Bacaklarını açtı ve alaycı bir tavırla cinsel organını ona gösterdi.

"Şimdi beni becerebilirsin," dedi Elyse, "istediğin kadar sert, istediğin kadar-"

Alessandro onu kalçalarından tutup yıldırım hızıyla ve tanrısal bir hassasiyetle sikini içine sokarken nefesi kesildi. Kocasını tutamayıp cılgınca bir bulanıklıkla içine girip çıkmaya başladığında, Elyse'in içinden yeniden zevk fışkırdı. Alessandro eğilip kulağına mırıldandı, "*Sei una tale fottuta provocatrice, lo adoro, ti amo, Dio mi aiuti...*"

Adamın İtalyancasının tek kelimesini bile çözmeye çalışamayacak kadar kendinden geçmişti.

"Oh, siktir, siktir, siktir," diye inledi Elyse, kalçalarını daha yüksek bir açığa kaldırıp sikinin içinde çok tatlı ve günahkâr bir noktaya çarpmasına izin verirken. "Bu iyi, çok iyi, evet, evet, evet, tam oraya!"

Ama sonra önemli bir şey hatırladı. "Kahretsin! Prezervatif!"

Alessandro dehşet içinde yas tuttu, "Lanet olsun!"

Hemen çekildi. Sonraki birkaç saniye içinde Alessandro kendini bitirdi, sikini yumrukladı ve Elyse'in sırtına ve kıkına sıcak, güçlü fışkırmalarla boşaldı. Elyse de serbest kalmak için kalçalarının arasına uzandı.

Daha sonra Alessandro Elyse'in temizlenmesine yardım etti ve her zamanki gibi onu göğsüne çekip kollarını koruyucu, sahiplenici bir kucaklamayla etrafına sardı. Onun şakağını öptü. Elyse başını onun göğsüne yasladı ve kulağını onun kalbine dayadı; bu sırada aralarındaki ısıltının sakinliği gerçekliği uzaklaştırıyordu. Bir anlığına daha, nefeslerinin yükselip alçalması varoluşlarının her şeyi ve sonu haline geldi. Her kalp atışı onları birbirlerine daha da yaklaştırıyordu. Elyse'in içi huzurla doldu. Ne yazık ki bu an uzun sürmedi. Aldıkları zevk azalırken, Alessandro'ya gerginlik geri döndü. Elyse bunu, ona sarılırken kaslarının gerilmesinden hissetti. Endişelenen Elyse, "Sen... iyi misin?" diye sordu.

"Hayır."

"Nasıl olur?"

Cevabı onu hazırlıksız yakaladı: "Çünkü çok yanılmışım."

Elyse Alessandro'ya baktı ve onu dikkatle inceledi. Bu da neydi böyle? Kocasını artık üzgün görmüyordu. Sesi de üzgün çıkmıyordu. Aslında, yine her zamanki gibi görünüyordu. Ama telaşı geçmemişti. "Ne hakkında?"

Yüzünü buruşturdu. "*Biz.*"

ELYSE KENDİNİ SAKİN KALMAYA ZORLADI. "Ne demek istiyorsun-
bizim hakkımızda yanlışmışsın?"

Alessandro'nun ifadesi hafifçe karardı. "Ne de olsa senin taşıyacağın bir yük olabilirim."

"Hayır, hayır, bebeğim," diye itiraz etti gözleri pişmanlıkla yanarken. "Sana bunu söylediğimde bir pislik gibi davrandım. *Sen bir yük değilsin.* Hem de hiç. Benim için değilsin."

Alessandro mırıldandı, "O zaman ben senin için neyim?" "Sen-"

Elyse, bu güzel kusurlu ve tehlikeli adama karşı duygularının karmaşıklığını ifade edebilecek doğru kelimeleri ararken tereddüt etti. Alessandro niyetli bir ifadeyle Elyse'in düşüncelerini toparlamasını bekledi.

"Artık benim bir parçam," diye fark etti Elyse ani bir merak duygusuyla, "benim senin bir parçan olduğum kadar."

Bu, ondan küçük bir gülümseme kopardı. "Ben de seni böyle görüyorum."

"Sinirimi senden çıkarmamalıydım. Seni incittiğimde, bu beni de incitti."

Onu nazıkçe öptü. "Kendini benden yalanlarla saklamaktansa beni gerçeklerle yaralamayı tercih ederim."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," diye yumuşak bir nefes aldı Elyse onu öperken. "Önceden tamamen gerçek değildin. Çok mükemmel ve gösterişliydin. Ama şimdi seni daha net görmeye başlıyorum. İyiyi görüyorum, kötüyü görüyorum, kendimi görüyorum."

Alessio'nun yanı sıra Alessandro Vitale ve sana hayranım. Seni her zamankinden daha çok istiyorum."

Alessandro sevinçle bir inilti çıkardı. "*Dio mi aiuti*, Elyse, ben..."

Alessandro onu tekrar tekrar, derinden, daha derinden, akılsızca, umutsuzca, kalbi çok korkutucu bir duyguyla patlayacakmış gibi hissedene kadar öperken söylemek üzere olduğu her şey anın içinde kayboldu. *Te amo, te amo, te amo. Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.* Sözcükler kalp atışlarıyla aynı anda gümbürdüyordu ve taşıdıkları güç Elyse'i felç edici bir korkunun yanı sıra şaşırtıcı bir güçle doldurdu. Erkeğinin yanında durmak için bir güç. Onu sevmek için. Tutkuyla, bütünüyle ve özveriyle. Ve gücü azalırsa onlara ne olabileceğine dair bir korku. Duygularının saplantı derecesindeki sonsuz derinliğini açığa vurursa aralarında nelerin değişebileceğinden. Dudakları birbirinden ayrılırken Elyse sadece, "Seninim, Alessio," dedi.

Alessandro sanki kendini tutamıyormuş gibi gülümsedi. Gözleri yumuşadı ve parladı. "Tek istediğim sana *benim* diyebilmek."

Ona dikkatle baktı. "Artık birbirimize ait olduğumuza göre, kendini tehlikeye atmaktan vazgeç. Benim yüzümden ölürsen seni asla affetmem."

"Eğer şeytan beni alırsa," diye mırıldandı, "cehennemden sürünerek çıkıp sana geri dönmenin yolunu bulacağım."

"Lütfen benimle dalga geçmeyin. Ben ciddiym. Kötü bir şey olacağı hissinden kurtulamıyorum. Sen ve ben önümüzdeki birkaç yıl içinde bir şekilde hayatta kalsak bile, sonumuz cehennem olabilir. Bu berbat hayatımızda, hayatta kalmak için, iyi insanlar bile kötü seçimler yapmak zorunda kalıyor gibi görünüyor."

"Korkmakta haksız değilsiniz ama dünyanın renkleri sonsuzdur. Hiçbir şey siyah ya da beyaz değildir. İyi insanlar cehenneme, kötü insanlar da cennete gidebilir. Hiçbir şey taş gibi sabit olmadığında, grinin içinde de onur olabilir."

"Sanırım yapabileceğimiz tek şey bu," diye düşündü Elyse, "kötülük karşısında iyilik için çabalamak. Özellikle de pislikler bizi öldürmeye çalıştığında."

"Ve o lanet olası pislikler denemekten asla vazgeçmeyecekler." Alessandro'nun gözleri kızın yaralı omzunda gezinirken yüzünü buruşturdu. "Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Senden çok kendime kızgındım. Belki de bu yüzden eleştiriniz beni bu kadar etkiledi. Zihnimde yarattığım maskeyi yırtıp attın. Senin için yenilmez olmak istedim. Ama egom muhakeme yeteneğimi kör etti. Ve karım benim dikkatsizliğimin bedelini ödedi."

Onu rahatlatmaya çalıştı, "Kendini suçlama. Cara hatalı ve onu bu işe bulaştıran da Domenico'ydu."

"Hayır," diye karşı çıktı, "kendimi suçlamalıyım. Babam beni hep uyarırdı. Bir *kaptan* ancak yandaşlarının onu algıladığı kadar güçlüdür. Herkes Vincenzo Vitale'den korkar ve ona saygı duyardı. Bu yüzden Domenico ona hiç isyan etmedi. Bu yüzden Beltrán karteli ve *Stidda* onu asla geçmeye çalışmadı. Ben babam değilim. Kuşkusuz beni aşağı görüyorlar."

Elyse ona bilmiş bir ifadeyle baktı. "Küçük mantrumun bununla mı ilgiliydi?"

Kaşlarını çattı. "Benim küçük... mantrum?"

"Bütün hafta benimle konuşmayı reddettin."

"Alessandro, "Tüm bu heyecanı sindirmek için biraz zamana ihtiyacım vardı," diye homurdandı.

Doğru. *Daha çok baba sorunlarını işliyor gibiydi.* Elyse bunların hepsini biliyordu. Ona klişe bir gülümseme verdi ve "Yıllardır babamın hataları beni bir lanet gibi takip etti. Görünüşe göre babanın mirası seninle de benzer bir şekilde uğraşıyor."

"Mirasının canı cehenneme," diye homurdandı.

Elyse düşünceli gözlerle kocasını izledi. "Geçmiş bizi her zaman tanımlayacaktır, ama bilge bir kişi bir keresinde bana şöyle demişti: *Önemli olan ileriye nasıl gitmeye niyetlendiğimizdir.*"

Alessandro ona sert bir bakış fırlattı. "Yine Malina ile konuşuyorsun."

Alt dudağını ısırıldı. Koyun gibi. "Beni yakaladın."

Kıkırdadı. "Biliyor muydun? Malina'nın hayatımda hoşlandığı ilk kadın sensin."

"Bu bir onurdur." Elyse de ciddiye. Bir bakıma Malina yavaş yavaş hiç tanımadığı bir anne figürüne dönüşüyordu. Yaşlı kadının tavsiyeleri her zaman istikrarlı ve sağladı. Malina'da onlarca yıl mafyanın emrinde çalıştıktan sonra mucizevi bir şekilde hayatta kalmayı başarmış bir nezaket vardı.

Alessandro orantısız bir sırıtışla kabul etti, "Haklısın. Bu bir onurdur. Malina etkilemesi çok zor bir kadın."

Elyse yüksek sesle, "Acaba bende ne gördü?" diye düşündü. "Benim gördüğüm mükemmelliğin aynısını, sanırım."

Biraz kızardı. "Onu ne zamandır tanıyorsun?"

"Çocukluğumdan beri. Bazen Malina'yı kendi kanımdan ve canımdan çok ailem gibi hissediyorum."

Onun itirafı kızın içinde bir yara açtı. Malina, Alessandro için ikinci bir anne gibiydi. Bu düşünce bir soruya yol açtı. Elyse ilk kez kocasının biyolojik annesine ne olmuş olabileceğini merak etti. Alessandro'ya iyilik zerreleri ondan mı miras kalmıştı? Yoksa babası suç ve şiddet dolu bir hayatla hepsini yıpratmış mıydı?

Ona dikkatle baktı. "Malina'nın dönüştüğün bu adamla gurur duyduğunu biliyorum."

Alessandro içini çekti. "Keşke babam da onun duygularını paylaşırdı."

Elyse aniden Alessandro'yu rahatlatmak için bir dürtü hissetti. Vincenzo Vitale'nin büyük bir gölgesi olsa da, kocasının parıltısı daha parlaktı.

"Sen baban değilsin," dedi ona kararlılıkla. "Sen çok daha iyi bir adamsın ve daha da iyi biri olma potansiyeline sahipsin."

Kadının ifadesi onu hazırlıksız yakalamış gibiydi. Yanaklarında belli belirsiz bir kızarıklık belirdi. "Benim daha iyi bir adam olduğumu nasıl iddia edebilirsin? Babamla hiç tanışmadın."

"Daha on sekiz yaşındayken sana Mauricio'ya neler yaptırdığını asla unutmayacağım," diye karşı çıktı Elyse kararlı bir ses tonuyla, "ve bana, eğer hamile kalırsam, çocuklarımız senin gibi büyümek zorunda kalmasın diye beni uzaklara göndereceğini söylediğini hatırlıyorum. Sadece bu bile karakterinin içeriği hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor."

Sırtışı genişledi. "Kahretsin, övgülerin beni yenilmez hissettiriyor. Bir şeytanla evlenmiş olabilirsin, karıcığım, ama cehennem senin oyun alanın olacak. *Sana söz veriyorum.* Düşmanlarımızın kanı alevleri boğacak. Ve yıldızlar göklerden koparılacak. Karanlığı aydınlatmak için. *Sadece bekle ve gör.* Sana meleklerin bile kıskanacağı bir hayat vereceğim."

Tanrım, bu güzel piç saçma sapan konuşuyordu. Ama kız buna bayılıyordu. Elyse alaycı bir ifadeyle mırıldandı, "Sence de aşırı değil mi? Ve kan lekelerini çıkarmak imkânsız."

"Seni memnun etmek söz konusu olduğunda hiçbir şey çok fazla olamaz," diye savundu.

"Cinayet yanlıştır."

"Öyle mi?"

"Sanırım öyle."

"Kimi öldürdüğünüze bağlı."

Belki de yanılmıyordu. Onların ölmesini isteyen pek çok düşmanları vardı. Boğazını temizledi. "Sanırım haklısın. Domenico'ya karşı savunmaya yardım etmek için ne yapmam gerektiğini söyle bana."

Alessandro onun omzuna baktı ve kaşlarını çatı. "Seni ondan mümkün olduğunca uzak tutmayı tercih ederim."

"Sonsuza dek senin arkana saklanamam. Bir noktada nasıl karın olacağımı öğrenmem gerek."

"Aceleye gerek yok," dedi sessizce, "seni içeri alacağım. Yavaş yavaş. Azar azar."

Elyse ona baskı yapmamaya karar verdi. Şimdilik. Bu konuyu onunla başka bir zaman tekrar görüşecekti. Büyük olasılıkla büyükbabasıyla buluştuktan sonra. Ama Elyse, Cara'nın Mariposa'nın partisinde başına açtığı gibi bir duruma daha düşmek istemiyordu, bu yüzden, "O zaman en azından bana silah kullanmayı öğret. Kimseyi öldürmek niyetinde değilim ama bir silahı nasıl düzgün kullanacağımı bilmeliyim."

Kocası isteksizce, "Sanırım zararı olmaz. Eğer bir silahı nasıl kullanacağını biliyorsan. Güvenli bir şekilde. Ve etkili bir şekilde."

"Monte veya Luca'dan yardım isteyeyim mi-"

Alessandro hemen, "Sana öğreteceğim," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Tabii ki."

"Yük olmak istemiyorum."

Hiç.

Kocasına.

Ya da klanlarını.

Güldü ve onu öptü. "Merak etme. Sen her yönden bir değersin."

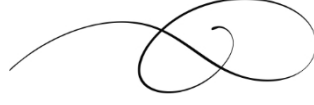
Küçük bir gülümseme sundu. "Umalım da öyle olsun."

Az önceki konuşmalarından sonra Elyse aralarında daha derin bir anlayış düzeyi oluştuğunu hissetti. Kalpleri ve zihinleri aynı hızda görünüyordu. Elyse artık bu evliliği sürdürebileceklerinden daha emin olduğu için Alessandro için savaşa girmeye hazırđı. Elyse kocasının iyiliğine inanmak istiyordu. Onun içindeki kötülüğe değil. Elyse sonunda Alessandro'yu sevdiğini kendine itiraf etmeye hazırđı. Ama bu konuda aptalca davranmayacaktı.

Benim bağlılığım her zaman ilk önce kozaya olur. Bir kadına değil.

Çünkü mafya hâlâ mafyaydı. Elyse sonunun Carmen ya da Cara gibi olmamasına kararlıydı. Kendi gücünü biriktirmeye niyetliydi. Yavaş ama emin adımlarla. Alessandro karısı ya da *kosca* arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsa, dürüst olmak gerekirse, Elyse onu seçeceğinden emin değildi. Bundan kaçınmak için

Alessandro'nun oyunu kazanmak için kendisini asla feda etmek zorunda kalmayacağı şekilde satranç tahtasında hareket etmeyi amaçlıyordu.

Ertesi sabah Alessandro, Nils'e onları Palermo'nun dış mahallelerindeki bir açık hava atış poligonuna götürmesini emretti. Kıyıcı çevreleyen dağlarla çevrili ve başka pek bir şeyin olmadığı bu geniş alan, şehir merkezinin klostrofobik uğultusuna kıyasla temiz bir nefes gibi geliyordu.

Yine de Elyse rahat değildi. Glock ellerinde yabancı hissettiriyordu. Yıllardır kullandığı cerrahi aletler ve tıbbi makinelerle tam bir tezat oluşturuyordu. Asil amaçlar artık hayatının amacı değildi. Neşterini bırakmış ve lanet bir silah almıştı. Elindeki silahı sıkıca kavradı. *Tanrım, kudretli olan nasıl da düşmüştü.* Bu küçük ama çok önemli anlar onu hazırlıksız yakalayıp duruyordu. Elyse, Dr. Romero olmanın o kendini beğenmiş sadeliğini özlüyordu. Önceden onu geceleri uyutmayan soru şuydu: *Kaç hayat kurtarmayı başaramamıştı?* Şimdi ise bambaşka bir iblis peşini bırakmıyordu: *Kendi hayatını kurtarmak için kaç hayatı yok etmeye razı olacaktı?*

Alessandro onun arkasında durdu. "Silahı baskın elinle tut." Elyse sağ elini tabancanın kabzasına doladı.

"Diğer elini destek olarak kullan."

Sol avucunun beşiğini tutuşunun açıkta kalan kısmına yerleştirdi. Kocasını Elyse'in omzunun üzerinden uzanarak tutuşunu yeniden ayarladı. Doğal değildi ve daha da rahatsız ediciydi. "Dizleriniz hafifçe bükülü durun. Ayaklarınızı omuz genişliğinde aç. Omuzlarınızı dikleştirin ve öne doğru eğilin."

Elyse pozisyonunu aldı. Kocasıyla yüzleşmek için başını çevirdi. Gözlerinde belirsizlik parlıyordu. "Böyle mi?"

Alessandro onun duruşunu değiştirmek için ellerini kalçalarına koydu. "Böylesi daha iyi."

"Anladım."

"Kollarını uzat."

Tekrar öne doğru döndü ve hedefine nişan aldı; bu hedef, yaklaşık bir metre uzaklıkta bulunan, üzerinde puanlama halkaları olan, tuval kağıdına basılmış büyük siyah bir daireydi. "Tamam."

Alessandro Elyse'in arkasına geçerek göğsünü sırtına bastırdı ve nişan almasını hafifçe sola doğru yönlendirdi. "Hazır olduğunda tetiği çek."

Bir an için Cara'nın yüzü Elyse'in gözlerinin önünden geçti. Birden Mariposa'nın partisinin olduğu geceye ışınlandı. *Neredeyse öldüğü geceye.* Elyse anıyı gözlerini kırıştırarak uzaklaştırdı. Bir el ateş etmeden önce nişan alıp almadığını kontrol etmek için bir gözünü sıkarak kapattı. Atışlarından sadece ikisi siyah dairenin dış halkalarını sıyırmayı başarmıştı. Elyse hoşnutsuz bir ses çıkardı. Başarısız olmayı sevmezdi. Alessandro sanki onun düşüncelerini okumuş gibi gülümsedi. "Bu sadece senin ilk seferin. Pratik yaptıkça gelişeceksin."

Atış poligonunda bir süre daha kaldılar. Oradan ayrıldıklarında Elyse siyah dairenin bir kısmını yaklaşık üç metre uzaklıktan oldukça istikrarlı bir şekilde vurabiliyordu.

"Çabuk öğreniyorsun," diye övdü Alessandro.

"İyi bir öğretmenim vardı," diye yanıtladı tatlı tatlı.

Kıkırdadı ve onu öptü. "Karım doğuştan yeteneklidir. Zamanla silahı senin bir uzantın gibi hissedeceksin."

Elyse onun neden bahsettiğini tam olarak anladığına şaşırmıştı. Ameliyathaneye her girdiğinde, kısıkaçları ve forsepsleri ona gerçekten de kendi elleri ve parmakları kadar tanıdık geliyordu.

"Üzerinde çalışmaya devam edeceğim," diye mırıldandı.

Sırıttı ve kızın kışına hafifçe vurdu. "Aferin kızıma."

Elyse ona alaycı bir gülümseme attı. "*Uslu dur.*"

Buna karşılık olarak Alessandro'nun elleri Elyse'nin etrafında dolandı, belinden aşağıya doğru kayarak her iki yuvarlak yanağını avuçlarının içinde yakaladı ve onlara sert, takdir edici bir sıkma verdi. Nefesinin altından, "Ya reddedersem?" diye alay etti.

"Bana bulaşırsan," diye karşılık verdi daha da yumuşak bir ses tonuyla, "pişman olursun."

Alessandro sırtarak Elyse'i kendine çekti ve dudaklarıyla ağzını yakalamak için başını eğdi. Öpücüğü nazık ve alaycıydı ve geri çekildiğinde öpücüğün tatlılığı daha fazlasını istemesine neden oldu. Alessandro Glock'u Elyse'in elinden aldı ve namlunun Elyse'in kıvrımlarında ve kıvrımlarında gezinmesine izin verdikten sonra sıkıca kalçalarının arasına yerleştirdi.

Sert metal klitorisine çarptığında Elyse'in nefesi kesildi, zevk çekirdeğinde titreşti, "Ne yapıyorsun?"

"Tabii ki *seninle* dalga geçiyorum," diye alay etti.

Alessandro'nun sertleşen sikine karşı kışını oynatırken yeşil gözleri hınzırca parlıyordu. Hemen dikkati dağılan adam yumuşak bir inilti çıkardı. Onun

Parmakları silahın etrafına dolandı ve onu elinden aldı. "Dikkatli ol. Kirli oynamaktan korkmam."

"Bil diye söylüyorum. Bu adamı dize getirmek için silaha ihtiyacın yok," diye mırıldandı Alessandro, boynunun kıvrımına doğru, tenini ısırarak, "bu adamı dize getirmek için silaha ihtiyacın yok."

Klitorisi tekrar zonkladı.

"Eve gidelim bebeğim," diye yalvardı.

Nils'in kahverengi ve mavi-gri gözleri aynı fikirde olarak karardığında içinden bir sıcaklık atışı geçti. Elyse ve Alessandro arabaya döndüklerinde Nils onlara şöyle bir baktı ve gizlilik bariyerinin düğmesine bastı. Ancak ses geçirmez, siyah camlı düzlem yükselmedi. Şoförleri öksürdü ve düğmeye tekrar bastı. Hiçbir şey olmadı.

"Üzgünüm *Sinyor* ve *Sinyora Vitale*," diye mırıldandı Nils, "ama bariyer... yanıt vermiyor gibi görünüyor. Mümkün olan en kısa sürede tamir ettireceğim."

Kocası yüksek sesle "*Cazzo*" diye küfrederken Elyse sessizce lanet okudu.

Palazzo'ya geri dönmeye başladıklarında, kendilerini kontrol altında tuttukları için beklenti havayı yoğunlaştırdı, arzuyla gümbürdedi. Elyse durumun garipliğinden uzaklaşmak için boğazını temizledi ve Alessandro'ya döndü. "Büyükbabamla buluşmamız ne zaman?"

"İki gün içinde" diye homurdandığında kasıklarının yanında gözle görülür bir çadır vardı.

"Nerede?"

"*Sverso*."

Hurma ağaçları ve yoğun Akdeniz bitki örtüsü arabanın camından hızla geçerken Elyse ona boş bir bakış fırlattı. Zevk hâlâ zihnini yönetirken işe konsantre olmak zordu.

"*Sverso* benim sahibi olduğum bir gece kulübü," diye açıkladı

Alessandro, "*Libertà*'da." "Ah."

"Domenico konusunda bize yardım edeceğini düşünüyor musun?"

Eli onun kalçasında gezindi. "Eğer doğru teşvikleri sunarsam."

O mış gibi değil için BİLDİRİM Hatta ise onu duyular darbeleri beklentiyle. "Onlara ne vermeyi planlıyorsun?"

"Beltrán Karteli."

Gözleri yerinden fırladı. "Ne?"

"Şey," diye açıkladı Alessandro, "son sevkiyatımızdan elde ettiğimiz kârın bir yüzdesi. Yaklaşık 5 milyon Avro. Daha fazlası da gelecek."

Elyse'in yüz ifadesi sertleşti. "Karşılığında ondan ne bekliyorsun?"

Gezinen eli onunkini buldu ve sıkıca kavradı. "Berlusconi'lerin can damarlarını kurutmama yardım etmesini istiyorum."

Parmakları bileğindeki kanatlı kılıçla oynamaya başladı. Kılıcın izini sürüyordu. Her bir karmaşık tüyü okşuyordu. Ten teni öptü. Tekrar ve tekrar. Aralarında huzursuz bir gerilim yükselmeye devam etti. "Hangisi?"

Araçları artık şehir merkezine yaklaşıyordu. Eski Norman ve Arap etkisindeki saraylar ve katedraller arasında yer alan canlı, renkli açık hava pazarları kısa süre sonra görünmeye başladı.

"Domenico'nun Messina ve Siracusa'da bir bar ve restoran zinciri var."

Elyse'in zihninde bir idrak tıkırtısı belirdi. "O senin işlerinin peşine düşmeden önce sen onun işlerini almak istiyorsun..."

"Ama tabii ki."

Elyse yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen müthiş bir mücadele verecektir."

Alessandro çenesini sıktı. "Zaten savaştayız. Kan dökülmesi kaçınılmaz olacak. Domenico'nun adamlarından bazıları ölecek. Benimkilerden bazıları da ölebilir."

Monte gibi mi? Ya da Luca? *Tanrım*, öyle olmamasını umuyordu. Muhtemelen bazı kadınlar da ölecekti. Sıkıntı iliklerine kadar işlemişti. "Carmen konusunda ne yapmayı planlıyorsun?"

"Üvey annemin kendi mezarını kazmasına izin vermek niyetindeyim."

Birdenbire Mariposa'nın geçen geceki şifreli yorumu Elyse'in zihninde canlandı. *Kayınvalidenin yürüyen ölü bir kadın olduğunu biliyor.*

"Onu öldürecek misin?"

Alessandro soğuk gözlerle Elyse'e döndü. "Artık benim korumam altında olmayacak. Eğer bilmek istediğin buysa."

Kocasını Carmen'i kurtların önüne atmaya mı niyetliydi? "Peki ya Valentina?" diye sordu.

Alessandro öksürdü. "Eğer annesinin yanında durmayı seçerse, o zaman..."

Elyse onun ne demek istediğini anladı. Eğer Valentina annesini *Cosca*'ya tercih ederse, mavi gözlü sarışın da kurtlara yem olacaktı.

"Anlıyorum."

Alessandro Elyse'e sabit bir bakışla baktı. "Şimdi benim hakkımda ne düşünüyorsun? Ne yapmaya niyetlendiğimi bildiğin için mi?"

Kocasının, düşmanları ona karşı çok fazla ivme kazanmadan harekete geçmesi gerekiyordu. Domenico ve Carmen gibi kötü adamların masum hayatları feda etmek gibi bir dertleri yoktu. Alessandro Queens'teki dairesine ilk geldiğinde ona suikast düzenleyenlerin onlar olması tamamen mümkündü.

Elyse, Alessandro'nun bakışlarını yüreği burkularak karşıladı. "Keşke bu durumda olmasaydık ama yapılması gerekeni anlıyorum."

Önce kocası saldırmazsa, Domenico'nun eliyle ölebilirdi. Ya da başka birinin. Alessandro babasının tacını ele geçirene kadar güvende olmayacaklardı.

Kocasının yüzünde bir buruşukluk belirdi. "Bu tarafımı görmeni istemedim."

O da yüzünü buruşturdu. "Sadece seni tekrar incinmiş görmek istemiyorum."

"Dikkatli olacağım," diye yanıtladı Alessandro, "kendi iyiliğim için değilse bile senin iyiliğin için."

Elyse'in kaşları daha da çatıldı. Kocası hiçbir zaman onun hoşuna gidecek kadar dikkatli olamamıştı. Birlikte yaşlanmaya yemin etmişti. Tatlı, boş bir söz. Yine de Elyse onun sözünü tuttuğunu görmeyi umuyordu. Carmen ve Domenico'nun Alessandro'ya karşı planlarının ne zamandır hazır olduğunu merak ediyordu. "Seni kimin vurduğunu biliyor musun?"

Sırıttı. "Birçok kez hedef alındım. Hangi olaydan bahsediyorsun?"

Elyse karşılık olarak gülümseyemedi. Onun sürekli tehlikede olduğu düşüncesi midesini bulandırıyor. "Queens'te bana geldiğin."

"Kimin yaptığını biliyorum" demeden önce

durakladı. Kadının yeşil gözleri endişeyle parladı.

"Kim?"

"Tommy Wilkes adında bir tetikçi."

Elyse'in kaşları kalktı. "Tommy kimin için çalışıyordu?"

Alessandro, "Kaynaklarımı teyit etmem gerekiyor," diye cevap verdi, "ama onu Valentina'nın tuttuğundan şüpheleniyorum. O sırada, Benedetto'nun kayıp torunu olan seni aradığımı biliyordu."

"Benden ne istedi?"

"Bir Graviano ile evlenmemin klanımızdaki otoritesini zayıflatmaktan başka bir işe yaramayacağının farkındaydı."

Valentina *onu öldürmek* için mi arıyordu? Yoksa Alessandro üvey kız kardeşi hakkında yanılıyor muydu? Elyse, "Valentina dışında Tommy'yi size göndermiş olabilecek başka biri var mı?" diye sordu.

Alessandro içini çekti. "Bunu söylemek çok zor."

Elyse'in içinden bir ürperti geçti. Kocasını o beş kelime içinde hem her şeyi hem de hiçbir şeyi önermişti. Muhtemelen onun ölmesini isteyen çok fazla insan vardı. Domenico, Carmen ve Valentina sadece erken davranıp ellerini ortaya çıkaran sabırsız kişilerdi.

Eve varmaları on dakika daha sürdü. Karı kocanın bastırıldığı tutku, intikam ateşiyle yeniden alevlendi. Yatak odalarına vardıklarında Alessandro onu yatağın üzerine attı ve dizlerinin üzerine çöktü. Elyse bacaklarını açtı. Eteği kalkarken, külotu kenara itilirken ve dili klitorisini bulurken bakışları birbirlerine kilitlendi. Emiyor, fiske vuruyor ve durmaksızın dönüyordu. Nefes nefese kalan Elyse gözlerini kapadı ve hislerin gelgitinin onu ele geçirmesine izin verdi.

Kadın kayganlaşıp istek duymaya başladığında, iki parmağın amının içinde kayboldu. Sonra üç. Bu gerginlik günahkâr bir şekilde ilahi hissettiriyordu. Eli hareket etmeye başladı. Alessandro dudakları hâlâ klitorisinin etrafındayken onu beceriyordu. Zevk, omurgasında aşağı yukarı yuvarlanıyor, ivme kazanıyor ve onu lanet olası kenara sürüklüyordu. Alessandro, kadın titreyip serbest kaldığını haykırana kadar durmadı. Sonra pantolonunu çıkardı. Aleti dışarı fırladı ve onu yeniden sikmeye başladı, önce yavaşça ve istikrarlı bir şekilde itti, ardından daha hızlı, daha sert, umutsuz vuruşlar yaptı. Kadının amı adamın etrafında kenetlenmiş, gerilmiş, dolmuş ve tamamen coşkulu hissediyordu. Adam onu kırılma noktasının ötesine itiyordu. Yüksek sesli nefesler ve iniltili inlemelerle, ondan kısa bir süre sonra tekrar boşaldı. İkinci seferden sonra kendine gelmesi biraz zaman aldı.

Kızın gözleri nihayet açıldığında, adam bilmiş bilmiş sırıttı. "Bir şey değil."

Elyse hafifçe pembeleşti. "Kendinden çok memnun görünüyorsun."

"Az önce karımın beynini boşalttım. *İki kere*. Bir erkek başka nasıl görünebilir ki?"

Kızarması derinleşti.

Ancak, iyi korunan evlerinin güvenliği içinde bile, Alessandro'yu bu sağlam duvarların dışında bekleyen tehlikeler Elyse'i pençelemeye devam ediyordu. Erkeğini güvende tutmak için daha iyi bir yol bulmak istiyordu. *Daha güvenli*. Elyse mücevherlerini çıkarmak için makyaj masasına giderken görünürde soğukkanlılığını koruyordu. Ama içten içe, zihni Makyavelci bir hızla entrikalar çeviriyordu. "Alessio?"

Alessandro yuvarlandı ve kollarını ona doladı. "Ne o l d u , *cuore mio*?"

"Düşünüyordum da..."

Onun boynunu öptü. "Devam et."

Alt dudağını çiğnedi. "Belki de stratejimizi değiştirmenin zamanı gelmiştir."

Alessandro ona baktı. Yüzünün her yerinde entrika okunuyordu.

Elyse yüzünü ona doğru eğdi ve açıklamaya devam etti, "Babanın müttefiklerinin ve düşmanlarının seni ciddiye almadığından bahsetmiştin."

İyi huylu ÖFKE parladı karşısında onu kocasının yakışıklı yüz hatları. "Haklısınız. Benim umutsuz bir vaka olduğumu düşünüyorlar."

"Onların önyargılarını kendi yararımıza kullanmalıyız." "Ne demek istiyorsun?"

Devam etmeden önce düşünceli bir duraklama yaptı, "Eğer sen ve ben, diyelim ki, küçük bir performans sergileseydik. *Halka açık bir zayıflık gösterisi*. Sadece birkaç haftalığına. Bu, rakiplerinizden birkaçının daha sürünerek ortaya çıkmasına neden olmaz mıydı?"

Kaşlarını çattı. "Evet, sanırım olabilir."

Elyse devam etti, "Ya biz kenarda beklerken onların kapışmasına izin verseydin? Sen etrafta dolanırken hepsinin tacını çalmak için bir şansları olduğuna inanmalarını sağla. Sonra da Domenico, Carmen ve diğerlerine birbirlerini parçalamaları için bir tuzak kurun ki biz de ellerimizi kirlletmek zorunda kalmayalım. Ortalık yatıştığında, onların savaşının ganimetlerini talep edebilirsiniz."

Alessandro oldu bakışlar aşağı at onu ile a bak . merak ediyorum ve şok. "*Cuore mio!*"

"Üzgünüm," diye mırıldandı, "bu çok riskli, değil mi? Söylediklerimi unut."

"Hayır, hayır, hayır," diye haykırdı kocası yüzünü öpücük yağmuruna tutarken,

"Mesleğiniz cerrahlık olabilir ama savaştaki bir general gibi düşünüyorsunuz. Aklınıza hayranım."

Elyse, Alessandro'nun şakacı saldırıları arasında yüzünü asmamaya çalıştı.

"Sence işe yarayabilir mi?"

"Bence bu almaya değer bir risk."

"Emin misin?"

Gururla başını salladı. "Machiavelli'yi utandıracaksın."

Kocasına temkinli bir şekilde bakarken, onun iyimserliğini dizginleme ihtiyacı hissetti. *Sadece birazcık*. Fikri bu aşamada etkili bir amaca hizmet etmek için çok erkendi.

"Hevesiniz takdire şayan," diye gözlemledi Elyse, "ama aceleci davranmamalıyız. Benim önerim soyut kalıyor. Bunun nasıl gerçekleştirileceğine dair somut bir stratejim yok."

"Yakında somut bir stratejimiz olacak. Biz konuşurken kafamda bir strateji şekilleniyor."

Ona endişeyle baktı. "Gerçekten mi?"

Kahverengi ve mavi-gri gözleri kurnazlık ve inançla parlıyordu. Kocası ilk başta hiçbir şey söylemedi. Sessizliği Elyse'in göğsünde huzursuz bir uğultu bıraktı. Onun zihninde dönen şeytani dişlileri hissedebiliyordu. Gerilim onu öldürüyordu.

Elyse endişeli gözlerle, "Anlat bana, Alessio," diye sordu.

Kocası gülümsedi. Sinsice. "Yapmamız gereken şeyin bu olduğuna inanıyorum..."

OceanofPDF.com

İKİ GÜN BİR ÇIRPIDA GEÇTİ. Benedetto Graviano ile kader buluşmalarının günü gelmişti. Elyse'in büyükbabasıyla konuşulacak çok şey vardı. Satranç tahtasındaki taşların ve oyuncuların harekete geçirilmesi gerekiyordu. Hayatlar ve geçim kaynakları tehlikedeydi. Zaman çok önemliydi. Benedetto ve adamları, *Sverso* halka açılmadan bir saat önce Elyse ve Alessandro ile buluşmaya karar verdiler. Ancak Elyse'nin dehşete düşmesine neden olacak şekilde, bu gece kulüpteki alışverişin tamamen Alessandro aracılığıyla yapılması gerekecekti. Giderek artan İtalyancasını henüz kocasına açmamıştı ve bu küçük sırrı onunla paylaşmayı seçse bile, Elyse'in pek yardımını dokunacak gibi değildi.

Büyükbabası sadece İtalyanca konuşuyordu ve Elyse'in yeterliliği, iyi bir günde, bir ilkokul öğrencisi için bile zar zor geçilebilirdi. Elyse büyük bir hırsla derslerine çalışıyordu ama insan beyninin bir günde işleyebileceği fiil çekimi sayısı çok azdı. Dil güç demekti ve Elyse şu anda hâlâ onu kullanmayı öğreniyordu. Kendi beceriksizliği onu geriye itiyordu. Bu da ona bu geceki müzakereler sırasında seyirci olmaktan başka seçenek bırakmıyordu.

Elyse katkıda bulunmak ve kaderleri üzerinde bir nebze de olsa kontrol sahibi olmak istiyordu. Alessandro'nun Benedetto ile konuşmasının sonucu gecenin geri kalanındaki hareket planlarını belirleyecekti. Eğer büyükbabası şartlarını kabul ederse, onun desteği onları bir yola sokacaktı. Eğer tekliflerini reddederse, tamamen farklı bir teklife zorlanacaklardı. Kendi iradesiyle, büyükbabasına ulaşmak için *mümkün* olanı yapmaya odaklandı.

Neredeyse *imkânsız* gibi görünen bir şey, kocasının bir mafya savaşını kazanmasına yardım etmek ve bu sırada kendilerini öldürtmemek.

O akşam Elyse saçını ve makyajını kendi başına hazırladı. Alessandro Malina'yı özel bir görev için Salemi'ye göndermişti ve kahya muhtemelen haftanın geri kalanında orada meşgul olacaktı. Elyse sonunda kıvrımlarını gevşekçe saran şeftali rengi ipekten, geniş yakalı, şal bir mini elbise seçti. Etek ucu kalçalarının üzerinde yükseliyor ve yakası göğüs dekoltesi boyunca baştan çıkarıcı bir şekilde dalgalanıyordu. Elbiseyi bir çift askılı altın topuklu ayakkabıyla eşleştirdi. Elyse kendini çok pahalı ve tatmin edici bir şekilde çoğunlukla şık ve biraz da sürtük hissediyordu.

Bu sırada Alessandro koyu lacivert takım elbisesi ve beyaz gömleğiyle göründü. Onu hayranlıkla seyretmek için kapı çerçevesine yaslandı.

"Buraya gel, *cuore mio*," diye mırıldandı, "böylece daha yakından bakabilirim."

Elyse, yatak odalarının mermer zemininde *tıkır tıkır işleyen* altın stilettolarıyla kocasına doğru ilerlerken gülümsedi. Alessandro'nun elleri Elyse'nin sırtının alt kısmını bulup onu kendine çekerken, gözleri Elyse'nin göğüslerinin kabarıklığından uzun ve biçimli bacaklarına kadar gezindi.

"*Perfezione*," dedi Alessandro.

Mükemmellik. Elyse'in içinde zevk uğulduyordu. Elleri Alessandro'nun göğsüne doğru kaydı ve boynuna kilitlendi. "Teşekkür ederim Alessio," diye mırıldanırken dudakları biraz daha yukarı doğru kıvrıldı.

Alessandro'nun avuç içleri kadının kıvrımlarında gezindi. Parmakları eteğinin satenimsi kenarıyla oynamaya başladı.

"Seks gibi görünüyorsun," diye fısıldadı, "ipeğe sarılmış." Kızın yanakları ısındı. "Öyle mi?"

Alessandro eteğinin altından uzanıp kalçasını kavradı. Eli uyluğunun iç kısmına doğru ilerledi. Elyse hafif bir ürperti duydu.

Gözleri karardı. "Seni açmak için sabırsızlanıyorum."

Alessandro daha sonra parmaklarını külotunun üzerinde gezdirdi ve başparmağıyla yavaş, tembel daireler çizerek dantelin üzerinden klitorisini okşadı. Elyse'in içini hoş bir sıcaklık kapladı. Şehvet ve hayranlık karışımı bir duyguyla Alessandro'ya baktı. Elyse ellerinden birinin gövdesinden aşağıya kaymasına izin verdi.

"Sonra," diye söz verdi ona, "tamamen senin olacağım."

Avucunu Alessandro'nun kasıklarına sürttü. "Kızdırmak için." Elyse Alessandro'nun sikini parmaklarının arasına aldı ve pantolonunun yünü üzerinden birkaç kez hafifçe çekti. "Dokunmak için." Adamın sertliği kısa sürede kumaşı ve elini zorlamaya başlamıştı. "*Ve sikişmek için.*"

"Böyle konuşmaya devam edersen," diye hırladı, "bir dahaki sevişmemizde seni ikiye bölerim."

"Kır beni, bebeğim. Bunu memnuniyetle karşılıyorum."

Kocası yüzünü onun boynuna gömdü ve "Bu lanet gece bir an önce bitse iyi olacak" diye inledi.

Elyse yumuşak, zayıf bir nefesle, "Katılıyorum," diye cevap verdi.

Aralarındaki ateş aynı anda hem alevlenmeyi hem de soğumayı başarmıştı. Vücutları hâlâ birbirleri için yanıyordu ama gerçekler de aralarındaki zevkli gerilim bulutunu dağıtmıştı. İstemedi de olsa, şehvetlerini körüklerken, Alessandro'nun sözleri uzun ve zorlu gecelerinin henüz başlamadığını hatırlattı. Elyse isteksizce elini ondan geri çekti. Alessandro da elini kızın elbisesinin altından çekti.

Aralarına şimdi daha ciddi bir hava girmişti ve Elyse'in yeşil gözlerinden endişe fişkırlarak "Sence her şey yolunda gidecek mi?" diye sordu.

Alessandro'nun her zamanki şiirsel iyimserlik ve yiğitlik dozuyla cevap vermemesi dengesini biraz bozdu. Alışılmadık şekilde ölçülü bir tavırla, "Tek yapabileceğimiz en iyisini ummak," diye cevap verdi.

Alessandro'nun en sevdiği mantrayı bu özel senaryoya uygulamayı seçmiş olması bir tür alamet gibi hissettirdi. *Ve en kötüsü için plan yap*, diye ekledi sessizce.

Nils onları akşam 10 civarında *Sverso*'ya götürdü. Oraya vardıklarında Alessandro arabadan inmesine yardım etti. Elyse arka koltuktan inerken elbisesinin kısılgıyla kimsenin dikkatini çekmemeye özen gösterdi. Monte ve Luca arkalarından yürüdüler ve kulübün arka girişine doğru bir grup korumaya önderlik ettiler.

Sverso personeli hâlâ gece yarısı iş için kapılarını açmaya hazırlanıyordu, bu yüzden Elyse kocasının maiyetini karanlık bir koridordan aşağı, birkaç merdivenden yukarı ve ikinci kattaki özel bir VIP odasına kadar takip ederken içerisi ürkütücü derecede sakin ve sessizdi. Odanın lüks iç mekânı loş kırmızı ışıkla aydınlatılmıştı ve tüm alanı karanlık, karamsar bir atmosfere büründürüyordu. Şık beyaz deri sandalyeler ve kanepeler, dahili aydınlatmalı küp şeklindeki parlayan masaların etrafını sarıyordu. Siyah yelek, siyah pantolon ve beyaz elbise gömleği giymiş bir barmen odanın köşesindeki özel, tam donanımlı barı yönetiyordu. Elyse kendini şeytanın oyun odasına girmiş gibi hissetti.

Benedetto Graviano, etrafında toplanan altı adamıyla birlikte odanın ortasında oturmaya başlamıştı bile.

Alessandro ve Benedetto birbirlerini selamlarken el sıkıştılar. Ardından Elyse büyükbabasına 'merhaba' demek için öne çıktı. Birbirlerinin yanaklarına geleneksel öpücüklerini kondurdular. Bu değişim neredeyse düğün koridorundaki yürüyüşleri kadar garip hissettirdi. Biyolojik kan bağları ve DNA'ları onları bir aile yapmıştı ama diğer her açıdan hâlâ birbirlerine çok yabancıydılar.

Alessandro, Benedetto'nun tam karşısındaki koltuğa otururken Elyse'nin elini hafifçe kavrayarak onu yanına çekti. Toplantı tam anlamıyla İtalyanca devam ederken elini bırakmadı. Elyse minnettar hissetti. Kocasının dokunuşu sinirlerini yatıştırmıştı.

Alessandro ve Benedetto görüşmelerine başlarken Elyse de onları takip etmek için elinden geleni yaptı. Yine de bu bir mücadeleydi. Alessandro'nun belirgin bir Sicilya aksanı taşıyan İtalyancasına çok daha aşındı, ama Benedetto'nun daha yumuşak, nazik, yavaş Catanese temposunun aksine, kulaklarına sert, güçlü ve hızlı gelen Palermitan etkisiyle konuşuyordu. Elyse elinden geldiğince, geçerken yakaladığı bütün parçaları bir araya getirmeye çalıştı.

Bir noktada, büyükbabası *"Ne istiyorsun?"* diye sordu. *Neye ihtiyacın var?*

Alessandro karşılık verdi, *"I tuoi uomini. Le tue connessioni."* *Adamların. Bağlantılarınız.*

"Che vantaggio ne ricavo?" *Bunda benim çıkarım ne?*

"4.5 milyon euro." *4.5 milyon avro.*

"Non abbastanza." *Yeterli değil.*

"Yetmez mi?"

"Hayır. Potremmo essere una famiglia adesso, ma..." *Hayır. Artık bir aile olabiliriz, ama...*

"Ma cosa? Ora siamo una famiglia. La mia sofferenza sarà la tua sofferenza. Il mio successo sarà il tuo successo." *Ama ne? Biz artık bir aileyiz. Benim acım senin acın olacak. Benim başarıım senin başarıya olacak.*

İki adam sonunda Alessandro'nun teklif etmeyi düşündüğü orijinal beş milyonda ve birkaç ekleme ve ayarlamada anlaştılar. Elyse kocasının soğukkanlılığına ve keskin pazarlık becerilerine hayran kalmaktan kendini alamadı. Alessandro'nun büyükbabası üzerinde kullandığı dili ve taktikleri dikkatle not etti. Benedetto'nun kendi payına düşenden daha fazlasını kazandığını hissetmesini sağlarken, pohpohlama ve mantığın bir kombinasyonuydu. Gelecekte kullanmak üzere her küçük ayrıntıyı dosyaladı. Bu arada

Görüşmelerinin sonunda Alessandro büyükbabasının tam desteğini almış görünüyordu, bu da planlarının bir sonraki bölümünün artık devrede olduğu anlamına geliyordu.

Hemen yürürlüğe girecek.

Kıpkırmızı VIP odasından çıktıklarında kulüp yavaşça canlandı ve EDM ritimleri Elyse'in kulaklarına çarpmaya başladı. Alessandro bir elini Elyse'nin sırtına koyarak onu kocasının bu gece *Sverso*'ya davet ettiği tüm müttefik klanlar tarafından görülebilecekleri ve değerlendirilebilecekleri dans pistine doğru yönlendirdi.

Elyse çenesini dikleştirdi ve gözlerini kısıtı. *Gösteri zamanı.* Yanıp sönen ışıklar ve müzik havayı dolduruyordu. Alkol ve duman kokusu Elyse'in duyularını sardı. Bedenler etraflarında titreşen elektronik ritimlerle kıvranıyor ve zıplıyordu. Alessandro'nun elleri Elyse'in kalçalarına yapıştı. Elyse de onu kendine çekmek için kollarını onun omuzlarına doladı. Dürtülerine teslim oldular, hipnotik, vurucu melodilere göre hareket ettiler.

Tüm gözler onların üzerindeydi. Vitale klanının işe yaramaz kralı ve istenmeyen kraliçesi. Elyse dudaklarını Alessandro'nun ağzına yapıştırdı, sanki kimse izlemiyormuş gibi, sanki mafya üyeleri, turistler ve yerli halkla dolu kalabalık bir gece kulübünde değil de yatak odalarının mahremiyetindeymişler gibi hiç vazgeçmeden onu öptü. Elleri kocasının tanrısal formunda aşağı yukarı dolaşmaya, takım elbisesinin pahalı kumaşı üzerinde kaslarının sert düzlemlerine tapınmaya başladı. Elyse kocasının boynunu ısırıp emerken vahşi bir kadına dönüştü ve teninde kızarıklık izler bıraktı.

Çok geçmeden, onun durmak bilmeyen alayları ve dokunuşları Alessandro'nun dayanamayacağı kadar büyüdü. Onu dans pistinden alıp ana barın koşturmacasının yakınındaki özel perdeli VIP masalarından birine sürükledi. Alessandro kabine kaydı ve Elyse'i kucağına aldı. Perdeleri ardına kadar açık bırakmışlar, bakan gözleri ve dedikodu yapan dilleri davet etmişlerdi. Kocasının gençliğinin büyük bölümünde bu rolü benimsemişti. Kendini beğenmiş playboy. Kötü şöhretli fuckboy. Çapkın prens. Zararsız. İşe yaramaz. *Babasına hiç benzemiyor.* Kendine saygısı olan bir *mafya* babası onu *kaptan* olarak nasıl ciddiye alabilir?

Elyse ve Alessandro birbirlerini okşamaya ve seks açlığı çeken gençler gibi öpüşmeye başladılar. Tutkuları gerçektir. Amaçları gizliydi. Alessandro garsonlardan birini işaret etti. Bir dakika sonra masalarına bol miktarda beyaz toz ve alkol getirildi. Birkaç kadeh berrak sert likörü su gibi içti. Elyse için de birkaç bardak doldurdu. Elyse son damlasına kadar içti.

Hareketleri beceriksiz ve halsizleşirken kahkahalarının gürültülü ve iğrenç bir hal almasına izin verdiler.

Yine de oda ikisi için de dönmüyordu. Zihinleri elmas gibi berrak ve parlak kalmıştı. Alessandro Elyse'in göğsündeki bal rengi çıplak tenin üzerine ince bir beyaz madde döktü. Sonra eğilip köprücük kemiğinden göğüslerinin kabarıklığına kadar uzanan çizgiyi burnuna çekti. İşaret parmağına biraz daha pudra sürdü ve Elyse'e uzattı. Kızın dili parmağını yalamak ve emerek temizlemek için dışarı fırladı. Pudra tatsızdı. Herhangi bir acı tat ya da uyuşturucu nota taşımıyordu. Uyuşturulmuş mutluluklarının çılgın coşkusuna kapılmış iki bağımlı gibi bir kez daha öpüşmeden önce bunu birkaç kez daha yaptılar. Elyse utanmazca, ahlaksızca, sevdiği müşterisine çok özel ve kapsamlı bir kucak dansı yapan egzotik bir dansçı gibi amını Alessandro'nun kasıklarının yakınındaki sert çıkıntıya sürtmeye başladı.

Yine de kafaları hiç iyi olmadı.

Gecenin geri kalanında Elyse ve kocası bu hedonist tarzda eğlenerek görünüşte deliliğe doğru inişlerini sürdürdüler. Bu ince bir çizgide yürümekti. Açgözlüleri ve hırslıları baştan çıkaracak kadar aptalca davranmaları gerekiyordu ama en sadık destekçilerinin inancını kaybedecek kadar da aşırıya kaçamazlardı.

Gece yarısı saatleri ertesi günün şafağına doğru ilerlerken, Alessandro'nun adamları ve Benedetto'nun adamları bu usta oyunun arka planında gizleniyor, *Sverso* kalabalığı ve koridorları, tuvalet kabinleri ve özel VIP salonları arasında sessiz, görünmez gözler ve kulaklar olarak dolambaçlı yollardan ilerliyor, gizlice istihbarat topluyor, odaları okuyor ve sadık müttefikleri sahte dostlardan ayırt ediyorlardı.

Sabah güneşi bir altın ışık patlamasıyla gökyüzüne yükseldiğinde, Elyse ve Alessandro'nun dolandırıcılığının ilk perdesi tamamlanmış oldu. Birlikte, Alessandro'nun kaptanlık için uygun olmadığını kitlelere göstermişlerdi. Son birkaç saattir meyve suyu, su ve ezilmiş D vitamini tozu dışında bir şey tüketmemişlerdi ama tohumlar ekilmişti. Elyse emeklerinin meyvelerinin geri tepmeyeceğini umuyordu.

Sabah altı civarında *Sverso*'dan ayrıldılar ve uykuya yetişmek için gözleri kan çanağı ve *sersemlemiş* bir halde palazzoya döndüler. Elyse sarhoş ya da kafası güzel olmasa da, bir kulüpte bütün gece dışarıda kaldığını hiç hatırlamıyordu. Bu şey çok yorucuydu.

O öğleden sonra Elyse ve Alessandro nihayet yorgunluktan bayılmış hallerinden sıyrıldıklarında Monte ve Luca yanlarına geldi.

iyi ve kötü haberler. Hem Elyse hem de Alessandro raporu, savaş alanında durum güncellemeleri alan generaller gibi yüzlerinde gerilmiş benzer soğukkanlı, tereddütsüz ifadelerle dinlemişlerdi.

Luca yüzünü buruşturarak, "Tek bir Berlusconi bile yoktu," dedi.

Elyse kaşlarını çatı. Davetiyeler Cara ve Domenico'ya uzatılmıştı. Bu kasıtlı yokluk yüzlerine inen bir tokat gibi hissettirdi. Alessandro mırıldandı, "Lanet olası hain. Domenico konumunu herkese belli ediyor."

Monte onaylarcasına homurdandı, "*Fottuto traditore*."

Elyse'in aklından hesaplamalar geçiyordu. Berlusconi piçi muhtemelen müttefiklerinden destek toplayıp onlara karşı cephe alacaktı.

"Peki ya diğerleri?" Elyse, "Onlar nerede duruyor?" diye sordu.

Luca'dan Svizzi'lerin sessiz, tarafsız ve okunamaz bir şekilde durduklarını, yaşanan dramı kenardan izlediklerini öğrendi. Ancak De Leon'lar en azından şimdilik güvenilir olduklarını kanıtlamışlardı. Mariposa De Leon ve adamları Alessandro ve Elyse'in şüpheli davranışları konusunda çenelerini kapalı tutmakla kalmamış, onları Carlo Moretti ve Tara Trevisano'ya karşı bile savunmuşlardı.

Görünüşe göre Carlo, Tara'ya Alessandro Vitale'nin özünde hâlâ *Vincenzo Vitale'nin şımarık, dizginlenemez oğlu* olduğunu ve yeni karısının *da en az onun kadar umutsuz* göründüğünü söylemişti. Görünüşe göre Tara da ikisinin *mükemmel bir embesil* eşleşmesi olduğu yorumunu yapmıştı. Görünüşe göre, Morettiler ve Trevisanolar arasında bütün gece yeni iş anlaşmaları ve arkadan bıçaklama dedikoduları dönmüştü.

Monte ve Luca ayrıldıktan sonra Alessandro ve Elyse yine odalarında yalnız kaldılar. Birbirlerine acımasızca baktılar. Aralarından ortak, dile getirilmemiş bir düşünce geçti: Morettilerin ve Trevisanoların ihanetlerini göstermeleri hiç de uzun sürmemişti.

"En azından," dedi Alessandro, "muhalifleri saklandıkları yerden çıkardık."

"Evet."

Ona doğru beklenti dolu bir bakış fırlattı. "Sırada ne var, karıcığım?"

"Svizzileri ve De Leonları elimizde tutmalıyız," dedi Elyse, "ve Berlusconileri, Morettileri ve Trevisanoları birbirlerinin boğazına sarmanın bir yolunu bulmalıyız. Ta ki bize karşı duramayacak kadar zayıf düşene kadar."

Kocası başıyla onayladı. "Katılıyorum. Domenico ile birleşmelerine izin verilemez. Bölünmüş kalmalılar. Parçalanmış. Anlaşmazlık içinde."

"Svizziler ve De Leonlarla olan bağlarımızı sağlamlaştırmak ve güçlendirmek için çalışacağım. Kadınları aracılığıyla."

"İyi bir başlangıç gibi görünüyor," diye homurdandı Alessandro, "Diğer üç klana tuzak kurmak için büyükbabanla birlikte çalışacağım."

"Ben de yardım etmek istiyorum."

Alessandro'nun kara kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Kahverengi ve mavigri gözlerinde eğlence parıldıyordu. "Queens'te hayatımı kurtaran o iyi cerraha ne oldu? Bir şekilde değişmiş görünüyor."

Elyse sessizce, "O cerrah mafyayla evlendi," diye karşılık verdi, "ve şimdi tamamen farklı bir kadın olmak zorunda."

Elini uzatıp kızın yüzünü kavradı. "Buna içerliyor musun, *cuore mio*?"

"Ne?"

"Uyum sağlamak zorunda kalmak." "Tabii ki."

Rahatsızca yutkundu. "Anlıyorum."

Adamın eli kadının yanağından çekildi. Ona cesur bir gülümseme sundu. "Ama isteğim dışında birçok şey yapmaya zorlandım. Hayatta kalmak için. Bir kız, torun ve eş olarak. Buna alışkınım."

Alessandro biraz duraksadıktan sonra sordu: "Bir keresinde bana her zaman kızgın olacağımı söylemiştin. Hâlâ böyle mi hissediyorsun?"

"Hayır," diye yanıtladı Elyse, bu sırada kendini şaşırtarak, "Düşmanın sen olmadığını görmeye başlıyorum. Asıl savaşmam gerekenler benim huzurumu kaçıranlar. *Cosa Nostra* özgürlüğümüzü çaldı. Bunu onlara ödetmek istiyorum."

"Ama," diye hatırlattı Alessandro ona, "mafya bizim kanımızda var. *Biz Cosa Nostra'yız*."

Kayıtsızca mırıldandı. İçinde ani bir kötülük yükseldi. Elyse kendi iyiliği için mafyanın kendini içten dışa doğru yok ettiğini görmek istiyordu. Kendisine ve özellikle babasının hayatına verdiği geri dönüşü olmayan zarar, içinde derin ve vahşi bir kin biriktirmişti. Mancini'ler *babamı* mahvetmişti. Eğer Alessandro devreye girmeseydi muhtemelen onu da mahvedeceklerdi. "Dürüst olacağım Alessio, eğer bu kan banyosunun sonunda düşmanların birbirini öldürürse, tek damla gözyaşı dökmeyeceğim."

Alessandro gülümseyerek, "Ben de öyle," diye cevap verdi.

Kendine rağmen ürperdi. "Biz biraz korkutucuyuz."

"Hayır," diye düzeltti, "sen ve ben hesaba katılması gereken bir gücüz."

Elyse yine Stefano ve Mikey'yi düşündü. "Sanırım korkmaktansa korkulmak daha iyi. Çaresiz hissetmekten nefret ediyorum."

"Kendini hala çaresiz hissediyor musun, *cuore mio*?"

"Bazen."

"Seni ne korkutuyor?"

"Birçok şey."

"Bana korkularınızı anlatın, ben de onları teker teker yok edeyim."

Başını iki yana salladı. "Buna gerek yok. Bırakın kendi gücümü kendim bulayım. Korkularımınla yüzleşmek için. *Teker teker*. Sadece ben denerken yanımda durmana ihtiyacım var."

Alessandro'nun ağzı yukarı kıvrıldı. "Nasıl isterseniz." "Teşekkür ederim, Alessio."

Elyse onun gülümsemesini daha da genişleyip mutlu olana kadar öptü. Onu kollarının arasına alırken aralarında rahat bir sessizlik uzanıyordu. Ama çok geçmeden çalan telefonu huzurlarını böldü. Alessandro cevap verdi, "*Pronto*."

Konuşma ilerledikçe yüz ifadesi daha karanlık ve sıkıntılı bir hal aldı. Telefonu kapattığında Elyse, "Sorun ne?" diye sordu.

"Babam..."

"Peki ya o?" diye ısrar etti.

"Sizinle tanışmak istiyordu ama ben erteledim çünkü. *Stronzo* senin arkadaşlığına layık değil."

Tüyleri diken diken oldu. Elyse, Alessandro'nun söylemek üzere olduğu şeyi o söylemeden önce hissetmişti. Büyük olasılıkla Vincenzo Vitale bu dünyada fazla kalmayacaktı.

Alessandro, "Görünüşe göre daha fazla erteleyemeyeceğim," diye mırıldandı.

Üzüntü ve dehşet Elyse'in kalbine iki ayrı nedenden dolayı çökmüştü. Ölümcül hastalığın doğası her zaman üzücü ve dehşet verici bir olaydı ama kayınpederinin ölümü Alessandro'nun *kaptanlık* unvanını da pekiştirecekti ve bu da bambaşka bir şekilde üzücü ve dehşet verici hissettiriyordu. Kocasını şoka girmiş gibi görünüyordu. Alessandro'nun elini tutmak için uzandı.

Elyse yumuşak bir ses tonuyla, "Beni ona götür," dedi, "birlikte vedalaşabiliriz."

ELYSE VE ALESSANDRO üçe çeyrek kala babasının evine vardılar. Vitales'in atalarından kalma villası geleneksel Sicilya Barok tarzında inşa edilmişti ve dış cephesi yerel volkanik lav taşından yapılmıştı. Karı koca ana avluda yürüyorlardı. Öğleden sonra güneşinin altın rengine bürünmüş bahçe, çürümeye yüz tutmuş heykeller ve eskimiş fiskiyelerle dolu, biraz bakımsız olsa da çok güzeldi.

Eve girdiler. Siyah ve gri takım elbiseli iki yaşlı bey Elyse ve Alessandro'yu birkaç koridordan geçirdi. Uzun boylu, zayıf adam kendini Tommaso olarak tanıtırken, daha kısa boylu, iri yarı olanın adı Bernardo'ydu. Birlikte gölgeli bir odaya girdiler. Dışarıda güneş hâlâ parlıyor olsa da yatak odasının perdeleri çekiliydi. Bu durum odayı bayat, loş ve karanlık hissettiriyordu.

Havaya bir kaçınılmazlık duygusu sinmişti.

Vincenzo Vitale odanın ortasındaki dört direkli sade yatakta dinleniyordu. İnce, kırılmış saçları zayıf, iskelet gibi bir yüzü çerçeveliyordu. Elyse, Vincenzo'nun burnunun biçiminde ve çene çizgisindeki kesiklikte kocasının yüz hatlarının izlerini ve ipuçlarını gördü.

Yine de Alessandro bir sağlık ve erkeklik timsaliyken, babasının aldığı her nefes sendeleyerek ve zorlanarak geliyordu. Kanseri yaşlı *capo*'nun canlılığını tüketmiş, bedenine gerçek boyundan ve çerçevesinden daha küçük ve zayıf bir görünüm vermişti. Nefes alan bir cesetten biraz daha fazlası, solan bir kemik torbasıydı. Yaratıcısıyla buluşmayı bekleyen düşmüş bir kral.

Elyse'in kalbi, kaderin acımasız bir cilvesiyle bir şekilde onun da babası olmuş olan bu adama gitti. Ölüm nihai birleştiriciydi. Birleştirmezdi.

favorileri seçer ve seçer. Azrail, ruhlar gitmeye hazır olsa da olmasa da geldi. Kafiye ya da nedene gerek yoktu. Aile olarak kurdukları yeni bağa duyduğu saygıdan dolayı Vincenzo'nun son anlarının rahat geçmesi ve böylece hastalığının acısından kurtulması için dua etti. Elyse çoğunlukla bir bilim kadınıydı, Tanrı'ya inanan biri değildi, ama öbür dünya diye bir şey varsa, Alessandro'nun babası gibi canı bir suçlunun cehenneme gideceğinden emindi. Yaşlı herif yanmadan önce biraz huzuru hak ediyordu.

Alessandro boğazını temizledi. "*Questa è mia moglie, padre.*" *Bu benim karım, baba.*

Bitkin bir ses, "*La ragazza Graviano?*" diye mırıldandı.

Vincenzo ondan *Graviano kızı* diye bahsediyordu. Elyse öne çıktı. "Benim adım Elyse Romero. Bu buluşma çok gecikmiş gibi geliyor."

Vincenzo gözlerini açtı. Karanlık bakışları bir süre kayıp bir çocuk gibi odanın içinde gezindikten sonra Elyse'e takıldı. "Gel... yaklaş... böylece seni görebileyim."

Teredditle yatağın kenarına doğru kayd. Vincenzo homurdanarak onayladı, "*Molto bella.*" *Çok güzel.*

Alessandro'nun çenesi sıkıştı. Elyse, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Bana... elini... ver."

Alessandro sertçe itiraz etti, "*Peder!*"

Elyse kocasına güven veren bir bakış atarken, "Sorun yok," dedi. Elini Vincenzo'ya uzattı. Vincenzo elini kalın, yumrulu parmaklarının arasında sıkıca kavradı.

"Yakında," dedi kayınpederi alçak ve boğuk bir sesle, "burada olmayacağım." Elyse pişmanlıkla yutkundu. "Ben... anlıyorum."

Vincenzo onun elini bırakmadan Bernardo'ya işaret etti. Yuvarlak hatlı adam küçük kırmızı kadife bir kese çıkardı. İçinden kayınpederi, zincirine küçük bir altın madalyon iliştilmiş zarif bir altın kolye çıkardı. Madalyonun üzerinde iki kılıç arasına sarılmış sarmal bir yılan resmedilmişti. Kocasının göğsündeki dövmenin aynısıydı bu. Kolyeyi kadının avucuna bıraktı. "Bu senin için."

Ölmek üzere olan adamın hediyesini nezaketle kabul etti. "Teşekkür ederim. Bu çok güzel."

"Bu yadigâr Vitale ailesinin armasını taşıyor," diye açıkladı Vincenzo. "Artık bizden birisin."

Sözlerinin sonucu göğsünde ağır bir his bıraktı ama Elyse yüzünü gülümsemeye zorladı. "Vitale adını korumak için elimden geleni yapacağım."

"Alessandro'nun başarısız olmasına izin vermemelisin," dedi Vincenzo endişeyle, "klanımız çökmemeli. Yapılacak çok şey var. O bu göreve uygun değil."
_"

Elyse kısmen onu rahatlatmak, kısmen de uyarmak için adamın soğuk ve nemli ellerini sıktı. Yumuşak ama kararlı bir sesle araya girdi: "Alessandro senin oğlun, değil mi? Ona güveniyor olmalısın. İnandığımı biliyorum."

Vincenzo'nun koyu kahverengi gözleri düz ve dar yarıklar halinde gerildi. Sözünün kesilmesinden ya da azarlanmaktan hoşlanmadığı belliydi. "Haddini bil, nuora." *Gelin.*

"Karıma saygı göster," diye hırladı Alessandro, "yoksa."

Vincenzo oğluna alaycı bir gülümseme fırlattı. "*O cosa? Mi ucciderai?*"

Alessandro ceketinin içine uzanarak Beretta'sını kılıfından çıkardı. Silahı yakındaki bir masanın üzerine koydu ve parmağını tetikten çekmeden namluyu babasına doğrulttu. "Beni kışkırtma."

Tommaso ve Bernardo hemen tabancalarını Alessandro'ya doğrulttular.

Elyse elini Vincenzo'dan yavaşça geri çekti. Kolyeyi kıpkırmızı kesesine geri koydu ve cebine soktu. Soğuk bir ifadeyle, "*Yeter* beyler. Testosterondaki bu artış başımı ağrıtıyor. Biraz saygı gösterin. Ölüm döşeğinde bir adam var. Silahlarınızı indirin."

Alessandro isteksizce, kaşlarını çatarak kadının istediğini yaptı ve Beretta'sını kılıfına geri soktu. Tommaso ve Bernardo da yavaş ve temkinli hareketlerle onu takip ettiler. Vincenzo, "Kadınlarınızın erkeklerin önünde konuşmasına böyle mi izin veriyorsunuz?" diye söylendi.

Alessandro, "Elyse Carmen değil," diye karşılık verdi, "karıma senin kendi karına davrandığın gibi davranmaya niyetim yok."

Kocasının yorumu Tommaso ve Bernardo arasında ortak bir tedirginlik ifadesine yol açtı. Elyse, Vincenzo ve Carmen hakkında ne gibi sırlar sakladıklarını merak ediyordu.

Vincenzo, "Bu arada üvey anneni nereye götürdün?" diye sordu.

"Salemi."

"Peki ya Valentina?"

"Carmen'le, tabii ki."

Vincenzo zayıfça iç çekti, "Bir anne-kız buluşması. İç açıcı. Yaşlı yarasa onları senin için mi koruyor?"

"Malina'ya saygısızlık etme. O aileden biri."

Malina onlara Valentina'yı Palermo'dan uzaklaştırmalarını tavsiye etmişti. Hizmetçi üvey kız kardeşinin çok fazla joker olacağını düşünüyordu ve Elyse de ona tüm kalbiyle katılıyordu. Valentina, Alessandro'yu çok iyi tanıyordu ve bu nedenle planları kök salmadan önce fark edebilirdi.

"Ben öldüğümde onları öldürmeye niyetli misin?" Vincenzo hiç düşünmeden sordu. "Bu onlara bağlı," diye tükürdü Alessandro, "ve ne kadar kızdıklarına beni uzaklaştır."

Vincenzo gözlerini kapattı. Enerjisi tükenmiş gibiydi. "Keşke ölen sen olsaydın. Renata değil. *Sei una delusione per me, figlio mio, in ogni modo.*"

Renata kimdi? Daha sonra ele alınacak bir soru olduğu kesindi. Elyse gözlerini kocasına çevirdi. Zeytin rengi teni öfkeden solmuştu.

"*Il sentimento,*" dedi Alessandro soğuk bir sesle, "*è reciproco.*"

Elyse kocasının yanına dönerek omzuna dengeleyici bir el koydu. Gerginlik tüm vücudunu sarmıştı. Alessandro ile babası arasındaki husumetin ateş gibi kaydığını hissedebiliyordu. Elyse bir şeyler söylemek, bir şeyler yapmak, bu kaynayan fırtınayı yatıştırmaya yardımcı olabilecek herhangi bir şey yapmak istiyordu ama müdahale etmek ona düşmezdi. Alessandro'nun babasıyla olan geçmişi affedilmez kinlerle dolu görünüyordu ve bu konuda bildiği az şey de çok değişken ve çarpıktı. Yine de kocasının ömür boyu pişmanlık içinde yaşamasını istemiyordu. Vincenzo'nun zamanı çok kısıtlıydı. Kan kandı. Alessandro'nun babasıyla geçirdiği her an sayılı gibiydi. Her kelime son sözleri olabilirdi.

"Belki de vedalaşıp ayrılmalıyız," diye önerdi Elyse, "babanın muhtemelen... dinlenmeye ihtiyacı var."

Alessandro'nun yumrukları iki yanında sıkılmıştı. Kendini sakinleştirmek istercesine derin ve titrek bir nefes aldı. "Beni onunla bir dakika yalnız bırakabilir misiniz?"

"Tabii ki."

Alessandro'yu beklemek için Tomasso ve Bernardo'yu koridora kadar takip etti. Kapıyı arkalarından kapattılar. Üçü ayakta dururken

duvarın diğer tarafından bağırışlar ya da silah sesleri gelmiyordu. Elyse bunu iyiye işaret olarak kabul etti.

Kocas1 on dakika sonra ortaya çıktı. Elyse'in alarm seviyesi Alessandro'yu görünce yükseldi. Ağzı gergindi ve gözlerinde hiç parıltı yoktu. Hiç de iyi görünmüyordu. Kocasıyla babası arasında böyle bir tepkiyi gerektirecek ne geçmiş olabileceğini merak etti.

"Gitmeliyiz," diye mırıldandı Alessandro nefesinin altından, "daha fazla kalırsam, hastalığı onu ele geçirmeden önce o adamın kafatasına bir kurşun sıkacağım."

Alessandro arabayla eve dönerken Elyse'in elini ölüm gibi sıkıca tuttu. Tek kelime etmedi. Kadın da ona baskı yapmadı. Elyse artık Alessandro'yu kocasının ona açılmadan önce kendi içine kapanmak için zamana ihtiyacı olduğunu bilecek kadar iyi anlıyordu.

Palazzo'ya geri döndüklerinde, Alessandro onu odalarına sürükledi, kapıyı çarparak kapattı ve tek kelime etmeden kilitledi. Hızla, aceleyle onu kollarının arasına aldı. Alessandro kırık bir sesle fısıldadı: "Sana ihtiyacım var."

Elyse'in bakışları yumuşadı. Kalbi onun için acıyordu. O da soyunmaya başladı.

"Beni al o zaman," diye mırıldandı, "ve unutmana yardım etmeme izin ver."

Elyse'in krem rengi bluzu ve yüksek belli pantolonunun ipek ve keten hışırtısı içinde kıvrımlarından aşağıya doğru kayması uzun sürmedi. Alessandro'nun önünde dururken sütyeni ve külotu üzerinde kalmıştı. Altın sarısı bir ten ve yemyeşil bir kadınlık. Adam karanlık, ateşli gözlerle onu izledi. O da soyunmaya başladı. Elyse ona doğru yürüdü, kollarını geniş omuzlarına doladı ve onu öpmek için ayak parmaklarının ucuna kadar yükseldi. Alessandro'nun dudakları onun dudaklarını yakaladı ve çaresizce bir kurtuluş, bir teselli arayışına girdi. Elyse kocasına duyduğu sevgi ve şefkatin tüm korlarını öpücüklerinde birleştirdi.

Alessandro'nun üzüntülerini, ıstırabını kısa bir süreliğine de olsa kovalamak, ikisini de nefes nefese bir kaybolmuşluk ve bulunmuşluk haline doğru tüm gücüyle itmek istiyordu. Alessandro, elleri Elyse'in neredeyse çıplak vücudunda bir aşağı bir yukarı gezinirken zevkle inledi. Elyse bir an sonra ellerini çekerek boynu, göğsü ve karnı boyunca bir yol açtı. Dudakları adamın sikiyle aynı hizaya gelene kadar dizlerinin üzerine çöktü, *çöktü*, çöktü. Ağır şaftı kalınlaştı ve canlı bir şekilde seğirdi. Elyse uzun, koyu kirpiklerle çerçevelenmiş iri yeşil gözleriyle Alessandro'ya baktı.

"Sert ve hızlı mı?" diye sordu boğuk bir sesle. "Ya da yumuşak ve yavaş?"

Alessandro'nun parmakları saçlarına dolandı, koyu renk saç tellerini sıkıca, sahiplenerek avuçlarının içine aldı.

Kocas1 ihtiyaçtan nefesi kesildi, "Her şeyi, *cuore mio*. Hepsini istiyorum."

Elyse'in dudakları kızarmış, yuvarlak ucun etrafında kapandı. Alessandro inledi ve kendini Elyse'in ağzının daha derinlerine itti. Kadın onu içine çekti. Dili onun sert, katı uzunluğu boyunca dairesel, girdaplı hareketlerle ilerleyerek onu daha yüksek ve daha yüksek heyecan seviyelerine çıkardı. İri elleri başının her iki yanında sabitlenmiş, ağzını ciddiyetle sikmeye başlamıştı. Sert, derin, hızlı. Adamın güçlü itişinin etkisiyle gözleri yaşardı. Adamın sikinin başı boğazının arkasına çarpmasına rağmen onu bütün olarak yutamıyordu.

Şaftı yaklaşan bir dorukla zonklamaya başladığında ağzından çekildi. Elyse sutyenin kopçasını karıştırdı, külotunu çıkardı ve iç çamaşırlarını bir kenara fırlattı. Alessandro damarlı, zonklayan sikine bir prezervatif geçirdi ve Elyse'i yatağın kenarına, göğüsleri şilteye yapışmış ve kıcı havada olacak şekilde atmaya başladı. Onu arkadan kavradı, kaltağına binmeye hazır bir canavarın tüm hevesiyle sikini amına yerleştirdi.

Alessandro onun içine girdiğinde bir saniye bile geçmemişti. Elyse, Alessandro'nun iri shaftı duvarlarını yararken, seksi Alessandro'nun büyüklüğüne uyum sağlamak için gerilmeye ve zorlanmaya zorlanırken nefes nefese kaldı ve inledi. Alessandro birkaç dakika boyunca onu bu kaba, gergin şekilde dövdü, homurdandı, nefes nefese kaldı ve kulağına kirli, şeytani İtalyanca mırıldandı.

"*Sei mia, mia, mia, da amare, scopare, adorare con il mio cazzo...*"

"Alessio!" diye inledi zihni mutlulukla dönerken, "*oh, Dios, oh, Dios...*"

Sonra, Alessandro Elyse'nin ağzından kendini çeker çekmez, bir kez daha Elyse'nin içinden çıktı ve yüzünü ona dönmesi için onu çevirdi. Onu yataktan kaldırdı, bacakları beline dolanırken ve kolları omuzlarına dolanırken kolları uyluklarının altında dolanıyordu. Alessandro tekrar onun içine girdi.

Kız havada çaresiz bir bez bebek gibi ona tutunurken, onu eskisinden daha da sert ve derin sikmek için ayağına kalktı. Adamın giriş açısı keskin ve dikti ve adam kızın içine girip çıkarken kızın klitorisi adamın alt karnına sürtünmeye devam ediyordu. Ağır, sert nefesler ve en mahrem etlerinin tekrar tekrar bir araya geldiğı ıslak tokat sesleri odada yankılandı.

Zamanla, Alessandro Elyse'i yatağına geri yatırdı. Onun üstüne tırmandı ve eski güzel misyoner pozisyonunda tekrar içeri girdi.

"Seni becermek için en sevdiğim yol bu," diye homurdandı Alessandro, siki daha yavaş, daha şehvetli hareketlerle kızın içine girip çıkarken.

"Neden?" Elyse bir şehvet bulutu içinde nefesini tuttu. Onu öpmek için eğildi.

"Çünkü."

"Söyle bana," diye yalvardı adam klitorisini parmaklamak için vücutlarının arasına uzanırken.

Başparmağının her hareketi ve sikinin her pistonuyla birlikte kadının zevki de artıyordu.

"Buradan," diye mırıldandı Alessandro yarı baygın bir ifadeyle, "seni deliliğe sürükleyen ben olduğumu *bilerek* nefeslerinin hızlanışını ve gözlerinin ihtiyaçtan yanışını izleyebilirim."

"Haklısın," diye fısıldadı Elyse, "senin için deli oluyorum."

"*Dio*," diye küfretti usulca, "seninle tanışana kadar nasıl bir adam olmak istediğimi bilmiyordum."

Vücudu onun itişlerine göre sarsılmaya devam ederken yavaş, kararsız bir kıkırdama çıkardı. Elyse'in içinde ezici bir sevgi ve neşe dalgası kabarmıştı ama bu kadar güçlü duyguları onunla paylaşacak cesareti yoktu. Bu sadece ilişkilerini daha da bulandırırды ve riskler zaten çok yüksekti. Ya planları gerçekleşmeden önce ölürse? Elyse kalbinin böyle bir trajediyi atlatıp atlatamayacağını bilmiyordu. En azından kendini yeniden bütün hissedebileceği bir şekilde.

"Elyse, "Ben olsam da olmasam da yolunu bulacaktın," diye mırıldandı.

Dalan siki tatlı, durgun bir ritimle yavaşlarken, kendini kadının kılıfına santim santim sokup çıkarıyordu. Zevk, dünyanın en güçlü kafası gibi vücudunu sarıyor ve açıyordu. Mutluluk damarlarında şarkı söylüyordu.

"*Hayır, cuore mio*, hayatım boyunca kayboldum," dedi Alessandro, "ama artık böyle hissetmiyorum. Çünkü yanımda sen varsın."

Elleri bir öpücük daha almak için Alessio'nun yüzüne uzandı. "Senden ayrılmak isteyip istemediğimi bilmiyorum Alessio, buna dayanabilir miyim bilmiyorum," diye itiraf etti.

İtirafı onu çok etkilemiş gibiydi. Kahverengi ve mavi-gri gözleri daha önce hiç tanık olmadığı kadar güzel, nefes kesici bir duyguyla dolup taşıyordu. Alessandro onu yeni bir güçle becermeye başladı, *itiyor, itiyor*, sanki daha hızlı bir tempoda *itiyordu*

tutkusunu kontrol edemiyordu. Elyse kısa sürede çözöldü, doruk noktası bir süpernova gibi çekirdeğinden patladı. Çaresizlik içinde haykırdı. Amcığı kocasının sikini sıkı, kavrayıcı kasılmalarla sağdı ve Alessandro hızla inledi, titredi ve sevişme seansları sırasında onun geçirdiğini gördüğü en uzun ve en yoğun orgazmlardan birinde boşaldı.

Dakikalar sonra, sikiş sonrası ihtişamlı bir yığın halinde birlikte uzandılar, tenleri ter ve seksten güzelce kayganlaşmıştı, zihinleri mutluluktan bulanıktı, kalpleri mükemmel bir uyum içinde atıyordu. Bir süre uyukladılar. Uyandıklarında Elyse ve Alessandro birlikte duşa girdiler ve biraz daha seviştiler. Sert ve hızlı. Sonra yavaş ve tatlı. Karı koca birbirlerini sabun ve suyla yıkadıklarında oyunları devam etti. Daha sonra, Alessandro ıslak, buharlı kabinde dizlerinin üzerine çöktü ve o gün dördüncü kez parçalanana kadar ağzı, dili ve parmaklarıyla amcığıyla tekrar tekrar sevişti. Amcığı lezzetli bir şekilde çiğ ve kötü bir şekilde aşırı kullanılmış hissediyordu ve kalbi hiç bu kadar dolu hissetmemişti.

Elyse ve Alessandro banyodan çıktıklarında Elyse kocasına doğru yürüdü ve kollarını arkadan beline dolayarak yanağını şefkatle sırtına bastırdı. Sesi onun dokunuşuyla mutlu bir şekilde gürledi, "*Cuore mio...*"

Alessandro'nun morali şu anda biraz düzelmiş görünüyordu. Ona yaklaşmak için iyi bir zaman olduğunu hissetti. Elyse kendini başka hiçbir insana bu kadar yakın hissetmemişti ve aptalca ama yine de yakınlaşmak istiyordu. Elyse onun beynine girmeyi, kalbini öğrenmeyi arzuluyordu, böylece gelecek zor zamanlar için ona nasıl güç aşılayacağını bilecekti.

"Alessio?" "Ne oldu?"

Elyse ona daha sıkı sarıldı. "Özür dilerim." "Ne için?" diye sordu.

"Baban."

Elyse saatler önce Vincezo Vitale ile yaptıkları çalkantılı görüşmeyi düşündü. Kayınpederi son günlerinde bile kin ve küçümseme doluydu. Suç dolu bir hayat onu ölüm karşısında yumuşatamayacak kadar sertleştirmişti. Vincenzo gibi bir babanın oğlu olmak Alessandro için kolay olamazdı.

"Üzölme. Umarım yakında ölür. *Acı çekerek*. Ve pişmanlık dolu."

Yüzünü buruşturdu. "Duygularınız... anlaşılabilir. O sevmesi kolay bir adam değil."

Elyse babasını düşündü. Robbie Romero son derece kusurlu bir adamdı ama özünde kötü ya da nefret dolu bir insan değildi. Onu her zaman sevmiş ve ona elinden geldiğince iyi bakmıştı. Kocasının aksine Elyse, zamanı geldiğinde babasını derinden özleyeceğini biliyordu. Koma halindeki babasının fişini henüz çekmemiş olmasının nedeni de buydu. Akli onun büyük olasılıkla bir daha uyanmayacağını bilse de kalbi onu bırakmaya hazır değildi. *Familia* hayatlarıyla ilgili her şeyi belirliyor gibiydi. *Aile*.

Tereddütle, "Size başka bir şey sorabilir miyim?" diye sordu.

Alessandro dönüp ona baktı, kaşları merakla çatılırken elleri kalçalarının üzerine düştü. "Seni rahatsız eden ne?"

Elyse beceriksiz bir tavırla söze başladı, "Bugün babanla... adında biri hakkında konuşuyordun. Renata."

Kahverengi ve mavi-gri gözlerini hüznün doldurdu. Hiçbir şey söylemedi. "Kimdi o?"

Kocası daha da içine kapanmış gibiydi. Elyse tekrar sordu, "Alessio?"

Birkaç saniye daha geçti. Elyse'in Renata hakkındaki sorusu artık doğrulamayı umduğu bir teoriye dönüşmüştü, "O senin annen miydi?"

"Sî."

Elyse'in kalbi bir kez, iki kez ve sonra Alessandro'nun yanıtı zincirleme bir ifşaat reaksiyonu başlattığında daha ağır ve daha ağır vuruşlarla çarptı. Renata, şüphelenildiği gibi kocasının annesiydi. Kadın ölmüştü ve belli ki ölümü hem kocası hem de babası için hâlâ hassas bir noktaydı. Öyle ki Vincenzo Vitale karısının ölümünden duyduğu acıyı oğullarına saldırmak için kullanmıştı.

Kayınpederi zalim bir *hijo de puta* idi.

Elyse şimdi Alessandro'nun acısını daha derinden anladığını hissediyor ve bu yüzden onu daha çok seviyordu. Kocasıyla arasındaki kederli boşluğu kapatmak için öne doğru ilerledi, iki kolunu Alessandro'nun beline dolayarak onu kucakladı ve başını Alessandro'nun göğsüne yasladı. Alessandro'nun kolları da karşılık olarak ona sarıldı ve küçük bedenini kocasının iri gövdesine, her ikisi için de ikinci bir doğa gibi hissettirmeye başlayan bir şekilde sardı. Kocası, babasıyla yaptıkları ziyaretten sonra çok yenilmiş görünüyordu.

Annesi için çok üzgün görünüyordu. Elyse ona biraz teselli vermek istedi, sevişmenin sağlayabileceğinden daha sessiz bir teselli.

"*Bunu, hepsini* birlikte atlatacağız," diye mırıldandı. "Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu usulca.

Gözlerinde bir şüphe gölgesi titreşti. Elyse ona güvence verdi: "Sen ve ben imkânsızın üstesinden gelmenin bir yolunu bulacağız. Ben kolay pes eden biri değilim. Sen de öyle. Biz teslim olmayı reddettiğimiz sürece düşmanlarımız bizi yenemez."

"Ama ben babam değilim," diye homurdandı ağzını düz bir çizgiye bastırırken. "Herkes denediğim anda her şeyi berbat edeceğime inanıyor. Boğazımı kesmeye ve tacımı çalmaya hazırlar."

Elyse'in ifadesi hafifçe karardı. Kocasının çekingenliğini hissetmişti. Alessandro onun babası değildi ve aralarındaki farklılıkların kendisini aşağı kıldığını düşünüyordu. *Kaptan* olarak liderlik etmek için fazla kusurluydu. Ancak kocasının göremediği şey, sözde zayıflıklarının içindeki güçlü yanlardı. Bunlar onu soğukkanlı bir canavar değil, insan yapıyordu. Vincenzo gibi.

"Sanırım bu iyi bir şey." "Öyle mi?"

"Kesinlikle."

Alessandro ikna olmamış bir şekilde kaşlarını çattı. "Ne yazık ki bana hayran olan tek kişi sen olabilirsin."

Elyse ona sevgi dolu bir ilgiyle baktı. "Dışarı çıktığımda ikinizin ne konuştuğunu bana söyleyebilir misin?"

İçini çekti, "Söylemek istemiyorum."

"O zaman," diye cevap verdi, "hiçbir şey paylaşmak zorunda değilsin."

Alessandro'nun gözleri biraz daha büyüdü. "Bu konuda beni zorlamayacak mısın?"

"Hayır," dedi Elyse, "ama ben senin için buradayım. Bana ihtiyacın olursa."

Alessandro yüzünü eğerek başının üstüne bir öpücük kondurdu. Onu daha sıkı tuttu ve sert bir sesle, "Teşekkür ederim karıcığım," dedi.

Elyse ve Alessandro kısa bir süre sonra yollarını ayırdı. Gerçi isteyerek değil. Zorunluluktan ayrılmışlardı. Alessandro o akşam Aberto De León ile buluşmak için plan yapmıştı. Berlusconi, Morettilerin ve Trevisanların iştahını kabartacak yeni bir iş teklifini tartışacaklardı. Teklif özünde, fırsat kılığına sokulmuş bir fare kapanı, kana susamış üç farenin uğruna kavga edeceği büyük bir peynir bloğuydu.

Bu arada Elyse de kendi planlarını yapmıştı. Büyükbabasını çok küçük ve samimi bir akşam yemeğine davet etti. Elyse'in asıl amacı, planlarının iyiliği için büyükbabasıyla daha yakın bir ilişki geliştirmektir, ama gerçekte, Benedetto Graviano ile gerçekten bağ kurmak isteyen küçük, gizli bir parçası kalmıştı. Ne de olsa kan kandı.

Elyse ayrıca, Benedetto ile iletişim kurmasına yardımcı olacak güvenilir bir çevirmene ihtiyaç duyulduğu bahanesiyle Mariposa De León'a da bir davetiye gönderdi; oysa gerçekte kara gözlü kıızı kendi davalarına çekmek istiyordu.

Elyse, aşçıları *Signora Bianchi*'ye konuklarının en sevdiği yemeklerden oluşan tam kapsamlı bir İtalyan yemeği hazırlaması talimatını verdi. Benedetto için sardalya, yabancı rezene, çam fıstığı, safran ve zeytinyağı ile servis edilen rustik ve güçlü bir makarna yemeği olan makarna *con le sarde*. Mariposa için ise pesce *spada alla ghiotta* ya da domates, zeytin, kapari, kuru üzüm ve hamsi yatağı üzerine serilmiş kalın, etli kılıç balığı biftekleri.

Akşam saat dokuz civarında, Benedetto dört adamıyla birlikte ilk gelen oldu. Mariposa daha sonra iki korumasıyla geldi. Hepsi de sarayın lüks yemek salonundaki uzun maun masaya oturdular.

Elyse konuklarını sıcak bir gülümsemeyle karşılayarak, "Bu akşam bana katıldığınız için çok teşekkür ederim," dedi.

Mariposa gözlerinde küstah bir parıltıyla öksürdü. "Başka seçeneğim yoktu. Beni *babam* zorladı."

Elyse genç kadının önünde hemen boyun eğdi. "Yine de sizi evimde ağırlamak bir zevk. Bildiğiniz gibi İtalyancam hâlâ ilerleme aşamasında. Bu geceki yardımınız için gerçekten minnettarım."

Bu Mariposa'nın hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. Sırıttı ve elindeki şarap kadehini Elyse'e doğru eğdi. "O zevk bana ait. *Alla selam!*"

Benedetto kadehini kaldırdı ve "*Alla salute!*" diyerek kadeh kaldırdı.

Elyse de onlara katılmak için kadehini kaldırdı. "*Alla selam!*"

Hizmetçilerden biri *mezeleri* getirdi. Patlıcan ve ahtapotlu oluşan, zeytinyağı, domates sosu, kereviz, zeytin ve kapari ile tatlandırılmış, tatlı ve ekşi *agrodolce* soslu klasik bir Sicilya başlangıç yemeği olan *caponata* servis edildi. Herkes yemeye başladı.

Benedetto Elyse'e baktı. "*Hai gli occhi di Gianna.*"

Mariposa sıkılmış bir ses tonuyla, "Annenin gözlerine sahip olduğunu söylüyor," diye tercüme etti.

Elyse onaylarcasına başını salladı. "Evet, sanırım Alessandro daha önce bana bundan bahsetmişti."

Sırada *primi* vardı. Benedetto'nun *makarna con le sarde*'si. Elyse büyükbabasına gülümsedi. "Bunun en sevdiğin yemek olduğunu duydum."

Makarnadan büyük bir ısırık aldı ve onaylarcasına homurdandı, "*Sei una ragazza premurosa. Gel Gianna.*"

"Büyükbaban düşünceli olduğun için seni övüyor. Tıpkı annen gibi," diye ekledi Mariposa.

Elyse genç kadına, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Büyükbabamdan bana annem hakkında biraz daha bilgi vermesini isteyebilir misiniz?"

Alessandro bir keresinde Gianna'nın büyükbabasının en sevdiği çocuğu olduğunu iddia etmişti. Elbette Elyse annesini bir insan olarak çok merak ediyordu ama her şeyden çok Benedetto'nun Gianna'yı neden bu kadar çok sevdiğini anlamak istiyordu. Bu ona büyükbabasının bir kızda ve torunda nelere değer verdiği konusunda daha fazla fikir verecek, böylece Benedetto'nun gözüne girebilmek için kendini Gianna'ya benzetebilecekti.

Mariposa dileklerini Benedetto'ya ilettikten sonra, kırılmış yüzü üzüntüyle karardı ama Elyse'in isteğini reddetmedi. Elyse sonraki on dakika içinde annesi hakkında hayatı boyunca öğrenmediği kadar çok şey öğrendi. Büyükbabası Gianna'yla ilgili anılarını Elyse'e anlatırken, Elyse kendini hüzünlü bir masal dinleyen bir çocuk gibi hissetti.

Benedetto'ya göre, Gianna utangaç, tatlı bir çocukken utangaç, tatlı bir kadına dönüşmüştü. Asla öfkelenmezdi. Asla sorun çıkarmazdı. Ailesinin ihtiyaçlarını her zaman kendi ihtiyaçlarının önünde tutmuş. Gianna müziği de çok severdi. Çok yetenekli bir piyanistti. Chopin ve Vivaldi favorileriydi. Hayatı boyunca Gianna itaatkâr bir kız olmuştu.

Hizmetçi *secondo* ile yeniden ortaya çıktı ve Benedetto'nun hikaye anlatımının akışı Mariposa'nın *pesce spada alla ghiotta*'sı ile aniden bozuldu.

Elyse alaycı bir bakışla Mariposa'ya, "Bu senin için," dedi.

Elyse'in düşünceleri hâlâ büyükbabasının ona annesi hakkında anlattığı hikâyelerle meşguldü. İtaatkâr. İtaatkâr. Erdemli. Bunlar Benedetto'nun Gianna'da saydığı özelliklerdi. Annesi mafyadaki bir adam için mükemmel bir kadına benziyordu. Elyse aynı niteliklere sahip değildi. Yine de Elyse büyükbabasını her yönden annesinin kızı olduğuna ikna etmeye niyetliydi.

Mariposa *pesce spada alla ghiotta*'ya zehirli olabilirmiş gibi bakarken dudaklarını büzdü. "Büyükbaban haklıydı. Bu gece *çok* düşünceli davranıyorsun. *Ama neden?* Merak ediyorum."

Elyse masumca başını eğdi. "Şüpheli görünüyorsun."

Mariposa homurdandı. "Çünkü ben şüpheliyim! Benden ne istiyorsun?"

"Arkadaşlık."

"Sadakatim karşılıksız değildir."

"Sizden hiçbir şeyi bedavaya yapmanızı beklemiyorum. Yaptığına değmesini sağlamaya niyetliyim."

Mariposa'nın gözleri ilgiyle parladı. "Nasıl?"

Elyse nazikçe, "Biraz daha konuşalım. Özel olarak. Yarın atış poligonuna gideceğim. Bana katılmak ister misin?"

Mariposa'nın kara kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Artık silah mı kullanıyorsun?"

"Bir ateşli silahı nasıl kullanacağımı öğrenmenin akıllıca olacağını düşündüm," diye açıkladı Elyse, "özellikle de partinizde olanlardan sonra."

"*Bene, bene, bene!* İlgimi çektin," diye mırıldandı Mariposa kısık bir sesle, "Yarın sırf benden daha iyi bir nişancı olup olmadığını görmek için gideceğim!"

Bu sırada, likörle nemlendirilmiş ve ricotta peyniri ve şekerlenmiş meyve ile katmanlandırılmış yuvarlak bir sünger kek olan *cassata siciliana* servis edildi.

Elyse gecenin geri kalanını büyükbabasını etkilemek için elinden gelenin en iyisini yaparak geçirdi; saygılı, itaatkâr ve erdemli bir torun rolü oynadı. Çabalarının başarılı olup olmadığını söyleyemiyordu. Benedetto anlaşılması zor bir adamdı. Büyükbabası ona düğündeki ilk karşılaşmalarında olduğundan daha fazla ısınmış görünmüyordu ama sonunda Mariposa'dan hafta sonu planlarını kontrol etmesini istedi.

"Seni villasına davet ediyor," dedi Mariposa, "satranç oynamak için." Elyse şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Satranç mı?"

"Evet, satranç."

"Ah." Elyse genç kızlığından beri bu oyunu oynamamıştı.

"Büyükbaban bana eskiden annenle oynadığını söyledi," diye devam etti Mariposa, "şimdi de seninle oynamak istiyor."

Oyunun kurallarını zar zor hatırlıyordu ama-

"Elyse içten bir gülümsemeyle, "Lütfen büyükbabama onunla oynamayı çok istediğimi söyleyin," diye karşılık verdi.

OceanofPDF.com

O AKŞAM Elyse'in tüm konukları gittikten ve Alessandro palazzoya döndükten sonra, karı koca yatak odalarının sessiz karanlığında birlikte uzandılar. Saat gece yarısını çoktan geçmişti.

"Toplantın nasıl geçti?" Elyse, Alessandro'ya sokulurken sordu.

"Umduğumuz kadar iyi," diye cevap verdi kolunu ona doladığında. Parmakları kızın saçlarına dolandı, koyu renkli, ipeksi telleri hoş ve yatıştırıcı bir şekilde sevgiyle taradı. "Aberto, Domenico ve Carlo'yu alt etmeye hazır görünüyor ama Trevisano'lara dokunmak istemiyor."

"Neden?"

"Yaklaşan bölgesel seçimlerde birkaç sandalyeye hile karıştırmak için birlikte çalışıyorlar."

"Anlıyorum."

Düşünceleri geçmişe doğru hızla ilerledi. Alessandro'nun ilk kavgalarındaki hararetli sözleri aklından geçti. *Hepimiz para ve güç tarafından yönetiliyoruz. Yolsuzluk her yerdeydi ve ne yazık ki siyaset ve suç, daha zengin olmak ve nüfuzlarını artırmak için genellikle el ele çalışıyordu. Asil bir dava diye bir şey yoktur.*

Elyse, "Bu tür anlaşmalar mafya ile hükümet arasında sık sık olur mu?" diye sordu.

"Düşündüğünden daha sık."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Pek çok açıdan karşılıklı fayda sağlayan bir ortaklık bu. Biz onların çıkarlarını koruyoruz, onlar da bizimkileri koruyor."

"Boktan bir ortak yaşam," diye mırıldandı belli belirsiz. "Ne?"

Elyse başını salladı. "Hiçbir şey."

Mafya, yasal ama yozlaşmış kurumlardan çok da farklı değildir. Bir şeyin yasal olması onu iyi ya da doğru yapmıyordu. Elyse ahlaki pusulasının bir kez daha döndüğünü hissetti. Zamanın başlangıcından beri, dünyanın her köşesinde, zengin ve güçlü azınlık ezilen çoğunluğun sırtından sürekli kazanç sağlamıştı. Ama suçlular, yasaları yazanlar olduklarında artık suçlu değillerdi.

Diğer taraftan, yasalar genellikle en çok korunmaya ihtiyacı olanları korumakta başarısız oluyordu. Bu da bir tür yozlaşmaydı. Özellikle de insanlar kalpsiz pislikler olmayı seçtiklerinde. Amerika'ya döndüğünde Elyse, acil serviste hayat kurtarıcı prosedürlerden geri çevrilen kritik durumdaki, ölmek üzere olan hastaları bizzat görmüştü. Bu yasal değildi ama sinsice yapılıyordu. Bunun nedeni bazı hastaların yoksul ve güçsüz olmasıydı. Tıbbi faturaları karşılayamıyorlardı, bu nedenle kimse onlara yardım edecek kadar umursamıyordu.

Üzerine bir ağırlık çöktü. Bu noktada hangi takım için oynadığı önemli değildi. Yasal ya da değil. Mafya ya da değil. Her şeyde ve herkeste çirkinlik unsurları vardı -bazılarında diğerlerinden daha fazla elbette- ama uygar toplumun parlak cılasının altında her zaman karanlık gizleniyordu.

Elyse'in kararlılığı bir parça daha sertleşti. Belki de günün sonunda önemli olan tek şey hayatta kalmaktı. Karanlıkta bile parlaklığını korumanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Elbette, bu pisliğin içinde ona yenik düşmeden de yaşayabilirdi. Elyse geceleri uyumasına yardımcı olması için bu inanca, bu sembolik kapı kilitlerine tutunmayı seçti. Bazen yarı gerçekler ve neredeyse yalanlar kişinin akıl sağlığı için gerekliydi.

"Yani," dedi Elyse, "Trevisanolar bu işin dışında. Şimdilik."

"Evet," diye onayladı, "şimdilik. Bir sonraki hamlemizi yapmadan önce Svizzilerin nerede durduğunu belirlememiz gerekecek."

"Antonia Svizzi'ye ulaşacağım. Malina bana onun klanlarında iyi bağlantıları olduğunu söyledi."

"Grazie."

Planları çoktan başlamıştı. Geri dönüş olmayacaktı. İnsanlar ölecekti. Bir katil ve suçlu olacaktı. Çok

Mancini'lerin onu ve babasını avladığı gibi, şimdi de kocasının düşmanlarını hedef alacaktı. Ani bir şok geçirdi.

"Ellerimiz kana bulanacak," diye fısıldadı Elyse, "Bunun yapılması gerektiğini biliyorum ama..."

"Onların kanı bizimkinden daha iyidir," diye hatırlattı kocası ona. "Evet," diye tereddütle onayladı Elyse, "onlar bizden daha iyi."

Artık doğru ya da yanlış a yer yoktu. Hayatta kalmaları ve güvenlikleri, son zamanlarda yaptığı seçimlerde nihai belirleyici faktör haline gelmişti. Alessandro'nun sesi endişe ağını yardı, "Büyükbaban ve Mariposa ile akşam yemeğin nasıl geçti?"

"Oldukça iyi, sanırım." Alessandro'ya atış poligonunda Mariposa ile buluşma planlarını ve Benedetto ile satranç randevusunu anlatmaya devam etti.

Alessandro homurdandı, "Ben yanında olmadığım zamanlarda Monte ve Luca'yı getir. *Her yere*. Büyükbabanın evine bile. Anlaşıldı mı?"

Elyse alaycı bir ifadeyle kocasına baktı. "Hep öyle yapıyorum. Onlar kapının dışında pusuya yatmadan artık tuvalete bile gidemiyorum."

Alessandro bir kaşını kaldırdı. "Demek ki işlerini düzgün yapıyorlar."

Aralarındaki ruh hali hafifçe aydınlanırken karanlık düşünceleri dağıldı. Onu öptü ve "Senden tekrar kaçmaya çalışacağımdan mı korkuyorsun?" diye takıldı.

Elyse'in üzerine yuvarlanarak onu vücudunun altına hapsetti ve dikkatle ona baktı. "Seni kaybetmekten hep korkuyorum ama hangisi daha kötü olurdu bilmiyorum. Beni kendi isteğinle terk etmen mi? Ya da bir şerefsizin seni benden alması."

Şefkatle, yüzünü avuçlarının arasına almak için uzandı. "Hiçbir yere gitmeye niyetim yok. Ben artık senin kadınıyım ve sen de benim erkeğimsin."

"Bu doğru." Eli kızın göğsünü buldu. Yuvarlak kıvrımlarını sahiplenici bir şekilde sıktı. "Sen benimsin. Ben senin olduğum gibi."

Elyse ona sanki kendi yıldızıymış gibi baktı. "Kesinlikle. Biz birbirimize aitiz. Yani bensiz ölmene izin yok. *¿Lo entiendes?*" Anladın mı?

Sanki güneşi ve ayıymış gibi ona baktı. "Ölüm beni alamaz. Çünkü yaşamamın sebebi sensin."

Alessandro gülümseyerek eğildi ve diğer meme ucuna hafif bir öpücük kondurdu. Elyse onun dokunuşuyla mutlu bir şekilde iç çekti. Birden ikisinin de gömleksiz olduğunun ve sadece iç çamaşırlarını giydiklerinin farkına vardı.

Alessandro onu öpmek için ayağa kalktı. Derinden, tatlı tatlı. Zevk Elyse'in içine yayıldı. Kalbinin içinde aşk kabardı. Kocasının hınzır parmakları şimdi karnından aşağıya, amına doğru kayıyordu. Elini nazikçe kenara itti.

"Biraz dinlenelim," diye mırıldandı onun yanağına karşı. "Yarın uzun bir gün olacak. Savaşlar kendi kendine kazanılmaz, biliyorsun."

Adamın asi eli geri dönerek külotunun üzerinden klitorisine şakacı bir çimdik attı. Kalçaları sarsıldı. Karşılık olarak hafifçe nefes aldı.

"O zaman," dedi Alessandro, "bana borçlusun."

Karşı koyamayarak kendini adamın kasıklarına sürttü. "Size ne borçluyum, efendim?"

Alessandro sertleşen sikini ona doğru bastırdı -sanki günün erken saatlerinde iki saatini onun beynini sikerek geçirmemiş gibi- ve inledi. "Her şey."

"Açgözlü piç."

"Benim suçum değil," diye itiraz etti, "bana acımalısınız."

"Bunu neden yapayım ki?"

"Dünyanın en güzel ve çekici kadınıyla evlendiğim için. Zamanın sonuna kadar karımı arzulamaya mahkumum!"

Gözleri iyi huylu bir şekilde yuvarlandı. "Senin repliklerin beni öldürecek."

Alessandro karanlık bir şekilde kıkırdadı. "İster inanın ister inanmayın, ben iyi bir çocuk oldum.

Sadece senin için. *Kendimi bu kadar kısıtladığım için çok gerginim.* Keşke içimdeki cehennemi serbest bırakmayı ne kadar çok istediğimi bilseydin."

Yeşil gözler, odalarının karanlığında onun bakışlarını buldu. Adamın gözlerinde yaramazlık parlıyordu. Cesaret onunkinden parlıyordu. Alessandro'nun görkemli konuşma tarzındaki *kısıtlamadan* mı bahsettiğini bilmiyordu, yoksa-

"Ne yapardın? Senden her şeyi bırakmanı istesem?" "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ne hakkında konuştuğumu sanıyorsun?" "Bir erkek sadece umut edebilir."

Gülümsedi ve kollarını kaldırarak her iki bileğini de başının üzerinde kilitleyerek teslimiyet gösterisi yaptı. "Sen varsan ben de varım."

Nefesi kesildi. "Dalga geçme."

"Çok ciddiylim."

Birdenbire Alessandro'nun elleri Elyse'in bileklerine dolandı. En içteki arzularını göstermek istercesine onu zorla yere yatırdı. "Sana sahip olmama izin verecek misin?"

"En çok istediğin şey bu mu? Üzerimde tam bir kontrol sahibi olmak mı?" "*Dio*," diye yumuşakça nefes aldı, "bunu düşünmek bile beni sertleştiriyor."

Yalan söylemiyordu. Adamın sertliğinin kalçalarının arasında zonkladığını hissedebiliyordu. İçinde çılgınca bir kadınlık duygusu kabardı. Elyse bir siren gibi gülümsedi. "Üzerinde anlaştığımız cümle *io sono tua* idi, değil mi?"

Ben seninim.

Alessandro'nun gözbebekleri neredeyse ikiye katlandı ve gözleri gölgeler içinde saf şeytan siyahına dönüştü. "Hatırladın."

"Ben hiçbir şeyi unutmam."

Alessandro gülerek onu öptü ve, "Sanırım seni uyutmalıyım, karıcığım," diye mırıldandı.

Alay etti, "Kararını ver. Benimle ne yapmak istiyorsun?" "Dinlenmeni istiyorum."

"Gerçekten mi?"

"Önümüzdeki günlerde gücüne ihtiyacın olacak," diye açıkladı alçak, dumanlı ses tonuyla, "seni becermeyi planladığım tüm yollar için."

Elyse usulca soludu, "Bu bir söz mü?"

Şeytani bir şekilde sırıttı. "Daha çok bir tehdit gibi." Kadın kıkırdadı. "İyi geceler o zaman, *efendim*."

"Dormi bene, cuore mio." İyi geceler, kalbim.

Yatağın üzerinde daha rahat bir pozisyona geçtiler. Adam kolunu Elyse'in beline doladı ve birkaç dakika sonra hafif bir seğirmeyle uykuya daldı. Elyse bir süre daha uyanık kaldı, tavandaki gölgeleri inceleyerek gelecek günleri düşündü. Yatak odasındaki oyunlar ve klanlar arasındaki oyunlar. Bu iki oyun alanı arasındaki tutarsızlık kendini son derece gerçeküstü hissettiriyordu. Elyse şu anda kim olduğunu ve hayatının neye dönüştüğünü zar zor tanıyordu. Yine de, kocasının sıcak, uykulu kucağında uyuklarken, Elyse bu önsezili, alacakaranlık saatlerde başka bir şeyin de farkına vardı.

Ahlakın canı cehenneme.

Kendini tamamen, bütünüyle ve eksiksiz olarak kocasına ve davalarına vermeye hazır olmalıydı. Onun *her* şeyinden yoksun herhangi bir şey, oynadıkları oyun kadar karanlık ve tehlikeli bir oyunda yok oluşa yol açacaktı. Elyse kazanmaya niyetliydi. Ya da denerken ölmek.

Ertesi gün, yanında sadece Monte ve Luca olduğu halde Elyse gizlice şehir merkezinden uzaklaştı. Mariposa'ya da aynı ihtiyatı göstermesi talimatını vermişti. İki kadın hiçbir yer yokmuş gibi görünen bir yerde buluştular.

Atış poligonunda güneşin parladığı berrak bir sabahı. Hava mevsimsel olarak serin ve rahattı. Gökyüzü, deniz ve dağlardan başka hiçbir şey onları kilometrelerce çevrelemiyordu. Elyse, Mariposa ve korumalarından başka kimse yoktu.

Glock'unu son ziyaretinden çok daha rahat bir şekilde kavrayan Elyse hedefe nişan aldı ve ateş etti. Neredeyse siyah dairenin dış halkasını deliyordu.

Mariposa belli belirsiz bir sırıtişla onun yanında durdu. "Iskaladın Elyse."

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdi Elyse, "bariz olanı gösterdiğin için."

Mariposa kıs kıs gülererek Ruger'ını aldı ve üç el a t e ş etti.

Genç kadının kurşunlarının her biri hedefi delip geçti. "İşte," diye övündü

Mariposa, "bir silah böyle ateşlenir."

Kız bir silahı nasıl kullanacağını biliyordu.

"Neyi yanlış yapıyorum?" Elyse talep etti.

Mariposa bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Elbette istiyorum."

Mariposa Elyse'e eleştirel bir bakış fırlatırken dudaklarını büzdü. "Tetik kontrolü arızalı."

Elyse'in kaşları çatıldı. "Ne?"

"Tetik çekişinin bir ok gibi düz olması gerekiyor." Bu

Elyse için hâlâ bir anlam ifade etmiyordu. "Um..."

Mariposa sabırsızlık dolu bir homurtu çıkardı, "Tetiğin yanlarına baskı uygulamayın. Temas noktasını mümkün olduğunca parmak pedinizin merkezine ve tetiğin merkezine yakın bir yere odaklayın. Sonra... geri çekin."

"Ah."

Elyse parmağını tetikte yeniden ayarladı, Mariposa'nın talimatlarını hevesli bir öğrenci gibi dinliyordu.

"Ayrıca, silah her ateşlendiğinde küçük bir *çocuk* gibi irkiliyorsun.

Bileklerini sabit tutmak için bilinçli bir çaba göster."

Elyse yüzünü buruşturdu. "Yine de geri tepme çok güçlü. Bazen beni **h a z ı r l ı k s ı z** yakalıyor."

Mariposa yavaş zekâlı bir çocukla konuşur gibi içini çekti, "Çünkü zihnin zayıf. Kavrayışın da zayıf."

Elyse yanaklarının utançtan kızardığını hissetti. Alessandro, Mariposa'dan çok daha hoşgörölü bir öğretmendi ve Elyse genç öğretmeni

Kadının eleştirileri sinir bozucuydu ve gururunu rahatsız edici bir şekilde incitiyordu, ancak kızın özür dilemeden doğrudan ve kesin açıklamalarını da takdir ediyordu. Bir doktorun hastalığın nedenini teşhis etmesi ve hasta için uygun bir tedavi önermesi gibi. Bu son derece yardımcı oldu. Kocasının cesaretlendirici ama çok daha az uygulanabilir tavsiyelerinden çok daha fazla.

Elyse alçakgönüllülükle, "Teşekkür ederim Mari," diye mırıldandı.

Mariposa sonraki yarım saati Elyse'in sorunlu bölgelerini acımasızca yontarak geçirdi. Duruşunu. Tutuşu. Çekişi.

Elyse kalınlaşmış derisi ve çelik gibi kararlılığıyla dinlemeye, değiştirmeye, uyarlamaya, ince ayar yapmaya ve cephaneleri bitene, kolları, elleri ve omuzları yorgunluktan ağrıyana kadar pratik yapmaya devam etti. Yine de bir saatin sonunda ilk hedefini on metre mesafeden vurmayı başardı.

"Aptal şans," diye alay etti Mariposa, ama kara gözlerinde bir onay parıltısı vardı.

"Hayır," diye yanıtladı Elyse, "bunların hiçbirisi şans değildi. Sen mükemmel bir akıl hocasısın. Ben de minnettar bir öğrenciyim. Bunu daha önce de söyledim ve yine söyleyeceğim. *Biz iyi bir takımız.*"

Mariposa burnunu kırıştırdı. Elyse artık lafı dolandırmak istemiyordu. "Yardıma ihtiyacım var."

"Biliyorum."

"Fiyatını söyle."

Mariposa sırtıttı. "İsteğinizin büyüklüğüne bağlı. Benden ne istiyorsun?"

Elyse davasını anlatmaya başladı: "Cara ile arkadaşsınız. İyi arkadaşlar. Değil mi?"

"Cara'yı uzun zamandır tanıyorum. Evet."

"Benden nefret ediyor," diye ifade etti Elyse, "ama sana tahammül ediyor gibi görünüyor."

Mariposa gülerek, "Eğer sana da tahammül etmesini istiyorsan, sevgili Alessandro'suyla evlenmemeliydin," dedi.

Elyse, Mariposa'nın onu caydırmasına izin vermedi. Yoluna devam etti.

"Benim için Cara'ya göz kulak olabilir misin?"

Mariposa'nın yüzünde bir kurnazlık belirdi. "Berlusconi'ler hakkında casusluk yapmamı mı istiyorsun?"

"Sadece bu da değil," diye mırıldandı Elyse, "Cara'yı ağabeyinin onun iyiliğini düşünmediğine ikna etmen gerekecek. Onu bizim tarafımıza çek."

Mariposa'nın gözleri büyüdü. "Cara'yı klanına ihanet etmeye ikna etmemi mi istiyorsun? *Sei pazzo!*" *Sen delisin!*

Elyse ona, "Domenico Carmen'in partisinde Cara'yı ölüme terk etmeye hazırdı," diye hatırlattı, "eğer arkadaşını biraz olsun önemsiyorsan, bunu benim için yap. Onu kardeşinden koruyabiliriz."

"Ama ya Domenico öğrenirse? Ya bu süreçte Cara'yı öldürtürsek?"

"Domenico zaten Cara'yı kurban etmek istiyor. Onun kaybedecek hiçbir şeyi yok."

Mariposa sanki kafasında artı ve eksileri tartıyormuş gibi bir an sessizliğe gömüldü.

"Peki," dedi genç kadın sonunda, "benden ne istediğinizi anlıyorum, ama bu plandan ne kazanacağımı göremiyorum?"

"Tekrar söylüyorum, fiyatınızı söyleyin."

Mariposa, "Ne istediğimi sanıyorsun?" diye alay etti. Elyse, "Senin paraya ihtiyacın yok," diye gözlemledi.

"Hayır."

"Bence ihtiyacın olan şey saygı."

Mariposa hafifçe tereddüt etti. "Ne?"

Elyse hiç duraksamadı ve kekelemeden devam etti: "Bir keresinde babanın kızı olduğunu söylemiştin. Onun oğlu değil."

Mariposa'nın ilgisini çekmiş gibi görünüyordu. "Devam et." "Sana farklı davrandığı için babana kızılıyorsun."

Mariposa'nın yüzünde küçük, acı bir gülümseme oluştu. "Haksız değilsiniz sanırım."

"Bu da haklı olduğum anlamına geliyor," diye karşı çıktı Elyse, "Erkeklerin dünyasında kadın olmanın ne kadar zor olabileceğini ilk elden biliyorum. Kariyerimin büyük bölümünde bölümümdeki tek kadın cerrah bendim. Sürekli göz ardı edilmek ve değer verilmemek kolay bir duygu değil."

Koyu renk gözler yeşil gözlerle buluştu. Aralarında bir kadın dayanışması duygusu geçti. Ortak kızgınlıkları onları birbirlerine bağladı. Mariposa asık suratla homurdandı: "Ben kardeşlerimden daha iyi nişancıyım. Daha da zekiyim ama babam bunu görmüyor çünkü taşaklarım yerine memelerim var."

Aynı sıralarda Elyse göz ucuyla Monte ve Luca'nın telefonlarını çıkardıklarını fark etti. Yüzlerindeki çatıklığa bakılırsa, önemli bir şey tartışıyor gibiydiler. Yine de çok acil görünmüyordu. Aksi takdirde şimdiye kadar bir şeyler söylemiş olurlardı. Onları daha sonra takip etmeye karar verdi ve dikkatini tekrar Mariposa'ya çevirdi.

Elyse kıza sempatiyle başını salladıktan sonra, "Ailende daha önemli bir rol üstlenmene yardımcı olabilirim. Babanın iş anlaşmalarında yer almak istemiyor musun?"

"İstiyorum."

"O zaman her iki klanımıza da değerini kanıtla ve bu görevi benim için tamamla. Tüm övgüyü sana vereceğim ve yeteneklerini babana bildirmekte tereddüt etmeyeceğim."

Mariposa kaşlarını çattı. "Çok idealist davranıyorsun. Babam çok gelenekseldir. *Sinir bozucu derecede eski kafalıdır*. Seni dinlemeyecektir."

"Haklı olabilirsin," diye mırıldandı Elyse, "ama Alessandro'yu dinleyeceğinden eminim. Kocamın sizin adınıza konuşacağına söz verebilirim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

Mariposa tereddütlü görünüyordu. "Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum."

"Eğer baban hala sana istediğini vermeyi reddediyorsa, Vitale klanında senin yeteneklerine uygun bir görev bulacağım."

"Bunu benim için yapar mısın?"

"Tabii ki yaparım."

Mariposa'nın yüzünde temkinli bir ifade belirdi. "Biliyorsun Elyse..."

"Evet?"

Mariposa, "Alessandro'nun, Graviano kanına sahip olmana rağmen tamamen yabancı biri olan seninle evlenme niyetinde olduğuna dair söylentileri ilk duyduğumda," diye mırıldandı, "delirdiğini düşünmüştüm. Ama şimdi sanırım anlıyorum."

"Neyi anladın?"

"Sende ne gördüğünü anlıyorum. Zalim değilsin. Yine de kolay lokma değilsiniz. Bu takdire şayan bir kombinasyon."

Mariposa'nın iltifatı zor kazanılmış bir duyguydu. Elyse'i memnuniyetle doldurdu. Genç kadına İtalyanca "Grazie" diye teşekkür etmeyi seçti.

Bu onun kalbinden yükselmişti.

"Prego," diye karşılık verdi Mariposa görünüşte samimi bir ses tonuyla. "Bu bana yardım etmek istediğin anlamına mı geliyor?"

"Evet."

"Sen iyi bir arkadaşsın, Mari."

Mariposa homurdandı. "Biz arkadaş değiliz. Sana hâlâ güvenmiyorum. Sadece bana faydası olduğu için seninle çalışıyorum."

Bu onların berbat bir ortakyaşam versiyonu muydu? Elyse sıkıca gülümsedi. "Güzel. Herkesin aramızda anlaşmazlık olduğunu düşünmesini tercih ederim. Bildiğin gibi,

sağduyu anahtar rol oynayacaktır."

Mariposa başıyla onayladı. "Herkesin içinde seni tüm arkadaşlarıma kötüleyeceğimden emin olabilirsiniz."

Elyse karşılık verdi, "Ben de aynısını yapacağım."

Mariposa sırttı. "Nasıl ama? Burada hiç arkadaşın yok." Bu

Elyse'in sinirli bir kahkaha atmasına neden oldu. "Götlük yapma."

Mariposa kötü kötü kıkırdadı. "Bu benim cazibemin bir parçası."

Luca aniden Elyse'e hitap etmek için öne çıktı, "Bölmek istemem *Sinyora Vitale*, ama gitmemiz gerek. *Şimdi*."

Bu Elyse'i biraz hazırlıksız yakalamıştı. Antonia Svizzi ile görüşmesi öğleden sonraya kalmıştı.

Elyse ihtiyatla Luca'ya baktı. "Neden?"

Bu ani plan değişikliğinin Luca ve Monte'nin az önceki gergin konuşmasıyla bir ilgisi var mıydı?

Belli belirsiz ısrar etti, "Sadece... gel. *Lütfen*."

Mariposa onları ilgiyle izliyordu ama burnunu sokmadı. "Git Elyse. Sen ve ben söylememiz gereken her şeyi söyledik. Şimdilik."

Elyse ona özür dileyen bir bakış attı. "Bu kadar ani ayrıldığım için özür dilerim."

Mariposa hafif bir gülümsemeyle el sallayarak onu uzaklaştırdı, "Bu son *buluşmamız* olmayacak. Bundan eminim."

"Her şey için tekrar teşekkür ederim Mari," dedi Elyse.

Mariposa ve adamlarına son bir kez *veda* etti. Elyse aceleci adımlarla Monte ve Luca'yı arabalarına kadar takip etti. Elyse arka koltuğa kayar kaymaz, "Ne oldu?" diye sordu. Hemen anlat bana."

Luca, "*Sinyor Vitale* öldü," diye cevap verdiğinde kalbi karanlığa gömüldü.

T.A. Fan'ın Kitapları

Diavolo: Şeytanın Oyun Alanı Birinci Kitap

Elyse & Alessandro

2025 İlkbaharında Geliyor

Angelo: Şeytanın Oyun Alanı İkinci Kitap

Elyse & Alessandro

2025 Sonbaharında Geliyor

Rosa: Şeytanın Oyun Alanı Üçüncü Kitap

Rosa & Cristiano

OceanofPDF.com

T.A. Fan ile Bağlantı Kurun

E-posta

tafanwrites@gmail.com

Instagram

[@tafanwrites](#)

Goodreads

www.goodreads.com/tafanwrites

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.